DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

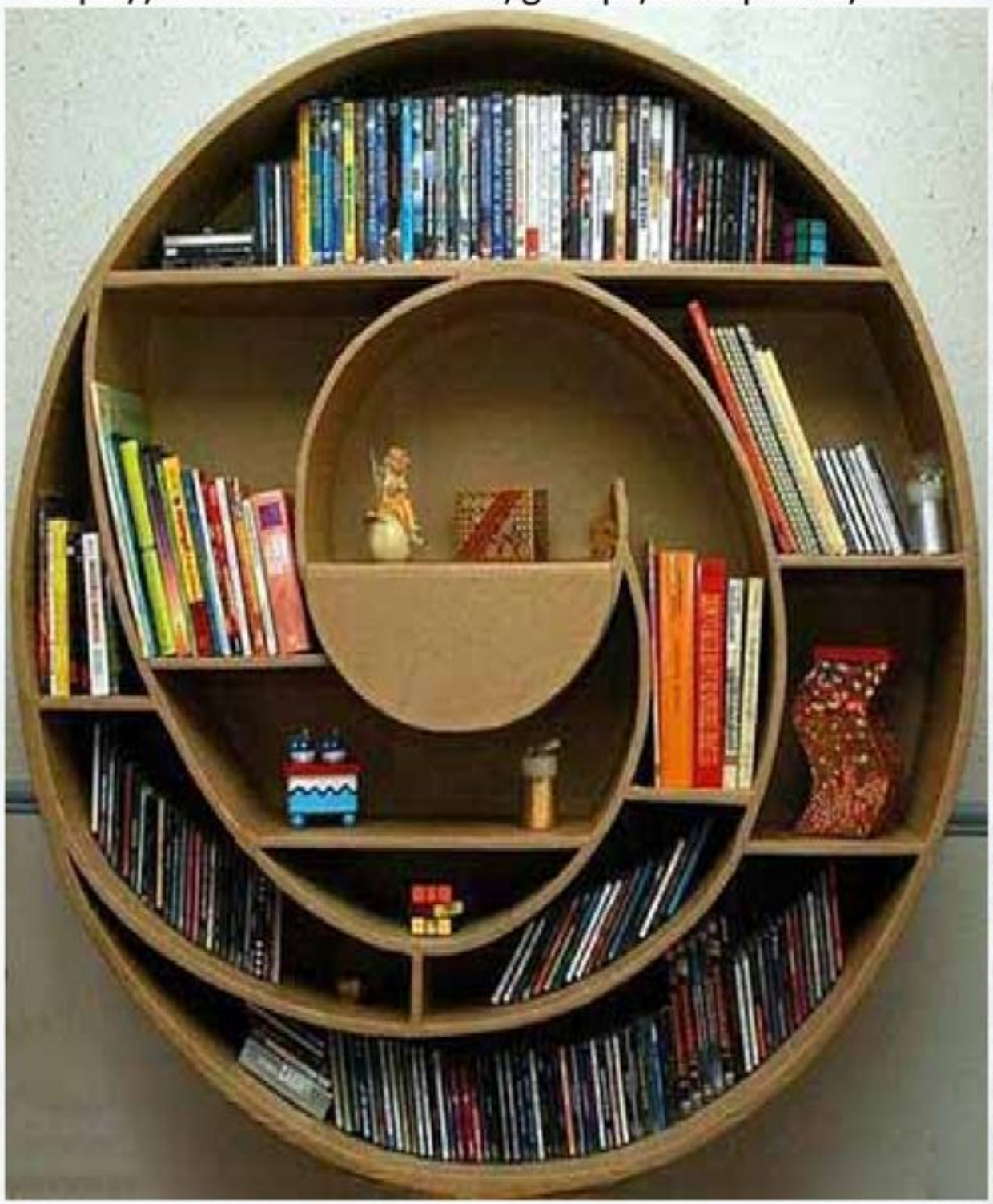
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

https://www.facebook.com/ekitaphane
https://www.facebook.com/groups/ekitaphane/

TARAMA: AYŞE GÜL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asil Bir Kadın

"Romantizmin doruğunda!"
Julia Quinn

MARY JO PUTNEY

epsilon

TARAMA: AYŞE GÜL

Giriş

İspanya, 1812

Savaş tam bir cehennemdi. Akrabalardan gelen mektuplar daha da kötüydü.

Bütün gün kurşun yağmuru ve çatışma altında geçmişti. Randall üstü başı toz içinde topallayarak çadırına dönerken on iki saat boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Yıkanarak tozdan kurtulmak kolaydı. Becerikli emir eri, Gordon suyu hazırlamıştı. Uyku kısa süreli de olsa mümkündü. Baldırındaki ağrıdan kurtulması ise imkânsızdı.

Randall bugün askerlerinden birini kaybetmişti ki bu da hevesli bir çocuk olan İrlandalı acemi erin ailesine bir mektup yazılması gerektiği anlamına geliyordu. Subay olmanın en berbat yanıydı bu, fakat kaybolan her hayat saygıyla anılmayı, her aile de evlatlarının hayatının nasıl sonlandığını bilmeyi hak ediyordu.

"İngiltere'den posta var, efendim." Gordon, Randall'a üç tane mühürlü mektup uzattı.

Randall mektuplara baktı. Biri Ashton Dükü'nden geliyordu. Eski okul arkadaşı en iyi mektup arkadaşıydı şimdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğeri Kirkland'dandı, o da okuldan arkadaşıydı ve güvenilir biriydi. Ve sonuncu mektup ise...

Mektubun ücretsiz gitmesini sağlayan gösterişli imzaya baktı. Daventry. Hayatını mahveden kişi. Annesi ve babası ateşli hastalıktan öldüğünde Randall beş yaşındaydı. O olaydan sonra amcası Daventry Kontu'nun velayetine verilmişti.

Bunu takip eden yıllar Randall'ın hayatının en berbat yılları olmuştu. Randall, Turville Park'taki Daventry Malikânesi'ne götürülmüş ve dokuz yaşındaki vâris Lord Branford ile aynı çocuk odasına yerleştirilmişti. Yaşına göre oldukça iri ve bir yetişkin için bile fazlasıyla kibirli olan Branford acımasız ve kabaydı. Randall kavga etmeyi çok küçük yaşta öğrenmişti.

Vâris asla haksız olamayacağı için Randall erken sayılabilecek bir yaşta okula gönderilmişti. Aslında birden fazla okula gönderilmişti, bazıları İngiltere'nin en iyi okullarındandı. Bu okullardan hızlıca atıldıktan sonra en sonunda kendini Westerfield Akademisi'nde bulmuştu. Okulun sahibi ve müdiresi Leydi Agnes Westerfield'in söylemekten hoşlandığı şekilde ifade edilecek olursa, bu okul soylu doğmuş ama sorunlu davranış gösteren çocuklar içindi.

Daventry'nin bir ceza olarak gönderdiği bu okulda Randall sevgiyi ve arkadaşlığı bulmuştu. Turville'e dönmek zorunda kaldığı tatil dönemlerini yumruklarını sıkarak dirayetle atlatıyordu. Daventry ve Branford'dan nefret ediyordu. Onlar da bu nefreti karşılıksız bırakmıyorlardı. Neyse ki Randall hatırı sayılır bir mirasın sahibiydi. Okuldan ayrıldığında, bu ihtişamlı bağlantılarını tıpkı onların kendisini görmezden geldiği gibi yok sayıp orduya yazıldı.

Şu ana kadar. Lanet olasıca Daventry'nin ona ne yazmış olduğunu merak ederek mektubun mührünü kırdı ve kontun küstah elinden çıkma satırlara göz gezdirdi.

Kuzenin Rupert Randall öldü. Şu anda Daventry'nin müstakbel vârisisin. Görevini bırakman ve eve dönmen gerekiyor. Kendine bir eş seçerek önümüzdeki yıl içinde evlenmeni bekliyorum.

Randall, kelimelerin acı verici etkisini üzerinde hissederek kalın kâğıda uzun uzun baktı. Brandford yıllar önce içkili olması nedeniyle bir kaza geçirmiş ve ölmüştü. Daventry'nin sağlığı bozuk olan diğer oğlu ise erken yaşta hayatını kaybetmişti. Yine de Binbaşı Alexander Randall'ın bu unvanı devralacak birçok kuzeni vardı.

Randall aile ağacını düşündü. Aslında kuzenlerin sayısı o kadar da çok değildi - Randalllar soyağacını geliştirmekte pek de başarılı olamamışlar gibi görünüyordu. Diğer vârisler muhtemelen daha yaşlı olmalıydılar - Randall'ın babası, üvey kardeşi olan konttan çok daha gençti. Görünüşe bakılırsa diğer kuzenlerin hepsi çoktan ölmüş ve arkalarında hiç erkek evlat bırakmamışlardı.

Randall kendisinden başka geriye kimsenin kalmadığını idrak ederek kaşlarını çattı. Aksi takdirde Daventry o kişilerin vâris olabilmesi için muhtemelen hor gördüğü yeğeninin savaşta ya da ateşli bir hastalıktan ötürü ölmüş olmasını dilerdi. Fakat sırada başka biri yoktu ve Daventry sahip olduğu unvandan korkutucu derecede gurur duymaktaydı. Kontluk payesinin kaybolacağına nefret ettiği bir adama gitmesine bile razı olmasının sebebi buydu.

Randall'ın Daventry'den gelen bu emre göstermek is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tediği ilk tepki, amcasından her emir aldığında yaptığı gibi reddetmekti. Ama artık bir çocuk değil, yetişkin bir adamdı, görevi devretme fikri de oldukça cazip görünüyordu. Savaş onu yormuştu. Geçen yıl aldığı yaradan sonra bir türlü tam olarak iyileşmeyen bacağının ağrısı da onu sarsmıştı. Ordunun ona ihtiyacı yoktu. İyi bir subay olmasına rağmen kendisi kadar iyi başka subaylar da vardı.

Derin bir nefes alıp Daventry'nin mektubunu katladı. Sivil hayata dönmek kolay olacaktı.

Bir eş bulmakta ise zorlanabilirdi.

TARAMA: AYŞE GÜL

1. Bölüm

Londra

Ashton Malikânesi tüm ihtişamıyla uzun bir yolculuk ile İspanya'dan eve dönen Randall'a görkemli bir karşılama manzarası sunuyordu. Malikâne Londra'daki en büyük özel mülk konumundaydı. Randall'ın bu malikâneye amcasının Londra'daki evi olan Daventry Malikânesi'nden çok daha etkileyici olduğunu düşünmeden girdiği hiç olmamıştı.

Tek bir kişi için fazlasıyla büyük bir mekân olduğundan Ashton Dükü Londra'da olduğu zamanlarda kullanması için kendi odalarını Randall'a vermişti. Randall, Asthon Malikânesi'ndeyken kendini tam anlamıyla evindeymiş gibi hissederdi. Burası onun her zaman için memnuniyetle karşılandığı bir yerdi.

Uşak Holmes neredeyse gülümseyerek, "Binbaşı Randall, hoş geldiniz!" dedi. "Geldiğinizi Dük'e bildireyim."

Randall şapkasını uzatmadan önce üzerinde birikmiş yağmur damlacıklarını silkeledi. "Dük ve Düşes evdeler mi?"

"Aynen öyle." Arkadan Ash'in tanıdık sesi duyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dönüp baktığında bakışları sıcacıktı. "Doğru kadını beklediğime değdi."

"Senin kadar şanslı olacağımı zannetmiyorum." Kadehini düşese kaldırdı. "Sadece bir tane Mariah var."

"Seni yalaka," diyerek dalga geçti Mariah. "İlk tanıştığımızda, benim şeytani pençelerimi savunmasız Ashton'a geçirmiş bir servet avcısı olduğumu düşünmüştün."

"Doğru," diyerek itiraf etti Randall. "Ama yanıldığımı görmeye de istekliydim."

"Ne kadar da naziksin!" dedi Mariah yine alaycı bir ifadeyle. "Yalnızca bir tek Mariah olduğu meselesine gelince, bana tıpatıp benzeyen bir ikiz kardeşim olduğunu unutma. Sarah ile görüntümüzde neredeyse hiç fark yok. Normal biçimde yetiştirilmiş biri olduğu için de benden çok daha iyi bir aday olabilir."

"Normal biçimde yetiştirilmiş olması onu senden daha az ilginç kılıyor haliyle," dedi Randall birdenbire. Art niyetsizce yapılmış olmasına rağmen bu yorum doğruydu. Mariah'nın alışılmışın dışında yetiştirilmiş olması onu ilgi çekici bir kadın haline getirmişti. *Normal* kadınların sahip olmadığı bir derinliği ve esnekliği vardı.

"Sen gerçekten iltifat konusundaki yeteneğini geliştiriyorsun. Bir eş aramak üzere piyasadaysan bu işine yarayacak bir meziyet." Mariah'nın bakışlarından kadınlara özgü bir hesap yapmakta olduğu anlaşılıyordu.

"Eminim kız kardeşini benim huysuzluğuma maruz kalmasını istemeyecek kadar çok seviyorsundur!"

"Bak işte bu doğru," diye onayladı Mariah. "Fakat ikiniz oldukça hoş bir çift olurdunuz. Birlikte yapacağınız sarışın çocukları bir düşünsene!"

"Burada kardeşlerimizin evlilik için uygun olup olmadıklarını değerlendiriyorsak, o zaman benim kız kardeşim

Kiri'nin de düşünülmeye değer olduğunu söylemeliyim." Ashton sözlerinde yarı şaka yarı ciddiydi. "Sen bir kont olacaksın tabii, ancak onun bir dük kızı olduğunu düşünecek olursan, onun seviyesinde biriyle evlenmek zor olacaktır."

"Benim de bir kız kardeşim var!" diyerek araya girdi Ballard. "Henüz on dört yaşında olduğunu saymazsak, mükemmel bir kontes olacağının emarelerini göstermeye başladı bile." Sırıttı. "Ona sorsan bir prenses olmayı tercih ediyor, fakat ona etrafta yeterince prens olmadığını anlattım."

"Hepinizin kız kardeşleri benim için fazlasıyla iyi," dedi Randall ciddiyetle. "Sanırım en sonunda bir eş arayacağımı tahmin ediyorum, fakat acelem yok. Eğer Daventry bu konuda ona itaat edeceğimi düşünüyorsa yazık olacak."

"Mihraba çıkmak için acele etmek aptallık olur," diyerek onayladı onu Ashton. "Üstelik henüz vârisliğin garantilenmiş değil, Daventry'nin hâlâ bir oğlu olabilir."

"Bu mümkün ama karısı bu iş için uygunsuz bir yaşta," dedi Randall. "Çocuk doğurmak için fazla yaşlı, fakat kocasından çok yaşayabilecek kadar genç."

Ash kaşlarını çattı. "Sana ne kadar kötü davrandığını dikkate alacak olursak, sence Daventry karısından kurtulmanın bir yolunu bulup da daha genç bir kadınla evlenmeye kalkışabilir mi?"

Randall başını iki yana salladı. "Kontesten kurtulmak için onu merdivenlerden aşağı iter mi diye mi soruyorsun? Daventry'nin zaman zaman beni ölü görmek istediğini bilmeme rağmen onun bir katil olacağını pek sanmam. Karısını pek sever. Bu onun üçüncü karısı. Eşleri ve çocukları konusunda şansı kötüydü. Yeni bir kadının da meseleleri çözeceğinin garantisi yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yanlış hatırlamıyorsam, senden başka bir vâris adayı yok," dedi Ballard. "Artık seninle uzlaşmak zorunda kalacak."

"Ben de öyle sanıyorum, yine de bu hemen olmayacaktır. Ordudan ayrıldığıma dair bir not göndereceğim ona. Ama onu şimdi aramak yerine İskoçya'ya gitmeyi düşünüyorum. Kirkland'ı ziyarete. Topsuz tüfeksiz temiz ve serin havanın keyfini çıkarmaya."

"İşte bu çok mantıklı." Mariah'nın gözleri parıldadı. "İskoçya'ya gideceksen Hartley'de durmayı düşünebilirsin, yolunun çok dışında bir yer değil. Kız kardeşim hatırladığından çok daha ilgi çekici olabilir."

"Bunu düşüneceğim." Randall kendini rozbif ve Yorkshire pudingine verdi. Mariah kız kardeşi hakkında haklıydı. Sarah aslında evlenebileceği türde bir kızdı - çekici, hassas, zamanı geldiğinde kontes olmanın sorumluluklarını yerine getirebilme yetisine sahip. Birinin isteyebileceği mükemmel bir eş adayıydı.

Fakat son on yılda Randall'ın ilgisini çekebilmeyi başarmış olan tek dişi bir kız değil, bir kadındı. Üstelik toplumun gözünde kesinlikle bir leydi konumunda da değildi. Bayan Bancroft - Julia - Hartley'de yaşayan dul bir ebe ve şifacıydı, aynı zamanda Mariah'nın yakın bir arkadaşıydı. Kadın son derece çekingendi, üstelik Randall'la ilgilendiğine dair hiçbir işaret de göstermemişti. Tamamen uygunsuz bir adaydı.

Ne var ki Randall'ın aklından hiç çıkmıyordu.

Townsendlar'ı ziyaret ederse, Julia'yı da görebilirdi. Aptalca bir fikirdi.

Fakat aynı zamanda karşı konulmazdı.

2. Bölüm

"Bayan Bancroft?" Çiftlik evinin kapısındaki zillerin bir ziyaretçinin geldiğini haber vermek üzere çalmasıyla hafif bir kadın sesi duyuldu. "Benim, Ellie Flynn."

"İyi günler, Ellie." Julia mutfaktan çıkıp kadının küçük çocuğunu kucağına aldı ve muayene odasına doğru ilerledi. "Bay Alfred bugün kendilerini nasıl hissediyorlar bakalım?"

"Çok daha iyi, Bayan Bancroft." Kadın, Julia'nın kedisine doğru uzanmakta olan kızıl saçlı oğluna bakarak sevgiyle gülümsedi. "Verdiğiniz kara ısırgan ve bal karışımı çay öksürüğünü epey hafifletti."

"Ashton Düşesi'nin öksürük ilacı." Julia küçük çocuğu inceledi. Çocuk ona sırıtarak bakıyordu. "Sadece ismi bile iyileştirme işinin yarısını hallediyor."

Julia çayın reçetesini o zamanlar henüz düşes olmayan arkadaşından öğrenmişti. Mariah büyükannesi tarafından büyütülmüştü. Büyükanne de Julia gibi köyün şifacısıydı ama otlar konusunda daha bilgiliydi. Julia onu yetiştiren ebeden birkaç basit reçete öğrenmişti, fakat Mariah çok daha fazlasını biliyordu ve onun reçeteleri Julia'nın dükkânı ve tedavileri için oldukça faydalı olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küçük çocuğu annesine geri verdi. "İyileşiyor. Oğluna iyi bakıyorsun, Ellie."

"Sizin yardımınız olmadan yapamazdım. Doğduğunda kafasının nerede olduğunu bile zor anlıyordum!" Kendisi de kızıl saçlı olan Ellie, en fazla on dokuz yaşında olmalıydı. Utanarak büyük bir keten çantayı Julia'ya uzattı. "Sizin için biraz taze yumurta getirdim, eğer beğenirseniz."

"Harika! Çayım için bir yumurta istiyordum ben de tam." Julia çantayı aldı ve mutfağa yöneldi. Yumurtaları çıkarıp çantayı geri vermek istiyordu. Şimdiye dek yardıma ihtiyacı olan hiçbir anneyi ve çocuğu geri çevirmemişti, hastaların çoğu nakit ödeme yapacak durumda olmadıklarından, Julia ve ev halkı iyi besleniyorlardı.

Bayan Flynn ve küçük oğlan gittikten sonra Julia masasına oturup o gün gördüğü hastalar hakkında notlar aldı. Tekir kedisi Whiskers, yanında oturmuş uyukluyordu. Not almayı bitirince Julia arkasına yaslanarak kedisini sevmeye koyuldu.

Rose Cottage, ön tarafında iki odası bulunan bir evdi. Julia bu odayı hem hastalarını görmek hem de ilaçları muhafaza etmek üzere ofis olarak kullanıyordu. Ön taraftaki diğer oda ise onun oturma odasıydı. Mutfak, kiler ve yatak odası ise evin arka tarafında kalıyordu. Çatısı eğimli ama genişçe olan diğer yatak odası ise dar merdivenlerden çıkılarak ulaşılan üst kattaydı.

Evin arkasında uysal midillisinin durduğu ahır ve sebze ile bitkilerini yetiştirdiği bahçe yer alıyordu. Evin önündeki çiçekler ise sadece Julia herkesin çiçeklere ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ekilmişti.

Rose Cottage Julia'nın yetiştirildiği türde bir ev değildi; hayat maalesef planlandığı gibi gitmiyordu. Yine de hayatı çok daha iyiydi. Kendi evi, arkadaşları vardı ve bu uzakta

yaşayan topluluğa hayati bir hizmet sağlamaktaydı. Civarda hiç doktor olmayan bu bölgede, Julia bir ebeden çok daha fazlası haline gelmişti. Çıkıkçılık yapıyor, yaraları ve ağır hastalıkları iyileştiriyordu. Bazıları onun Carlisle'daki doktorlardan daha iyi olduğunu söylüyordu. Ve tabii ki çok daha ucuza hizmet veriyordu.

Birkaç ay önce Mariah eşliğinde Londra'ya yapmış olduğu seyahat biraz huzurunu kaçırmış olsa da burada, Hartley'deki hayatı ona yetiyordu. Asla bir çocuk yapamayacaktı, fakat hayatında birçok çocuk vardı zaten. Üstelik içinde yaşadığı halktan saygı görüyordu. Aslında tamamen kendi emeği ve çabası ile kendine böyle bir hayat kurduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ön kapı açıldı ve genç bir kız telaşla içeri girdi. Kucağında bir çocuk vardı, omzundan ise bez bir çanta sarkıyordu. Julia evin bu iki üyesini gülümseyerek karşıladı. "Erken döndünüz, Jenny. Bayan Wolf ve Annie nasıldı?"

Jenny Watson gözleri parlayarak cevap verdi. "Mutlu ve sağlıklı. Annie'ye doğumunda yardımcı olduğumdan beri onu ne zaman görsem, bebekleri icat eden benmişim gibi gururlanıyorum."

Julia bir kahkaha attı. "O duyguyu bilirim. Bir bebeğin dünyaya gelmesine yardım etmek müthiş bir mutluluktur."

Jenny çantasına uzandı. "Bay Wolf güzel bir parça pastırma gönderdi."

"Ellie Flynn'in getirdiği yumurtaların yanına pek yakışacak."

"O halde ben çayımızı demleyeyim." Jenny mutfağa yöneldi ve kızını ocağın yanındaki beşiğe yerleştirdi. On dört aylık olan Molly, kocaman esneyerek uykuya dalmak üzere beşiğin içinde kıvrıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia çocuğu sevgiyle seyretti. Jenny, Julia'nın kapısında beliren ilk çaresiz hamile genç kız değildi ama ev halkına dahil olan tek kızdı. Ailesinin istemediği bir adamla evlenmişti. Ailesi de onu reddetmiş, başının çaresine bakmasını söylemişti.

Açlıktan ölmek üzereyken, hiç para istemeksizin, sadece karın tokluğuna ve başının üzerinde bir çatı olması karşılığında Julia'nın hizmetçisi olmayı teklif etmişti Jenny. Genç kız hem zeki hem de çok çalışkan olduğunu kısa sürede kanıtlamıştı. Molly'nin doğumundan sonra da Julia'nın çırağı olmuştu. Gerçek bir ebe olma yolunu yarılamıştı bile. Böylelikle hem kızı, hem de kendisi Julia'nın ailesinden bir parça haline gelmişti.

Jenny tam, "Çayımız hazır!" diye seslenmişti ki ön kapının girişinde asılı olan çanlar yeniden çıngırdadı.

Julia yüzünü buruşturdu. "Yemek sırasında her bölündüğümde bir şilin kazanabilmeyi çok isterdim!"

Ayağa kalktı ve evine girmekte olan üç adamı görür görmez donup kaldı. Adamlardan ikisini tanımıyordu, fakat yüzünde yara izi olan liderleri tanıdıktı. Hayatında tanıdığı en aşağılık adam olan Joseph Crockett onu bulmuştu.

"Vay, vay, vay. Demek Leydi Julia hâlâ hayattaymış." Tehditkâr bir ses tonuyla bunları söylerken bir yandan da paltosunun altından parıldayan bıçağını çıkarıyordu. "Bunun icabına bakabiliriz."

Whiskers tıslayarak mutfağa kaçtığında, Julia panikten ne yapacağını bilmez bir halde geri adım attı.

Sessizce saklanarak geçen uzun yılların ardından o artık ölü bir kadındı.

Hartley Malikânesi'nin kapısını açan güzel hizmetçi gelen konuğu tanıyınca eğilerek reverans yaptı. "Üzgünüm Binbaşı Randall, fakat Townsendlar evde değiller. Bayan Townsend'ın bir yeğeni güneyde bir yerde evleniyormuş, onlar da düğüne katılmak üzere gittiler."

Arkadaşı Kirkland ile İskoçya'da geçirdiği keyifli iki hafta sırasında Randall sürekli Mariah'nın ailesini ziyaret etme fikriyle boğuşmuş, fakat bir türlü karar verememişti. Tâ ki kendisini Cumberland sahilinin batısındaki Hartley'e giden yolda bulana dek. Townsendları severdi, Sarah ile çıkmayı düşünmüyor olsa bile onlara uğramaktan bir zarar gelmezdi. Ayrıca Julia Bancroft'a da rastlayabilirdi - ve muhtemelen onu yeniden görmek bu şanssız çekimi bir an önce sona erdirmeye yeterdi.

Ani etkileşimler her zaman iyi sonuç vermezdi. Hizmetçiye kartlarından birini uzattı. "Lütfen onlara uğradığımı iletin."

Kız karta bakıp kaşlarını çattı. "Saat geç oluyor efendim. Bay ve Bayan Townsend sizi gece bu evde misafir etmezsem bana kızabilirler."

Randall bir an için tereddüt etti. Köyün içinde konaklamak için düzgün bir yer vardı ama oldukça uzun bir yol kat etmiş olduğundan ötürü bacağı ağrımaya başlamıştı ve eski emir eri Gordon ailesini ziyarete gittiği için yalnız yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Randall ve atları biraz dinlenmeyi hak ediyorlardı. "Mutfağı hâlâ Bayan Beckett mi yönetiyor?"

Kız hınzır bir şekilde gülümsedi. "Evet efendim ve sizin gibi aç bir adamı doyurmaktan çok mutlu olacaktır."

"Öyleyse nazik davetinizi minnettarlıkla kabul ediyorum." Hafif seyahat çantasını almak ve atları ahıra götürmek üzere merdivenlerden indi. Sarah Townsend'ı göremeyeceğine göre hiç şüphesiz nezaket kuralları gereği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ertesi sabah güneye doğru tekrar yola koyulmadan önce Bayan Bancroft'u ziyaret etmesi yerinde olacaktı.

Nezaket kuralları işe yarar şeylerdi.

Joseph Crockett yaklaştı ve bıçağının ucunu Julia'nın boğazına değdirdi. Kaskatı kesilmiş duran Julia acaba hemencecik şurada ölecek miyim diye düşünürken, adam haykırdı. "Bizimle birlikte geliyorsun, Leydim. Yolun sonunda kimin olduğunu biliyorsun." Basınç uyguladığı bıçağın ucundan sızan bir damla kan, Julia'nın boynundan aşağı süzülmeye başladı. "Uslu dursan iyi edersin, yoksa boğazını keserim. Bir katili öldürdüğüm için kimse beni suçlamayacaktır."

Jenny duyduğu sesleri merak ederek mutfak kapısında belirince dehşet içinde yutkundu. Crockett küfür ederek ona doğru döndü ve bıçağını kaldırdı.

"Hayır!" Julia onu bileğinden yakaladı. "Tanrı aşkına, onu incitme! Jenny sana hiçbir zarar veremez."

"Seni götürdükten sonra alarmı çalabilir," diye kükredi adam.

Molly titreyerek görüş açısına girdi. Annesinin eteğini kavrarken yuvarlak yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Jenny onu kucağına aldı ve dehşet içinde mutfağın içine geriledi.

"Yakalayın onu!" diye emretti Crockett haykırarak.

Beraberindeki iki adamdan daha genç olanı Jenny'ye doğru gidip onu kolundan yakaladı. "Bir anne ve bebeğini öldürmek hiç şüphesiz fazlaca gürültü çıkaracaktır," dedi. "Kızı sımsıkı bağlayabilirim, böylelikle yarına kadar bir yere kıpırdayamaz. Birileri bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar çoktan uzaklaşmış oluruz."

Sinirleri gerecek kadar uzun süren sessizliğin ardından Crockett istemeye istemeye bu görüşü kabul etti. "Pekâlâ, çocuğu da bağla. İşin biter bitmez çıkacağız."

Julia sesi titreyerek, "Geri dönmeyeceğime göre," dedi. "Evi ve içindekileri Jenny'ye bıraktığıma dair bir not yazmak istiyorum."

"Her zamanki gibi ne kadar da cömertsin, Leydim," dedi Crockett kaba bir ifadeyle. "Acele et."

Julia son arzusu ve vasiyeti olan iki kısa cümleyi karaladıktan sonra Crockett kâğıdı inceleyerek onun akıbeti ile ilgili bir ipucu bırakıp bırakmadığını kontrol etti. Gördüklerinden tatmin olduktan sonra kâğıdı çalışma masasına bıraktı. "Pelerinini al. Yolumuz uzun."

Julia onun emirlerine itaat ederek kalın pelerinini ve şapkasını aldı. Yanına alması gereken başka bir şey var mıydı?

Ölü kadınların hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı. Crockett'i görmezden gelerek Jenny'yi bağladıkları sandalyeye doğru gidip ona sarıldı. "Evi ve diğer her şeyi sana bırakıyorum." Eğilip annesinin eteklerinin arkasına saklanmakta olan Molly'yi öptü. "Sen iyi bir ebesin, Jenny. Beni merak etme. Ben... Ben tahmin ettiğimden daha uzun güzel yıllar yaşayabildim."

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye fısıldadı Jenny gözlerinden yaşlar süzülerek.

"Adalet," diyerek Crockett araya girdi.

"Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Hoşça kal tatlım." Julia pelerinini omuzlarına sarıp kapıya yöneldi.

Crockett birkaç metrelik bir zincir çıkardı. "Kaçamayacağından emin olmak için Leydim." Julia'nın sol bileğine bir kelepçe geçirdi ve onu zincire vurulmuş bir hayvan gibi kendine doğru çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zincir neredeyse kolunu kıracak gibiydi. İşe yarayacağını bilse dizlerinin üzerine çöküp hayatını bağışlaması için ona yalvarırdı. Ama Crockett'in onun zayıflığına güleceğinden emindi. Ölüm kaçınılmaz olduğundan Julia bu durumla sükûnetini bozmadan ve gururunu yerle bir etmeden yüzleşecekti.

Başka bir şeyi kalmamıştı elinde.

Zincirin şıngırtıları eşliğinde dışarı yürüdü. Sade ve üzeri kapalı bir at arabası içindeki sürücüyle birlikte onları bekliyordu. Ufak tefek bir ebe kadına karşılık dört tane aşağılık adam. Kaçmanın yolu yoktu.

Crockett kapıyı açtı ve Julia'ya kapının uzağındaki köşeye oturmasını işaret etti. Sonra onun yanına oturdu, zinciri sımsıkı tutuyordu. Adamları da arabaya bindikten sonra araç yola koyuldu.

Hartley'in içinden geçerek yol alırlarken, Julia sersemlemiş bir halde camdan dışarı bakıyordu. Köy artık arkalarında kaldığında gözlerini yumdu ve gözyaşlarını bastırmaya çabaladı. Dünyanın bu uzak köşesinde mutlu yaşamıştı.

Demek ki yeterince uzaklaşamamıştı.

3. Bölüm

Randall Bayan Beckett'in hazırladığı pirzola tabağını yarılamıştı ki Hartley Malikânesi'nin kapısının gürültüyle yumruklandığını duydu. Kapı öylesine çılgınca çalınıyordu ki Randall bizzat açmayı bile düşündü, fakat leziz pirzoladan ayrılamadı.

Birkaç dakika sonra kapı açılmış ve ön taraftaki salonda sesler yükselmeye başlamıştı. Randall "Bayan Bancroft" isminin geçtiğini duyunca sandalyesinden fırladı ve koşar adım salona yöneldi. Ona burada kalmasını teklif eden güzel hizmetçi Emma, bilekleri kanla kaplı genç bir kadınla konuşurken açıkça şoke olmuş görünüyordu. Ortada ciddi bir sorun var gibi duruyordu. Telaşla konuşmalarını bölerek, "Bayan Bancroft'a ne oldu?" diye sordu.

"Üç adam gelip onu götürdüler!" Genç kadın yaşlı gözlerini sildi. "Adım Jenny Watson, onun çırağıyım. Bebeğim ve ben onunla birlikte yaşıyoruz. Onu götüren adamlar beni bağladılar. Ellerimi çözmeyi başardığımda, Bay Townsend'ı bulup yardım etmesini sağlayabileceğimi düşünerek buraya geldim, fakat Emma onun seyahatte olduğunu söylüyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Randall'ın duyduğu endişe şimdi daha da artmıştı. "Onu neden götürdüklerini biliyor musun?"

"Adam onu Leydi Julia diye çağırıyordu ama bu ifadeyi aşağılamak için kullanmış olabilir. Onu adalet yerini bulsun diye götürdüklerini söylediler." Jenny yutkundu. "Adam onun bir katil olduğunu söyledi. Fakat bu imkânsız!"

Randall için de böyle olduğunu hayal etmek zordu, ancak şu anda bunun önemi yoktu. Aklındaki tek şey Julia'yı onu kaçıranların elinden kurtarmaktı. "Tam olarak neler konuşuldu?"

Kız derin bir nefes aldı, sonra kulağına gelen bütün konuşmaları tekrarladı. "Onu uzun bir yolculuğa çıkardıklarını söylediler," diye bitirdi sözlerini. "Ve... Julia canlı olarak geri döneceğini tahmin etmiyor. Evini ve içindeki her şeyi bana bıraktığını belirten bir yazı yazdı." Sonra yeniden gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Ben ev falan istemiyorum! Bayan Bancroft'un sağ sağlim geri gelmesini istiyorum!"

"Gittiklerinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Jenny kaşlarını çattı. "Belki bir saat ya da biraz daha fazla."

Randall onun kanlı bileklerine baktı. "Ellerini bu kadar çabuk çözmeyi nasıl başardın?"

"Kızım Molly'yi bağlamadılar," diye açıkladı Jenny. "O sadece on dört aylık, o yüzden onu serbest bıraktılar. Evden çıktıklarında Molly'nin bıçağı bana vermesini sağladım, böylece iplerimi kesebildim."

"Akıllı kız," diye onaylar bir havada konuştu Randall. "Aksanları İngiliz miydi İskoç mu?"

"İngiliz. Güney İngiliz."

"O halde muhtemelen kuzeye, İskoçya'ya doğru değil de doğu Carlisle yolunu takip edip oradan güneye, İngiltere'ye geçeceklerdir." Emma'ya döndü. "Bay Townsend'ın büyük bir safkan Türk atı vardı. At burada mı?"

"Evet, efendim."

"Onu alacağım o halde. Atı hemen hazır edin."

"Dikkatli olun efendim," dedi Jenny. "Bu adamlar tehlikeli. Ben... Ben Bayan Bancroft'a ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum."

"Onun ölmesini istiyor olsalardı, buldukları anda öldürürlerdi. Varacakları yere ulaşana kadar güvende olacaktır, ben de böyle bir şey gerçekleşmeden onlara yetişeceğim. Sana söz veriyorum." Topukları üzerinde dönerek odasına yöneldi, bir yandan da yanına alması gerekenleri düşünüyordu. Para, şapkası ve pelerini, ayrıca bir miktar ekmek peynir ve bira alırsa yemek yemek için durmasına gerek kalmazdı.

Neyse ki her zaman donanımlı seyahat ederdi.

Hartley boyunca yol aldığı sırada Randall, bahçesinde çalışmakta olan ve yörede olup biten her şeyden haberi olan yaşlı Bayan Morse ile konuşmak üzere durakladı. At arabasıyla ilgili mümkün olan bütün detayları edindikten sonra Carlisle'a doğru yol almaya başladı. Türk atı Randall'ın hatırladığı gibi çok iyi bir hayvandı, uzun adımlarıyla çok hızlı yol alabiliyordu.

Yol boyunca mola verilecek hiçbir yerleşim yeri bulunmuyordu, bu da demek oluyordu ki Julia'yı kaçıran adamlar Hartley'e yaptıkları yolculuk boyunca yorulan atları değiştirme imkânı bulamamışlardı. Randall şansı yaver giderse onları Carlisle'a ulaşmadan yakalayabilecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şeytanlar daha kalabalık bir yola ulaştıklarında onları takip etmek daha zor olacaktı çünkü.

Takip edilebilecekleri olasılığı olmadığını düşünüyor olmalıydılar. Bölgenin en yüksek mevkili kişisi olan Charles Townsend evde olsaydı bile, yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ayrıca bozuk yol da hızlarını azaltıyor olmalıydı. Randall'ın emir eri Gordon'un ailesini ziyarete gitmiş olması ne büyük şanssızlıktı. Randall İskoçya seyahati boyunca kendine bakabilecek durumdaydı, Gordon da bu tatili kesinlikle hak etmişti. Ama yine de Gordon mücadele konusunda çok iyiydi ve şu an içinde bulundukları durumda oldukça faydalı olabilirdi.

Ne olursa olsun, Randall şansına güveniyordu. Şansı yaver giderse hiç kimse ölmeden Julia'yı bu adamlardan kurtarabilirdi. Öldürmek gerekirse de...

Atın yolları arşınlayan adımlarına konsantre oldu. Bacağı feci derecede ağrıyordu ve daha da kötüleşecekti, fakat Randall amacına ulaşana dek bu acıya katlanacaktı.

Hava kararmaya başlamıştı, Randall atın üzerinde ilerlerken onu kurtardığında Julia'nın nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Onu kaçıranlar Julia'nın nerede yaşadığını biliyorlardı, o nedenle genç kadın artık Hartley'de güvende olmayacaktı.

Başka bir çözüm bulunması gerekecekti.

Julia'yı esir alanlar gece bastırmaktayken yollarına devam ediyorlardı. İngiltere'nin en nemli ve en bulutlu köşesinde, bu gece neden bu kadar berrak bir hava olduğuna anlam veremiyorlardı.

Yol boyunca duraklayacak ne bir han, ne de bir otel vardı, fakat yol kenarında tek tük evler görünüyordu. At arabası kısa bir mola vermek üzere durdu, içlerindeki en genç adam olan Haggerty, arabanın arkasından bir testi bira ile yiyecek paketini arabaya getirdi.

Araba tekrar yola koyulduğunda, Julia'nın eline bir parça soğuk etli ekmek tutuşturulmuştu. Julia bu kuru hamuru çiğnemeye çalıştı ama ağzındaki şey çamurdan farksızdı.

Crockett testiyi ona uzattı. "Al, Leydim." Julia başını sallayarak teklifi reddetti. Susamış olmasına rağmen onun kullandığı testiden bir şey içmek istemiyordu.

Elindekini kemirmeyi bırakarak arabanın penceresinden önünden geçmekte oldukları boş araziye dikti gözlerini. Girintili çıkıntılı arazi boyunca uzanan çorak tepeler soluk ve ürkütücü görünüyordu. Ay henüz tam yükselmemişti ama ışığı araba çok hızlı gitmediği sürece yolu aydınlatmaya yetiyordu.

Bu yolculuk daha ne kadar sürecekti? Belki de bir hafta. Yolun sonunda onu neyin beklediğini düşünmemeye çalıştı. Hızlı bir ölüm olmasını diledi. İşkence edeceklerini sanmıyordu - ama yine de bu da bir olasılıktı tabii. Düşmanının sınırları olduğunu pek sanmıyordu.

Bir saat daha geçtikten sonra, "Biraz durabilir miyiz, Bay Crockett?" dedi.

Adam güldü. "Ben de sizin gibi leydilerin hiç tuvalete gitme ihtiyacı duymadığını sanırdım."

Ümitsizlik, sesini kontrol altına alabilmesine yardımcı oluyordu. "Ben de diğerleri gibi bir kadınım, Bay Crockett."

"Şu aptal köyünden oldukça uzaktayız, atların da biraz dinlenmeye hayır diyeceğini hiç sanmıyorum." Sürücüye işaret etti. Bir tepenin etrafından dönüyorlardı, o nedenle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sürücü araba düz yola çıkana kadar devam edip öyle durdu.

İlk önce adamlar indiler. Haggerty biraz daha içecek almak için yine arabanın arkasına geçtiği sırada Crockett Julia'nın zincirini çekiştirdi. Kelepçe genç kadının etine batarak bileğinden kan süzülmesine sebep oldu. Julia tökezleyerek dışarı çıktı, kasları tutulmuştu, soğuktan titriyordu.

Biraz gerinmek istediği sırada Crockett yine zinciri çekti ve bir tehdit savurdu. "Daha çok korkmanız gerek Leydi Julia."

"Neden?" Julia sakindi. "Ümidin olmadığı yerde korkmanın bir anlamı yoktur."

Crockett güldü. "Ölüm kaçınılmaz olabilir ama ölmenin de çeşitli yolları vardır." Ellerini Julia'nın omuzlarına koyup onu sertçe kendine çekti.

Adamın dokunuşundan duyduğu tiksintiyle Julia onun yüzüne tükürdü.

"Kaltak!" Crockett onun yanağına bir tokat attı. Öyle sert vurmuştu ki Julia yere serildi.

Neyse ki adam, boynunu kıracak kadar sert vurmamıştı.

Gidilecek tek bir yol olması Julia'yı kaçıranların izini sürmeyi oldukça kolaylaştırıyordu, üstelik adamlar takip edildiklerini bilmediklerinden saklanmaya da çabalamıyorlardı. Randall dinlenmek için mola verdiklerinde onlara yetişmişti. Şansına atı diğer atları hissettiği için duraklamıştı da Randall tam üstlerine çıkmadan durmayı başarabilmişti.

Seslerini dinlediğinde olağan konuşmalar yapıldığını işitti. Atının yularını oradaki bir ağaca bağladıktan sonra eyer çantasından eskimiş yün bir örtü çıkardı. Askerlik zamanından kalma bir yadigârdı bu örtü, koyu gri renkliydi ve at kokuyordu. Fakat soğuk ve rüzgârlı yollar için çok kullanışlıydı. Bu gece de açık renkli saçlarını ve yüzünün büyük bölümünü gizleme amacına hizmet edecekti.

Silahını kınından çıkarıp ateş etmeye hazır hale getirdi ve sessizce eğimli yolda ilerlemeye başladı. Bu sarp tepelerde genellikle koyun güdülürdü ama yol boyunca gölgesine saklanabilmesine yetecek kadar ağaç ve çalılık vardı.

Ay ışığı arabayı, atları ve içinden çıkmış olan yolcuları aydınlatarak görebilmesine yardım ediyordu. Julia Bancroft'un arabadan indiğini gördüğünde kalp atışları hızlandı. Şerefsiz herifler kadını bir hayvan gibi zincire vurmuşlardı. Onu en kolay nasıl kurtarabileceğini düşündüğü sırada adamlardan biri alaycı bir şeyler söyleyerek Julia'ya sarıldı.

Julia onun yüzüne tükürdü. Adam, "Kaltak!" diye bağırdı ve ona vurdu.

Lanet olsun! Julia daha yere düşmeden Randall silahını adamın kafasına nişan almıştı bile. Ateş etmemek için kendini zor tutuyordu. Savaş sırasında daima sakin olmuş, öfkesini bir silah olarak kullanmıştı, ancak bir adamın bir kadına vurduğunu görmek kontrolünü kaybetmesine neden olan bir unsurdu.

Dört adamın üstesinden geleceğine hiç şüphesi yoktu, fakat toplu katliam açıklaması biraz zor bir şey olurdu. Ayrıca Julia'nın incinebilme riski de vardı. Mümkün olduğunca az şiddet kullanarak onu oradan kurtarmak en uygunu olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia değil. Bayan Bancroft.

Randall gözlerini kısarak olasılıkları değerlendirmeye koyuldu.

4. Bölüm

Crockett küfrü basarak zinciri Haggerty'ye devretti. "Ben boğazlamadan şu lanet olasıca leydiyi çalılıkların oraya götür."

Büyük bir yudum alıp testiyi yanındakilere uzattı. Bu sırada Julia titreyerek ayağa kalkmaya çalışıp Haggerty'nin peşine düşmüştü. En yakın çalılıklar arabanın yüzlerce metre uzağındaydı. En azından zincir işini görürken adamdan uzaklaşabilmesine izin verecek kadar uzundu, çalılıkların arkasına geçtiğinde adam da arkasını dönmüştü.

Julia çalılıkların arasından çıktığında genç adam birdenbire, "Üzgünüm, Leydim," dedi.

"Muhtemelen beni özgür bırakacak kadar değilsindir," dedi Julia kuru bir sesle.

"Hayır, efendim," dedi adam üzüntüyle. "Bıraksam bile fazla uzağa gidemezsiniz."

Haklıydı. Tepeler çoğunlukla otlak arazisiydi. Ay ışığı da takip edilmesini kolaylaştırırdı.

Pelerinimi yanıma almalıydım, diye düşünerek arabaya doğru gitmek üzere döndüğü sırada Haggerty'nin arkasından yaklaşan bir karaltı gördü. Bir saniye sonra genç adam yere serildi ve Julia'nın zinciri şangırdayarak yere düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia yutkundu. "Kim..?"

Sert bir elin ağzını kapatmasıyla birlikte sözleri yarıda kesildi. "Sessiz ol," diye fısıldadı adam kulağına. "Mümkün olduğunca hızla uzaklaşmalıyız."

Julia şoktan donup kalmıştı. Fısıldayan ses tanıdık geliyordu. Ama aklından geçen kişinin burada olması imkânsızdı.

Ne fark ederdi ki. Kurtarıcı kim olursa olsun işe yarardı. Julia başını salladı, adam da onu serbest bıraktı. Adamın bir tür silah taşıdığını gördü.

Julia boşta kalan zinciri koluna doladıktan sonra adam eğilerek aynısını kendisine de yapmasını işaret etti. Giysileri koyu renkti, yüzü kapalıydı. Gölgelerin arasında bir gölge gibiydi. Julia'nın elbisesi de koyu renkti. Çalılıklarda ayrılarak yolun paralelinde Julia'nın geldiği tarafa doğru ilerlediler.

Kurtarıcısı mevcut tüm kamuflaj olanaklarını kullanmakta ustaydı. Tanrı'ya şükür Crockett ve yanındakiler testiyi elden ele dolaştırırken konuşup gülüşüyorlardı. Julia çalılara ziyaretinin ne kadar uzun sürdüğünü fark etmemelerini diledi.

Yolun kıvrımını ve tepeyi geçip Crockett ile aralarında birkaç ağaç bırakabildikten sonra kurtarıcısı durdu ve ona döndü. Düzgün, geniş omuzlu fiziği hâlâ tanıdık geliyordu ama kimliği başına sardığı örtü yüzünden belirsizdi.

Adam örtüyü çıkardığı sırada Julia bir an nefessiz kaldı. Ay ışığı adamın sarı saçlarını ve kusursuz seçkin hatlarını aydınlatıyordu. Kurtarıcısı Binbaşı Randall'dı, bu imkânsızdı. Bu haliyle cehennemin melekleri kadar güzel ve korkutucu görünüyordu.

Onunla ilk kez beraberinde iki kişi ile birlikte kayıp

arkadaşları Ashton'ı aramak üzere Hartley Malikânesi'ne geldiğinde tanışmıştı. Arkadaşlarını o zaman malikânenin sahibesi olan Mariah Clark'ın yanında bulmuşlardı. Randall, Ashton'ın arkadaşları arasında en gergin, en tetikte olanıydı.

Bir sebepten, muhtemelen günahlarının cezası olarak, bu adamla aralarında çok güçlü bir çekim oluşmuştu. Bu türden bir bağlantı uygun olmadığı kadar inkâr edilemez bir boyuttaydı. Topluluk birlikte Londra'ya kadar süren uzun bir yolculuk yaptığında Randall onunla aynı arabaya bile binmemişti. Julia bunun için ona müteşekkirdi.

Hal böyleyken dünyadaki bütün adamların içinden onu kurtarmak üzere Randall çıkagelmişti işte. "Neden siz, Binbaşı Randall?" diye sordu usulca. Sorusu pratik olmaktan çok felsefiydi.

Randall'ın cevabı netti. "İskoçya'dan dönüşümde Townsendlar'a uğramaya karar verdim." Yeniden hızla yürümeye başladı ama sesi Julia'nınki kadar yumuşaktı. Yürüyüşündeki aksama şimdi daha çok belli oluyordu, Julia'nın hatırladığı zamana göre kötüleşmişti.

Julia ona yetişerek yanında yürümeye başladı. "Townsendlar seyahate çıkmışlardı."

"Evet, öyleymiş. Yine de geceyi orada geçirmek üzere davet edildim. Yardımcınız gelip kaçırıldığınızı haber verdiğinde yemek yiyordum."

"Jenny iyi mi?"

"Evet. Küçük kızının ona bir bıçak getirmesini sağlamış ve ellerini bağladıkları ipi kesebilmiş."

"Tanrı'ya şükür!" Jenny'ye veya Molly'ye bir zarar gelmiş olsaydı Julia kendini asla affedemezdi.

"Titriyorsunuz." Randall paltosunu çıkarıp Julia'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

omuzlarına sardı. Paltonun kumaşından vücudunun sıcaklığı yayılıyordu.

"Donacaksınız." Julia bir yandan ısınmaktan ötürü memnun olmuştu, bir yandan da palto sanki Randall ona dokunuyormuş hissi yaratmıştı.

Randall omuz silkti. "Zor koşullar altında yeterince zaman geçirdiğim için ısıyı pek önemsemiyorum."

Julia bu sözlere güvenerek kollarını paltodan içeri soktu. Palto ona oldukça büyük gelmişti ama sarmaladığı her santim Julia'yı ısıtmaktaydı.

Randall onu yolun solunda kalan ağaçlık alana yönlendirdi. Julia ağaca bağlanmış olan atın Charles Townsend'ın ahırından olduğunu düşündü ama bundan emin olamadı. Randall elindeki silahı kılıfına soktu ve ata bindi, sonra elini Julia'ya uzattı. "Bacağınızı diğer yana atarak binmeniz en iyisi."

Julia ona uzatılan eli tuttu ve Randall onu tereddüt etmeden yukarı çekti. Sağ bacağını eyer çantasının üzerinden atmak biraz garip olsa da becerebildi. Randall atı sürmeye başladı ve Hartley'e doğru yola çıktılar.

Julia dengesini sağlamak üzere ellerini adamın düzgün beline dolarken tereddütlüydü. "O vurduğunuz adam, Haggerty. O... O öldü mü?"

"Hayır ama kendine geldiğinde başı fena halde ağrıyacak. Neden umrunuzda ki?"

"Aralarındaki en düzgün adam oydu." Julia titreyerek gözlerini yumdu. Kurtulduğuna hâlâ inanamıyordu. Randall tehlikeli ve rahatsız ediciydi, fakat hayatını kurtarmıştı. O bir kahramandı ve kahramanların işi kadınları kurtarmaktı.

Arkalarından Crockett'in bağrışları yükselmeye başladı. "Lanet olasıca sürtük kaçmış!"

Julia'nın Randall'ın beline sarılı elleri gerildi. Randall, "Merak etmeyin," dedi. "Onlar at arabasından uzaklaşıp otlaklara doğru gitmediğinizi anlayana kadar yeterince uzaklaşmış oluruz."

"Bizi arabayla takip etmezler mi?"

"Etmeyi deneyecekler." Kıkırdadı. "O zaman da koşumların kesildiğini fark edecekler. Yani kısa bir süre boyunca bir yere gidemeyecekler."

"Önce koşumları mı kestiniz?" diye hayretle bağırdı Julia. "Ne kadar akıllıca!"

"Ordudaki deneyimin faydaları."

"Tanrı'ya ve size bunun için teşekkür ediyorum, Binbaşı." Derin bir nefes aldı, hâlâ tam olarak güvende olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. "Sonumun geldiğini sanmıştım."

Randall omuz silkti ve genç kadına karşılık vermedi. Bu bir kahraman için basit bir işti.

Yol başka bir tepenin etrafından dolanıyordu artık, bu yüzden Randall atı eşkin sürmeye başladı. Türk atının yumuşak adımlarına rağmen Julia'nın Randall'a daha sıkı tutunması gerekmişti. Bu geceye kadar birbirlerine hiç dokunmamışlardı, Julia artık bunun sebebini biliyordu. Ona bu derece yakın olmak... Tedirgin ediciydi. "Hartley'e geri mi dönüyoruz?"

Randall başını salladı. "Bu at şu anda iki kişi taşıyor olmasa bile o kadar uzun bir mesafeyi kat edemeyecek kadar yorgun. Ayrıca adamlar bizi takip edecek olursa, sizi Hartley'e geri götürmek..."

Randall cümlesini bitirme ihtiyacı görmedi. Julia yıl-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larca evi olmuş kasabada şiddet yaşanmasını istemezdi. "Eminim alternatif bir planınız vardır."

"Buraya gelirken bir çoban evine çıkan bir patika görmüştüm. Buradan fazla uzak değil. Oraya gidip biraz dinlenebiliriz."

"Dinlenmek. Kulağa ne kadar hoş geliyor." Başını Randall'ın sırtına yaslayarak gevşedi. Adam tedirgin edici olabilirdi ama becerikliliği ile Julia'nın güvenini kazanmıştı.

Julia yorgun bir halde bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü zira onu bulmuşlardı. Bu konuda yarın endişelenmeye karar verdi.

Çok geçmeden yoldan saparak neredeyse görünmez bir patikaya girdiler. Patika onları yüksek bir tepeye çıkarıyordu. Bulut parçacıkları ay ışığının arasından görünmeye başlamıştı. Nemli hava ilk defa bir karşılama sunar gibiydi.

Bir kulübenin karanlık bahçesine ulaştıklarında Randall dizginleri çekerek atı durdurdu. "Şanslıyız. Sadece bir çatı, dört duvar ve bir kapı değil, atımız için de bir ahır var."

"Crockett ve adamları bizi bulamadığı sürece bir inek ağılında bile mutlu olabilirim." Julia atın üzerinden kayarak indi, yere bastığında sallanıyordu. Randall tek eliyle onun dengesini bulmasına yardım etti. Julia dengesini sağlar sağlamaz onun dokunuşundan uzaklaştı.

"Bizi burada bulma ihtimalleri oldukça düşük." Randall da attan indi. "Bulurlarsa, onlarla bizzat ilgilenmek zorunda kalacağım."

"Dörde bir olmak sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Julia merakla.

"Onlar amatör, bense değilim." Eyerini çözüp atı ahıra

taşıdı. "Şuraya bak. Bir şömine ve bir parça odun bile var. Sana kavımı versem, ben atla ilgilenirken ateşi yakabilir misin?"

Julia Randall'ın peşinden içeri girdi. İçeride olmak kendini çok iyi hissetmesini sağlamıştı. "Sence ateş yakmamız güvenli mi?"

"Burada yeterince güvendeyiz. Rüzgâr dumanı yoldan uzağa taşıyacaktır." Elindeki kavı Julia'ya verip kapıya yöneldi. "Sabaha yağmur yağacak, o vakte kadar izimizi sürecek olsalar bile yağmur nal izlerini silecektir."

Julia şömineye doğru eğildiğinde, bir kısmı parşömen kaplı pencereden içeri ay ışığı süzülüyordu. Tek odalı kulübenin içi kullanılmadığından ötürü havasızdı. Yine de en azından kuruydu ve rüzgârdan korunmalarını sağlıyordu. Soğuktan ve yorgunluktan ötürü Julia'nın elleri pek tutmuyordu, buna rağmen Randall dönene dek küçük bir ateş yakmayı başarmıştı.

Randall eyer çantasını açıp içinden küçük bir battaniye çıkardı. "Al bunu."

Julia paltosunu ona geri verdi ve uzattığı yün battaniyeye sarınarak ateşin önüne oturdu.

Randall yine eyer çantasını karıştırdı. "Aç mısın?"

Julia düşündü. "Aslında açlıktan ölmek üzereyim."

"Biraz elma şarabı var." Testiyi ona verdikten sonra bıçağını kullanarak ekmek ve peyniri kesmeye başladı.

Julia keskin tatlı şarabı minnet duyarak yudumladı. "Çok hazırlıklısın. Yine askeri deneyim söz konusu sanırım."

"Sefere çıkmanın ilk dersi sağlam tedariktir." Peynir ve ekmek parçalarını ona uzattı. Bir miktar da kendine ayırıp geri kalanı tekrar paketledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia kibarlığı bir kenara bakarak peyniri hevesle dişledi. Bir şeyler yedikçe enerjisi yerine geliyordu. Peynir ve ekmeği yedikleri sırada bir sessizlik oluşmuştu. Şarap lezzetli olduğu kadar yatıştırıcıydı da.

Randall'ın yakışıklı yüz hatları şöminenin ışığında mesafeli ve gizemli görünüyordu. Henüz onu kurtarmış olduğu sırada ondan korkması için hiçbir neden yoktu, fakat öyle güçlü, öyle erkeksiydi ki yanında rahat etmek gerçekten çok güçtü. Julia gözlerini kapamışken bile Randall'ın odadaki varlığı şömineden gelen ateşin ısısı kadar canlı bir şekilde hissedilebiliyordu.

Julia düşüncelerini ondan uzaklaştırdı.

Şimdilik ölmekten kurtulduğuna göre bundan sonra ne yapacağına karar vermek çok daha acil düşünmesi gereken bir konuydu.

Bu düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki Randall, "Seni kaçıran adamların kim olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda yerinden sıçradı.

Randall'ın bunu bilmeye hakkı vardı elbette ama Julia hayatına dair bu kirli hikâyeyi açık etmekten nefret ediyordu. "Biliyorum."

"Jenny sana katil dediklerini söyledi," dedi Randall açıkça. "Bu doğru mu?"

Randall'ın sert bakışları karşısında soruyu yanıtlarken Julia'nın dudakları gerildi. "Evet."

5. Bölüm

Randall Julia'nın zarif ve güzel yüzünü inceledi. Onun bir katil olduğunu düşünmek çok zordu. "Kimi öldürdün?"

Julia bakışlarını kaçırarak ateşe döndü. "Kocamı."

"Öldürülmesi mi gerekiyordu?" diye sordu Randall sakin bir ifadeyle.

Julia'nın başı yine dikleşti. "Bugüne kadar hiç kimse bunu sormamıştı."

"Yeterince tahrik edilmişse herkes şiddet gösterme eğilimine girebilir. Çok ciddi sebepleri olmaksızın birini öldürecek bir kadın gibi görünmüyorsunuz." Elma şarabını yeniden ona uzattı. "Nasıl oldu, anlatın bana."

Julia biraz gevşeyerek elma şarabını uzun uzun yudumladı. Randall onu dışarı atıp Crockett'e yeniden yakalanmasına neden olabilir miydi? Bir asker olarak öldürme konusunda pek çok kişiden daha fazla deneyimliydi ve gerçekten gerektiğinde yapılması gereken bir şey olarak görüyordu bunu.

Randall Julia Bancroft'un hikâyesini öğrenmek istiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Şimdi öğrenecekti. Belki de bu sayede onu neden bu kadar çekici bulduğunu da anlayacaktı.

Julia battaniyeyi sanki bir kalkanmışçasına vücuduna iyice sardı. "Evlendiğimde on altı yaşında vardım yoktum. Ailelerimiz tarafından ayarlanmış bir evlilikti. Herkes uygun olduğu konusunda hemfikirdi."

Randall ateşe bir dal daha attı. "Sen bu konuda ne hissediyordun?"

"Görücü usulü evliliklerin en iyisi olduğu öğretilerek büyütülmüştüm. Babamın benim için en iyi eşi seçeceğini varsayıyordum." Yüzündeki gülümseme buz gibiydi. "Nişanlım genç, yakışıklı ve çekiciydi. Halimden oldukça memnundum."

"Ama?"

"Bu yakışıklı, soylu ve son derece uygun koca adayı tam bir canavara dönüştü." Sesi sakin olmasına rağmen tir tir titreyen bedeni hislerini ele veriyordu.

Randall bir tahminde bulundu. "Şiddet ve taciz mi gösteriyordu?"

"Evet." Julia daha da büzüştü.

Randall bu bilinmeyen kocaya duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı. "Onu kendi hayatını kurtarmak için mi öldürdün?"

Julia yorgun bir hareketle yüzüne dökülen bir tutam kestane rengi saçı geriye itti. "Başlangıçta çok nadiren şiddet gösteriyor ve sonrasında içtenlikle özür diliyordu. Ama evliliğimiz giderek daha da kötüleşti. Kıskançtı ve beni her tanıştığım adamla yatmak istemekle suçluyordu. Bu yüzden beni taşrada tutuyor ve hizmetçilerin sadece kadın olmasını istiyordu. Yavaş yavaş bana acı vermekten zevk aldığını anlamaya başladım." Sesi çatallaşmıştı. "Böyle bir adamla nasıl başa çıkabileceğimi bilemiyordum. O zamanlar daha çocuk sayılırdım ve sorumluluk sahibi olmak üzere yetiştirilmiştim."

"Bir adamın acı vermesine izin vermek, kadının görevlerinden biri değildir." Julia'nın neden kendini geri planda tuttuğunu ve ona her yaklaştığında neden bu kadar gerildiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Julia erkeklere güvenmiyordu ve haklıydı da. "Tüm bunlar nasıl sona erdi?"

"Bir yıl kadar sonra hamile olduğumu öğrendim. Kocamın bir vârisi olabilmesi için çocuğun erkek olmasını diledim ve ona doğum sonrasına kadar ayrı yaşamamızı istediğimi belirttim." Bakışları acımasızlaşmıştı. "Çılgına döndü. Gitmeme asla izin vermeyeceğini, ona ait olduğumu söyledi, bir yandan da beni öyle bir dövüyordu ki öleceğimden emindim. Can havliyle kamçısından kurtulmaya çalışırken onu ittim. Bir süredir içiyordu, o yüzden dengesi yerinde değildi. Düştü ve başını şöminenin köşesine çarptı. Anında öldü, yani öyle sanıyorum."

Randall dehşete kapılmıştı. Bir kamçı mı? "Öyleyse bu bir cinayet değil, kendini savunurken oluşan bir kazaydı." Konuşurken sesinin sakin çıkması için kendini zorluyordu. Öfkesini belli ederse Julia kaçıp gecenin karanlığında kaybolabilirdi. "Peki ya çocuk?"

"Aynı gece düşük yaptım." Julia hızlı ve kesik kesik soluyordu. "Kocam beni tekmelemişti. Defalarca."

Randall'ın öfkesi yine yükseldi. Onu kollarına alıp güven verebilmeyi çok isterdi ama Julia'nın şu anda bir erkeğin temasına tahammül edebileceğinden pek emin değildi. "Tanrı aşkına, bu koşullar altında kim seni cinayetle suçlayabilir ki?"

"Crockett, şu beni kaçıran adam, kocamın en yakın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dostu ve yardımcısıydı. Garip, çok yakın bir ilişkileri vardı." Ateşi seyretmekte olan bakışları dalgındı. "Kocamı yerde, beni de onun yanında kanlar içinde yatarken bulan Crockett'ti. Bir skandal çıkmaması için oldukça hızlı hareket etti."

"Böylece kimse gerçek hikâyeyi öğrenemedi?"

"Bir soruşturma yapıldı. Resmi karar kaza sonucu ölüm olarak belirlendi ama Crockett kayınpederime oğlunu benim öldürdüğümü söyledi. Babası doğal olarak tek oğlunu kaybetmekten dolayı yıkılmıştı. Birini suçlamaya ihtiyacı vardı, o da beni suçladı. Ve o günden beri de benim ölümümü ister oldu."

"Kaçırılma olayını ayarlayan o muydu?"

"Evet." Julia kısa bir an gözlerini kapadı. "Bana ne yapmayı planladığını bilmiyorum, ancak oradan canlı çıkacağımdan pek ümitli değildim."

Randall Julia'nın söylediklerini ve söylenmeyenleri düşündü. "Kendi ailen de güçlü, onlar sana koruma sağlayamadılar mı?"

Julia gülerken bakışlarında acı dolu bir ifade belirdi. "Hasta yatağımdan kalkabilecek hale gelir gelmez babama koştum. Kayınpederim ona bir mektup yazıp kocamı benim öldürdüğümü söylemiş. İkisi eski arkadaştılar, babam da bana inanmak yerine ona inanmayı seçti. Böyle olunca da kayınbiraderim için açık hedef haline gelmiş oldum."

Julia yeniden sessizliğe büründü. Düşünceleri geçmişe takılı kalmıştı. Randall, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Kendimi ölmüş gibi gösterdim. Denize yakın bir yerdeydim, sahile gidip kocamın ölümü nedeniyle akli dengemi kaybettiğimi belirten bir not yazdım. Bütün paramı

aldım, pelerinimi ve şapkamı kıyıda bırakarak herkesin boğulduğumu sanmasını sağladım."

Çaresizlik ve şiddetli güç bir aradaydı. Julia'nın hikâyesi yavaş yavaş bir araya gelen parçalarla giderek daha da ilginçleşiyordu. "Nasıl kaçtın?"

Julia omuz silkti. "İlk arabaya bilet aldım, nereye gittiği umrumda bile değildi. Fakat yediğim dayak ve geçirdiğim düşükten sonra tam olarak iyileşememiştim. Yolda kanamam başladığında arabanın her yeri kan oldu. Şoför beni Lancashire'daki Rochdale yakınlarında bir köyde indirdi. Oradaki ebe beni evine aldı. Öleceğimi düşünüyordum."

"Dur tahmin edeyim. Ebenin ismi Bancroft idi?"

Julia'nın ifadesi yumuşadı. "Gerçek Bayan Bancroft. Louise'in uzun yıllara dayanan engin bir deneyimi vardı. Daha önce de birçok kadını ölümün pençesinden kurtarmıştı. Gücümü toparlayana kadar onunla kalabilmek için izin istedim. Çok geçmeden onun çırağı oldum. Bancroft adını aldım ve herkese onun kuzeni olduğumu söyledik. Çalışmaya çok istekliydim ve bu çok tatmin ediciydi. Bana bildiği her şeyi öğretti. Sağlığı bozuldukça ben de ona baktım."

"Hartley'e o öldükten sonra mı taşındın?"

"Olabildiğince uzak bir yere yerleşmek istiyordum. Bayan Bancroft durumu iyi olmadığı sırada, bir arkadaşından Cumberland'da bir ebeye ihtiyaç olduğunu belirten bir mektup almıştı. Ölümünden sonra ben de oraya taşındım." Julia'nın dudakları büzülmüştü. "Mariah'yı görmek için Londra'ya yaptığım ziyaret kayınpederimi yaşıyor olabileceğim konusunda uyandırmış olmalı. Hartley'de kalmış olsaydım, hâlâ güvende olabilirdim."

"Artık orada yaşayamazsın." Randall'ın bu ufak tefek,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çekingen kadına duyduğu çekim artık açıklanamaz değildi. Onun gösterişsiz güzelliğinin farkındaydı, bildiği diğer güzel kadınların bu güzellikle boy ölçüşmesi mümkün bile değildi. Julia'yı benzersiz kılan, ruhunun merkezinin çelik gibi sert olmasıydı.

Onu korumak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Korumak ve birçok şey daha yapmak için. "Bundan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

"İngiltere'nin hiçbir köşesinde güvende olamayacağımdan korkuyorum." Yine saçlarını düzeltti, ifadesi donuktu. "Belki kolonilerden birine giderim. Ebeler her yerde işe yarar."

"Tahminimce sen Lord Branford ile evliydin." Sesi önemsiz bir detaydan bahseder gibi çıkıyordu. "Ve tehlikeli kayınbiraderin de Daventry Kontu."

Julia derin bir nefes aldı ve oturduğu yerde iyice büzüldü. "Aman Tanrım, sen Randall ailesinin bir parçasısın. Aklıma gelmişti ama Randall çok yaygın bir isim ve onlara hiç benzemiyorsun." İnce beyaz elleri ile battaniyeyi sıkıca kavradı. "Beni Crockett'e geri verecek misin?"

Randall onunla göz göze geldi. "Asla."

Julia Randall'a her an bir kurta dönüşebilirmiş gibi bakıyordu. "Branford ve Daventry ile ne gibi bir ilgin var?"

"Yıllar içinde birçok kuzen öldükten sonra Daventry çocuksuz kaldı, şu an itibariyle ben onun kontluğunun vârisiyim." Yüz ifadesi sertleşti. "Babam şimdiki kontun yarı-öz küçük kardeşiydi. Ailem ben çok küçükken öldü, ben de Branford ile aynı okula gitmek üzere Turville Park'a gönderildim."

"O zamanlarda nasıl biriydi?"

Randall, Daventry Malikânesi'ne ilk vardığı günlere

döndü. Yeni evinde acı dolu, kafası karışık ve çaresiz günler geçirmişti. "Branford hayatımı cehenneme çevirmişti. Benden büyük ve iriydi, yoksa onu kendi ellerimle öldürebilirdim."

Julia ona uzun uzun baktı. "Orduya katılmana şaşmamak gerek."

"Böylece iyi dövüşmeyi öğrenebilirdim? O zaman konuya böyle bakmamıştım, Turville'deki herkesle kavga ettim. Daventry beni hemen bir sürü okula gönderdi. Birbiri ardına kovulduğum okullara. En sonunda Westerfield Akademisi'ne gidinceye dek bu böyle sürüp gitti."

"Leydi Agnes Westerfield'in sihirli ellerine kavuşuncaya dek," dedi Julia sevgi dolu bir ses tonuyla.

"Gerçekten de öyle." Randall Leydi Agnes ile karşılaşana dek tüm çocukluğu boyunca saldırgan ve sorunlu biri gibi davranmıştı. Leydi Agnes onu kısıtlamaya çalışmamış, tam aksine neden bu kadar öfkeli olduğunu sorgulamıştı. O zaman Randall duyduğu acıyı ve öfkeyi dışarı çıkarabilmiş, Turville'de maruz kaldığı aşağılanma ve hor görülmeyi ifade edebilmişti. Leydi Agnes onu dikkatle dinlemişti. Daha da önemlisi, ona kızgın olmakta haklı nedenleri olduğunu söylemişti. Bu olaydan sonra Randall iyileşmeye başlamıştı.

"Branford'ın davranışlarının benim hatam olup olmadığını merak ederdim. Acaba bendeki bir şey onun içindeki şiddeti tetikliyor muydu? Ama bunun sebebi ben değildim, değil mi? O her daim insafsızdı." Julia içini çekti. "Benden başka kim bilir kaç kişinin canını yaktı. Korkarım çok fazla."

"Onu isteyerek öldürmediğini biliyorum, fakat ölümünün birçok insana faydası dokunduğundan eminim." Sı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rıttı. "Kurbanlarının elinde bir kaza sonucu ölmesi bence çok adil."

"Başka birinin ellerinde olmasını tercih ederdim. Daventry korkutucu bir düşman."

"Orduda olduğum yıllar boyunca onlardan uzaktım, Branford'ın evlendiği ve bundan bir iki yıl sonra da öldüğüyle ilgili belli belirsiz haberim vardı." Hafızasını yokladı. "Karısı Castelton Dükü'nün kızı Julia Raines'di değil mi?"

"Hafızan oldukça kuvvetli." Julia alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dük kızı olmanın bana pek faydası olduğunu söyleyemeyeceğim."

Randall bir anda çok tuhaf bir fikre kapıldı. Bu kadınla arasında ilk tanıştıkları andan beri bir çekim hissediyordu. Onu istiyordu, fakat bir yandan da onun gücüne saygı duyuyor, hak etmediği tehlikelere karşı onu korumak istiyordu. "Durumunu çözeceğini düşündüğüm bir fikrim var," dedi yavaşça. "Benimle evlenebilirsin."

Julia ona bakakaldı. "Sen *deli misin?* Deli değilsen bile amcan Daventry benimle evlenirsen deliye döner."

"İspanya'da ağır yaralandığım zaman, Londra'ya onun bakımına gönderilmiştim." Zehir gibi konuşuyordu. "Ashton beni kurtarmak üzere Daventry Malikânesi'ni basmasaydı, tavan arasında ihmal edilmekten ölecektim. O yaşlı şeytanı çılgına çevirmek bana en ufak bir rahatsızlık vermez."

Julia dehşet dolu bir ifadeyle, "Öfkeni anlıyorum," dedi. "Ama amcandan intikam almanda bir araç olarak kullanılmak istemem."

"Bu sadece en önemsiz sebep," dedi ciddiyetle. "Randall ailesi sana korkunç şeyler yaşattı. Branford yüzünden

soyadını, toplumdaki yerini, evini ve çocuğunu kaybettin. Karım olarak bütün bunları yeniden kazanabilirsin ve bu çok da adil olur."

"Yani benimle adalet namına mı evleneceksin?" diye sordu Julia buruk bir gülümsemeyle. "Bu çok onurlu bir davranış ancak evlilik bir erkek ve bir kadın arasında yapılır, iki öğreti arasında değil. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile Binbaşı Randall. Nazik teklifiniz için teşekkür ederim, fakat reddetmek zorundayım."

Julia tarafından reddedilmek gereğinden fazla yaralamıştı Randall'ı. Öyle ki bu teklifi gelişigüzel bir şekilde yapmadığının farkına varmasını sağlamıştı. "Benden hoşlanmamak için nedenleriniz var Leydi Julia. Geçmişte size fazlasıyla kaba davrandım. Ancak sizden hoşlanmadığım için değildi bu. Aslında... Tam aksi."

Sessizce birbirlerine baktılar. Her ikisinin de görmezden gelmeye çalıştığı sözle ifade edilmeyen duyguları alevlenerek yoğunlaştı. Julia zorlukla yutkundu. "İlk tanıştığımız günden beri aramızda bu bağlantının olduğunu itiraf etmem gerek. Ama bu garip ve zor bir durum, dahası evlilik için uygun bir zemin değil."

"Değil mi?" dedi Randall yumuşak bir sesle. "Bağlantı dediğin şey aramızdaki çekim. Zorluğa karşı koymaya çalışmaktan geliyor. Belki de bu çabadan vazgeçmek işimizi kolaylaştırabilir. Birbirimize duyduğumuz çekim harika bir evliliğin kaynağı olabilir."

Julia kaşlarını çattı. "O çekime neden karşı koymaya çalıştınız, Binbaşı Randall? Tanıştığımız ilk andan itibaren benden nefret ediyor gibi davrandınız."

"Görev başında bir subay olarak, evlenecek bir durumda değildim." Verdiği cevap yeterince iyi değildi. Randall

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha da derinleşebilmek için kendini zorladı. "Ve... Duyduğum arzunun derecesi tedirgin ediciydi. Daha önce bir kadına hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim. Oldukça rahatsız ediciydi. Fakat seninle evlenme fikri son derece doğru görünüyor bana."

Julia'nın gözleri akıtamadığı yaşlarla parıldıyordu. "Bana yalnızca çirkin gerçeklerden başka bir seçenek bırakmıyorsunuz, Binbaşı. Belki de ben on altı yaşındayken tanışmış olsaydık, sadece bu çekimi hissetmek yeterli olacaktı. Evlenip mutlu olabilir, bir sürü çocuk sahibi olabilirdik şimdiye kadar."

"Ama artık genç bir kız değilim." Acı içinde gözlerini yumdu. "Evlilik fikrine tahammül bile edemiyorum. Bir erkekle yatma fikri bağırarak kaçma isteği uyandırıyor bende. Hayatımı kurtardınız, fakat ben canavardan kurtarılmış küçük bir prenses değilim. Masum bir gelin olmak için fazlasıyla yaşlı ve fazlasıyla yaralı biriyim. Bana yardım etmek istiyorsanız, Liverpool'a kadar bana eşlik edin ve bana Amerika'ya giden gemiye binmeme yetecek kadar parayı borç olarak verin. Daventry'nin vârisi olarak kendinize uygun bir eş bulmakta sorun yaşayacağınızı hiç sanmıyorum. Sarah Townsend gibi iyi huylu tatlı bir genç hanım. Benim gibi verecek hiçbir şeyi kalmamış, hırpalanmış bir dul değil."

"Lanet olsun!" diye homurdandı Randall. "Niçin herkes beni Sarah Townsend ile eşleştirmeye çalışıyor? Tamam, çok hoş bir kız ama o henüz çok küçük. Sen bir kadınsın ve en önemlisi de istediğim kadınsın."

"İstediğinizi elde etmeye alışmışsınız," dedi Julia kuru bir ses tonuyla. "Ama eminim, biraz düşününce size karılık edemeyecek bir kadının sizin istediğiniz kadın olmadığını anlayacaksınız."

Randall bir yandan onun ince, yorgun fiziğini ve boyun eğmez bir ifadeyle bakan gözlerini incelerken, bir yandan da söylediklerini düşündü. "Söylediklerinizi çok mantıklı ama evlilik mantık işi değildir. Hayatımın bir parçası olmanı istiyorum, Julia. İkimiz de büyük acılar çektik. Bu sıkıntıları anlayamayacak, parlak ve basit bir kız istemiyorum ben. Sen ve ben çok daha derin bir biçimde birbirimizi anlayabiliriz. Bunun hiç değeri yok mu? Sence aramızdaki güven ve arkadaşlığı yeterince geliştirip sonunda gerçekten karı koca olamaz mıyız?"

"Belki bu mümkün olabilir," dedi Julia sesinde acıyla. "Ama olsa bile... Son gerçeği açıklamak zorundayım çünkü bu üstesinden gelinemeyecek bir engel. Bir daha çocuk sahibi olabileceğimi sanmıyorum, Binbaşı. Branford... Bana zarar verdi. Ve siz bir kontun vârisisiniz. Size erkek evlat verecek biriyle evlenmek durumundasınız."

Demek Julia, kısır olduğuna inanıyordu. Randall yerinde duramayarak ayağa kalktı ve hızla kulübenin diğer tarafına yürüdü. Doğru düzgün adım atmaya yer bile yoktu kulübede.

Bir lordun başlıca görevi lordluğu gelecekte devredeceği başka bir lordu dünyaya getirebilmekti. Yine de Randall şu anda bir lord değildi ve hayatı da hiçbir zaman Daventry kontluğunu devralmayı amaçlamak üzerine kurulmamıştı.

Julia duvara yaslanmış, bitkin bir ifadeyle gözlerini kapamıştı. Randall'ın onunla önceki deneyimlerinde, Julia her daim kendini geri planda tutan bir kadın olmuştu. Şimdi ise sessiz ve kırılgan güzelliğiyle her şeyini ortaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koymuş duruyordu işte. Felaketlere yol açan evliliğinden önce inanılmaz derecede çekici bir kadın olmalıydı. Evlilik Pazarı'nda büyük bir ödül gibi. Daventry'nin vârisinden isteyebileceği her şey onda vardı.

Yaptıkları konuşma Julia için çok daha zor olmuş olmalıydı. Kemiklerine işlemiş dürüstlüğü sebebiyle acı verici de olsa tüm gerçekleri Randall'a açıklamak durumunda kalmıştı. Onunla konuştukça, Randall'ın onu karısı yapma isteği daha da artıyordu.

Randall onu aynı zamanda bir sevgili olarak da istiyordu. Aralarındaki çekim son derece gizemliydi. Julia'nın sessiz asaleti, minyon ve kusursuz bir orantıya sahip bedeni onu ilk gördüğü gün büyülemişti. Bu kadar çok arzuladığı ama dokunamayacağı bir karısı olmasına katlanabilir miydi?

Julia'nın ilk evliliğinin kâbusunu atlatabilmek adına bir şansı varsa, Randall bu riski almaya gönüllüydü. Bugüne dek çok daha zorlu riskler almıştı.

TARAMA: AYŞE GÜL

6. Bölüm

Böylesi uzun ve travmatik bir günün ardından Julia'nın, Randall'ın yaptığı bu ani ve garip teklif karşısında gerilecek bile enerjisi kalmamıştı. Randall'ın küçücük odanın içinde huzursuzca dolanıp durmasını izliyordu. Topallaması gerçekten de Julia'nın onu gördüğünden beri epey kötüleşmişti, muhtemelen onu kurtarmak için gün boyunca atın üzerinde yaptığı zorlu yolculuğun da bunda etkisi vardı. Crockett ve adamlarının onları bulamayacağı konusunda Randall'ın haklı olmasını diliyordu Julia. Bir anda dört düşmanla birden başa çıkmaya çalışmak Randall için bile olsa biraz fazlaydı.

Duyguları karmakarışıktı. Şiddet konusunda uzman bir adamla birlikte olmak duygusal bağlamda odanın en uzak köşesine sığınarak büzüşme isteği duymasına neden oluyordu. Diğer yandan ise bu adam kocasından gördüğü delice zulmün hiçbir belirtisini göstermemişti ona karşı. Randall son derece saygın ve cesur davranışlarda bulunmuştu, bulunuyordu.

Branford ile kuzen olduklarını düşünmek çok garipti. Julia aralarında hiçbir benzerlik görmüyordu. Randall bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

savaşçıydı, güçlü ve bazen de sinirliydi. Ama onun kendi zevki için birini inciteceğini hayal bile edemiyordu Julia.

Aralarındaki bu tuhaf ve rahatsız edici çekimi dile getirmek rahatlatıcı olmuştu. Randall bir elini duvara dayamış, küçük ateşe gözlerini dikmiş bakarken Yunan heykellerini hatırlatıyordu Julia'ya. Hayır, aslında Randall'ın fiziği Yunan ölçülerine göre çok daha uzun ve zarifti. Sarı saçları ve keskin hatları ile tam bir Kuzey Avrupalıydı. Akdenizli değil, bir Viking tanrısı olabilirdi.

Julia, Randall'ın ne düşündüğünü merak ediyordu. Artık onun kim olduğunu, bir erkek için ne kadar uygunsuz bir eş olduğunu öğrendiğine göre, herhalde onunla ilgili düşüncelerini yeniden gözden geçiriyor olmalıydı. Reddedilmekten ötürü hayal kırıklığına uğradıysa da çabuk toparlanacaktı. İstediği her kadını elde edebilecek bir erkekti o. Julia bunu onu ilk gülerken gördüğünde anlamıştı.

Randall yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Hayatta hiçbir şey kesin değildir, Julia. Birçok sağlıklı genç çift çocuk sahibi olamıyor. Doğurganlıkla ilgili sorunu olmayan çiftlerin sadece kız çocukları olabiliyor. Senin kısır olman benim seni bir eş olarak istememem için ikna olmama yetmedi. Benimle evlenir misin, Leydi Julia Raines?"

Julia duyduklarının şokuyla öylece kalakaldı. "Sen gerçekten delisin! Çocuklar şu anda ilgini çekmiyor olabilir ama gelecekte bu fikrin değişecek." Randall'ın ciddi olduğuna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. "Çocuklar umrunda değilse bile, yine de seninle yatağını paylaşmayacak bir kadın istemen mümkün değil. Bir dükün bu kadar hasar görmüş kızıyla evlenip zina yapabilme hakkın olmasını istemiyorsan tabii?"

Randall kaşlarını kaldırdı. "Bu zor. Bir daha asla başka türlü hissetmeyeceksen bunun düşünülemeyecek bir durum olduğunu kabul ediyorum. Fakat senin de dediğin gibi, zamanla her şey değişebilir. Seni incitmektense elimi keserim daha iyi. Buna yemin ederim. Buna inanmaya çalış. Aramızda yeterince dostluk ve güven geliştirebilirsek, belki de erkeklere olan nefretinin üstesinden gelebilirsin."

"Bu durumun değişebilmesi için gereken güvenin dünyada mevcut olduğundan emin değilim." Julia çaresizlik içindeydi.

Yine de Randall'ın sakin ve yakışıklı yüzünü incelerken onun bu değişimi ne kadar güçlü bir şekilde istediğini görebiliyordu. Yeniden normal olabilmek için hayatının yirmi yılını verirdi Julia, yine eskisi gibi, evlenmeden önceki gibi mutlu, sade ve basit olabilmek için. On altı yaşındayken, bir erkeğin dokunuşunu hissedebilmeyi ne çok isterdi. Ergen bir kızken kaçamak öpücüklerden keyif aldığını hatırladı. Evlendiğinde yatağa istekli bir şekilde girmişti.

Gerçekten deli olmadığına ikna edilme isteğiyle Randall'a sordu: "Değişmem mümkün olsa bile, sadece soyadını bildiğim yabancı bir adamla evlenmem ne kadar makul olurdu sence?"

"Adım Alexander David Randall."

Alexander. Julia bu ismi zihninde evirip çevirdi. İsminin de Randall gibi köşeleri vardı. "Sana Alex diyen var mı?"

"Bazen. Ama çoğunlukla Randall'ı kullanırım. Bunu bilmek bir şeyi değiştiriyor mu?"

"Büyük İskender," dedi Julia alaycı bir şekilde. "Israrının ne kadarı, bütün imkânsızlıklara rağmen kazanabileceğini ispat etmek adına?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu adil bir soru." Randall başını sallamadan önce kısa bir an düşündü. "Teklifimin kazanma amacıyla bir ilgisi yok. Seninle olmakla bir ilgisi var. Sendeki bir şey bana... Sakinleştirici geliyor."

"Ebelik yaparken bana bunu söyleyenler olmuştu, fakat hayatımda hiçbir erkekten duymamıştım. Bir özellik olarak bunun tutkunun tam tersi olduğunu düşünüyorum." Yine de Randall'ın böyle düşünmesinden hoşlanmıştı. "Siz de bana tutkulu bir adam gibi geliyorsunuz Binbaşı Randall. Hâlâ sizin fiziksel yakınlık olmaksızın bir evlilikte mutlu olamayacağınızı düşünüyorum."

"Hislerini değiştirmeyi denemeye istekli olduğuna dair aramızda bir tür anlaşma olmak zorunda." Randall düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Sana dokunmama izin verirsen, ben de sana ne zaman dur dersen duracağıma dair söz vereceğim."

İkisi de bu noktada tehlikeli sularda yüzmeye başlamışlardı. Branford'ın uyarıldığı zamanlarda nasıl çıldırdığını hatırlayan Julia, "Bu zor olmayacak mı? Arzu kolaylıkla kontrol edilebilen bir şey değildir," dedi.

"Kontrol konusunda son derece iyiyimdir." Sakin mavi gözlerinde sessiz bir ışıltı vardı. "Bu benim en sinir bozucu özelliklerimden biridir."

Bu sözler üzerine Julia gülümsedi. "Neden olduğunu anlayabiliyorum. Tahminimce diğer bir özelliğiniz de inatçılık. Evlilik bağlayıcıdır, Binbaşı. Sonucu yeterince tatmin edici bulmazsak, öylece yürüyüp gidemeyiz."

"Aslına bakarsan, gidebiliriz. Kolay olmaz ama mümkün." Randall kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "İskoç evlilik kanunu İngilizlerinkinden farklı. Kadınların boşanma talep etme hakkı erkeklerle eşit koşullarda.

Orada evlenirsek, beni zina yapma, terk etme sebepleriyle boşayabilir ya da eziyet etmekten yasal ayrılık talebinde bulunabilirsin."

Julia kaşlarını çattı. "Bir ayağını kapının dışında bırakarak evlilik yeminleri etmek yanlış görünüyor."

"Belki de. Bir kumar olduğu kesin. Ama evlilik saygın bir kurum." Randall'ın bakışları kararlı, sesi ise şaşırtıcı derecede kibardı. "Hayatının geri kalanını Daventry ve Crockett'ten kaçarak mı geçirmek istiyorsun? Başka bir ülkeye gidersen başarabilirsin ama senin yaşadığını artık biliyorlar, seni her yerde takip edebilirler.

"Benimle evlenirsen, içinde büyüdüğün dünyaya geri dönebilirsin. Zengin değilim, fakat küçük bir mülküm ve rahat bir gelirim var. Karım olarak Londra'ya gidebilir, güzel kıyafetler giyebilir ve yeniden Leydi Julia Raines olabilirsin. Bu riski almaya değmez mi?"

Hayatını geri almak! Randall'ın tasvir ettiği tablo inanılmaz cazipti. "Risk çok büyük, özellikle de senin için. Senin güçlü bir koruyucu olduğunu biliyorum Binbaşı Randall, fakat ikimiz de sonunda canımızdan olabiliriz." Titredi. "Benim yüzümden ölmeni istemiyorum."

"Daventry'nin vârisi olarak, onun üzerinde bir miktar etkim olacaktır. Benden hoşlanmıyor olsa bile geleneğini ve kontluğunu seviyor." Randall kinayeli konuşuyordu. "Benim karımsan ve benden sonraki vâris için tek ümitsen, bu yeterince iyi bir koruma demektir."

"Sana bir vâris veremeyeceğimi düşünmezsek." Julia sesindeki acıyı gizleyemiyordu.

"Onun bunu bilmesine gerek yok." Randall'ın dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. "Bu unvan Branford'ın zalimliği yüzünden tarihe karışırsa, bu da ironik bir adalet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olacaktır. Ama sadece Daventry'yi cezalandırmak amacıyla sana evlenme teklif ediyor değilim. Evlenirsek ikimizin de bundan yararlanacağını düşünüyorum."

"Söylediklerinizçok cazip, Binbaşı," dedi Julia yumuşak bir sesle. "Ancak bu konuşma fazlasıyla soğuk ve mantıklı. Evlilik sizce böyle serinkanlılıkla yapılan korunma ve olasılıklar hesabı mı olmalı?"

Randall'ın yüz ifadesi birden değişiverdi. Julia ondan yayılan duyguları *hissedebiliyordu*.

"Sana hislerim hiç de soğuk değil, Julia," derken Randall'ın sesi de en az Julia'nınki kadar yumuşaktı. "Evlenme isteği duyduğum başka hiçbir kadın olmadı. 'Uygun bir eş arama' düşüncesi bile beni İskoçya'ya gidip saklanmaya yöneltti. Hartley'e gelişim teoride Sarah Townsend'ı bu açıdan değerlendirmek idiyse de gerçek isteğim seni görmekti. Durumun benim fark edebildiğimden çok daha karmaşık. Yine de seni tanıdıkça, seninle olma isteğim daha çok artıyor."

Bu sözlerden etkilenen ve huzursuzluğa kapılan Julia, "Bana Julia demeye ne zaman başladın?" diye sordu.

"Bu konuşmamızın bir yerlerinde olmalı." Oturduğu yerden yere inip ona dokunabilecek kadar yaklaştı ama dokunmadı. "Aynı çatı altında yaşayamayacak derecede benden hoşlanmıyorsan... Bunu kabul etmek zorundayım. Seni bir daha rahatsız etmem. Ama günün birinde birbirimiz için daha fazla..."

Julia onun bakışlarındaki kırılganlığı görmüştü. Bu belki de en beklenmedik şeydi onun için. "Size ilgisiz değilim, Binbaşı," diye itiraf etti. "Aramızdaki çekim konusunda haklıydınız. Ben de bunu hissediyorum ve sizi bir saat öncesine göre daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"Bir saatlik tanışma iyidir," dedi Randall hemen. "Daha fazlası endişelerini artırabilir."

"Mizah anlayışınız olduğunu görmek kesinlikle bir artı." Julia onunla evliliği gerçekten düşündüğüne inanamayarak ateşi seyretmeye koyuldu. "Bu evliliği gerçek bir evliliğe dönüştürmeye çalışmak için istekli olmam gerektiğini söylüyorsun. Bununla neyi kastediyorsun?"

Randall ateşe bir parça daha odun attı. "Bence ikimiz de bu girişime bir yılımızı adamalıyız. Benim dokunmaya iznim var, senin de tabii ki bana durmamı söylemeye. Diyelim ki... Ertesi güne kadar?"

"Makul görünüyor," dedi Julia ancak cevap verirken temkinliydi.

"İkimiz de evliliğimizin gerçek olduğunu hissettiğimiz sürece ettiğim yemine sadık kalacağım. Ayrılırsak... O zaman durum farklı olur. Ama ben bunu denemeyi çok istiyorum, Julia."

Julia başını çevirdiğinde onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yaralarını iyileştirmenin dışında herhangi bir sebepten bir erkeğe dokunmayalı çok uzun zaman oldu," dedi tereddüt ederek. "Şartların oldukça anlayışlı ama yine de bunları karşılayabilir miyim bilemiyorum."

"Yapamaz mısın?" Ürkek bir taya yaklaşırmışçasına yavaşça hareket ederek uzandı ve Julia'nın sağ elini tuttu. "Bu katlanılmaz mı geliyor sana?"

Randall'ın dokunuşuyla sarsılan Julia gözlerini kapadı. Onunla evlenmek isteyen güçlü bir erkek şu anda elini tutuyordu. İçinde gömülü olan korkuları tetiklenmişti, ama diğer yandan da elini tutuşundaki sıcaklık ve kuvvet rahatlatıcıydı. En rahatsız edici olan da aralarındaki inkâr edilemez çekimdi. Gözlerini açtı. "Kafa karıştırıcı ama katlanılamaz değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya bu?" Randall Julia'nın elini kendine doğru çekerek dudaklarına değdirdi.

Uzun zamandır hissetmediği duygular içinde uyanırken Julia titredi. Bu his korkutucu olduğu kadar cazipti de. "Katlanılmaz... Değil. Yine de şu anda kabul edebileceğimin sınırında."

Randall yavaş ve derin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tekrar soruyorum. Benimle evlenir misin, Leydi Julia?"

Randall her zaman için isteklerine saygı duyacağına söz vermiş olsa da Julia bunca yıldır arkasına saklanarak kendini koruduğu duvarları kaybedecekti. Ve bunun olacağını bilmekten nefret ediyordu.

Ama bir daha böylesine harika ve beklenmedik bir teklif de alamazdı. Randall'ın dürüst olduğuna inanıyordu. Aklı başında her erkeğin yürüyüp gideceği bütün sebeplere rağmen bu evliliğin bir felaketle sonuçlanması riskini alacak kadar istiyordu onu.

Ve... Julia'nın ilgisini çekiyordu. Birçok açıdan rahatsız edici bir adam olmasına rağmen Julia garip bir şekilde onun yanında güvende hissediyordu kendini. Korku içinde yaşamaktan yorulmuştu. Başka bir kıtaya kaçma düşüncesi bile ağlama isteği uyandırıyordu içinde.

Genç bir kızken dünya umrunda değildi. Uzun zamandır bu yanını bastırmıştı, fakat bugün geleceğini riske atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bunun için evliliğe cesaret etmesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. "Benim de bir şartım var. Evliliğin yürümediğini ve senin de boşanmayı istediğini belirten tarihsiz ve imzalı bir mektup vermeni istiyorum."

Randall'ın kaşları ürkütücü biçimde çatıldı. "Anlıyorum..."

Julia bakışlarını uzağa çevirdi. "Özür dilerim, senin güvenilmez olduğunu söylemek istemedim."

"Ama bana güvenmiyorsun." Randall'ın sesi alaycıydı. "Pekâlâ, sana böyle bir mektubu mihraba yürürken vereceğim. Bu yeterli mi?"

Gururlu bir adama göre oldukça fazlasını kabul ediyordu. Julia da aynını yapabilirdi. Titreyen sesiyle cevapladı: "Sanırım yeterli. Eğer gerçekten arzu ediyorsan, Alexander David Randall, seninle evleneceğim."

Randall sadece, "Sevindim," demekle yetindi. Julia'nın elini sıktı, sonra bıraktı. Akıllı adam.

"Buradan nereye gideceğiz, Binbaşı?" Julia muzipçe güldü. "Tahminimce ilk adımımız, Crockett ve adamlarına görünmeden uzaklaşmak olacak."

"Gece boyunca onlara kulak vereceğim. Seni kaçtığın bölgede arayarak vakit geçireceklerdir. En sonunda geri döndüğünü düşünerek Hartley'e veya Carlisle'a gitmek zorunda kalacaklar."

"Muhtemelen zayıf bir kadın olarak arkadaşlarımın olduğu Hartley'e döneceğimi düşüneceklerdir."

"Büyük ihtimalle," diye onayladı Randall.

Julia dudağını ısırdı. "Umarım kimsenin canını yakmazlar."

"Sanmıyorum, yeterince dikkat çektiler bile," diyerek onu rahatlattı Randall. "Tahminimce köyün dışındaki arazilerde ya da yollarda duraklayacaklar ve seni dönerken yolda yakalamaya çalışacaklardır."

Julia duyduğu ürpertiyle titremesine engel olamadı. "Kediler tarafından izlenen bir fare gibi hissediyorum kendimi."

"Seni bulamayacaklar. Yolun herhangi bir noktasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilirler, o nedenle Carlisle'a arazi içinden gideceğiz. Orada bir araba kiralayacağım. Oradan Hartley'e bir haber gönderebilir ve seni kaçıranlardan kurtulduğunu, geri dönmeyeceğini haber verebilirsin."

Julia tereddütlüydü. "Evimden alabilmeyi isteyeceğim birkaç şey var. Annemden kalan hatıralar ve birkaç şey daha."

"Bunlar için daha sonra uğrayabiliriz," diye cevap verdi Randall. "Ama önce İskoçya ve evlilik."

Julia suratını buruşturdu. "Gretna Green'de formalitesiz evlilik? Biraz bayağı ama gerekli anladığım kadarıyla."

Randall, "Gretna Green ne gerekli ne de arzu edilen bir şey," dedi sertçe. "Şehir formalitesiz evlilikleriyle meşhur, çünkü İskoçya'nın en güney noktasında yer alıyor. Fakat bizim daha ileri gitmeye vaktimiz yok. Bence arkadaşım Kirkland'ın evinde evlenmeliyiz. Onunla tanışmıştın. Onun saygınlığı evliliğimize destek katacaktır."

Kirkland, Ashton'ı bulmak üzere kuzeye gelen üç arkadaştan biriydi. Esmer, zeki ve kendinden emin bir adamdı. Julia ve Mariah'ya saygılı ve anlayışlı davranmıştı. Onun evinde evlenmek skandallı bir Gretna Green töreninden kat kat daha iyi olacaktı. "Seninle evlenerek bütün Westerfield'in Kayıp Lordları'nın koruması altına giriyor olacağım, öyle değil mi?"

"Aynen öyle." Yine gözünde o pırıltı belirdi. "Hem pratik hem de sosyal açılardan yenilmesi güç bir topluluğuz biz."

"İnan bana bunun için müteşekkirim." O kadar uzun zamandır yalnız kalmıştı ki. Birilerinin onu koruyacağı fikri mutluluk vericiydi. "Nasıl evlenmeye karar verdiğimizle ilgili bir hikâye kararlaştırmalıyız."

"Bu işin bir bölümü seni tekrar toplum içine sokabilmeyi kapsadığına göre tam olarak doğruyu anlatmamalıyız." Randall düşündü. "Kocanın trajik ölümünden çok etkilenerek toplumdan uzaklaşıp uzakta taşrada oturan kuzeninin yanına taşındın. Daha sonra Ashton Düşesi ile arkadaş oldun, ben de Dük'ün yakın bir arkadaşı olduğumdan, biz de onun vesilesiyle tanıştık. Ordudaki görevimi bıraktıktan sonra evlenmek istiyordum, böylelikle sana evlenme teklif ettim."

"Daha önce görevi devrettiğinden söz etmiştin. Bu yeni olmuş olmalı."

Randall başıyla onayladı. "Daventry bana bir mektup yazarak son vâris kuzenin de öldüğünü, İngiltere'ye dönmem gerektiğini ve bir eş bulup eve yerleşerek kendimi gelecekteki olasılığa hazırlamamı söyledi."

"Onun önerdiği bir şeyi yapmaya istekli olmana şaşırdım," dedi Julia kuru bir sesle.

"Benim isteklerime paralel olduğu için kendimi zorladım," diye açıkladı Randall.

"Güzel bir hikâye," diye onayladı Julia. "Devam ettirebileceğimiz kadar yalın."

"Gerçeklikten çok da uzak sayılmaz," diye belirtti Randall. "Gerçekten görevi devrettim, bir eş aramam gerektiğini düşünüyordum ve sende karar kıldım."

Julia onun yüzünü inceledi. "Bu yüzden de Hartley'e giderek Sarah Townsend'ı ziyaret etmek istedin. Aslında soylu olmam beni daha evlenebilir mi kılıyor? Bir köy ebesi senin konumunun oldukça altında olurdu."

Randall, "Asil bir kadın olmasaydın, yine seninle ilgileniyor olurdum," dedi usulca. "Ait olduğun sınıfın başkalarının seni karım olarak kabul etmesini kolaylaştıraca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğı doğru, fakat benim başka yere bakmamın sebebi senin benimle hiç ilgilenmiyor oluşundu. Fikrini değiştireceğini düşünmüyordum, ancak seni yine de tekrar görmek istedim. Ne olur ne olmaz diye."

Julia gözlerini ateşin kızıllığına çevirdi. "Beni gururlandırıyorsunuz, Binbaşı. Verdiğiniz değeri hak etmiyorum ama bunun için minnettarım."

"Verdiğim değeri hak etmediğini söylemek zevksiz olduğum anlamına geliyor," dedi Randall muzipçe. "Aslında tam tersi."

Julia kahkahalarla güldü. "Özür dilerim." Kahkahası esnemeye dönüştü.

"Uyu şimdi. Yorgunluktan ölüyor olmalısın."

"Aynen öyle." Bakışlarını Randall'a çevirdi. "Böyle bir gün yaşayacağımı aklıma bile getiremezdim."

"Ben de öyle. Ama işte buradayız." Randall nadiren yaptığı üzere şaşırtıcı bir tatlılıkta gülümsedi. "Bana kalırsa çok iyi anlaşacağız, Julia."

"Umarım." Battaniyeye sarınarak uzandı. O kadar yorgundu ki yerde yatıyor olmak umrunda bile değildi. Tamamıyla yabancı biriyle evlenmeyi kabul etmek delilikti. Fakat onun adına endişe duyan biriyle olmak güzel bir histi. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki...

7. Bölüm

Randall kapının yanına oturarak duvara yaslandı. Yaralı bacağı, uzattığı zaman dayanılmaz bir şiddette ağrıyordu. Bugün çok fazla yorulmuştu ama buna değmişti. Julia güvendeydi ve Randall onun güvende kalmasını sağlayacaktı.

Gecenin seslerini dinleyebilmek için kapıyı birkaç santim araladı. Aşağıdan geçen herhangi bir yolcu rahatlıkla duyulabilirdi. Ama bu saatte hiç kimse yoktu. Yalnızca kendi işlerine bakan küçük hayvanların ve yağmakta olan yağmurun yumuşak sesi duyuluyordu.

Julia'nın onun için bu kadar önemli bir hale gelmesi ne kadar garipti. Üstelik belki de hiçbir zaman gerçek bir evlilikleri olamayacaktı. Yine de o çok önemli bir kadındı.

Julia ateşin yanında battaniyeye sarınmış uyurken, Randall onun uyku halini inceledi. Yüzündeki ıstırap hafifleyince ne kadar da genç görünüyordu. Kırılgan. Randall, Branford'ın zalimliğini yakinen bilse de onun böylesi genç bir geline nasıl olup da bu eziyeti yapabildiğine inanmakta zorluk çekiyordu.

Fakat Julia'nın anlattıklarının doğruluğundan hiçbir şüphesi yoktu. Hatta çektiği en kötü acıları anlatamadığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile düşünüyordu. Savaştan sonra bir asker gibi katlandığı eziyetin bütün boyutlarını belki de hiçbir zaman ifade edemeyecekti Julia.

Ama Tanrı biliyordu ki Randall bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyecekti. Onunla evlenmeyi kabul ettiğine çok şaşırmıştı. Bunun cazibesinden kaynaklandığından emin değildi. Julia muhtemelen güvende olmak ve kaybettiği hayatına yeniden kavuşma isteği duyarak bu teklifi kabul etmişti. Ne fark ederdi ki. Julia onun durumunda biriyle evlenmek istemesini delilik olarak nitelendirirken haklıydı belki ama Randall buna pişman değildi.

Kafasına garip bir düşünce takıldı. Okul günlerinde, ortaçağ şövalyelerinin saray aşklarının anlatıldığı hikâyeleri hep çok severdi. Westerfield Akademisi'nin müdiresi Leydi Agnes onun bu ilgisi yüzünden kütüphane için özellikle yeni kitaplar sipariş etmişti. Bir şövalyenin kendini hiçe sayarak, kendi konumundan çok daha yüksek bir konumda asla sahip olamayacağı bir kadına kendini adaması Randall'a son derece asil ve romantik gelirdi. Randall bu durumu idealize etmiş, neredeyse kişiliğinin bir parçası haline getirmişti. Julia onun leydisiydi ve o da ona hizmet etmeye yemin etmiş şövalye.

Hafifçe gülümsedi. Bu hikâyeyi modern zamanlara uyarlamışlardı. Fakat sonunda Randall gerçekten önemsediği bir kadın için hizmet etme şansını yakalamıştı işte.

Önemsemek buradaki anahtar kelimeydi. Daventry'nin Londra'daki evinde kaderine bırakılmış bir halde yatmış, yaralarının ve ateşin onu öldürmesini beklerken, ölüme doğru uzanan uzun bir yolculuk yapmıştı. Ashton onu bulup kurtarmıştı ama Randall'ın bu yolculuktan dönmesi aylar sürmüştü.

O yılı bir sis, ağrı ve boşluk perdesi ardında geçirmişti. Yavaş adımlarla ilerlemeye devam etmişti, çünkü hayat harcanamayacak kadar değerli bir armağandı. Yine de bugüne dek çok az mutluluk veya tatmin yaşayabilmişti.

Ordudan ayrılmaya bu kadar kolay ikna olmasının sebeplerinden biri de buydu. Ölmeyi bu kadar önemsemeyen bir askerin savaş meydanında kalışı fazla uzun sürmezdi. Bir noktada melankolinin ötesine geçebileceğini ummuştu hep.

Şimdi ise önemseyeceği biri vardı. Randall, Julia'nın güvende ve mutlu olmasını istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu, çünkü Julia'nın varlığında kutsal bir huzur buluyordu.

Eğer Julia hayatını geri ister ve onsuz olmayı seçerse, en azından onun için bir şeyler yaptığını bilmek de Randall'a mutluluk verecekti. Birinin gerçekten iyiliğini istemek, kendini hiç düşünmeksizin olurdu, gerçi Randall bu derece katıksız bir saflıkta davranabileceğinden emin değildi. Nasıl garip bir yola girecek olursa olsun evliliklerinden kazancı olacaktı.

Eyer çantasını yastık olarak kullanarak boylu boyunca uzandı. Ağrıyan vücuduna rağmen Fransızların İspanya'da onu öldürmelerine ramak kaldığı o günden beri daha iyi hissediyordu kendini. Yarın İskoçya'ya gidecekler ve evleneceklerdi.

Randall bu gece dışarıdaki sesleri dinleyerek uyuklayacaktı.

Yorgunluktan bitip tükenmiş olması Julia'nın uykuya dalmasını kolaylaştırmıştı, fakat uyandığında sert zeminde yatmaktan vücudu kaskatı kesilmişti. Neler olduğunu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nerede olduğunu hatırlayabilmesi için bir an düşünmesi gerekti. Ah, evet, dikkatle inşa ettiği hayatı dün paramparça olmuştu.

Kulübenin içi artık karanlık değildi, Julia şafağın sökmekte olduğunu sanıyordu. Binbaşı Randall ortalarda görünmüyordu.

Onu nelerin beklediği konusunda fazla meraklanmamaya çalışarak yerinden doğruldu. Battaniyeyi omuzlarına sararak dışarı çıktı. Yağmur dinmişti. Gökyüzü açık, hava serindi. Doğudaki tepelerin üzerinden gün doğmaktaydı. Yol biraz aşağıda kalıyor, gözle görünmüyordu, ama oradaydı işte.

Randall sessiz bir gölge gibi birdenbire yanında belirdi. Julia'nın onun vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakında durdu, fakat ona dokunmadı.

Yakın zamanda kocası olacaktı. Bu düşünce dün akşamki kadar tuhaf gelmiyordu Julia'ya. Gün doğumundaki huzuru bozmayacak kadar alçak bir sesle sordu: "Crockett ve adamlarından bir iz var mı?"

"Biraz önce birkaç atın yoldan batıya doğru gittiğini duydum. Onlar olabilirler. Arabanın koşumlarını tamir edemedilerse ayrılarak her iki yöne dağılmış olabilirler."

Julia bu düşünceyle titredi. "Yoldan değil de araziden gidiyor olmamız iyi."

"Şansımız varsa, senin dağlara doğru kaçtığını ve oralarda bir başına öleceğini düşüneceklerdir."

"Bu vahşi bölgede insanlar gerçekten bu şekilde ölüyorlar," diye onayladı Julia. "Yine de Crockett kaçabilmek için birinin bana yardım ettiğini biliyordur değil mi?"

"Bilmemesi olası. Kafasına vurduğum adam muhtemelen neler olduğunu hatırlamayacak. Kafasına bir taşla

vurduğunu ve kaçmadan önce atların koşumlarını kesmiş olduğunu da düşünebilirler."

"Bunu yapabilmek için çok korkusuz olmam gerekir! Umarım Crockett beni elinden kaçırdığı için Haggerty'nin canını yakmaz."

"Şefkat duymak için Haggerty'den daha iyi seçeneklerin var," dedi Randall kuru bir sesle. "Bir şeyler yiyip yola çıkmamızın tam zamanı."

Crockett'in en sonunda kendi kaderiyle buluşmak için dağlara gittiğine ikna olmasını dileyen Julia kulübeye geri döndü. İkisi de birer parça ekmek peynir yiyerek elma şarabını yudumladılar. Randall atı eyerleyip yükledikten sonra Julia'yı bindirmek için döndü. "Yalnız bineceksin."

Julia kaşlarını çattı. Randall'ın bacağı onu endişelendiriyordu. "Sen binmeyecek misin?"

"At dün çok yoruldu," diye cevap verdi Randall. "Bugün iki kişi binerek onu daha fazla yormak istemiyorum. Carlisle'a sadece on kilometre var. Öğleden sonra oraya varmış oluruz."

Tartışmanın gereksiz olduğunu bilen Julia ata binerken Randall'ın yardımını kabul etti. Oturduğu sırada eteğini çekip düzelttiyse de etek ancak dizlerini kapatabiliyordu. Randall'ın bakışları ortaya çıkan bacaklarına kaymıştı. Atın dizginlerini tutan Randall yoldan uzaklaşarak dağlara doğru ilerlemeye başladı.

Çok geçmeden bir patikaya girdiler. Yükselmekte olan güneş ortalığı ısıtıp aydınlattıkça dağılmaya başlayan yere çökmüş sis tabakası ürkütücü görünüyordu. Soğuktan donmuş, aç ve perişan bir halde hayatını kurtarmak için kaçıyor olmasaydı, bu yolculuğun ne kadar keyifli olabileceğini düşündü Julia kederlenerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Binbaşı Randall iyi bir yol arkadaşıydı. Nereye gitmek istediğini daima çok net biliyordu. Bazen bir dağın eteği çok dik geldiğinde yollarını değiştirmek zorunda kalsalar da Randall asla yön tayin etmekte tereddüt etmiyordu. Bir saat kadar ilerledikten sonra Julia, "Bir pusulan var mı?" diye sordu.

"Kafamın içindeki pusula yeterli oluyor. Asla kaybolmam."

"Yarımadada askerleri yönetirken oldukça işine yaramış olmalı bu özelliğin."

"Yaradı. Her zaman kampa dönüş yolunu bulurduk." Yeşil tepeleri işaret etti. "Fransız süvarilerini düşünmeye gerek olmaksızın şehirlerarası yolculuk etmek çok keyifli."

"Sanırım Fransızları Crockett'e tercih edeceğim." Randall'ın ayağı giderek daha da kötüleşiyordu. Zayıflığını itiraf etmektense ölmeyi tercih edeceğini tahmin eden Julia, "Bir dakika duralım. Yürümek istiyorum," dedi.

Randall duraksadı ama, "Atın üzerinde kalabilirsin. O kadar hafifsin ki atın seni hissettiğini sanmıyorum," diyerek karşılık verdi.

"Yürümeyi seviyorum. Özellikle de dün katillerle aynı arabada bacaklarıma kramplar girdikten sonra iyi gelecek." Sağ bacağını eyerin üzerinden atarak attan aşağı kaydı. Türk atı oldukça yüksek bir hayvandı, Julia yere indiği sırada sendeledi. Randall dengesini bulması için onu kolundan tuttuğu sırada bir an ikisinin de nefesi kesildi. Bunun daha beter bir duruma dönüşmesine izin vermeden Randall onu bıraktı.

Julia kaçırıldığı sırada dayanıklı kısa çizmelerini giyiyor olmasına sevinerek onun yanında yürümeye koyuldu. Bacaklarını hareket ettirmek iyi gelmişti. Yabancı sayılabilecek biriyle evlenmek üzere yol alıyor olmak ise biraz garip bir histi.

Bu kadar yakınında yürürken Julia onun yüzündeki acı dolu çizgileri görebiliyordu. Bacağının aksaması da belirgin derecede kötüleşmişti. "At o kadar da yorgun görünmüyor. Neden bir süre sen binmiyorsun?"

Randall kısaca, "Üzerime düşülmesine ihtiyacım yok," diye cevap verdi.

Bir erkek ona kızdığında Julia her zaman çekinirdi, ancak acı çekmekte olan birinin kızgınlığı farklı bir konuydu. "Kötü bir gün geçirirken yaralı bir bacağı biraz dinlendirmek üzerine düşmek değildir," diyerek itiraz etti.

"İyi bir gün yok ki," diye cevabı yapıştırdı Randall. "Sadece kötü ve çok kötü var."

"O halde kesinlikle ata binmen gerek." Julia bunları söylerken sesi yumuşaktı.

Randall suratını astı. "Beni düşünüyorsan lütfen kendi işine bak."

Julia bu sözlere kahkahayla gülmekten kendini alamadı. "Evlenmek üzereysek, hiç şüphe yok ki benim işim sen oluyorsun. Beni de kendi işin yaptığın gibi."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Randall'ın yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Bunu inkâr etmek zor. Kabalığım için özür dilerim. Senin de gözlemlediğin üzere bacağım bugün biraz dikkat çekmeye çalışıyor, fakat şimdilik yürümeye devam etmek daha iyi. Böylece kasılmasını önlemiş olurum."

"Ne tür bir yaralanmaydı bu?" Randall bu soru üzerine ona sessizce bakarak karşılık verince Julia ekledi: "Daha yetkin biri olmadığı için Hartley'de sadece ebe değil aynı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zamanda cerrah ve fizik tedavi uzmanı olarak da çalışmıştım. Birçok türden hastalık ve sakatlanma ile ilgilendim."

"Konusunda uzman kişiler tarafından tartaklanıp dövüldüm." Randall'ın sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. "Genel kanı ölmüş olmam gerektiğiydi, bacağımı kaybetmemiş olmam bir mucize. Buna yardımcı olacak bir şey yapabilir misin emin değilim."

Julia neşeyle gülümsedi. "Muhtemelen yapamam. Fakat hastalıklar ve sakatlanmalar her zaman ilgimi çekmiştir, o nedenle merakımı bastıramayarak sormak istedim." Söyledikleri doğruydu. Çocukluğundan beri bu konuya ilgisi vardı. Daha güzel bir dünyada yaşıyor olabilseydi, belki de bu kadar erken evlenmek yerine tıp okumuş olurdu.

"Madem ki böyle söyledin..." Yine belli belirsiz bir gülümseme belirmişti Randall'ın yüzünde. "Albuera Savaşı sırasında bir şarapnel çarptı. Cerrahlar ellerinden geleni yaptılar ama hâlâ bacağımda dolaşıp duran keskin metal parçacıkları var ve oldukça acı veriyorlar."

Bu askeri stoacıdan öğrenebileceği en fazla bilginin bu olduğunu düşündü Julia. "Seni Daventry'nin tavan arasına gönderen yaralanma bu mu?"

Randall başıyla onayladı. "Ağır kanama, enfeksiyon, ateş. Birileri amcamın merhametli kollarına geri gönderilmem gerektiğine karar verdiğinde kendimde değildim. Emir erim Gordon, elinde olsa engel olabilirdi, fakat o da yaralanmıştı."

"Bu geçen yıl Mayıs ayındaki savaş, değil mi?" Randall yine başıyla onaylayınca Julia sözlerine devam etti. "Daventry'nin küçük oğlu da o zaman ölmemiş miydi?"

Randall içini çekti. "Maalesef doğru. Çocuk her zaman hastalıklıydı ve ben Daventry'nin evine varmadan hemen

önce öldü. Amcam yaşadığı acıyla çılgına dönmüştü. Beni ölmem için tavan arasına bu yüzden gönderdiğini sanıyorum. Çünkü ben yaşıyordum ama onun oğulları yaşamıyordu. Benden hiçbir zaman hoşlanmadı, fakat hiçbir zaman beni öldürme girişiminde de bulunmadı."

Julia Randall'ın bu korkunç durumu soğukkanlılıkla kabullenmesi karşısında içten içe dehşete kapıldı. "Vâris sen olduğuna göre, insan senin yaşamanı istemesi gerekir diye düşünüyor."

"O vakitler sırada hâlâ bir veya iki kuzen vardı, o nedenle bana ihtiyaç yoktu."

"Umarım şimdiki durumda seni son vârisi olarak daha değerli göreceği konusunda haklısındır," dedi Julia kuru bir sesle.

"Oğlunu kaybetmenin acısından sıyrılmış olmalı," diye karşılık verdi Randall. "Ben çocukla hiç tanışmadım bile. Sen kaçtıktan birkaç yıl sonra doğmuştu. Annesi, yani ikinci kontes, doğumdan birkaç gün sonra öldü."

"Amcan eşleri ve çocukları konusunda çok şanssızmış." Julia gözlemlerini aktarıyordu. "Ben şimdiki kontesle de hiç tanışmadım ama bana söylenenlere göre ilk ikisi birçok düşük ve ölü doğum yapmışlar."

"Üçüncü karısı ilk kocasından zaten üç sağlıklı çocuğu olan bir duldu. Amcam bu durumun doğurganlık açısından bir garanti olduğunu düşünmüş olmalı. Ama düşündüğü gibi olmadı. Yani Daventry unvanının devam etmesini istiyorsa, bana mahkûm." Randall Julia'ya baktı. "Ve sana."

Yine bir vâris doğuramayacak bir Leydi Daventry daha mı olacaktı. Belki de tarihe karışmak bu unvanın kaderiydi. "Bu aile dramının nasıl sona ereceğini görmek ilginç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olacak." Julia gelecekteki kocasının yüzünü inceledi. Randall solgun ve ıstırap çeker gibi görünüyordu. "Artık ata binmenin yürümekten daha iyi olacağını düşünüyorum, ne dersin?"

Randall sessizce bir küfür mırıldandı. "Belki de, ama bir kadın yürürken ata binmem mümkün değil."

O attayken, yürüyor olmak Julia için sorun değildi. Fakat Randall için bunun ciddi bir sorun olduğu belliydi. Julia ata döndü ve onunla konuşmaya başladı. "Türk atı, iki kişiyi taşımak istiyor musun? Üç dört kilometreden fazla değil yolumuz."

At başını çevirerek burnunu Julia'nın göğsüne dostça yasladı. Julie gülümseyerek parmaklarını atın tüylerine gömdü. "Sanırım evet dedi."

"Dünkü zorlu binişe rağmen iyi durumda görünüyor," diye ekledi Randall. "Türk birinci sınıf bir at. Acaba Townsend onu satar mı?"

"Bir dükün teklifini geri çevirmiş olduğunu biliyorum, o nedenle sanmam."

"Ashton denedi ve başarısız mı oldu? O zaman Townsend kesinlikle bana da evet demeyecektir. Madem öyle, Türk bizi taşımaya istekli, o zaman hızlı gitmeden bir deneyelim bakalım." Bacağının ağrısı yüzünden okunan Randall atın üzerine çıktıktan sonra elini Julia'ya uzattı. Julia, Randall'ın arkasına oturduğunda at hiç itiraz etmedi.

Ellerini Randall'ın biçimli beline koydu ve yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler. Ona dokunmak dünkü kadar huzursuz edici miydi? Julia kesinlikle huzursuz edici olmadığına karar verdi. Küçük de olsa bir gelişme kaydedilmişti. Belki de onun için hâlâ bir umut vardı.

Birkaç kilometre sonra Julia, "Carlisle'a ulaştığımızda ne yapacağımızla ilgili bir planın var mı?" diye sordu.

"Pek yok açıkçası. Öncelikle bir ulaşım aracı bulmalıyız ki mümkün olduğunca hızlı ilerleyelim. Hartley'deki arkadaşlarına yazmanın dışında yapman gereken bir şey var mı?"

"Şehir merkezinin diğer ucunda ikinci el giysi satan bir dükkân var. Orada durup biraz kıyafet almak isterdim." Yüzünü buruşturdu. "Ama senden borç almak zorunda kalacağım. Cebimde beş kuruşum dahi yok."

"Karım olmak üzeresin, buna borç almak denmez." Randall kaşlarını çattı. "Ve karım olarak, ikinci el elbiseler giymemelisin."

"Ben yıllardır kullanılmış kıyafetler giyiyorum. Buna bir süre daha devam etmenin bir sakıncası olmaz," dedi Julia tatlılıkla. "Bir şapka ve pelerin alırsam daha az garip görünürüm."

"Pekâlâ. Ama gelecekte çok daha iyilerini alacağım sana." Randall, Julia'nın beline sardığı elini okşadı. "Bence biraz şımartılmayı hak ediyorsun."

"Şımartılmak. Ne kadar önemli bir kavram." Uzun saatler boyu çalışmalarını, kıt kanaat geçinebilmek için gösterdiği gayreti düşündü. Hartley'deki hayatı güzeldi ama kolay değildi. "Sanırım bu çok hoşuma gidecek."

Sağ tarafa dönen yeşillik bir yola varana dek huzurlu bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Yabani topraklardan epeyce uzaklaşmışlar, daha medeni arazilerin ve düzgün yolların bulunduğu bir bölgeye gelmişlerdi.

Bir bayırı tırmanarak tepeye ulaştıklarında karşılarında uzanmakta olan Carlisle'ı gördüler. Katedral görkemli bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şekilde şehrin profilini belirliyordu. Randall, "Mola verme zamanı," dedi. "Bacaklarımı biraz esnetmem gerekli."

Julia'nın atın üzerinden inmesine yardım ettikten sonra kendi de indi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Julia ona yardım edebilmeyi çok isterdi ama malzemeleri yanında olmadığından bitki çayı bile yapacak durumda değildi.

Yolun kenarından uzanan nehirde susuzluklarını giderdiler. Soğuk suyu içtikten ve yüzlerini yıkadıktan sonra Julia uzakta görünen şehre uzun uzun baktı. "Tekrar yola çıkmadan önce doğru düzgün bir yemek yemek için vaktimiz olacak mı?"

"Olacak." Randall'ın bakışları hayranlık doluydu. "Tam bir süvarisiniz, Leydi Julia. Bol bol sebebin olmasına rağmen tek bir şikâyet bile etmedin."

"Ağrıyan bacağınıza rağmen siz de şikâyet etmediniz, Binbaşı," diye cevap verdi Julia.

Randall alaycı bir tavırla dudaklarını büktü. "Evet, ben bir süvariyim. Dirayetli olmam zaten beklenmedik bir şey değil."

Julia kıkırdarken, ya bu adamın espri anlayışı gelişiyor, ya da ben onun garip tarzına alışıyorum, diye düşündü.

Randall cüzdanını çıkardı ve ona biraz para verdi. "Elbiseler için. Atla devam etmek ister misin? Bir at arabası bulamazsam at kiralamak zorunda kalacağım."

Julia paraları cebine koyarken onun bir araba bulabilmesi için dua etti. Saatlerce at üstünde gitmek bu adamın en son ihtiyacı olan şeydi. "Son yıllarda pek fazla ata binmedim, fakat başa çıkabilirim. Gittiğim dükkânda binici kostümü var mıymış bakacağım."

Randall gözlerini kısarak önlerinde uzanan şehre baktı. "Üç tarafı nehirlerle çevrili olan Carlisle'da sadece bir-

kaç yol var, bu da seni arayanların işini kolaylaştırır. Sence gözlenme olasılığı en yüksek olan yol hangisi?"

Şehrin konumu hakkında düşünürken Julia'nın kaşları çatıldı. "Doğudan dolaşırsak şehrin eski bölümüne geçmek için küçük bir köprü var orada. Giysi dükkânı da o ana yolun bitimindeki yolda."

"Bizim rotamız da bu o halde. Seni dükkânda bırakıp kiralık atlara bakmaya gideceğim." Sağ elinden altın bir mühür yüzük çıkardı. "Karı koca olarak seyahat edersek daha az dikkat çekeriz. Bu yüzden yüzüğümü tak. Tersini çevirirsen evlilik yüzüğü gibi görünecektir."

Julia'nın parmağına geçirdiğinde yüzük hâlâ Randall'ın sıcaklığını taşıyordu. "Birbirimize aitmişiz gibi görünmeyeceğiz. Sen pahalı, yakışıklı ve aristokratken, ben sade ve kolayca hor görülen biriyim. Kadınlar senin için üzülecek ve sana benden çok daha iyi bir eş olabileceklerini düşünecekler."

Randall ona şaşkınlık içinde bakıyordu. "Bu ne kadar saçma bir düşünce. Kıyafetlerim pahalı olabilir ama bunlarla yolculuk ettim ve uyudum. Senin aristokrat kanın benimkinden üstün ve ben de kesinlikle yakışıklı falan değilim."

"Tanıştığımız ilk andan itibaren senin yakışıklı olduğunu düşündüm." Julia konuşurken düşüncelere dalmış gibiydi. "Huysuz ama yakışıklı."

Kahkahayla gülerken daha da yakışıklı görünüyordu Randall.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8. Bölüm

O öğleden sonra Carlisle'da kiralanacak tek bir tane at arabası bile kalmamıştı. En azından Randall'ın bulabileceği bir araba olmamıştı. Ertesi sabaha kadar beklemeye razı olursa o zaman araba kiralama şansı olacaktı, fakat içten içe Julia'yı buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarma isteği onu huzursuz ediyordu. Carlisle onu kaçıranlar açısından oldukça belirgin bir stratejik nokta idi.

Neyse ki iki tane güçlü kuvvetli kiralık at bulabilmişti. At üstünde saatlerce yolculuk yapma fikrinden Randall da pek heyecan duymuyordu ama başa çıkabilirdi.

Julia'yı bıraktığı salaş dükkâna geri döndü. Julia'yı kaçıran adamları görmek için sürekli etrafı kolaçan etmişti ama onlardan olabilecek birileri gözüne takılmamıştı. Muhtemelen Crockett hâlâ Julia'yı kaçtığı bölgedeki dağlarda arıyor olmalıydı. Ama yine de buna güvenmek olmazdı.

Dükkân küçüktü ancak tıka basa doluydu. Tezgâhlar kadın, erkek ve çocuk giysilerine ayrılmıştı. Şapkası, pelerini ve elbisesiyle güzelce bir takım askısı üzerinde arka taraftaki duvarda duruyordu. Fakat Julia ortalarda görünmüyordu. Dükkândan tek başına çıkacak kadar aptal olamazdı!

Randall göz ucuyla bir hareket fark etti ve dönüp baktığında Julia'yı bir köşede dikiş dikerken gördü. Başı öne eğik, üzerinde sıkıcı kıyafetler olan Julia'yı tamamen gözünden kaçırmıştı. "Burada işin bitti mi hayatım?" diye sorarken karısına düşkün bir koca gibi konuşmaya gayret etti.

"Zamanlaman çok iyi." Julia ipe bir düğüm atıp dişiyle ısırıp kopardı. "Şu kumaşın kenarlarını bastırmayı şimdi bitirdim." Ayağa kalkarak koyu gri pelerini silkeledi, sonra da omuzlarına sardı. Kumaş kelimenin tam anlamıyla stil fakiriydi. Yıpranmış bir heybeyi tezgâhın üzerinden aldı ve arka taraftaki küçük odanın açık kapısından içeri doğru seslendi. "Gidiyorum Bayan Rown. Çay için çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti, hayatım." İçeriden güçlü bir kuzeyli aksanıyla konuşan kadın cevap verdi. "İyi yolculuklar dilerim ve tavsiyelerin için tekrar teşekkürler."

Randall heybeyi Julia'nın elinden alarak kolunu ona uzattı. Dışarı çıktıklarında, "Dükkân sahibi olan hanımı önceden tanıyor muydun?" diye sordu.

Julia siyah şapkasının altından yukarı baktı. "Hayır ama hamileliği giderek ilerliyor ve kendini daha iyi hissedebilmesi için birkaç öneride bulunmamdan hoşnut oldu."

Randall onun kıyafetini inceledi. Renkler donuk, kumaşlar yıpranmış ve kalıplar uyumsuzdu. "Kılığın seni neredeyse görünmez yapmış. İyi iş çıkarmışsın."

"Görünmezlik konusunda uzun yıllar deneyimim oldu." Randall'ın kolunu tutan parmaklarını sıktı. "Ne kadar iyi saklanırsam geçmişim beni o kadar bulamaz diye düşündüm hep. Ama yine de Crockett ortaya çıktığında buna pek de şaşırmadım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok kısa bir zaman sonra artık saklanmana gerek kalmayacak. Evlenip Daventry tarafından var oluşunla ilgili onay aldıktan sonra kendisi köpeklerini şahsen bu görevden azledecektir."

Julia dudağını ısırdı. "Gerçekten bunu yapacağına inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum." Hayat boyu ettiği mücadeleler Randall'ın amcasını biraz tanımasını sağlamıştı. "Kontluğun devam etmesi için bunu yapacak."

"Umarım haklısındır," dedi Julia alçak sesle.

Randall da haklı çıkacağını umuyordu. Julia'yı - hatta kendini bile - bu konuda telkin ediyor olsa da Daventry'nin ne yapacağı öngörülemez bir şeytan olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. "Binici kostümü almayı da başarabildin mi? Kiralık araba yoktu, o nedenle ben de atları kiraladım. Bizi handa bekliyorlar, orada akşam yemeği yiyip mektupları yazabiliriz."

Julia'nın bakışları Randall'ın yaralı bacağına kaydı ama bundan söz etmemesi gerektiğini biliyordu. "Çok uygun olmasalar da bir şeyler buldum. Handa üzerimi değişebilirim."

Ana caddeye çıktılar. Julia nefesini tuttu ve köşedeki duvarın arkasına saklandı. "İşte orada, Crockett ve adamlarından biri!"

"Seni gördü mü?" Randall caddede yürüyen insanları bakışlarıyla tarıyordu.

"Sanmıyorum." Julia kendine hâkim olmak istercesine yumruklarını sıktı. "Katedrale doğru bakıyordu."

Randall'ın bakışları haydut suratlı, uzun boylu bir adama takılmıştı. "Siyah bir şapkası ve koyu yeşil bir paltosu var."

"Evet bu o."

Crockett'in yanındaki adam kaba ve ürkütücü görünüyordu, dahası Crockett'in o vahşi zekâsından yoksun olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Randall bu yüzleri hafızasına kaydetti. "Bizden ters yöne doğru gidiyorlar. Hana ulaşmak için arka sokakları kullanabiliriz. Carlisle'da yollar her yöne gider, o nedenle biraz uzaklaşırsak güvende oluruz."

Julia yumruklarını açarak kendini gevşemeye zorladı ve tekrar Randall'ın koluna girdi. "Görünmezliğimi artırabilmek için elimden geleni yapacağım."

Birkaç dakika yürüdükten sonra White Lion'a vardılar. Han çok kalabalıktı ama özel bir oda kiraladılar. Akşam yemeği de odaya hızla servis edildi. Randall aç bir kurt gibi yiyeceklere saldırmamak için kendini zor tuttu. Fakat başarabildiğinden çok da emin değildi. Daha kontrollü olan Julia bile en az Randall kadar heyecanla yemeğini yiyordu.

"Karnım doyduktan sonra kendimi artık daha iyimser hissediyorum." Yemek bitmişti. Julia ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. "Crockett ortalarda görünmüyor."

"Şapkan o kadar büyük ki onun yanından geçseydik bile büyük ihtimalle seni tanımayacaktı." Birasını bitiren Randall da ayağa kalktı. "Hanın seyisine atları kapamasını söyleyeceğim. Türk geceyi burada geçirecek ve yarın sabah Hartley'e gönderilecek. Göndermek istediğin bütün mesajları da o götürecek."

"Pekâlâ, mesajlarımı yazacağım ve üzerimi değişeceğim." Julia perdeyi kapadı ve pencereden uzaklaştı. "Dün sabah Hartley'de kendi yatağımda uyandığıma inanmak ne kadar zor. Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oldukça hareketli bir gün oldu."

Julia gülümsedi. "Her şeyi böyle basitçe ifade edebilme yeteneğine sahipsin."

Onu gülümsetebiliyorsa, Randall bu yeteneğine müteşekkirdi.

Şapkasının tülü yüzünü örterken bile Julia atın üzerinde ilerledikleri sırada kendini son derece gözler önünde hissediyordu. Kendi kendine Crockett'in yaya olarak ilerleyen yalnız bir kadın aradığını, bir çift atlının onun dikkatini çekmeyeceğini tekrarlıyor, ama yine de sinirleri çığlık atmak istemesine neden olacak kadar geriliyordu. Başını çevirmeden etrafını kontrol etme çabalarına rağmen hâlâ omuzlarındaki ağrıyı hissedebiliyordu.

Bütün bu gözetleme işlerini tek başına yapmak zorunda olmaması büyük şanstı. Randall son derece rahat görünüyordu. Fakat Julia onun etraflarındaki her şeyin ve herkesin farkında olduğunu biliyordu. Şu ana kadar ilişkilerinin bütün faydaları Julia'dan yanaymış gibi görünüyordu.

Carlisle'dan çıktıktan sonra biraz rahatlamaya başladı. Bu yol İskoçya'ya giden anayoldu. Her iki yönde akan düzenli bir trafik vardı. Mal taşıyan çiftçi arabaları, at arabaları ve posta arabaları.

Randall da rahatlamıştı ama gözleri etrafı kolaçan etmeyi sürdürüyordu. Birkaç kilometre kuzeye ilerledikten sonra, "Uzun bir ara verdiğini söylemiştin, buna rağmen oldukça iyi biniyorsun," dedi.

"Çocukken, ağabeyim beni bir at delisi yapmıştı," diye itiraf etti Julia. "Ata binmeyi bilmezsen kaçmakta zorlanırsın. Çok güzel bir kısrağım vardı..."

Sözlerini yarıda keserek binmekte olduğu iyi huylu

hayvanın boynunu okşadı. "Hartley'de de bir midilli arabam vardı. Fakat at binmeye maddi durumum elverişli değildi."

"Yine de ellerin dizgini iyi tutuyor ve atın üzerinde doğru oturuyorsun."

"Öyledir belki de, fakat sana garanti ederim gece mola verdiğimizde hiç bilmediğim yerlerimin tutulmuş olduğunu hissedeceğim."

Randall sırıttı. "Ümit edelim de o zamana dek ağrı kesici merhem satan bir dükkâna rastlamış olalım."

Julia da ona gülümsedi ancak Randall'ın ağrılarının kendisininkinden beter olacağını fark etmişti. Öğleden sonranın saatleri ilerlerken ikisi de sessizliğe büründüler.

Şehrin girişindeki alçak taş köprüye yaklaştıklarında güneş de alçalmaya başlamıştı. "İskoçya ve Gretna Green'e hoş geldin," dedi Randall. "Anladığım kadarıyla şehrin ta içlerine kadar girmeyi beklemek istemeyenler için gişe binasında bir evlenme odası var."

"Şaka yapıyorsun!" Julia yol arkadaşına baktı. "Hayır, gördüğüm kadarıyla yapmıyorsun. Bazı çiftler gerçekten de sabırsız olmalı."

"Kadın mirasçısını bekçileri gelip kurtarmadan önce nikâhına almak isteyen bir alçak için ne kadar çabuk olursa o kadar iyidir." Randall köprü ücretini ödedi ve ilerlemeye devam ettiler. "Gün ışığı birkaç saat daha bizimle olacak. Beş kilometre kadar kuzeyde bir köy biliyorum, içinde iki at çiftliği var. Biraz daha at binmeye devam edebilirim diyorsan geceyi orada geçirebiliriz, oradan da yolculuğumuzun geri kalanı için bir araba kiralarız."

Hemen şimdi kendini bir yatağa atma isteği ile boğuşan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julia, " Eğer Crockett ile aramıza daha fazla mesafe koyacaksa, evet bunu başarabilirim," dedi.

Randall gülümsedi. "Sağlam kızsın."

"Sınırın kuzeyine doğru ilerledikçe İskoç aksanına bürünüyorsun," dedi Julia etkilenmiş bir tavırla. "Bu benim İskoçya'ya ilk gelişim. Bu kadar yakınında yaşamama rağmen. Gördüğüm kadarıyla Kuzey İngiltere'ye benziyor."

"Tek fark, burada iki şahidin önünde isteğini açıklayarak evlenebilmen mümkün," diye hatırlattı Randall. "Bir sınırın ne kadar büyük fark yarattığını görüyor musun?"

Evlenmek için Edinburgh'u beklediklerine memnun olan Julia at üstünde ilerlerlerken şehir merkezindeki ünlü demirci dükkânını inceliyordu. "Birçok evliliğin gerçekleştiği yer burası mı? Bir demirci ustasının örsü ile nikâh kıymasını hiçbir zaman anlamamışımdır."

"Kirkland'ın dediğine göre bunun anlamı demirci ustasının iki metal parçasını birleştirerek tek parça haline getirmesiymiş," diye açıkladı Randall. "Bir evliliğin de kadın ve erkeği bir araya getirdiği gibi."

Julia göz ucuyla Randall'ı inceliyordu. Mesafeli, yakışıklı, kontrollü. Gurur duyulacak bir adam. Acaba ikisi, iki erimiş metalin birleştiği gibi bir araya gelebilecekler miydi ileride? Şu an itibariyle bir yabancıyla bu derece yakın olmak imkânsız gibi görünüyordu.

Fakat daha bir gün önce onun kendisinin koruyucusu olmasını kabul etmişti. Zaman içinde belki onu kocası olarak görebilmeyi de başaracaktı.

TARAMA: AYŞE GÜL

9. Bölüm

Bir sonraki köye yolculuk beş kilometreydi ama daha uzun gelmişti. Gidecekleri yere vardıklarında Julia'nın her yeri ağrıyordu. "Düzgün bir yatakta esaslı bir dinlenmeyi hak ettik."

"Gerçekten de hak ettik."

Randall'ın yüzü de Julia'nınki gibi yorgun görünüyordu. Neyse ki King's Arms adındaki eski taş han hemen sollarında yer alıyordu. Avluda yan yana ilerlediler. Her bir eklemi ağrıyan Julia atı durur durmaz yere atladı.

Randall da kendi atından savruldu. Yere indiği an sağ bacağı boşaldı. Randall bir küfür savurdu ve düşmemek için eyere tutundu.

"Randall!" Julia atın dizginlerini yaklaşmakta olan seyise adeta fırlatarak Randall'ın yanına koştu. Randall'ın sağ baldırını saran deri pantolonun kan içinde kaldığını görünce dehşete kapılmıştı.

Randall başı öne eğik bir halde soluk soluğa konuştu. "Sadece kendini dışarı atan bir şarapnel parçası, hepsi bu."

Ve bu halde bunca zaman boyunca ata mı binmişti? Ap-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tal adam! Julia seyise, "Atlarla ilgilenin ve ilk fırsatta valizimizi getirin lütfen," dedi.

Randall'ın kolunu omuzlarına doladı. "Hana kadar yürüyebilecek misin?"

"Bana bir... Dakika ver." Birkaç kez güçlükle nefes aldıktan sonra Randall başını kaldırdı. "Koltuk değneğim olmak için fazla ufaksın."

Julia, "Yaralandıklarının farkına varamayacak kadar inatçı olan başka adamları da sürükleyerek taşımışlığım var," dedi sertçe.

Randall doğrulup eyeri bırakırken halsiz bir kahkaha attı. "Kabalığın beni kendime getiriyor. Genellikle pek kibar bir leydisin."

"Garip bir mizah anlayışın var." Julia yavaşça hareket ederek Randall'ın binaya doğru adım atmasına yardım etti. Randall çok fena topallıyordu, Julia onun nefesi kesilecek kadar acı çektiğini tahmin edebiliyordu.

Üzerinde önlük olan becerikli bir kadın holde onları karşılamak için handan dışarı çıktı. "Ben, Bayan Ferguson, buranın sahibiyim," diye ağır bir İskoç aksanıyla kendini tanıttı. Bakışları Randall'ın kanlar içindeki bacağına yöneldi. "Bir sorun mu var?"

"Kocamın, Binbaşı Randall'ın bir cerraha ihtiyacı var," diye karşılık verdi Julia. "Yakınlarda bir cerrah var mı?"

"Gretna Green'de var."

Julia içinden bir küfür savurdu. Gretna'da durmaları gerekiyordu. "Bir odaya ihtiyacımız var. Biraz sıcak su, temiz bez, bal, varsa biraz afyon da gönderin. Keskin birkaç bıçak, bir şişe de handaki en sert içkiden gerekecek."

"Size yerel viski göndereyim." Kadın, Randall'ın elindeki yükleri alıp onları binanın arkasındaki uzun geçide

doğru götürdü. "Giriş katında şurada boş bir oda var. Kocanız kendini nasıl böyle yaraladı?"

"Fransızlar onun için bu işi hallettiler."

"Ah, zavallı adam. En küçük oğlum Highland alayında." Küçük yatak odasının kapısını açtı. Odanın duvarları bembeyazdı. "Yatağı yapmam için bana bir dakika müsaade edin."

Kadın tahta bir dolaptan eski ve ağır iki battaniye çıkarttı. Julia Randall'ın paltosunu çıkarırken de bu battaniyeleri yatağın üzerine serdi. Randall neredeyse bayılacak halde yatağa uzandı. Sarı saçları terden sırılsıklam olmuştu.

"İstediklerinizi getirmeye gidiyorum, Bayan Randall."

"Teşekkür ederim." Julia üzerindeki pelerin ve şapkayı çıkarıp yatağın yanında duran sandalyenin üzerine fırlattı. Evliyken de teknik olarak Bayan Randall olmuştu, fakat her zaman Leydi Branford olarak çağrılmıştı. Julia, Bayan Randall ismini bundan çok daha hoş bulduğunu itiraf etmeliydi.

"Görünmezliğin kayboldu." Randall gözleri kapalıyken konuşuyordu. "Bayan Julia Raines gibi görünüyorsun."

"Aslına bakarsan Bayan Bancroft olarak görünmüş olmalıyım, iyi yetiştirilmiş bir ebe, gerçek bir fizik tedavi uzmanı ve cerrah." Randall'ın çizmelerini çıkardı. Çizmelerin son modaya uygun darlıkta değil de son derece rahat türden olduğuna sevinmişti.

"Bıçak istedin. Şimdi de bana cerrahi müdahalede mi bulunacaksın?"

"Gerekirse evet." Julia sağ çizmeyi inceledi. "Buraya saklanmış yaramaz küçük bir hançerin olduğunu görüyorum. Neden şaşırmadım dersin?"

"Sanırım bu cevabı içinde olan türden bir soru."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oldukça. Boğazına kadar silahlanmış olmadığını görsem şoke olurdum." Julia deri pantolonu çıkardı, sonra da iç çamaşırının kana bulanmış sağ paçasını bıçakla kesti. Randall'ın baldırının dış tarafındaki yaradan kan sızıyordu. Julia çok dikkatli bir şekilde yaraya dokundu, elini hızla çekerken pek de kibar olmayan bir kelime mırıldandı. "Çıkmak isteyen şarapnel parçası hakkında doğru söylüyorsun. Keskin kenarlarını hissedebiliyorum."

"Bu ilk kez olmuyor." Julia temiz ve ince bir havluyu katlayarak kanamayı durdurmak için yaraya bastırdığında Randall acı içinde battaniyeyi sıkmaktaydı. Soluk alıp verişi düzensizdi. "Eyer çantamdaki jileti kullanmak isteyebilirsin."

Jilet, bıçaktan daha mantıklı geliyordu. O sırada seyis valizleri getirdi, Julia ona teşekkür ederek eyer çantasını karıştırmaya koyuldu. Randall'ın tıraş takımını bulduğunda, Bayan Ferguson elinde bir tepsiyle içeri girdi. Julia'nın istediği malzemeleri getirmişti. Arkasında da sıcak su taşımakta olan bir hizmetçi vardı. "Bir şişe viski ve irili ufaklı bıçaklar var, biraz da bandaj getirdim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Bayan Randall?"

Julia başını kaldırdı. "Tüm bunlar yeterli. Teşekkür ederim."

Bayan Ferguson endişe içinde Randall'a baktı. "Benim yardımıma ihtiyacınız var mı?"

"Hallederiz," dedi Randall aksi bir şekilde. "Leydi Julia'm bu konuda bilgilidir."

Rahatlamış görünen Bayan Ferguson hizmetçiyle birlikte kaçarcasına uzaklaştı. Julia bir parça kumaşı viskiyle ıslatarak jilet ve bıçakları sildi. Randall'ın bakışları şişeye kilitlenmişti. "Kaliteli bir viskiyi heba ediyoruz."

"Üzgünüm." Randall'ın başının altına birkaç yastık koydu. Bir bardağa biraz viski boşaltıp içine afyon ekledi ve Randall'a uzattı.

Randall bardağın yarısını tek yudumda içti. "Bence sen de biraz içsen fena olmaz," dedi. "Ama belki de içmesen daha iyi."

"Senin işini hallettikten sonra başımın çaresine bakacağım, merak etme." Julia Randall'ın baldırını santim santim inceledi, daha fazla keskin metal parçası olup olmadığını anlayabilmek için sert kaslarına dikkatlice bastırdı. Bu adamı bir erkek olarak düşünmektense bir hasta olarak düşünmek çok daha kolaydı. "Gerçekten çok geniş bir yara izi koleksiyonun olduğunu söylemeliyim."

"Parçaların çoğunu kesen cerrah bana kendi rekorunu kırmasını sağladığımı söylemişti." Randall karışımı içmeye devam etti, bu kez daha yavaş içmişti. Julia yarasına dokunduğunda, bardağı tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesildi.

Julia muayene etmeyi bitirdiğinde, "Kanamayı yapan büyük parçanın yanı sıra, dizinin biraz üzerinde bir parça daha var," dedi. "Henüz cildini kesmemiş ama boşlukta geziniyor. Aktif."

"Demek ki canımı böylesine yakan şey oymuş," diye söylendi Randall. "Kaba konuştuğum için kusuruma bakma. Onu da kesecek misin?"

Julia ıslak ellerini eteğine sildi. "Kesmek isterim aslında. Şarapnelle ilgili bildiklerime göre, muhtemelen başka parçalar da vardır, fakat henüz serbest kalmadıkları için sorun yaratmazlar, yine de bu dizin üzerindeki ortaya çıkmak için sabırsızlanıyor gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi olmasa da yakında yani." Randall derin bir nefes aldı. "Daha önce kesip biçme deneyimin oldu mu?"

"Hartley'de gerçek bir cerrah olmayınca, kurşunları çıkarmak, batan kıymıklar ve insan vücuduna batan daha birçok yabancı cisim çıkartma işlerini ben yapmıştım. Hastalar genelde erkekti." Temiz bir bez parçasını katlayarak bacağındaki yarayı temizlemek üzere sıcak suya batırdı. "Erkekler nedense daha çok yaralanmaya meyilli oluyorlar. Eğer seni rahatlatacaksa, bir adamın saklamak istediği hiçbir şeyi yanlışlıkla çıkardığım olmadı."

Randall pis pis güldü. "Çok rahatladım."

Rengi biraz yerine gelmişti; yaptıkları şakalardan mı, viskiden mi, yoksa artık at üstünde değil de yatıyor olduğundan mı Julia bunun sebebinden tam olarak emin değildi. "Şimdi biraz canın yanacak," diye uyardı. "Hareket etmemeyi başarabilir misin? Seni sabit tutması için Bayan Ferguson'dan erkek bir hizmetçi yollamasını isteyebilirim."

Randall yüzünü buruşturdu. "Yapacağın hiçbir şeyin bacağımı şu andakinden daha fazla acıtacağını sanmıyorum. Sadece bana viski şişesini versen yeter."

Julia ona viski şişesini uzatırken, "Dikkatli ol," dedi. "Kuvvetli içkilere afyon karışması tehlikeli olabilir."

"Beni öldürmek zordur." Randall viskiden koca bir yudum aldı. "Makul ölçülerde alındığında afyon ve viski, benim zihnim ve senin bıçağın arasına rahatlatıcı bir mesafe koyacaktır."

Endişelenen Julia, "Hâlâ gerçek bir cerrah çağırmak için geç kalmış sayılmayız," dedi.

Randall başını iki yana salladı. "Devam et, sevgili karı-

cığım. Yarımadada beni kesip biçen cerrahlara güvendiğim kadar güveniyorum sana."

Julia Randall'ın güveninden ötürü memnun, fakat üstlendiği sorumluluktan dolayı gergin bir şekilde gülümsedi. "Henüz karın değilim ve kesmeye başladıktan sonra vazgeçmek isteyebilirsin."

Randall gözleri ışıldayarak güldü. "İskoçya kurallarına göre evlendik bile Julia. Kendimizi iki şahidin önünde karı koca olarak ilan ettik bile."

"Evlendik mi?" Julia'nın sesi tiz çıkmıştı. Henüz buna hazır değildi. Yine de... "Belki de böylesi daha iyidir. Doğru düzgün bir tören olmadan, ben de sana itaat edeceğime dair söz vermeden."

"Şimdi de şaşırmama sırası bende," diye mırıldandı Randall. "Bunu unutmamalıyım. İtaat beklentisi olmayacak."

Bu yorumu duymazdan gelen Julia, ameliyat için hazırlanmaya başladı. Kompres yapabilmek üzere katlanmış bez parçalarını yakınında bir yere yerleştirdi. Kıvırdığı havluları da sabitlemek üzere bacağın iki yanına yerleştirdi. Randall'ın jileti ve Bayan Ferguson'un bıçaklarından en küçük olanı seçip viskiyle bir kez daha temizledi. Kesmeye hazırlandığı sırada Randall, "Konuş benimle," dedi.

Julia durakladı. "Ne hakkında?"

"Ne olursa. Cerrahiyi nasıl öğrendin?"

"Bu konuya ilgim vardı. Çocukken köyün cerrahının evine gizlice girer, onu gözetlerdim. Bana aletleri temizlemek için içki kullanmayı öğreten oydu." Yaradan sızan kanı kurulayarak kesmeye hazırlandı. "Kadınların okumasına izin verilseydi kesinlikle cerrah olmak isterdim. Fakat ebelik de bir o kadar etkileyici ve kadınların tekelinde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yandan çalışıp bir yandan da konuşuyordu. Cerrahlığın ilk kuralını erken öğrenmişti: Çabukluk. Ne kadar hızlı çalışırsa, süreç o kadar çabuk sona ererdi, daha az kan kaybı olur ve hasta daha çabuk iyileşirdi.

Şarapnel çıkarmanın kurşun çıkarmaktan daha zor olduğunu fark etti. Parça çok büyüktü. Şekli biçimsizdi ve her tarafı keskindi. Yanımda keşke bir pense olsaydı diye düşündü, pense bu çirkin metal parçasını kesebilmesini sağlardı. "Bu parça uzunca bir süredir dışarıya çıkmaya çalışıyormuş anlaşılan. Başlangıçta yüzeye yakın bir yerde olmuş olsaydı, ordudaki cerrahlar görüp alabilirlerdi."

"Bacağımın içinde onu aylardır hissediyorum. Kahretsin!" Julia jileti şarapnelin altına sokup kasın içinden çıkartmak üzere itince Randall irkildi, neyse ki bacağını fazla oynatmamayı başarabildi.

Julia taze yarayı temizlemek üzere kuruladı, üzerine viski döktü, tekrar kuruladı, daha sonra da üzerine bal döktü. "Bal mı?" diye sordu Randall.

"Bunu Bayan Bancroft'tan öğrenmiştim. Eğer bal kullanılırsa yaraların iltihaplanma olasılığı da o kadar düşük oluyor." Bandajı bacağına sardı. "Bu bitti. Hâlâ diğer parçayı çıkarmamı istiyor musun?"

"Evet." Randall viskiden bir yudum daha aldı. "Kesmeye devam et, Leydi Macbeth."

"Leydi Macbeth bıçağı kendisi kullanmamıştı. Bu görevi kocasına verdiğine pişman olup olmadığını hep merak etmişimdir. Mürebbiyem bana Shakespeare'in bütün oyunlarını ezberletmişti. Hâlâ hatırlarım. *'Hançerleri bana verin!'* Leydi Macbeth buydu. Kesinlikle hayal kırıklığına uğramış bir cerrahtı." Julia yıllar önce öğrendiği replikler-

den başka örnekler de söylerken, bir yandan da tüm dikkatini yapmakta olduğu ameliyata yöneltmişti.

Bu müdahale öncekinden daha zordu, çünkü gerekliliği onun kadar aşikâr değildi. Üstelik Julia elindeki jileti Randall'ın sağlam cildini açmak için kullanmak zorundaydı. Kendine sürekli Randall'ı - yani kocası? bu gerçek miydi? - daha sonra çekeceği bir acıdan kurtarmakta olduğunu hatırlatarak şarapnelin etrafını kesmeye başladı. Bu parça diğerinden daha küçüktü ama bulunduğu yer hayati organlar ve bağların olduğu bölgedeydi. Julia ona bir zarar vermemek için dua ederek şarapneli yerinden oynattı ve lanet olasıca metal parçasını çıkarıverdi.

Geri dönüşü olmayan bir zarar vermemiş olduğu için Tanrı'ya şükrederek yarayı pansuman yaptı ve bıçaklarını düzgün bir biçimde tepsiye sıraladı. Sonra yatağın yanındaki ahşap sandalyeye oturdu. Sersemlemiş ve yorgun hissediyordu kendini, anlayamadığı bir nedenden ötürü gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"İster misin?" Randall ona viski şişesini uzatmıştı.

Julia şişeyi kavrayıp bir yudum almak üzere başını geriye attı. Aldığı yudumun hemen ardından öksürüklere boğuldu. Tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Ulu Tanrım," diye yutkundu. "Bu şey zehir gibi."

Randall kıkırdadı. "Zaten amacı da bu."

Julia küçük bir yudum daha alarak şişeyi ona geri verdi, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. "Hava kararıyor. Bayan Ferguson'dan bir fener isteyeceğim."

"Kendine yiyecek bir şeyler de ayarla. Ve rica etsem tuvaleti de hazırlar mısın?"

Julia kaşlarını çattı. "Onu kullanabilecek kadar iyi misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeterince. Sonra da iyi bir uyku çekmeyi planlıyorum." Randall şaşırtıcı bir tatlılıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim, benim dik başlı kadınım. Sen gerçekten... İnanılmazsın."

Bu sözler karşısında heyecanlanan Julia odadan koşar adımlarla çıkarak mutfağa yöneldi. Randall'ın onu nasıl kurtardığını düşününce, Julia da en sonunda onun için bir şey yapabilmiş olmaktan dolayı mutluydu.

Kocası için?

Mutfaktan yayılan yemek kokularını takip ederek evin arka tarafına ilerledi. Bayan Ferguson iki mutfak hizmetçisiyle birlikte oradaydı. Yaşlıca kadın heyecanla, "Perişan görünüyorsunuz," dedi. "Kocanız nasıl?"

"Şu anda dinleniyor. İyileşecek," dedi Julia ve zor da olsa gülümsemeyi başardı.

"Eminim bayılacak hale gelene kadar bir sorun olduğunu itiraf etmemiştir. Ah bu erkekler!" Kadın homurdandı. "Oturun genç hanım, siz de bayılmadan bir şeyler yiyin. Bir kocanın vücudundan şarapnel parçası çıkarmak oldukça yorucu bir iş olmalı."

Julia düşündü. "İki gün süren bir doğumla uğraşmak kadar berbat olmasa da bu da kötü tabii."

"Siz bir ebe misiniz?" Bayan Ferguson geçirdiği iki loğusalık ve doğurduğu iki sağlıklı çocuktan bahsetmek için hızla söze daldı.

Julia mutfakta sessizce oturup bir yandan kadının ona hazırladığı tavuklu ve pırasalı çorbayı içti, bir yandan da onun anlattıklarını dinledi. Kadın ayrıca peynir, ekmek ve çay da hazırlamıştı. Julia yemek yemeyi bitirdiğinde, hava tamamen kararmıştı. Bayan Ferguson bir fener verip onu odasına gönderdi ve ertesi gün onlara bir at arabası ayarlayacağına dair söz verdi. Randall istese de istemese de bir gün boyunca dinlenecekti.

Julia odaya girdiğinde, Randall dünyayla bağını tamamen koparmıştı. Anlaşılan sağ salim kalkıp işini görmeyi başarmıştı, şimdi ise yorganın altına kıvrılmış uyuyordu. Julia onu daha önce hiç bu kadar... Huzurlu görmediğini fark etti. Daha önce yüzünde bir acı ifadesi olmaksızın hiç görmemişti onu.

Buruk bir hisle yatağı paylaşmaya değil evlenmeye razı olduğunu düşündü. Öte yandan sert ve soğuk yerde uyumak istemediğinden ötürü bu gece için pek fazla seçeneği olmadığının da farkındaydı.

Soluk kahverengi binici kıyafetinin kan izlerini pek göstermiyor oluşuna sevinerek üzerindekileri çıkardı. Askılardan ve çoraplardan kurtulmak onu rahatlatmıştı. Saçlarını açmak ise ayrı bir ferahlamaydı.

İki şahidin önünde kendilerini evli ilan etmekle bugün evlenmiş oldularsa, bu gecenin de onların düğün gecesi olması gerekirdi herhalde. Julia, Branford ile geçirdiği ilk geceyi hatırlayınca ürperdi. Bu gece ise Tanrı'ya şükürler olsun ki o geceden olabildiğince farklıydı.

Randall'ın ateşine baktı ve sargılarını kontrol etti. Ateşi yoktu. Kanaması da kesilmişti. Bayan Ferguson'a söylediği gibi, Randall iyileşecekti.

Feneri iyice kıstıktan sonra yorganın altına, Randall'ın sol tarafına süzüldü. Yatağı bir erkekle paylaşıyor olmaktan bile rahatsız olamayacak kadar yorgundu. Randall'ın neredeyse koma halinde uyuyor olması da bu açıdan bir avantajdı tabii ki.

Ona hiç temas etmemesine rağmen Randall'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Gözlerini kapa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dığında bu sıcaklığın keyifli olduğunu kendine itiraf etti. Hatta oldukça keyifliydi...

Randall yavaş yavaş kendine geldi. Başı içkiyi fazla kaçırmış gibi ağrıyordu. Sağ bacağında bir acı hissediyordu ama eskisi gibi dayanılmaz değildi. İç saati saatin sabah dört civarlarında olduğunu söylüyordu, bu da iyi bir uyku çektiği anlamına geliyordu. Yine de pek hareket etme isteği duymuyordu. Sol tarafına kıvrılmış sıcak yumuşak bir kadın ile aynı yataktayken bunun hiç sırası değildi.

Julia'nın yerde yatmamaya karar vermiş olması ona aralarındaki ilişkinin gelişme gösterdiğine dair umut vermişti. Julia kolunun altına ne güzel de sığmıştı öyle. Bir kolunu da Randall'ın beline sarmıştı. Görünüşe bakılırsa ikisi yatağın ortasında buluşmuş gibiydiler.

Pencereden süzülen ay ışığı Julia'nın yüzünü aydınlatıyordu. Omuzlarına dökülen koyu renk saçlarıyla uyuyan bir meleği andırıyordu. Randall duygularının yoğunlaştığını hissetti. Hayranlık. Minnettarlık. Şefkat.

Edinburgh'da gerçek bir nikâh kıymadan ikisi de doğru düzgün evlenmiş hissetmeyeceklerdi kendilerini. Ama buradaydılar işte, aynı yatağı paylaşıyorlardı. Birbirlerinin hayatının parçası olmuşlardı.

Randall tamamen fiziksel olan bir uyanış deneyimlemeye başladığını duyumsuyordu. Şöyle bir düşününce Albuera'da yaralandığından beri arzularının tamamen bir sessizliğe büründüğünün farkına vardı. Bu sessizlik hem fiziksel hem de zihinsel olmuştu. En sonunda, şimdi, hayatının üzerine çöken bu kara bulut dağılmaya başlamıştı.

Yavaşça Julia'nın sırtını okşadı. Onu ilk gördüğü günden beri istiyordu. Duyduğu bu istek hem zihnine hem

de duygularına kök salmıştı. Şimdi ise gizlenemeyecek bir tutkuya dönüşmüştü. Arzu şu anda içinde bulundukları durumu ciddi ölçüde karmaşıklaştıracaktı. Fakat Randall bu durumdan üzüntü duyamıyordu.

Hiç de üzgün değildi.

Julia yavaş yavaş uyandığında, kendini huzurlu ve... Güvende hissediyordu. Randall'a yaslanmış, başı onun omzunda ve kolu ona dolanmış bir halde yattığını fark edene kadar mutluluk dolu bir sis perdesi içinde gezinmişti adeta.

Fark etmesiyle birlikte gerildi ve geri çekilmek istedi. O sırada Randall, "Kaçmana gerek yok. Seni rahat bırakacağıma dair söz verdiğimi unutsam bile, seni taciz edecek durumda değilim," dedi. Başını yastıkta çevirdiğinde göz göze geldiler. "Tabii sana sarılınmasından nefret etmiyorsan?"

"Aslında etmiyorum." Julia yeniden gevşedi. "Serin bir sabahta böyle sokulup yatmaktan oldukça hoşlanırım."

"O dediğinden İskoçya'da bolca var."

"Hartley de hiç fena değildi." Üstelik yatağı hiç de bu kadar rahat değildi. Kedisi ortamı ısıtmak için elinden geleni yapardı ama Whiskers henüz çok küçüktü.

Randall düşünceli bir sesle, "Sanırım insanların evlenmelerindeki en önemli sebeplerden biri bu. Dokunmak. Sıcaklık ve yakınlık. Tutku da güzel bir şey ama kısa sürüyor. Sevgi dolu dokunuşlar bundan çok daha sık yapılabilir."

Julia onun yüzünü incelemek için başını kaldırdığında şaşırmış görünüyordu. "Romantik olduğunu bilmiyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Randall kahkahayla güldü. "Değilim. Bu tür bir yakınlık daha ziyade hayvani bir durum, kedi ve köpek yavrularının birbirine sokulmaları gibi."

Branford ona hiç böylesi bir zevk düşüncesiyle dokunmamıştı. O daha ziyade acıyla ilgileniyordu. Julia gerilerek konuyu değiştirdi. "Sana köpek yavrularınınki gibi zevkler yaşatan sevgililerin oldu mu?"

"Sanırım bu bana annemden kalan bir şey." Randall düşünceliydi. "Sarılmaya bayılırdı. Bunu daha önce fark etmemiştim ama bana biraz onu hatırlatıyorsun. Kişiliğin veya görünüşün değil, ancak ruhundaki sıcaklık onunkine benziyor."

Uzun süren evliliklerin çoğunda fiziksel yakınlığın sınırlı olduğunu Julia hastalarından biliyordu. Randall şefkatli bir anne gibi davranan bir kadınla mutlu olmayı becerebilirse, birlikte çok uyumlu olabilirlerdi.

"Benim annem de sarılmayı çok severdi. Pek düşesvari bir davranış sayılmaz." Belki de Julia da bu sıcak ve talepkârlıktan uzak sarılmadan bu nedenle hoşlanmıştı. Yeterince dokunmadan uzun yıllar geçirmişti. "Önümüzdeki hafta boyunca bu şekilde yatabilmeyi isterdim."

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Randall üzüntüyle. "Ama kalkıp yola koyulmalıyız."

"Arabamız yarına kadar gelmeyecek." Julia bunu söylerken onun kolunun altına iyice sokuldu. "Yani kendine bir günlük yemek ve uyku molası verebilirsin."

Randall bu sözler üzerine güldüğünde, Julia yaslandığı göğsünden çıkan hırıltıları bir kedinin mırıldanmasına benzetmişti. "Becerikli bir manevra görüyorum. Pekâlâ o halde, bugün dinleniyoruz. Burada yeterince güvende olmalıyız."

Julia yeniden uykuya daldığında, vücudu eriyerek Randall'ınkine karıştı sanki. Randall'ın evlilikle ilgili fikri bu ise, Julia bu fikirden şimdiden çok hoşlanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10. Bölüm

Araba King's Arms'ın bahçesinden geçerek Edinburgh'a doğru kuzeye yol alırken Julia camdan dışarıyı seyrediyordu. "Hartley'de sakin geçen onca seneden sonra şimdi sürekli hareket halindeyim. Oysa kaçırılmamın üzerinden sadece üç gün geçti."

"Olaylı bir üç gün," diye hatırlattı Randall. "Ama dün huzurluydu."

Hem de nasıl. Randall günün büyük bölümünde uyuyarak, talepkâr bir koca olmadığını kanıtlamıştı. Sadece iki kez uyanmış ve tekrar uykuya dalmadan önce iştahla yemek yemişti. Bedeninin kendine ait bir bilinci vardı. Dün öğleden sonra Julia baldırındaki sargıyı kontrol ettiğinde, ameliyat yaraları neredeyse yarı yarıya iyileşmişti.

"Oldukça memnun edici bir hastasın," diyerek gözlemini onunla paylaştı Julia. "Bu sabah o kadar dinamik ve güçlü görünüyordun ki Bayan Ferguson'un getirdiği eski koltuk değneğine neredeyse hiç ihtiyacın yoktu. Kendime de yetenekli bir şifacı diyebilirim sanırım."

Randall güldü. "Öylesin. Uzmanlar tarafından kesilip biçilmiş biri olarak onlarla yarışacak boyutta olmakla kalmayıp çok daha güzel göründüğünü de söylemeliyim."

Julia bu iltifattan tedirgin olarak uzaklara baktı. "Koca bir yalan bu, Binbaşı."

"Doğrusu bu, Leydi Julia. O kadar uzun zamandır görünmez olmaya alışmışsın ki ne kadar çekici bir kadın olduğunu unutmuşsun."

Julia bakışlarını İskoçya'nın görkemli tepelerinden ayırmaksızın, Randall'ın bu sözleri üzerine duyduğu zevk ve yine aynı sebepten duyduğu aşırı tedirginlik arasında gidip geliyordu.

Randall sıcacık eliyle onunkini tuttu. "Sen gerçekten çok güzelsin, Julia," dedi kısık bir sesle. "Evliliğinden önce bir zamanlar bunun sen de farkındaydın ve eminim ki sana duyulan hayranlıktan keyif almıştın. Bu çok doğal. O zamandan beri geçen yıllar içinde bunu unutmak için haklı sebeplerin olmuş olsa da hayatını geri almak demek, kendini her şeyinle olduğun gibi kabul etmek demektir. Güzellik de buna dahil."

Julia hafif bir şekilde gülümsedi. "Henüz beceremiyorum. Şimdilik idare eder olduğumu kabul etmeme izin ver."

"Pekâlâ leydim." Randall'ın ses tonu sıcak ve şakacıydı. "Bugün oldukça idare eder görünüyorsun. Ne kadar idare eder bir cildin var. İdare eder kestane rengi saçlarına hayran olabilmem için şapkanı çıkarır mısın?"

Julia kıkırdayarak şapkasını çıkarırken ona bakabiliyordu artık. Bir zamanlar rahatsız edici bulduğu Randall'ın ciddi ve keskin yüz hatları şimdi ona çok farklı geliyordu. "Bu kadar uzlaşmacı olmanıza inanamıyorum, Binbaşı. İlk tanıştığımızda ne kadar aksiydiniz."

"Haklısın, aslında uzlaşmacılık ve ben ne kadar da uzağız," dedi Randall ciddi bir ifadeyle. "Senin hatırına umarım huysuzluğumdan vazgeçmem gerekmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüz ifadesi ciddi olmasına rağmen gözlerinden muziplik akıyordu. Acı artık yüzünü gölgelemiyordu. "Tanıştığımızdan beri vücudunu dilim dilim doğrayan metal parçacıkların vardı. Bu, huysuzluğunun büyük bölümünü açıklamaya yetecek bir sebep bence."

Randall içini çekti. "Çıkmaya çalışan şarapnellerin son parçasını da çıkardığını umuyorum. Bacağım biraz acıyor olsa da bir yıldır ilk defa dayanılmaz ağrılar içinde değilim."

"Tekrar gerekirse diye huysuzluğunu tedavi etmek için bıçaklarım hazır bekliyor."

Randall'ın kaşları çatıldı. "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

"Tehdit," dedi Julia tatlılıkla.

"Bunu aklımda tutacağım." Randall birden düşüncelere daldı. "Sanırım sana direnmeyi bırakmamın da yardımı oluyor. Hayatım çok uzun yıllar boyunca acı ve savaştan ibaret oldu. Seninle birlikte artık bunun ötesinde bir hayatı hayal edebiliyorum."

"Bir taşra ebesinin hayatı savaştan hayal edebileceğinden çok daha uzakta," diyerek onu onayladı Julia. Randall'ın kendisine neden bir çekim hissettiğini daha iyi anlıyordu şimdi. "Eski hayatlarımızın ötesine geçebildiğimize göre, şimdi bizi neler bekliyor? Çok cesur biri olmamakla birlikte, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığıma seviniyorum, fakat nerede yaşayacağız? Küçük bir mülkün olduğunu söylemiştin."

"Roscombe bana annemden miras kaldı. Cirencester yakınında bir yer. Orada yaşarken küçük bir çocuktum. Senin yetiştiğin gibi görkemli bir yer olmasa da bence ora-

yı seveceksin." Sırıttı. "Kendi yerimde yaşamayı dört gözle bekliyorum. Koyunlar ve ekinlerle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum. Belki de avcı bir şövalye olurum. Av köpekleri, favoriler ve kırmızı bir surat."

Julia güldü. "İşte bunu hayal edemiyorum. Ama sahip olduğun topraklarda yaşama fikrinden hoşlandım, rahat ve çok görkemli olmayan bir şekilde. Sanırım Londra'ya arada bir ziyaretlerimiz olacaktır?"

"Elbette. Bildiğin üzere Ash, Ashton Malikânesi'ndeki süit odalarını kullanabileceğimi söyledi. Fakat tercih edersen bir ev de kiralayabiliriz."

"Londra'yı orada bir evim olmasını isteyecek kadar seveceğimi sanmıyorum. Eğer Ashton için sorun olmaz ise şehre indiğimizde o ve Mariah ile birlikte kalmak hoş olabilir." Dalgın dalgın sarp İskoç dağlarını seyre daldı. "Kuzey çok güzel ama ben güney İngiltere'nin sımsıcak tepelerini ve köylerini özledim. Oraya dönmek beni mutlu edecektir."

"Ebelik yapmaya devam edecek misin?" Sesi çok da önemli olmayan bir ayrıntıdan söz ediyormuşçasına rahattı.

Julia kafasını hızla Randall'a çevirdi. "Buna izin verir miydin?"

"O aşağılık kuzenimle yaşadığın evlilikten sonra artık kendi hayatınla ilgili kararları alma hakkını kazanmış olduğunu düşünüyorum." Randall yine uzlaşmacıydı. "Üstelik fazla kural koymaya başlarsam beni terk edebilirsin. Bunun olmamasını tercih ederim."

Julia birden elinin hâlâ Randall'ın avcunda olduğunu fark etti. Neredeyse kanatacak kadar sıkıyordu onun elini. Yavaşça tutuşunu gevşetti. "Bu kadar ilerisini düşünme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miştim ama haklısın. Doğumlara yardım etmeyi seviyorum ve bir daha asla bir kafeste yaşamayacağım."

"Ben de seni bir kafese koymayı arzu etmiyorum." Söylediklerinde samimi olduğu bakışlarından okunuyordu. "Tedavi etme konusunda çok yeteneklisin. Dünyanın senin yeteneklerinden mahrum kalmasını istemem. Ama Gloucestershire'da doktor ve cerrah boldur, belki de işlerini sadece doğum ile sınırlarsın. Böylelikle hem bebekleri doğurtur, hem de evinin kadını olmaya da vakit ayırabilirsin."

"Bu çok mantıklı bir plan gibi görünüyor," diyerek onayladı Julia onu. Randall'ın onun yaptığı işin değerini ve Julia için ne kadar önemli olduğunu kabul etmesinden çok etkilenmişti. "Kural koyup kısıtlamayan ve kadınların da buna itaat etmesini beklemeyen erkeklerle ilgili hiç deneyimim olmadı."

"Yetişkin hayatımın büyük bölümünü emir almak ve vermekle geçirdim. Bu emirler ya delilik ya da trajedi içerirdi." Randall'ın ses tonu buruktu. "Uzlaşmanın hoş bir cazibesi olduğunu düşünüyorum."

Randall'ın bu garip mizah anlayışının altında Julia savaş ve komutanlık ile geçen yılların verdiği bıkkınlığı hissedebiliyordu. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İkimizin evliliğinin gerçek bir geleceği olabileceğini düşünmeye başlıyorum, Binbaşı Randall."

Daha da şaşırtıcı olanı, Julia razı olmanın ötesine geçerek, gerçekten de bu birlikteliği arzu etmeye başlamıştı.

Edinburgh'a yolculukları hızlı ve kolay oldu. Sadece kısa ihtiyaç molaları için durduklarından ötürü yolculuk bir gün sürmüştü. Arabanın sarsıntısına rağmen Randall

yolculuğun büyük bölümünde uyumayı başarmıştı. Julia onu kıskanıyordu. Bu çok işe yarar bir yetenekti, üstelik iyileşmesine de katkısı olacaktı.

Gün batarken, Kirkland'ın şehirdeki görkemli evinin önünde durdular. Randall Edinburgh'a doğru ilerlerlerken açıklamalarda bulunmuştu, ancak burası Julia'nın tahmin ettiğinden çok daha görkemli ve çekici bir yerdi.

Randall arabadan inmesine yardım ederken, "Kirkland'ı son ziyarete geldiğimde burada kalmıştım," dedi. "Kirkland gemicilik işi için sık sık seyahatte olduğundan, en sevdiği teyzesi burada yaşıyor ve eve bakıyor. Bayan Gowan'dan hoşlanacaksın, kendisi bizim için hızlı ve saygıdeğer bir düğün töreni hazırlamayı seve seve kabul edecektir."

Julia taş binaya tereddüt içinde baktı. "Lord Kirkland'ın beni buraya getirmeni sorun etmeyeceğinden emin misin?"

"Oldukça." Randall koltuk değneğini tek eliyle taşırken Julia'ya diğer kolunu uzattı. "Senden hoşlanıyor. Hartley'den Londra'ya yaptığımız yolculuk sırasında, sen ve Mariah'nın da bizimle olmasının işimizi çok kolaylaştırdığını söylemişti."

Julia onun koluna girdi ve birlikte merdivenleri çıktılar. Randall neredeyse hiç topallamıyordu. "Senin bana surat asmanın dışında, gerçekten eğlenceli bir yolculuktu."

"Daha önce de söylediğim gibi, senin çekiciliğine direnmeyi bıraktığımdan beri hayat daha bir kolaylaştı." Randall çaldığı kapıyı açan uşağa, "Benden kurtulduğunu sanmıştın, Tanner, ancak bu rahatlığın kısa sürdü," dedi.

Uşak kıkırdadı. "Sizi tekrar görmek bizim için mutluluktur efendim. Lord Kirkland da buna sevinecek." Meraklı bakışlarını Julia'ya çevirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Planlarım değişti," dedi Randall gülümseyerek.

Uşak onları başıyla selamlayarak içeri aldı. "Salonda bekleyebilirseniz, ben Sayın Lord'a geldiğinizi haber vereyim." Sağ tarafta bir kapıyı açmıştı.

Julia salona girerken Randall da uşakla konuşmaya devam etti. Julia eldivenlerini çıkarırken pencerenin önündeki yazı masasında tanıdık birinin oturmakta olduğunu fark etti. "Lord Masterson?"

Bu iri binbaşı da kayıp dükü arayan Westerfield dostlarından biriydi. Julia ve Mariah'ya en yakın davrananlardan biri olmuştu. "İspanya'da seferde olduğunuzu sanıyordum."

Adam başını kaldırıp baktı, sonra ayağa kalkıp pencerenin yanında durdu. "Üzgünüm, ben Masterson değilim. Ben onun kadar saygıdeğer olmayan, yarı üvey kardeşi Damian Mackenzie'yim. Ve siz de?"

Arkasındaki pencereden süzülen ışık olmayınca, Julia yanıldığını anlamıştı. Bu adam ve Masterson'ın yüzleri ve geniş kaslı bedenleri birbirine gerçekten çok benziyordu, fakat adamın kestane rengi saçları ve bakışlarında çapkın bir ışıltı vardı. Adam ona yaklaşırken Julia her iki gözün birbirinden farklı renklerde olduğunu fark etti. Biri kahverengi, diğeri maviydi. Şaşırtıcı ve bir miktar da dikkat dağıtıcı bir durumdu bu.

Kısa bir an kendini ne şekilde tanıtması gerektiği konusunda tereddüt etti. Soylu Leydi Julia Raines olarak tanıtmaya tenezzül etmeye değmezdi, dahası Randall'ın onun statüsünü belirtme isteğine rağmen Julia artık kendini bir dükün kızı olarak hissetmiyordu. Hiçbir zaman kendini gerçekten Bayan Bancroft olarak da hissetmemişti. Ve henüz Bayan Randall da olmamıştı. "İsmim Julia. Oldukça

sıkıcı bir şekilde meşru olarak üstelik," diye cevap vermeyi uygun gördü.

"Güzel," dedi adam. "Evet, saygıdeğer kardeşim İspanya'da. Ümit ediyorum ki gerektiği zaman kolayca sıvışabileceği bir durumdadır."

"Siz de Westerfield Akademisi'ne mi gittiniz, Bay Mackenzie?" diye sordu Julia. "Orada edinilen arkadaşlıkların oldukça sağlam olduğunu sanıyorum."

"Lütfen bana Mac deyin. İnsanların beni ciddiye almasından nefret ederim." Adamın gülümsemesi açıkça şeytaniydi. "Evet, ben de bir Westerfield ürünüyüm, Will'in iki yıl gerisinden."

"Mac, Leydi Agnes'in bütün kötü çocuklar üzerinde mucize yaratamadığının yaşayan bir ispatıdır," dedi Randall Julia'nın arkasından. Öne çıkarak elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim. Görüşmeyeli..." Duraksadı. "Yıllar oldu."

"Kirkland seni bir gün farkla kaçırdığımı söylediğinde üzülmüştüm." Mackenzie el sıkışırlarken cevap verdi. "Edinburgh'a seni geri getiren nedir?"

Randall sıcak elini Julia'nın sırtına koydu. "Biz nişanlandık ve Kirkland'ın bizim bir İskoç düğünü ile evlenmemize yardım edeceğini düşündüm."

"Bu kızla evleniyor musun?" Mackenzie şaşırmış, bu soruyu sorarken de ağzı açık kalmıştı.

Randall soğukkanlılıkla, "Umarım bunu kulağa geldiği gibi bir hakaret anlamında söylememişsindir," dedi.

"Özür dilerim, hakaret etme amacıyla söylemedim." Mackenzie Julia'yı başıyla selamladı. "Sadece senin evlenecek türde bir adam olduğunu düşünmezdim, Randall. İkinizi de yürekten kutlarım."

Julia bir yandan başıyla teşekkür ederken, bir yandan da Mackenzie'nin Randall gibi yakışıklı bir adamın kendisi gibi vasat bir kadınla ne işi olduğuna mı şaşırdığını merak ediyordu. Bu soru yersiz değildi ama biraz cüretkârdı.

Kirkland'ın odaya girmesiyle bu garip durum da sona erdi. Kirkland esmer, yakışıklı ve Julia'nın hatırladığı kadar gizemli bir adamdı. "Randall, geri gelişini neye borçluyuz? Julia!" Her zamanki dalgınlığı yerini aniden geniş bir gülümsemeye bırakırken Kirkland Julia'nın elini tuttu. "Randall her daim geri dönen bozuk para gibidir, fakat seni görmek gerçekten de güzel bir sürpriz oldu."

"Julia ve ben nişanlandık. Senin evinde evlenebileceğimizi umuyordum," diye açıkladı Randall. "Bu aslında biraz... Karmaşık bir hikâye."

Kirkland da şaşırmış görünüyordu ama şaşkınlığını saklamak konusunda Mackenzie'den daha başarılıydı. "Teyzem Maggie düğünlere bayılır, sizinkini planlamaktan da mutluluk duyacaktır. Şu an dışarıda ama akşama döner. Sana odanı göstereyim, Julia. Biraz dinlendikten sonra aşağı gelirsiniz ve bu karmaşıklığı akşam yemeği yerken konuşuruz. Randall senin odan son geldiğinde kaldığın oda. Mac, Tanner'e sofrayı dört kişi için hazırlamasını söyler misin lütfen?"

Lord Kirkland son derece yetkin bir adamdı. Birlikte üst kata çıkarlarken Julia onun hakkında sahip olduğu kısıtlı bilgileri hatırlamaya çalıştı. Unvanı İngiliz babasından geliyordu ama annesi de varlıklı bir İskoç tüccarının kızıydı. Küçük bir çocukken Kirkland İskoç akrabalarının entrikaları sonucu kendini Westerfield'de bulmuştu. Saygın biri olmak yerine, deniz taşımacılığında isim edinip patron olmuştu.

Kirkland Julia'yı genişçe bir misafir odasına götürdü. Odanın harika bir Edinburgh Şatosu manzarası vardı. "Odanın iyi durumda olduğunu sanıyorum. Yine de kontrol etmek üzere bir hizmetçi yollayacağım."

"Eminim her şey tamamdır." Hatta mükemmeldi. Odaya hızlıca bir bakınca, Kirkland'ın misafirlerini rahat ettirmeyi önemsediği anlaşılıyordu. "Bu kadar beklenmedik bir şekilde çıkagelmemize rağmen bizi kabul etmen çok nazikçe."

"Sizden önce de o kadar çok beklenmedik misafirim oldu ki." Gözleri parıldamıştı. "Aralarında çok daha az saygıdeğer olanları da vardı."

Julia gayriihtiyarî sordu: "Randall bana İskoçya'da bir kadının bir erkekle eşit koşullarda boşanabildiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Doğru." Tek bir kasını bile oynatmaksızın Kirkland bir anda dikkat kesilmişti. "Randall'ın söylediklerinden şüphe mi duyuyorsun? Duymamalısın. Endişe verici derecede dürüsttür."

"Onun dürüstlüğünü sorgulamıyorum." Julia pelerinini çıkarmak üzere arkasını döndü. "Ama o da yanlış bilgilendirilmiş olabilir."

"Randall nadiren yanılır." Kirkland onu dikkatle inceliyordu. "Evlilik arifesindeyken boşanmayı sorgulamak biraz tuhaf. Tereddütlerin mi var?"

Ses tonu tarafsızmış gibi çıkmış olsa da Kirkland'ın arkadaşının geleceği için duyduğu endişe açıkça ortadaydı. "Randall'dan çok hoşlanıyorum," diyerek temin etti onu Julia. "Sadece evlilikten o kadar hoşlandığımdan emin değilim."

"Samuel Johnson, ikinci evliliğin ümidin deneyime

karşı kazandığı zafer olduğunu söyler." Kirkland sözlerine devam etti: "Ümidimiz olmadan ne yapardık? Randall huysuz bir adam olabilir ama hayatımda tanıdığım en anlayışlı kişidir ve sadakati de sorgulanamayacak düzeydedir."

"Gerçekten çok şanslıyım." Julia'nın gülümsemesi buruktu. "O benim kadar şanslı değil."

"Bu kadar büyük bir adım atarken şüphe duymak çok doğal, fakat bence sen de onun için aynı derecede uygunsun." Kapının vurulmasıyla içeri giren hizmetçi Julia'nın valizini ve buharı tüten bir ibrik sıcak su getirdi. Kirkland odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi. "Hazır olduğunda aşağıda görüşürüz."

Kirkland ve hizmetçi gittikten sonra Julia suyu banyoya döküp yıkanmaya başladı. Demek Randall'ın eski dostlarından biri ikisinin birbirlerine uygun olduğunu düşünüyordu. Galiba gerçekten de ümit deneyimlerin karşısında zafer kazanacaktı.

11. Bölüm

Randall Julia'yı evliliklerinden özgür bırakacak mektubu yazmayı tamamladığında, onun da yıkanıp rahatlamak için yeterince zamanı olduğunu düşünüyordu. Koridordan geçerek Julia'nın kapısını çaldı. Bacağı uzun ve zorlu bir seyahatten dolayı ağrıyordu ama bugün koltuk değneklerine ihtiyacı daha da azalmıştı.

Julia kapıyı açtığında içeri girdi. Eski ve üzerine oturmayan elbisenin içinde bile evleneceği kadın son derece hoş görünüyordu. Omuzlarına dökülen parlak kahverengi saçları idare etmekten çok öteydi. Zarif yüz hatları ve pürüzsüz cildi Randall'da dokunma isteği uyandırıyordu.

Aslında odanın diğer tarafına geçerek onu kollarına almak istiyordu, fakat Julia'nın yüzündeki çekingen ifade şu anda pek bu havada olmadığını gösteriyordu. Tereddüt etmeksizin onu odasına kabul etmesi bile bugün için yeterince iyi bir gelişme olarak değerlendirilmeliydi. "Odam koridorun hemen karşısında. Yakında, aynı zamanda epey uzakta."

Julia hafif bir şekilde gülümsedi. "Henüz tam anlamıyla evlenmedik, o nedenle burada birlikte uyuyamayız. Umarım gece çok soğuk olmaz."

"İki veya üç gün sonra tüm dünyanın gözünde resmi bir ilişkimiz olacak." Sadece iki geceliğine bile aynı yatağı paylaşmış olmaları Randall'ın onu özlemesine neden oluyordu. Az önce yazdığı mektubu ona uzattı. "İstediğin üzere."

Julia kâğıdı açıp içindeki kısa satırlara göz gezdirdi. "Çok güzel, teşekkür ederim." Yüz ifadesinden ne istediği okunamıyordu, mektubu kenara koyarak saçlarını toplamaya başladı. Randall evlendikten sonra onun daha az ciddi bir saç stili tercih etmesini umdu.

"Will Masterson'ın bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum," dedi Julia.

"Mac'in annesi bir oyuncu, bu da Will'in Westerfield'e gelmesinin nedeni," diye açıkladı Randall.

Julia, "Bunu merak ediyordum," derken bir yandan da saçlarını ciddiyetine uygun şekilde toplamaya devam ediyordu. "Arkadaşlarının neden zor çocukların gönderildiği bir okula gönderildiklerini anlamak zor değil, ancak Will'i böyle bir çocuk olarak hayal etmek gerçekten oldukça güç."

"Annesi o epey küçükken ölünce, Mac babasının evine gönderildi, böylece Lord Masterson da onunla ne yapacağına karar verebilecekti," diye açıklamaya başladı Randall. "Will ondan birkaç yaş büyüktü ve küçük kardeşine oldukça bağlandı. Sanırım babaları, varlığının rahatça unutulabilmesi adına Mac'i bir aileye evlatlık vermeyi tercih ederdi, fakat Will buna izin vermedi. Mac'in gidemeyeceği bir okulda okumayı reddetti. Senin de dediğin gibi baş belası olmak Will'in doğasında yok."

"Senden farklı olarak," derken Julia'nın yüzünde yine kaçamak bir gülümseme belirmişti.

"Benden farklı olarak," diye onayladı Randall. "Ama o da zaman zaman oldukça inatçı biri haline gelebiliyor. Lord Masterson yasa dışı çocuğunu Eton veya Harrow gibi gözde bir okula gönderme fikrinden hoşlanmıyordu, bu yüzden Westerfield Akademisi'ni iyi bir alternatif olarak gördü."

"Bay Mackenzie, Will gibi bir ağabeyi olduğu için çok şanslıymış." Julia son kalan koyu renkli buklelerini de tokalarken oldukça acımasızdı. "Fakat ağabeyi hakkında konuşurken oldukça saygısız görünüyordu. Ya da küstah."

"Mac öyledir. Will için bir saniye düşünmeden canını verir. Ama sürekli alaycıdır işte." Randall kolunu uzattı. "Aşağı inelim mi?"

Julia elini onun koluna koydu. Randall artık bir çift olduklarını gösteren bu küçük işaretlere bayılıyordu.

"Kirkland ve Mackenzie neden senin evlenmen fikrine bu kadar şaşırdılar?" diye sordu Julia odadan çıkarlarken.

"Asla bir karım olmayacağına dair çok kesin söylemlerim vardı, özellikle de amcam Daventry'yi mutlu etmek için olacaksa." Randall küçümser bir ifadeyle gülümsedi. "Fakat son zamanlarda gerçekten istediğim bir şeyi o da istiyor diye reddetmenin ne kadar aptalca olacağını idrak etmeye başladım."

"Olgunlaşmanın gösterişli olmayan bilgeliği." Birbirlerine içten bir şekilde baktılar. Merdivenlere yönelirlerken Randall, "Bence Kirkland ve Mackenzie'ye Daventry'nin senin peşinde olduğunu ve bunun sebebini açıklamamız iyi olur diye düşünüyorum," dedi. "Bunu benim yapmamı ister misin?"

Julia içini çekti. "Lütfen. Sadece onlara çok aşağılayıcı olan detaylardan bahsetmemeni rica edeceğim."

"Bahsetmem," diye söz verdi Randall. "Ve her ikisi de sen bunu gizlemek istiyorsan kimseye bahsetmeyeceklerdir." Merdivenlerden inmeye başladılar. "Şimdi, Leydi Julia Raines, gölgelerden kurtulup ışığa çıkmanın zamanıdır."

"Sana ihtiyacımız olmayacak, Tanner," dedi Kirkland. Uşak yemek odasından çıktıktan sonra konuşmasına devam etti. "Merakımı akşam yemeğine kadar bastırabilmemi takdir ettiğinizi umuyorum. Julia, hiç erkeklerin şarap içerken neler konuştuğunu merak ettiğin olmuş muydu? İşte öğrenmenin tam sırası."

"Sanırım bunu bilmemek benim için daha iyi." Julia ayağa kalkıp odadan ayrılmak üzereyken Randall'ın bakışlarıyla karşılaştı. Randall'ın bakışlarındaki ifadeyi neredeyse okuyor gibiydi. Eğer Londra sosyetesine dahil olacaksa, onun arkadaşları olan bu iki adamın yüzüne bakabilmeyi becermesi gerekiyordu. "Fakat konuşmanın konusu beni de ilgilendirdiği için sanırım kalsam daha iyi olur."

Kirkland bu çok doğalmışçasına başıyla onayladı. "Porto şarabını daha önce denemediysen, sağımdaki bir bayana servis yapma hakkım var." Yakut rengi şarabı kadehin yarısını dolduracak kadar boşalttı. "Aksi halde geleneğe göre karaf daima sol tarafa doğru hareket etmelidir." Kristal karafı cilalı masanın üzerinden Randall'a doğru iterek gösterdi. "Ve asla gereksiz yere kadeh kaldırılmamalıdır, fazla içmiş beyler bir miktar dökebilir çünkü."

Mackenzie ciddi bir ifadeyle, "Bu da korkunç bir israf olur," diyerek araya girdi.

Randall kendi şarabını doldurduktan sonra Kirkland,

"Nişanlanma hikâyenizin karmaşık olduğundan söz etmiştin Randall. Bunu biraz açmak ister misin?"

"Julia'yı Bayan Bancroft olarak tanımanıza rağmen asıl isminin Leydi Julia Raines olduğunu bilmeniz gerekli," diyerek söze başladı Randall ve karafı Mackenzie'ye doğru gönderdi.

Mackenzie öyle şaşırmıştı ki bir an için kendi kadehini doldurmayı unuttu. "Sen Branford ile mi evliydin Leydi Julia?"

Julia irkildi. "Evet."

"Taziyelerimi kabul et lütfen."

"Ölümü için mi?" diye sordu Julia kuru bir ses tonuyla.

"Onunla evlenmiş olduğun için." Mackenzie sanki şarabın tadı ekşiymiş gibi yüzünü buruşturdu. Kadehini biraz doldurarak karafı tekrar Kirkland'a doğru uzattı. "Bir koca olarak tam bir şeytan olduğundan eminim ki bu da kibarca ifade etmiş halimdir."

"Aynen öyle." Randall söze girerek dikkatleri Julia'dan kendine çevirme girişiminde bulundu. "Sarhoş ve saldırgan olduğu bir gün Julia kaçmaya çalışırken onu itmiş. Banford da düşerek başını vurmuş ve ölmüş. Maalesef babası, amcam Daventry, Julia'yı suçlamış. Durum öyle içinden çıkılmaz hale gelmiş ki Julia da kendisini ölmüş göstererek kaçmış."

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Beklenmedik bir geçmişin olduğundan şüphelenmiştim Julia ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Eğer bir Raines isen, Castleton'ın kızı olmalısın, değil mi?"

"Bir zamanlar öyleydim," dedi Julia kısaca. "Babam beni reddetti."

"Hâlâ onun kızısın, huysuz ihtiyar vasiyetiyle ilgili ne yapmayı tercih ederse etsin." Kirkland dikkatle inceliyordu onu. "Demek Cumberland'ın arazilerinde saklandın, sonra da ebe oldun. Randall da seni saklandığın yerden çıkardı mı?"

"Hartley'de sonsuza kadar kalmaya bir itirazım olmazdı." Julia orada kurduğu huzurlu ve işe yarayan hayatını ve geride bıraktığı dostlarını düşündü. "Fakat Londra'ya Mariah'yı ziyarete gittiğimde birileri beni tanımış olmalı ki dört gün önce Daventry'nin adamları tarafından kaçırıldım. Randall da o sırada Hartley'e ziyarete gelmiş ve haberi duyunca beni kurtarmak üzere peşime düşmüş. Beni kötü adamlardan kurtardı, bana evlenme teklif etti ve işte buradayız."

Kirkland ve Mackenzie birbirlerine bakakaldılar. "Sadece dört mü Randall?" dedi Mackenzie alay eder gibi. "Altıdan azlarsa sözünü etmeye bile değmez."

Randall omuz silkti. "Dövüşmedik. Atlar ve araba dinlenme halindeyken Julia'nın yerini tespit ettim ve gecenin karanlığından faydalanarak onu kaçırdım."

"Şunu doğru anladığımdan bir emin olayım, Randall," dedi Kirkland yavaşça. "Kuzeninin dul karısıyla evleniyorsun. Amcan, seni vârisi olarak görüyor ve bu kadını da bir katil. Onun hayatta olduğunu biliyor artık ve intikam almak istiyor. Sen belanı mı arıyorsun, yoksa o gelip de seni mi buluyor?"

"Julia ile evlenmeyi istememin hangi kategoriye girdiğinden emin değilim," diye cevap verdi Randall. "Kuzenimin dul karısı olması durumu karmaşıklaştırsa da ben Julia ile evlenmeyi bunu öğrenmeden önce istiyordum. İstememiş olsaydım bile adamların onun evine girdiğini,

onu ve yardımcısını bağladıklarını ve güpegündüz onu evinden kaçırdıklarını öğrendiğimde bir şey yapmadan duramazdım."

"Tabii ki." Kirkland kaşlarını çattı. "Julia hâlâ tehlikede mi? Öyleymiş gibi görünüyor."

"Bence ben onu ziyaret edip evlendiğimizi anlattıktan sonra Daventry köpeklerini bu görevden azledecek. Ölmeden önce kontluğuna sağlıklı bir vâris bırakabildiğini görmek istiyor. Bu da Julia'yı karım olarak kabul etmesi anlamına gelir." Randall düşünceliydi. "Cumberland'den oldukça uzaklaştığımız için Daventry'nin adamlarının bizi bulabileceğini sanmıyorum. Fakat Londra'ya ulaşıp amcamla konuşana kadar... Evet, bir miktar tehlikenin varlığından söz edebiliriz."

Mackenzie belki de ilk kez ciddi bir ifadeyle, "Ben Londra'ya dönmek üzereyim," dedi. "İsterseniz, sizinle yolculuk edebilirim."

"Her zaman balayımda seninle yolculuk etme hayalini kurduğumu söyleyemeyeceğim Mac," dedi Randall muzipçe sırıtarak. "Ama evet, bu gerçekten çok işimize yarar. Ne olur, ne olmaz."

Mackenzie mutlu bir şekilde gülümsedi, ciddiyeti yine kaybolmuştu. "Harika! Dövüşme olasılığı varsa uzun bir yolculuk çok daha heyecanlı hale gelebilir."

Randall, "Cumberland'e geri dönüp Julia'nın bazı eşyalarını alacağız," dedi. "Bu da yolculuğumuzu birkaç gün uzatacak."

Mackenzie omuz silkti. "Böylece ülkenin bilmediğim bir yerini daha görmüş olurum."

Yemek odasının kapısı açıldığında orta yaşlı ve iyi giyimli bir bayan içeri girdi. "Ne zaman şu evden ayrılsam

mutlaka işler karışmak zorunda mı!" Misafirleri incelerken yeğenine şefkat dolu bir gülümsemeyle baktı. "Tanner, Binbaşı Randall'ın nişanlısıyla geri döndüğünü söylüyor ve ben de bir düğün töreni organize edecekmişim?"

Diğer adamlar ayağa kalktıkları sırada Kirkland kıkırdıyordu. "Doğru söylemiş, Maggie Teyze. Eğer Randall'ın nişanlısının başka bir tercihi yoksa tabii. Leydi Julia Raines, sizi Bayan Margaret Gowan ile tanıştırmak isterim, teyzelerin en dehşet vericisi. Düğün planlarını yapma işini ikinize bırakıyorum."

Julia ayağa kalktı. "Artık benim varlığıma gerek kalmadığına göre, sizlere iyi geceler diliyorum, böylece beylerin de davranışlarına daha fazla dikkat etmesine gerek kalmaz."

Mackenzie duygulu bir tavırla, "Şüpheleriniz beni yaralıyor," diye karşılık verdi.

Randall ise sırıtıyordu. "Bence senin notunu çoktan verdi, Mac. İyi geceler, Julia." Bakışlarından daha sonra ona katılabilmeyi ne kadar çok istediği açıkça okunabiliyordu.

Aynı şeyi kendisinin de ne kadar çok istediğini şaşırarak fark eden Julia, Bayan Gowan'ın yanına doğru ilerledi. "Hadi, bana düğünle ilgili neler istediğini anlatırken bir fincan çay içelim," dedi yaşlı kadın. Julia'ya King's Arms hanındaki Bayan Ferguson'u çağrıştıran neşeli ve makul bir hali vardı.

Özel salonuna getirilmek üzere çay söyledikten sonra Bayan Gowan Julia'yı rahat mobilyalarla döşeli salona götürdü. "Lüften rahat olun, Leydi Julia." Koltuklara doğru işaret etmişti. "Eminim çok ilginç bir hikâyen var, genç hanım, tabii anlatmak istersen. Binbaşı Randall'ın geçen hafta buradan ayrılırken evlenmeye hiç niyeti yoktu."

"Kararı çok ani aldık ama birbirimizi bir süredir tanıyoruz," dedi Julia. Özellikle belirsiz konuşmuştu.

Bayan Gowan, daha fazla bilgi alamamaktan hayal kırıklığına uğramıştı, ancak misafirperverliğinden bir şey kaybetmeyerek devam etti sözlerine. "Tanner bana düğün töreninin mümkün olduğunca çabuk yapılması gerektiğini ima etti. Ne tür bir tören istersin?"

Julia bunu düşünmemişti, bu nedenle duraksadı. "Küçük bir kilise düğünü. Fazla özenilmiş bir şeye gerek yok."

"Binbaşı Randall ve senin Anglikan olduğunuzu tahmin ediyorum." Kadın not alabilmek için kâğıt kalem hazırladı. "Anglikan kilisesi mi yoksa İskoç kilisesi de olur mu?"

Julia bunu da düşünmemişti. İskoçya'da evleniyor olmak ona boşanma hakkı tanıdığına göre her şey İskoç stilinde olabilirdi. "İskoç kilisesi de gayet güzel olur. Ve eminim daha kolay olacaktır."

"Bu doğru." Bayan Gowan onaylarcasına başını salladı. "Bizim bölge kilisesi sadece bir sokak aşağıda ve töreni orada düzenlemek oldukça rahat olacak. Başka?"

Julia üzerindeki eski ve hiçbir cazibesi olmayan giysiye baktı. "Eğer vakit varsa, biraz daha düzgün bir elbise isteyebilirim. Yanımda uygun hiçbir şey yok."

"Bu kolayca halledilir. En küçük kızım tam senin bedeninde, eminim sana bir iki kıyafetini vermekten mutluluk duyacaktır. Böylece yenilerini alma fırsatını da yakalamış olur." Bayan Gowan not almaya devam etti. "Düğün ne kadar küçük olursa olsun, doğru düzgün yapılması gerekli. Edinburgh'da davet etmek isteyeceğiniz arkadaşlarınız var mı?"

"Kirkland dışında kimse yok. Ben dulum ve hep

İngiltere'de yaşadım," diye açıkladı Julia. "İlk düğünüm çok gösterişliydi. Bunun mümkün olduğunca farklı olmasını tercih ederim."

"Öyle olacak canım, sen merak etme." O sırada çay gelmişti, Bayan Gowan iki fincanı da doldurdu. "Düğün için başka ne istersin, söyle bakalım."

Branford ile evlendiğinde, bütün düzenlemeler Julia'nın büyükleri tarafından yapılmıştı. Neredeyse hiç fikri alınmamıştı. Bu tören küçük olacaktı belki ama her şey onun isteğine göre seçiliyordu. Tanrım, diye yakardı Julia içten içe. Lütfen evliliğin sonu da istediğim gibi olsun.

12. Bölüm

Bayan Gowan Julia'yı alıp salondan ayrıldıktan sonra Mac şarabını bitirerek ayağa kalktı. "Şimdi müsaadenizi istiyorum. Yakından teftiş etmem gereken bir oyun salonu var da."

"Cüzdanına mukayyet ol," diye tavsiyede bulundu Kirkland.

Mac çıktıktan sonra Randall, "Mac'in ziyareti senin resmi işinle mi, resmi olmayan işinle mi ilgili?" diye sordu.

Kirkland, "İkisinden de biraz. Ayrıca bir miktar da *kendi* resmi işiyle alakalı." Kirkland sırıtıyordu. "Bizler senin kadar açıksözlü değiliz."

"Savaş hayatı temel konulara indirgiyor." Randall konuşmanın sonunun nereye varacağını düşündü. "Ordudan çıktığımdan beri konular da karmaşıklaştı."

Kirkland sandalyesinde geriye yaslanarak ellerini göğsünün üzerinde kenetledi. "Amcanı ehlileştirmek konusunda göründüğü kadar kendine güvenin tam mı?"

"Hayır ama olaylar aksini gösterene dek bu şekilde görünmeyi sürdürebilirim diye düşünüyorum" Randall'ın gülüşü alaycıydı. "Hiçbir savaş planı düşmanla ilk temas-

tan sonra geçerliliğini sürdüremez. Daventry mantıklı bir adamdır, fakat aynı zamanda masasındaki silahı kaptığı gibi nişan alması da mümkün. Bununla başa çıkabilirim. Karanlık vadilerde dolaşan kiralık katillere karşı korunmak daha zor. Julia'nın adına tehlikenin ortadan kaldırılabilmesini ümit ediyorum. Randall ailesi nedeniyle yeterince acı çekti bugüne kadar."

Kirkland gözlerini kıstı. "Branford ile hiç tanışmadım, sen de ondan hiç söz etmedin. Kötü biri miydi?"

"Kötüden beter." Randall asla genç bir kız olarak Branford'ın merhametine kalmanın nasıl bir şey olabileceğini tam olarak anlayamayacağını biliyordu. Julia onunla evlendiğinde çocukluktan yeni çıkmıştı. Ama yine de Branford'ın kuzeni olarak, onun nelere katlanmak zorunda kaldığını yeterince tahmin edebilecek deneyimi vardı.

Kirkland usulca, "Daventry'yi öldürmek için iyi bir sebebin olmasını ister miydin?" diye sordu.

Randall, kaşları çatılmış bir halde bu soruyu tarttı. Amcası oğlunun zalimliklerini idrak etmeye veya en azından farkında olmaya bile çalışmamıştı. Bu sebeple Randall da, Julia da Branford'ın elinden çok çekmişlerdi. Ve hiç şüphesiz, Daventry'nin yeğenini ihmal sonucu ölüme terk etmişliği de unutulamayacak başka bir hikâyeydi. "Sanırım isterdim. Ama ciddi şekilde tahrik edilmem gerek."

"Onu yola getirebileceğini umarım. Onu öldürmek zorunda kalman korkunç bir skandal olur."

Randall kadehlerine şarap doldururken, "Çok mütevazı tanımlar kullanıyorsun," dedi. "Unutmadan söyleyeyim, desteğin için teşekkür ederim. Gretna Green'de de evlenebilirdik ama bunun kaçak bir evlilik olmasını istemedim."

Kirkland şarap kadehiyle oynuyordu. "Julia'ya saygı duyuyorum ama evliliğin akıllıca olduğundan emin misin? Biraz şüpheli bir geline benziyor."

"Bu yüzden İskoçya'dayız," dedi Randall. "Benimle sadece boşanabileceğini bilmesi şartıyla evleniyor."

Kirkland rahatlamış göründü. "Onun endişelerinden haberdar olduğunu fark etmem gerekirdi."

"Eğer zamanımız olsaydı, onunla alışıldık şekilde flört ederdim ama bu mümkün değil. Onu en iyi karım olarak koruyabilirim." Bu doğruydu. Sadece, Julia canından olma endişesi taşımıyor olsaydı da Randall'ın bu girişimleri aynı derecede başarılı olur muydu, bilemiyordu. Olmayacağına dair şüpheleri vardı.

"Hâlâ zırhlarının içinde bir şövalye görüyorum." Kirkland tereddütlüydü. "Julia her ne kadar korumaya ihtiyaç duyuyor ve hak ediyor olsa da kendi geleceğini feda etmek tek seçenek olmamalı."

"Evlilik benim açımdan bir fedakârlık değil." Randall açık konuşuyordu. "Julia ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmıyor."

Kirkland onu inceliyordu. "O halde yanmaktansa, evlenmek daha iyi bir seçenek." Kadehini kaldırdı. "İkinizin de hak ettiğiniz mutluluğu bulmanızı dilerim. Tercihen birlikte."

Randall buna içebilirdi. Özellikle de ikinci kısmına.

Julia odasındaki yazı masasında çalışırken bir baston tıkırtısı eşliğinde usulca atılan ayak sesleri duydu. Randall odasına gidiyordu. Julia'nın kapısının altından süzülen ışığı görebiliyor olmalıydı. Acaba iyi geceler demek için uğrayacak mıydı?

Kapı çalındığında Julia sevindi. "Gelin," diye seslenirken onu karşılamak için yerinden kalktı. "Liste hazırlıyorum. Bayan Gowan iki gün sonra evlenmemizi öneriyor. Törenden sonra burada kahvaltı verilecek."

"Çok güzel." Randall yolculukta kirlenmiş olan giysilerine baktı. "Kendime giyecek doğru düzgün bir şeyler bulmalıyım. Aynı bedende olduğumuza göre belki Kirkland bir şeyler ödünç verebilir." Hafifçe gülümsedi. "Henüz kaçmaya karar vermedin mi? Seni her gördüğümde, hâlâ burada olmana şaşırıyorum."

Alaycı konuşsa da Julia onun sesinden altta yatan ciddiyeti anlayabiliyordu. "Gerginim," diye itiraf etti. "Fakat söz verdim, kaçmayacağım. Normal bir hayat yaşayabilmem için karşıma çıkman büyük şans."

Bu sözler Randall'ı şaşırtıp güldürdü. "Normal olarak algılanmaktan ötürü sevinmeli miyim, yoksa telaşlanmalı mıyım emin değilim."

"Sevinmelisin."

"Dediğin gibi yapacağım. İyi uykular, Julia." Randall arkasına dönmek üzere harekete geçti.

"Bekle." Julia parmaklarının ucunda yükselerek ona sarıldı. Kollarını Randall'ın ceketinin içine sokmuştu. Randall da güçlü kollarıyla onu sarmak üzere hamle yapınca, elindeki baston yere düştü.

İki gece birlikte uyumuş olmalarına rağmen ilk kez ayaktayken birbirlerine sarılıyorlardı. "Ahhh..." Julia derin bir nefes alarak ona yaslandı ve başını genç adamın geniş omzuna dayadı. Kalbinin atışını, nefes alıp verişindeki ritmi duyabiliyor, ellerinin altında onun sert kaslarını ve kemiklerini hissedebiliyordu. "Daha uzun boylu olsaydım bu çok daha keyifli olacaktı."

"Bence gayet uygunsun." Randall şefkatle onun başını okşadı. Saçları omuzlarına dökülünceye kadar Julia tokalarının çıktığını fark etmedi.

"İnanılmaz derecede idare eder saçların var," diye mırıldandı Randall, parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirken.

Julia kıkırdadı, kendini dişi ve çekici hissediyor ve bu durumdan korkmuyordu. Randall onun kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Hartley'in gayri resmi doktoru olarak, birçok erkeğin bedenini kesip biçmişliği vardı, fakat sağlıklı bir adama sarılmak bambaşka bir duyguydu.

Randall'ın elleri sırtında yumuşak daireler çiziyordu. "Dokunmama alışıyor olmana seviniyorum," diye mırıldandı.

"Bana dokunmandan hoşlanıyorum." Bu gerçekten de hayret vericiydi. Ama gerçekti işte. Ne kadar süre birbirlerine sarılıp durduklarından emin değildi Julia. Uzunca bir süreydi ama yetmemişti. Randall da huzurlu olmaktan en az onun kadar memnun görünüyordu. Tanrı'ya şükür ki şehvet düşkünü bir adam değildi. Sevgi ve dostluğa dayalı bir evliliği hayal etmek Julia için giderek kolaylaşıyordu.

En sonunda Randall içini çekerek onu serbest bıraktı. "Birkaç dakika daha böyle dursak ayakta uyumaya başlayacağım." Eğilerek bastonunu yerden alırken sağ bacağında pek sıkıntı yok gibiydi. "İyi geceler leydim."

Konuşurken sesindeki okşayıcı tını Julia'nın kendini bir kedi gibi hissetmesine yol açmıştı. Randall'ın gidişine üzülerek, "Ayrı yataklarda geçecek sadece iki gecemiz kaldı," dedi.

Randall bir an için duraksayınca Julia onu öpeceğini

sandı. Kendini böylesi bir yakınlaşmaya hazır hissetmeyerek biraz geri çekildi.

Randall bu durumu algılayarak onun alnına bir öpücük kondurdu. Hafifçe. Tehditten uzak. "Kaçmayacağını bilerek daha huzurlu uyuyacağım."

Julia artık kaçmayı arzu etmediğini söyleyemeden Randall çoktan gitmişti.

TARAMA: AYŞE GÜL

13. Bölüm

Düğün töreni Randall için anlık gerçeklik görüntülerinin, gerçek dışı bir sis perdesi içinde görünüp kaybolduğu bir havada geçti. Julia güzel yüz hatlarını çevreleyen kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, gül rengi bir elbisenin içinde günün ilk ışıkları kadar harika görünüyordu. Davetlilerden biri olan Mackenzie, gelinin ne kadar çekici olduğunu hayretle izliyordu. Elindeki beyaz gelin buketinden bir çiçek ayırarak şans getirmesi için Randall'ın yakasına takarken Julia'nın elleri heyecandan buz gibiydi.

Randall çok gergindi. Julia ikinci kez mihraba çıkıyor oluşuyla ondan çok daha fazla endişeli olmalıydı. Üstelik ilki tam bir felaketle sonuçlanmışken. *Ümidin deneyime üstün gelişi.*

Randall'ın zihni bu evliliğin nasıl bir kumar olduğuna dair düşüncelerle doluydu, fakat yüreği, ruhu ve vücudunun her bir hücresiyle Julia'yı istiyordu. Bunun nedenini anlamaya çalışmayı bırakmıştı artık. Önemli olan tek şey Julia'nın da ona evet diyecek kadar buna istekli olmasıydı.

Kirkland'ın evinde verilen düğün kahvaltısı aslında

daha çok hafif bir öğle yemeği gibiydi. Çok hoş geçen birkaç saat boyunca devam etmişti. Konuklar ve yeni evliler gülüp eğlendikçe ve leziz yemeklerin tadına vardıkça, Randall da biraz gevşemiş, dünya yeniden normal görünmeye başlamıştı.

Kirkland kadehini kaldırmak üzere ayağa kalktığında kutlama sona erdi. Suratında geniş bir gülümsemeyle kadehini yeni evli çifte kaldırarak, "Seni yirmi yıldan uzun zamandır tanıyorum, Randall ve Julia gibi bir kadınla evlenecek kadar sağduyulu olacağını hiç düşünmezdim," dedi.

"O zamanlar henüz Julia ile tanışmamıştım, dolayısıyla evlenmek istediğimin farkında değildim." Randall'ın bakışları Julia'nınkilerle buluştu ve onları bir araya getiren tüm karmaşık nedenlerin üzerine buruk bir şaşkınlıkla dolu bir an paylaştılar.

Kirkland ciddileşerek konuşmasını sürdürdü. "Bu İskoç ve İngiliz evliliğini, hem Galler dilinde hem de İngilizce olarak kutsamak istiyorum." Galler dilinde birkaç cümle sarf ettikten sonra kendi dilinde devam etti:

"Hayatınız boyunca sağlıklı olun,
Uzun ve huzur dolu bir hayat sizin olsun,
İyilik ve zenginlik içinde yaşlanın."

"Teşekkür ederiz." Randall gerçekten de sağlıklı, huzur dolu, uzun bir hayat arzuluydu. Zenginliğe ihtiyaçları yoktu. İyiliğe gelince - Julia her ikisine yetecek kadar iyilikle doluydu. Bakışları diğer davetlilere kaydı. Bir avuç kişilerdi. Mac dışında, Kirkland'ın ailesi ve arkadaşları vardı. Hepsi de Julia ile tanışıp ona hayran kalmıştı.

Randall kadehini kaldırarak konuşmayı sürdürdü. "Buraya gelerek bugünümüzü özel kıldığınız için hepinize teşekkür ederim." Kadehinden uzun bir yudum alıp karısını selamladı, Julia'yı karısı olarak düşündüğünde yüzünde beliren gülümsemeye engel olamamıştı. *Karısı!* "Ertesi sabah Edinburgh'dan ayrılıyor olacağımıza göre leydim, günün geri kalanını şehri gezerek geçirmek ister misin? Görmeye fazla vaktin olmadı?"

"Çok isterim." Julia ayağa kalkarak misafirlere kendi teşekkürlerini sundu, Bayan Gowan'a da sarılarak teşekkür etti. Daha sonra pelerinini ve şapkasını alarak Randall ile birlikte evden ayrıldılar.

Evlerin bulunduğu sessiz bir caddede yürüyorlardı. İskoçya'da alışıldığı üzere hava hem güneşli hem de hızla hareket eden bulutlarla kaplı ve serindi. Randall rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Güzel bir kutlama oldu, fakat şimdi seninle baş başa olduğum için mutluyum. Nereyi görmek istersin? Edinburgh Şatosu? Holyrood Sarayı? Kentin merkezi ve eski caddeleri? Edinburgh İngiliz şehirlerine benzemez."

Julia onun koluna girdi. "Hepsini görmek istiyorum!"

Randall kıkırdadı. "Zamanımız veya halimiz kalmayana kadar gezebileceğimiz kadar gezmeye var mısın?"

"Kesinlikle." Julia kaşlarını çattı. "Ya da senin bacağın seni rahatsız etmeye başlayana dek. Bugün bastonu kullanmıyorsun."

"Ağrılarım epeyce hafifledi. İyi iş çıkardın." Julia'nın yüzünü inceledi. Güzel, sakin ama biraz gölgeliydi. *Karım.* Princess Caddesi'ne döndükleri sırada usulca, "Korkup vazgeçmediğine seviniyorum Julia," dedi.

"Ben de." Julia'nın yüzü endişe doluydu. "Niçin gergin

olduğumu hatırlayamıyorum. Şu anda kendimi inanılmaz derecede özgür hissediyorum."

"Çünkü verdiğin karar geride kaldı." Buruk bir gülümseme vardı Randall'ın yüzünde. "İnsanı sıkıntıda bırakan karar vermeye çalışma sürecidir."

Julia gülerken genç ve umarsız görünüyordu. "Haklısın. Hayata yeniden bağlanmış gibi hissediyorum kendimi. Geriye değil, ileriye bakarak." Randall'ın kolunu bırakarak elini tuttu, parmaklarını onunkilere kenetledi. "Getirdiği tek çeyizi büyük ihtimalle bela olacak bir kadınla evlenerek büyük bir risk aldın. Buna cesaret ettiğin için teşekkür ederim."

"Sense sadece evlenerek çok büyük bir risk aldın." Randall tereddüt etti. "Neden olduğunu bilmiyorum ama başka kimseyle konuşmayacağım konularda seninle konuşabiliyorum."

"Ben de sana başka hiç kimseye anlatmadığım şeyler anlattım. Bu bir evlilik için hiç de fena bir temel sayılmaz."

Julia'nın yüzünü sıcak ve canlı bir ifade kaplamıştı. Mutlu bir gelin gibiydi. Randall bir an yükselen bir heyecanla bu gecenin gerçek bir düğün gecesi olabileceğini düşündü. Julia son günlerde çok yol kat etmişti. Eğer kendini yakınlaşmaya hazır hissetmiyorsa, onu asla zorlamayacaktı. Ama bunu ümit etmemek de neredeyse imkânsızdı. Mutluluğu arttıkça, ona duyduğu istek de artıyordu.

Princess Caddesi'nin geniş kısmına geçerlerken Julia, "Evlilik yeminimizden hoşlandım. Sana itaat edeceğim üzerine saçmalıklar yoktu," dedi.

Randall güldü. "İskoç kadınları bağımsızlardır, evlilik

yeminleri de bunu yansıtıyor. Tam senin için tasarlanmış olabilir."

Julia Randall'ın elini daha da sıkı tuttu. "Edinburgh'a geldiğimize seviniyorum. Şehir ve senin arkadaşların evliliğimize güzel bir başlangıç yapmamızı sağladı."

Randall, ileride bir gün, düğün törenlerini torunlarına anlatabileceklerini düşünerek heyecanlandı. Sonra torunları olmayacağını hatırlayarak kendine geldi. Daha önce bir aile ve evlilik düşünmediği için Julia bunu ona söylediğinde çok umursamamıştı. Daventry Kontluğu'nun devam edip etmemesi de umrunda değildi.

Ama artık umursadığını fark ediyordu. Julia'nın tatlı gülüşünü ve kıvrak zekâsını taşıyan bir kız çocuğu olmasını çok isterdi. Acımasızlık yerine şefkatle bir oğul yetiştirmek isterdi. Bunun asla olmayacağını düşünmek iki gece öncesine göre çok daha acı verici geliyordu şimdi.

Fakat Julia yanında olduğu sürece bu kayıp duygusu önemli değildi.

Edinburgh sokaklarında gezerken Julia kendini en son ne zaman bu kadar hafif hissettiğini hatırlamıyordu. Randall mükemmel bir yol arkadaşıydı. Onu güvende hissettiriyor ve sevildiğini gösteriyordu. Ayrıca şehri de iyi biliyordu. Şehir büyük ve etkileyiciydi, Londra'dan çok farklıydı.

Randall evlenme teklif ettiğinden beri Julia kendi kendine sadece tek seçeneği olduğu için bunu kabul etmenin yanlış olup olmadığını soruyordu. Öte yandan Randall onun için sadece bir gereksinim olmanın çok çok ötesine geçmişti. Ona karşı son derece nazik ve inanılmaz sabırlı davranıyordu. Julia evlilik hakkında hâlâ rahatsızlık duyu-

yor olsa da kendine bir koca bulmak açısından Randall'dan iyisini düşünemiyordu.

Kirkland'ın evine döndüklerinde hava kararmak üzereydi ve Julia keyifli bir yorgunluk içindeydi. Kirkland en geniş odayı kendi kullanmadığı için yeni evli çifte tahsis etmişti.

Geniş yatak odasına girdiklerinde Julia, "Buraya Bayan Gowan'ın eli değmiş," dedi. Küçük masanın üzerinde duran devasa buketteki çiçeklere dokundu.

"Özel günlerle ilgili çok yetenekli." Randall oturma bölümünde hazırlanmış iki kişilik yemek masasını ve buz kovasında serinlemekte olan şarabı incelerken takdir dolu bir ifadeyle konuşmuştu. "Yatmaya hazırlanırken yemek ve şampanyayı paylaşalım mı? Düğün kahvaltısından sonra bir hafta yetecek kadar yemek yediğimi düşünüyordum ama onca yürüdükten sonra yine acıktım."

"Yemek, şampanya ve dinlenmek." Julia ona gülümserken şapkasını çıkarıyordu. "Mükemmel bir günün sonunda. Elbisemin arkasını çözebilir misin, böylelikle hizmetçiyi çağırmama gerek kalmaz."

"Elbette." Randall elbisenin boyun ve belindeki ipleri beceriksizce çözmeye çalıştı. Julia'nın cildine temas eden parmakları sıcacıktı. Julia gülümsedi. Bir kadını soyarken bir miktar beceriksizlik, son derece usta davranışlara göre daha tercih edilirdi.

Randall işini bitirdiğinde Julia'nın ensesine hafif bir öpücük kondurmak üzere eğildi. Ilık dudakları Julia'nın tüm bedeninin ürpermesine yol açmıştı. Julia bunun korkudan mı yoksa zevkten mi kaynaklandığından emin olamıyordu. Belki de her ikisinden de bir miktar vardı ve bu da yeterince tedirgin edici bir durumdu.

"Teşekkür ederim." Randall'ın yüzüne bakmadan üzerini değişmek üzere giyinme odasına gitti. Henüz saat geç olmamasına rağmen günün temposu onu yormuştu. Yatağa girmeye hazırdı. Ve yatağı Randall ile paylaşmaya da. Randall son derece sıcak ve keyifli bir yatak arkadaşı olmuştu, yeniden onun kollarında uyumak çok güzel olacaktı.

Julia saçlarını açıp fırçaladı. Loş ışıkta, ilk evliliğindeki ilk gecesi olan on altı yaşındaki masum hallerinden çok da farklı görünmüyordu. Tek fark gözlerindeydi, fazlasıyla kasvetli deneyimler yansıtıyordu gözleri.

Dönerek üzerindeki gül rengi elbiseyi çıkarttı. Bayan Gowan'ın hediye ettiği gecelik-sabahlık takımını üzerine geçirdi. Kolları uzun, yakası ise çok açık olmayan, fakat incecik kumaştan yapılmış kat kat ve beyaz işlemeli bu giysi onu rahatsız edecek kadar gelin hissettirmişti.

Bunun birlikte geçirecekleri ilk gece olmayacağını kendine hatırlatarak yatak odasına döndü. Randall ellerini arkasında kenetlemiş, pencereden dışarıyı seyrediyor, günün son ışıklarının da Edinburgh Şatosu'nun ardında kaybolmasını bekliyordu. Üzerindeki koyu mavi sabahlık sarı saçlarını, kuvvetli vücudunu ve geniş omuzlarını vurguluyordu.

Tam bir Viking savaşçısıydı. Onunla evlendiğini bilmek, yatak odasında onunla baş başa olmak Julia'nın içinde şiddetli bir huzursuzluğa yol açıyordu.

Randall dönüp ona gülümsediğinde bu huzursuzluk kayboluverdi. İlk tanıştıklarında onu son derece rahatsız eden bu sert mizaçlı savaşçı, gerçekti ve gerekliydi. Öte yandan bu adamın iyi yüreği de en az o kadar gerçekti. Julia iyi yürekliliğinin Randall'ın doğasındaki en derin ve en gerçek taraf olduğunu düşünüyordu. Yoksa çocukluğun-

da yaşadıklarından sonra bu iyilikten geriye bir iz kalması mümkün olamazdı.

"Çok... İdare eder görünüyorsun," dedi Randall gözlerinde muzip bir ifadeyle. "Bir yalıçapkını kadar güzel olduğunu bu kadar uzun zaman saklayarak sıradan bir serçe izlenimi vermek senin için oldukça zor olmalı."

"Yalıçapkını oldukça frapan bir kuştur. Ama belki de daha idare eder görünümlü ispinoz kuşu olduğumu kabul edebilirim." Randall'a yumuşak ve kadir bilen bir gülümsemeyle baktı. "Sen de çok iyi görünüyorsun. Rahatlamış ve sağlıklı."

"Bayan Gowan'ın üç kez evlenip dul kaldığını biliyor muydun?" Julia bunu sorarken demetteki güllerin kokusunu içine çekti. "Bununla nasıl başa çıkabildiğini aklım almıyor."

"Kirkland'ın dediğine göre bütün evlilikleri de mutluymuş ve bir dördüncüye de itiraz etmezmiş. Ya çok şanslı ya da evlilik değerlendirmesi konusunda tartışmasız çok başarılı."

"Asla ikinci kez evleneceğimi düşünmezdim ve bir kez daha yapmayacağımdan da çok eminim." Julia kesin konuşmuştu. "Senin kadar akıllı ve anlayışlı bir adamla evliliği de yürütmeyi beceremezsem, artık bu konulardan elimi eteğimi çekmem gerekir."

Randall şaşkınlıkla güldü. "Julia, bana iltifat etmen için zemin hazırlamıyordum. Bir kez daha evliliği benimle denemeyi göze aldığın için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum." Masaya doğru yürüyüp şampanya şişesini eline aldı. "Biraz şampanya ister misin?"

"Lütfen." Julia onu izlemeyi seviyordu. Randall'ın yumuşak hareketleri aylardır çektiği acıları asla göstermiyordu. Ve bakması son derece zevkli bir görüntüydü bu üstelik.

Randall şampanyayı dar uzun kadehlere doldurarak birini Julia'ya uzattı. Kadehi verirken parmak uçları onunkileri okşadı. "İkimize, iyi günde, kötü günde."

Julia, "Ve her ikisini de yaşayacağız gibi görünüyor," diyerek şampanyadan önce minik, sonra büyük bir yudum aldı. Şampanyanın köpüklü etkisi gevşemesine yardımcı olmuştu. "Alexander," dedi düşünceli bir şekilde. "Sana tam adınla hitap eden biri var mı?"

"Ailem öyle seslenirdi. Onlardan beri pek böyle çağıran olmadı. Alex veya Randall daha kısa."

"Alexander," diye mırıldandı Julia. "Bir gün Lord Daventry olacak Alexander. Gelecek nesilleri etkilemek üzere Turville Park'taki resim galerisine asılacak olan üniformalı portrenin altına yazılacak olan isim tabelasında iyi duracak. Veya belki ressam seni parlak zırhların içinde ve beyaz bir atın üzerinde de resmetmek isteyebilir."

Randall sırıttı. "Harika bir hayal gücünüz var, leydim."

"Leydi Julia olmam nedeniyle mi bana leydim diyerek hitap ediyorsun?" diye merakla sordu Julia. "Bu tamamen doğumumla ilgili rastlantısal bir durum ve gerçekten önemi yok."

Randall biraz mahcup olmuştu. "Küçük bir çocukken, eski şövalyelik hikâyelerine bayılırdım. Zarif leydiler ve onların hizmetindeki şövalyeler. Sen de benim leydimsin."

Julia'nın zor günlerinde onu korumak istemesinin altında bu şövalyelik hayranlığı mı yatıyordu? Eğer öyleyse, Julia bunun için müteşekkirdi. "Gerçek bir romantiksiniz, Sör."

Randall güldü. "Kirkland veya Mackenzie'ye söyleme sakın. Bu konuda dalga geçilmesini asla kaldıramam."

"Senin sert sözcüklerden başka bir şey söylediğini duymasınlar, Tanrı korusun." Julia şampanyasından biraz daha içti ve mutlu olduğunu fark etti. Sadece tatmin dolu değil, ayrıca önlerinde yer alan bu heyecan verici, bilinmeyenlerle dolu olasılıklar hakkında da mutlu olduğunu hissediyordu.

Bu gece, kocasının onu tüm kötülüklerden koruyabileceğine inanmaya karar verdi. Hatta günün birinde Randall ve kendisinin kelimenin tam anlamıyla gerçek bir evlilikleri olacağına bile inanmak istedi. Kadehini kaldırdı. "Geleceğe!"

"Geleceğe!" Randall da kadehini kaldırmıştı.

"Bazen ordunun o karmaşasının içinde kollarımızı böyle birbirine dolayıp kadeh kaldırırdık." Sağ kolunu onun kolunun etrafından dolaştırdı. Bu hareket ikisinin vücutlarını kalçalarından dizlerine kadar birbirine yakınlaştırmıştı. "Böylelikle içen iki kişi de sarhoş olduğunda birbirlerine destek olabilir."

"Sarhoş değilim ama avantajları görüyorum." Randall'ın vücudundaki sıcaklığın şiddetle farkında olan Julia sağ kolunu kaldırarak kadehi dudaklarına götürdü. Randall da aynısını yaptı, yüzünde ise şakacı bir ifade vardı. Julia neden onun gözlerinin buz gibi soğuk olduğunu düşünmüştü? Bu tertemiz açık mavi gözler pırıl pırıl ve bir mücevher kadar gerçekti.

Julia şampanyayı içtikçe daha da gevşiyordu. Vücutlarının birbirine temasından hoşlanmıştı. Randall tam bir güç ve sağlamlık abidesi, bir Viking savaşçısıydı. Julia büyük bir cesaretle kendini ona biraz daha yasladı.

Randall'ın yüz ifadesi değişmişti. Şampanyasını bir dikişte bitirerek kadehini kenara koydu. "Julia..."

Onu öpmek üzere başını öne eğdiğinde, Julia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *İlk öpücükleri.* Duyduğu heyecan şoke edici bir biçimde bütün duyularını bastırmıştı.

Julia'nın nefesi kesildi. Kadehi sarsılarak içindeki son birkaç damla halıya döküldü. Randall dikkatle kadehi elinden alıp masanın üzerine bıraktı. Sonra da onu kollarıyla sarmalayınca vücutlarının alt kısımları birbirine kenetlendi. "Leydim, karım..." Derin bir nefes aldı.

Randall'ın sertliğinin baskısı Julia'nın duyduğu zevke bir ok gibi saplanarak yerini korkuya bıraktı. Julia şiddetle yükselen bu korkuyu içine gömdü. Randall Branford gibi biri değildi, *ilgisi yoktu*. Randall onu istiyordu ve bu onun hakkıydı.

Julia da onu istiyordu. *Gerçekten* istiyordu. Hayatından çıkarıp atmış olduğu tutkular sel olup geri gelmişti sanki. Randall'ın geniş, güçlü elleri kalçalarında ve sırtında dolaşırken sıcaklığını ve talepkârlığını hissediyordu bu tutkunun. Tanrım, nasıl unutabilirdi?

Julia'nın dudaklarını aralamasıyla dudakları birbirine kenetlendi. Randall'ın soluk alıp verişi düzensizleşmişti. "Çok güzelsin Julia," derken sesi boğuktu. "Öyle nadidesin ki..."

Elleri Julia'nın üzerindekileri çekerek aşağı doğru kaydı. Serin hava Julia'nın ısınan teniyle buluştu. Bu serinliği Randall'ın ateş gibi elleri takip ediyordu.

Parmakları Julia'nın binbir zorlukla unutmaya çalıştığı yara izlerine değince Randall kaskatı kesildi. "Julia?"

Korku dolu hatıralar bir cehennem ateşi gibi yükseldi.

Zevk, tutku ve acının birbirine karışıp bir çığ gibi büyüdüğü anda geçmiş ve şimdiki zaman birbirine girdi.

Julia çığlıklara boğuldu.

14. Bölüm

Henüz evlendiği karısının istekle ona karşılık vermesinden duyduğu mutluluk, Randall'ın onun güzel göğsünde hiçbir anlam veremediği kabarık yara izlerini hissetmesiyle yarıda kalmıştı.

Julia onun kollarından kendini deli gibi uzaklaştırınca, Randall'ın mutluluğu paramparça olmuştu. Julia önüne bile bakmadan odanın diğer ucuna fırlamıştı. Orada öylece iki büklüm olmuş, koyu renk saçları yüzüne düşmüş ağlıyordu.

Ruh halindeki değişim top ateşi gibi ani ve şiddetliydi. Randall o ana kadar Julia'nın da kendisini en az onun istediği kadar istediğinden öyle emindi ki. Onu ilk gördüğü günden beri hayalini kurduğu gibi birbirlerine âşık ve dost bir çift olacaklardı.

Olan biteni anlamasıyla birlikte içindeki ümit bir anda ölüvermiş, duyduğu acı kalbine bir şarapnel parçası gibi saplanmıştı. Ama duyduğu acı Julia'nın acısının yanında neredeyse bir hiç sayılabilirdi. Istırap içinde ondan kaçışı, ilk evliliğinde yaşadığı dehşeti son derece güçlü bir biçimde ifade ediyordu.

Randall onun yanına diz çöktü, Brandford'ın ölümünün üzerinden on yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen Julia'yı hâlâ böyle acı dolu bir korkuya sürükleyebiliyor olması onu hasta ediyordu. "Julia, neler olduğunu bana anlat, anlamaya ihtiyacım var."

Yüzünü ellerine gömmüş olan Julia, başını salladı. "Bu... Seninle ilgili değil."

Hayır değildi ama Randall bunun sonuçlarıyla muhatap olmak zorundaydı. Julia'nın sol omzu hâlâ çıplaktı, Randall ona dokunarak açığa çıkardığı gaddarlığı bu omza bakarak teyit edebiliyordu. Göğsünün yumuşak kıvrımları eğri büğrü bir B harfi olarak kazınmış yara iziyle zedelenmişti.

Randall umutsuzlukla Julia'nın sabahlığını yukarı çekerek omzunu örttü. "Branford'ın B'si tabii ki." Sesi beklenmedik biçimde sakindi. "Ben bile onun bu kadar aşağılık olabileceğini düşünemezdim."

Julia daha da büzüşmüştü. "Diğer göğsüme de Daventry'nin D'sini kazıdı," dedi çelimsiz bir sesle. "Ayrılmak istediğimizi söylediğim gece. Öldüğü gece."

Konuşmanın onu içindeki cehennemden çıkarabileceğini uman Randall sözlerine devam etti. "O geceyi bana anlattığında, Branford'ın sarhoş olduğunu söylemiştin."

"Sarhoş ve delirmişti." Julia titreyerek bir nefes aldı. "Beni ölmeme ramak kalana dek dövdükten sonra bıçağını çıkararak beni diziyle yere bastırdı, bir taraftan da üzerimdekileri çıkarttı. En çok sevdiği antika bir Saracen bıçağını kullanıyordu. Bıçakları severdi."

"Biliyorum. Oturur ve onları saatlerce bilerdi." Uzun süredir hafızasına gömdüğü bir şeyi hatırlamasıyla Randall'ın boğazı düğümlendi. Branford birçok kez ken-

dinden yaşça küçük olan kuzeninin peşine düşmüş ama Randall hızlı olduğu ve hızın yetmediği yerlerde de nasıl savaşılacağını öğrendiği için ondan hep kurtulmuştu.

Sol bileğinin etrafındaki ve sağ kolundaki beyaz izlere baktı. Bu olay onun hayatta kalmak için savaşmak zorunda olduğuna karar vermesine neden olan olaydı işte.

Julia'yı daha da endişelendirmemek adına öfkesini bastırmaya çalışarak, "Senin katlandığın şeylere kimse katlanmak zorunda olmamalı," dedi.

"Onun karısıydım," dedi Julia acı dolu bir ses tonuyla. "Bana ne isterse yapabilirdi. Bunu her defasında tekrarlardı. Ben onun malıydım ve beni ona ait olduğumu gösterecek şekilde damgalamak hakkıydı. Göğüslerime bu harfleri kazıdıktan sonra bana tecavüz etti."

"Aman Tanrım, Julia!" Randall daha fazla sakinmiş gibi görünmeye devam edemiyordu.

Julia sesinde histerik bir tınıyla güldü. "Aslına bakarsan beni kurtaran şey tecavüzdü. Branford'ın işi bittiğinde üzerime yığılması sayesinde onu itebilme şansım oldu. Ayağa kalkabilmeyi başarmıştım ama kaçamadan beni yakaladı, fakat kanamam nedeniyle kaygan olduğum için tutamadı, ben de onu ittim. İşte o zaman düşerek kafasını çarptı. Çığlık attığımı hatırlamıyorum ama daha sonra tekrar dönüp düşündüğümde, çığlıklar duyduğumu hatırladım. Sence de garip değil mi?"

"Branford tam bir belaydı," diye karşılık verdi Randall. Artık sesine hâkim olamıyordu. Julia'nın elini tuttu. Julia elini çekmeye çalıştı ama Randall tutuşunu sıkılaştırdı. Julia'nın geçmişte boğulmaması için bugüne çekilmesi gerekiyordu. "Onun deliliğinden sen sorumlu değilsin."

"Belki değilim ama kendi utanç verici aptallığımdan so-

rumluyum." Julia'nın titreyen sesi zorlukla duyuluyordu. "Onunla asla evlenmemeliydim."

"Genç olmanın utanılacak bir tarafı yok. Evlendiğinde daha çocuk sayılabilecek yaştaymışsın. Fakat asla aptal değildin." Randall onun elini sevgiyle sıktı. "Bunu biliyorum."

"Aptal olmadığımı mı düşünüyorsun? Sana evliliği kendi rızamla kabul ettiğimi söyledim, bu gerçek, fakat daha fazlası var..." Julia acıyla güldü. "Hikâyenin utanç verici ve hayvani olan tarafı, Branford için deli oluyor olmamdı. Yakışıklıydı, kibardı, her genç kızın hayalindeki prensti. Ve ben... Onun da beni sevdiğini düşünmüştüm. Affedilemeyecek kadar aptalım."

Branford'ı tanıyan biri olarak Randall durumu anlıyordu. "Yani başlangıçta, Branford yumuşak ve sevgi doluydu. Seni incittiğinde nazik bir şekilde özür diler, bunun kazara olduğunu iddia ederdi. Senin güvenini kazanmak için çaba gösterir, böylelikle sen de o kabalaştığında yaşadığın fiziksel ıstırap yetmiyormuş gibi bir de kendini ona ihanet ediyor gibi hissederdin."

Julia öylece kalakaldı. "Bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Benimle ilişkisi de pek farklı değildi. Ancak iki erkek kuzen arasındaki ilişki, bir karı kocanın arasındaki ilişki kadar mahrem değil tabii ki." Aslında ihanet de yeterince berbat bir his vermişti. Daventry'nin himayesine verildiği ilk günlerde Randall Branford'a güvenip onu örnek almıştı. Onunla arkadaş olabilecek bir ağabeyi olsun istemişti ki buna inanmak ailesi için tuttuğu yası hafifletiyordu.

Branford ona başından itibaren işkence etmiş olsa her şey daha kolay olurdu.

Julia, "O ihanet konusunda ustaydı," diye fısıldadı. "Sen bunu kimsenin anlayamayacağı şekilde anlayabilirsin."

Maalesef, anlıyordu. Bu anlayışın Julia'ya bir faydası dokunuyorsa, Randall'ın katlandığı bu acının dayanılır bir tarafı olacaktı. "O şeytanı öldüren kişi keşke ben olsaydım."

Julia kuru bir sesle güldü. "Ama onun katili bendim."

"Kendini kurtarmaya çalışırken olan bir kaza cinayet değildir." Bir yandan da hayatını yaşamları kurtarmaya adamış bir kadının neden böyle hissettiğini anlayabiliyordu. "Branford hayatının birçok yılını mahvetmiş bile. Geri kalanını da almasına izin verme."

"Bu onun mezarından kazandığı bir zafer olurdu, değil mi?" Julia gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını Randall'ın eline yasladı. "Beni başka bir erkekle mutlu olamayacak hale getirdiğini bilmek hoşuna giderdi."

Savaştan çıkmış bir asker gibi yaşadığı şokun etkisiyle titriyordu Julia. Randall sordu: "Biraz brendi ister misin?"

Julia kafasını evet anlamında salladığında, "Artık köşenden çıkma vakti," dedi. Ayağa kalkıp Julia'yı zaten birleşmiş olan ellerinden tutarak ayağa kaldırdı.

Julia'nın parmakları buz gibiydi ve yüzü gözyaşlarından kızarmıştı ama Randall'dan kaçmasına neden olan bu iç parçalayıcı acının üstesinden gelmeyi başardı genç kadın. Çıplak ayakları ve üzerindeki geceliğiyle çok güzel ve cesur görünüyordu.

Seyahatte kullandığı matarasını doldurmuş olduğuna sevinen Randall hem kendine hem de ona birer kadeh brendi doldurdu. Kendisininki biraz daha fazlaydı. Zihnindeki kanamaları ve genç bir kadının hayatını tehdit eden kocasından kaçmak isterkenki çırpınışların imgeleri-

ni yok edebilmeyi çok istiyordu, fakat dünyada buna yetebilecek kadar brendi olduğunu hiç sanmıyordu.

İçkisinden birkaç yudum aldıktan sonra Julia biraz daha toparlanmış bir ses tonuyla, "En kötü hatıraları gömebildiğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Şimdi kâbuslarımı sana da aktarmış oldum," dedi.

Randall omuz silkti. "Paylaşılırlarsa hafifleyebilirler."

"Belki de." Julia brendisini bitirmişti. Randall'ın biraz daha verme önerisini reddetti. "Yarın yine normale dönerim. Sana bunun için söz veriyorum, Alexander. Şimdi... Yalnız kalmak istiyorum."

Randall onu avutmak istemesine rağmen onun dokunuşlarına tahammül edememesine şaşırmıyordu. "Yerde uyuyacağım."

Julia sıkıntıyla içini çekti. "Özür dilerim ama aslında... Gerçek anlamda yalnız demek istemiştim."

Randall bir kez daha Julia'nın reddettiği kişinin kendisi olmadığını düşündü. Julia geçmişiyle kendisini en rahat hissettiği yoldan hesaplaşmalıydı. Yine de bu taptaze evliliği terk etmesi gerektiğine karar verirse Randall buna dayanabileceğinden emin olamıyordu. "Kaçmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Kaçmayacağıma dair sana söz veriyorum." Julia içini çekti. "Kaçmaktan yoruldum, geçmişin cansız eli tarafından dehşete düşürülmekten yoruldum. Yeniden özgürce yaşamak istiyorum. Tek dileğim, mücadelemin seni incitmemesi."

"Birlikte bunun üstesinden gelebiliriz. Bunu unutma, leydim." Randall onu kollarına alarak gecenin kâbuslarından korumayı arzu ediyordu ama bu imkânsızdı. "Sabah olana dek."

"Sabah olana dek," diye yineledi Julia. "Teşekkür ederim, Alex. Her şey için. Anlayışın için, yanımda olduğun için ve şimdi beni yalnız bıraktığın için."

Randall onun elini bıraktı ama saçlarını okşamadan da yanından ayrılamadı. İpeksi saç telleri parmak uçlarını karıncalandırmıştı. Elini indirerek yumruğunu sıktı. "İyi uykular, leydim."

Brendiyle dolu matarasını cebine koyup kapıdan dışarı çıktı. Merdivenlerden dalgın dalgın aşağı indi. Eski yatak odasına girmek üzereyken Mackenzie koridorun sonundaki odasından dışarı çıktı.

Bir gece gezmesine göre giyinmişti ama durdu, gözlerinde beliren şaşkınlık yerini şüpheci bakışlara bıraktı. "Az önce bir kadın çığlığı duydum sanki."

"Muhtemelen çiftleşen kedilerdir." Randall kısaca karşılık vermiş, Mackenzie'nin orada olup damadın gelini yalnız bıraktığını görmüş olmasından rahatsız olmuştu.

"Lord Branford ile evlenmiş bir kadının bir miktar sabra ihtiyacı olur diye tahmin ediyorum," dedi Mackenzie yavaşça.

Randall'ın suratı asıldı. "Senin sığ ve duygusuz olduğun zamanları tercih ediyorum."

Mac'in yüzü yumuşayarak boş ama sevimli bir ifadeye büründü. "Nasıl istersen." Çıkmak üzere dönerken Randall'ın omzuna dokundu. Şeytandan gelen şefkat.

Randall arkasından kapıyı kilitledi. Perdeler açıktı, yatağı ve çizgili çarşafları görebileceği kadar ışık içeri süzülüyordu, fakat battaniyeler ve yorgan katlanarak yatak ucuna yerleştirilmişti. Randall yorgun argın şiltenin üzerine uzandı. Bacağı bugün yaptıkları yürüyüşten dolayı ağrıyordu ama kalbinin ağrısının yanında hiç kalırdı.

Demek Julia Branford'ı sevmişti. Bu her şeyi daha be-
ter hale getiriyordu. Randall onun kâbuslarının üstesin-
den gelerek gerçek bir eş olabileceğinin mümkün olduğu-
na inanmıştı. Kısa bir süre öncesine kadar ne kadar istekli,
hatta sabırsız görünüyordu. Ama kâbuslar üstün gelmişti
işte.

Julia aşkta uğradığı ihaneti atlatmayı başarabilecek, tek-
rar sevebilecek miydi? Geçmişin üstesinden gelemeyebi-
lirdi.

Randall uzun uzun brendisini yudumladı. Matara,
sarhoş olmaya yetecek kadar brendi içermiyordu ama en
azından içindeki acıyı hafifletebilirdi.

15. Bölüm

Brendi Julia'nın ruhunun soğukluğunu eritmeye yet-
memişti. Randall gittikten sonra ateşi yakmış, küçük ka-
nepenin üzerinde kıvrılmıştı. Yazı masasının altına girip
saklanma fikri çekici geliyor ama pek vakur bir hareket
gibi durmuyordu. Korkudan ödü kopan bir kız gibi dav-
ranmaktan vazgeçerek mantıklı bir yetişkin olmaya başla-
ma zamanı gelmişti artık.

Aklının küçük ve karmaşık bir parçası koşarak kaçmak,
kimsenin onu tanımadığı bir yere giderek her şeye baştan
başlamak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Fakat ne bunu yap-
maya enerjisi, ne de böylesi bir yalnızlığa dayanma gücü
vardı.

Geçmişi gömmeye çalışmak işe yaramadığına göre, ile-
ri gidebilmenin tek yolu ilk evliliğinin cehenneme ben-
zer enkazını kaldırmaktan geçiyordu. Bu da Branford ve
onunla ilgili hissettikleriyle yüzleşmesi anlamına geliyor-
du.

Üzerindeki gecelik ve sabahlığın kumaşlarını kaldırarak
izler içindeki göğüslerine bakmak zorunda hissetti kendi-
ni. Gençken, bedeninin hep sağlıklı kalacağını sanırdı. Bi-

raz zayıf olmasına rağmen güzel bir vücudu vardı. Sıra dışı bir yanı olmasa da zarif ve orantılıydı. Erkeklerin dikkatini çekebilecek nitelikteydi. Doğa genç kadın ve erkekleri birbirlerine hoş görünmeleri amacıyla tasarlamıştı.

Kendini böyle doğal haliyle kabul edişi ilk evliliğiyle birlikte yıkıma uğramıştı. İlk günlerde nadiren de olsa alabildiği fiziksel zevk çok geçmeden yerini onun ve kendi bedeninden iğrenmeye bırakmıştı.

Branford'ın kanlar içinde bırakarak göğüslerine kazıdığı harfler onun kendinden nefret etmesindeki son nokta olmuştu. Artık çirkindi, sakatlanmıştı. Hiçbir erkek onu istemeyecekti, onun da hiçbir erkeği istemeyeceği gibi. Yıllarca vücudundaki bu izlere bakmamak için elinden geleni yapmıştı. Odasında hiç ayna yoktu, fiziksel formuna çok gerekli olmadıkça bakmadan veya onu düşünmeden giyinip soyunabilme yetisini de zaman içinde geliştirmişti.

Şimdi dönüp geriye baktığında zamanın, hayatın ve mesleğinin insan bedenine duyduğu nefreti büyük ölçüde azalttığını fark ediyordu. Sevgiyle karşılanan birçok bebeğin dünyaya gelmesini sağlamıştı. Karı kocalar arasında derin ve tatmin edici cinsel bağlar olduğuna şahit olmuştu. Evli kadınların dul bir ebenin yanında konuştuklarına dikkat etmemeleri nedeniyle onların şehvet üzerine yaptıkları müstehcen konuşmalardan da yeterince payını almıştı.

Branford'ın adının baş harfleri, onun eğri büğrü el yazısıyla göğüslerinin üzerine kazınmıştı. Onları görmezden gelmek Julia için hiç kolay olmamıştı. Yıllar içinde bu öfke dolu kırmızı harfler solarak yerlerini beyaz yara izlerine bırakmışlardı.

Parmaklarını bu harfler üzerinde gezdirdiğinde hiçbir

şey hissetmiyordu. Branford'ın baş harfi olan B hem hayatından, hem de bu dünyadan göçmüştü. Daventry'nin D'si ise... Geçen onca zamandan sonra hâlâ Daventry Kontesi olabilme ihtimalinin bulunması ne kadar garip bir durumdu. Ama bu kez vicdanlı ve farklı bir koca ile.

Toplumdaki yüksek konumu nedeniyle hep böyle bir birliktelik beklentisiyle yetiştirilmişti. Branford ile tanışıp onu itici bulmuş olsa direnme şansı olabilecekken, o babasının seçimiyle ilgili mutlu olmuştu.

İlk tanıştıklarında Branford'ın nasıl gülümsediğini çok net hatırlıyordu. Esmer, yakışıklı ve zarif görünüyordu, böyle güzel ve seçkin bir gelin ile evlenebildiği için kendini çok heyecanlanıyor gibi göstermişti.

Julia güzel ve seçkin olduğuna inanmak istiyordu. Hangi kız istemezdi ki? Nişanlılıklarını mühürlemek üzere onu öptüğünde, yarı yarıya ona âşık olmuştu bile. Düğün törenleri o dönemin en görkemlisi olmamıştı ama kraliyet ailesinden en az yedi üyenin katıldığı bir tören olmuştu. Castleton Dükü'nün kızının hak ettiğinden fazlası değildi bu.

Bugün bulunduğu noktadan dönüp baktığında, Branford'ın normal olmadığını belli eden işaretler olduğunu görebiliyordu. Onun o parıldayan, şeytani cazibesinin bazen Julia'yı derinden rahatsız ettiği olurdu. Julia'nın anlam veremediği nedenlerden dolayı ona tuhaf bir şekilde hayran kaldığı zamanlardı bunlar. Fakat Julia içgüdülerini körmüşçesine görmezden gelmişti.

Bekâretini kaybedişi de sarsıcı şekilde acılı olmuştu. Ama sonrasında Branford ona şefkatle sarılmış, bunun normal olduğunu söylemişti. Ancak çok sonraları Julia onun nazik olmakla ilgili hiçbir çabası olmadığını anlamış,

sahtekârlığının ardında Julia'nın çektiği acılardan zevk aldığını keşfetmişti.

Julia normal bir genç kadındı, ilk başlarda ilişkiden zevk aldığı anlar olmuştu. Ama giderek daha sıklıkla sonunda kendini ağlarken bulmaya başlamıştı. Branford görünürde samimiyetle özür diler, sonrasında Julia kusurun kendisinde olduğu duygusuyla baş başa kalırdı. Çok genç ve çok ufak tefek olduğunu, doğru düzgün bir eş olabilmek için fazla aptal olduğunu düşünürdü.

Bu durumu başkalarıyla konuşamayacak kadar utanç verici bulurdu. O Leydi Julia Raines, Kontes Branford idi, zayıflıklarını asla açık edemezdi.

O acı çekerken Branford'ın gözlerinde beliren kötülük ışıltısını ancak yavaş yavaş fark edebilmişti. Sonrasında da evlilikleri hakkında yeniden iyimser olabilmesi için Branford'ın kendini onu mutlu etmeye zorladığını anlamaya başlamıştı. O zamanlarda Julia zayıflıklarının neredeyse tamamen geçtiğine ve her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başlamıştı.

Ona âşık olduğuna inandığı zamanlarda, hassaslaşırdı. Daha kolay incinebilir hale gelirdi.

Branford ona ilk defa başka bir kadınla birlikte olduğunu ve bunun katbekat daha tatmin edici olduğunu söylediğinde Julia yıkılmıştı. Fakat sonrasında Branford'ın bir metresi olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Maalesef, bir vâris dünyaya getirmek zorunda olduklarından ötürü Branford resmi karısını ihmal edemeyecekti.

Onun Londra seyahatlerini Julia iple çekerdi. Böylelikle Julia taşradaki evde huzur içinde kalabilirdi. Tek başına olduğunda düşünmeye ve evliliklerinin ne kadar yanlış olduğunu fark etmeye fırsat bulabiliyordu.

Julia'nın onun artık duygusal manipulasyonlarına kanmaması ise Branford'ı tam anlamıyla çileden çıkarmıştı.

İşte dayaklar da bu aşamada başlamıştı.

Hamileliği ise bir kırılma noktasıydı. Aynı zamanda Julia'nın özgürlüğe açılan kapısıydı. Julia Branford'a sağlıklı bir oğul ve vâris verebilmek - sonrasında da vaktinin büyük bölümünü okul çağına gelene kadar çocuğunu büyütmekle geçirmek - adına ayrılmalarını talep etmişti. Ve bu istek Branford'ın ölümüne, Julia'nın da ölmesine ramak kalmasına yol açacak şiddette bir öfkeyi tetiklemişti.

Acaba farklı davranabilir miydi? Bir skandal yaratamayacak kadar iyi yetiştirilmiş olduğundan, kaçmak hiç aklına gelmemişti. Aristokrat çiftler için ayrı hayatlar yaşamak nadir görülen bir durum değildi. Eşi olarak görevi kocasına bir vâris vermekti. Branford onu küçümsediğinden, bir oğlu olduktan sonra uzakta kalmasını sağlamak onun da hoşuna gidebilirdi.

Ama Branford medeni bir çözüm istememiş, bunun yerine Julia'yı öldürmeye çalışmıştı. Son geceden görüntüler beyninde yanmaya başladığı sırada Julia tir tir titriyordu.

Şöminede parıldayan kömürler patlayarak Julia'ya sarsıcı bir farkındalık sundu. Branford'ın öldüğüne seviniyordu.

Geçen yıllar boyunca onun ölümüne neden olmuş olmak taşıması güç bir yük olmuştu. Julia asla yaşayan bir canlıyı incitmeyi seçecek bir kadın değildi.

Ama eğer hayatta kalmış olsaydı, Julia asla kendi hayatına sahip olamazdı. Duyduğu suçluluk hissettiği rahatlamadan mı geliyordu? Belki de. Suçluluk duygusu geçmişi değiştiremezdi ve o gece kader ikisinden birinin ölümünü yazdıysa, Julia bunun Branford olmasına seviniyordu.

Alçak, korkunç ve yarı deli Branford. Julia ateşe biraz daha kömür atarak şömineden yükselen alevlerin kıvılcımlarını izledi. Öfkesi ve acısı, bu kömürler gibi ruhunu yakıyordu. Öfkesinin bu alevlerde yandığını ve küllerin de gecenin karanlığında uçuştuğunu hayal etti. Teker teker, her bir acı dolu anısını alevlerin içine gönderdi. Branford artık ona acı veremezdi, Julia izin vermedikçe ona acı veremezdi.

Julia artık buna izin vermeyecekti.

İçinde kırılgan bir huzur duygusu yükseliverdi. Bu huzur duygusunu yeni kocasının şefkatine ve onun yaralı halini kabullenişine borçlu olduğunu bilerek koltukta arkasına yaslandı.

Randall ile on altı yaşındayken tanışmış olsaydı, ona karşı bir çekim hisseder miydi? Julia onun zayıf, sarışın, sessiz ve bugünki sert karakterine bürünmeye hazırlanan huysuz hallerini hayal etti. O yaşta daha atılgan olan Branford'ı tercih edeceğini kendine itiraf etmek içine dokunuyordu.

Şimdi ise yetişkin, hayatın olgunlaştırdığı bir kadın olmuştu. İçgüdüleri ona yeni kocası hakkında ne söylemekteydi? Onun onurlu ve Julia'yı asla kasten incitmeyecek bir adam olduğunu. Branford ilk tanıştıklarında gülümsemişti. Randall ise kaşlarını çatmıştı. Dürüstçe kaşlarını çatması, Branford'ın yalancı gülümsemesinden çok daha işine gelirdi.

Randall'ın evlilik teklifini işler yolunda gitmediği takdirde arka kapıdan kaçabilecek şekilde kabul etmişti, fakat evlilik yemininin gücünü küçümsediğinin yeni yeni farkına varıyordu Julia. Ona bağlılık sözü vermişti, mihrabın altında ve bu gece odadan çıkmadan evvel. Ne olursa olsun bu evlilikten kurtulmanın kolay bir yolu olmayacaktı.

Randall onsuz daha iyi olur muydu? Julia'nın kısırlığını sorun etmediğini söylemişti ama bu durum artık ordudan ayrılıp normal bir hayat kurmaya başladığı göz önüne alınacak olursa değişebilirdi. Belki de Julia onu daha normal, hasar görmemiş bir eş bulabilmesi için terk etmeliydi.

Hayır. Onun adına böyle bir karar vermeye hakkı yoktu. Her ne sebepten olursa olsun, Randall onu seçmişti ve Julia tarafından yarı yolda bırakılmak onu incitebilirdi. Randall bunu hak etmiyordu.

Julia gerçekle ilgilendiğine göre, kendi kendine onun yerine başka bir adamı koca olarak tercih etmeyeceğini itiraf etmeliydi. Onun ince mizah anlayışını ve zekâsını seviyordu. Aralarında gelişmekte olan dostluktan da hoşlanıyordu. Daha da şaşırtıcı olanı onun sert, güçlü vücudunu, yakışıklı, duygularını gizlemekte son derece başarılı keskin hatlı yüzünü beğeniyordu.

Randall'ın da kendi yara izleri vardı. Birlikte iyileşmenin yolunu bulabilirlerdi.

Eşyaları bir gün önce gelin odasına çıkarılan Randall'ın ertesi sabah yukarı çıkmaktan başka şansı kalmamıştı. Orada ne ile karşılaşacağından hiç emin değildi, fakat en azından Julia ona gecenin bir yarısı ortadan kaybolmayacağına dair söz vermişti.

"Girin." Julia'nın sesi yeterince normal geliyordu. Randall odaya girdiğinde onu mavi bir elbise giymiş yola çıkmaya hazır bir halde buldu. Sakin yüz ifadesinde bir gece önceki sinir krizinin hiçbir izi yoktu.

"Elbiselerim burada," dedi Randall özür dilercesine.

"Biliyorum. Gelmeni bekliyordum." Julia başıyla dumanı tüten bir demlik, bardaklar ve küçük ekmeklerin

bulunduğu tepsiyi işaret etti. "Hizmetçi bunları az önce getirdi. Bir fincan çay ister misin?"

"Lütfen." Randall onun yeniden normale döndüğüne sevinerek kapıyı kapattı. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" Soruyu sıradan bir nezaket icabı sormamıştı.

Julia çay demliğine uzanırken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Geceyi hayaletlerle boğuşarak geçirdim ama sanırım onları yendim."

Randall kendini söylemesi gerekenleri söylemeye hazırladı. "Evliliğin iptalini ister misin? Henüz tam olarak resmileşmiş olmadığı için bunu yapmamız zor olmaz. Başlangıçtaki anlaşmamız sana her gün dokunabileceğim ama senin de bana yeter diyebileceğin üzerineydi. Belki de... Bu biraz fazlaydı." Sözleri acı verici bir biçimde havada asılı kalmıştı. Randall sözlerine devam etti. "Kararın her ne olursa olsun, seni Daventry'den korumak için elimden geleni yapacağım."

Julia'nın çay demliğini tutan eli havada donakalmıştı. "Evliliğin iptalini istiyor musun? Bu koşullar altında bunu... Anlayabilirim."

Centilmenliğin gereği kadının isteğine uyulması idi, fakat dürüst olunması gereken bir zaman varsa o da şu andı. Söyleyeceklerinin hayatının gidişatını değiştirebileceğinin farkında olan Randall, "Kesinlikle evliliğimizi bitirmek istemiyorum," dedi. "Ama benim sana dokunmama dayanamıyorsan eğer, belki de bu tek çözümümüzdür."

Julia demliği yerine bırakarak odanın diğer tarafına yürüdü ve Randall'ın karşısında durdu. Bakışlarında soran bir ifadeyle Randall'ın yüzünü avuçları arasına aldı. Randall tıraş olmamıştı, sakalları Julia'nın avuçlarına batıyor

olmalıydı. Julia çok ciddi ve dayanılmaz derecede güzel görünüyordu.

"Dün gece için çok üzgünüm, Alex," dedi Julia usulca. "Bir daha tekrarlanmayacak." Tereddütlü bir hareketle öne doğru eğilerek kollarını Randall'ın beline doladı. Ona yaslandığı sırada ürpermişti. Göğüsleri Randall'ın göğsüne gömülmüş, bedeni yumuşak bir şekilde ona yaslanmıştı. En sonunda başını onun omzuna dayadı.

Randall onun güveni karşısında kelimelerin yetersiz kalacağı kadar etkilenmişti. Surlarla çevrili bir şehri fethetmekte olan bir askerden daha cesurdu bu kadın. Başının üst kısmı ancak Randall'ın çenesine yetişiyordu, Randall onu okşadığında saçlarından mis gibi bir lavanta kokusu yükseliyordu. "Dün gece öğretici bir ilginçlik taşıyordu," diye mırıldandı. "Ama bunu hemen tekrar etmek istemem."

Julia hafif bir şekilde gülümseyince nefesi Randall'ın omzunu ısıttı. "Önümüzde hâlâ tuzaklar var. Fakat sanırım dün geceki en beterlerindendi."

Sonrasında ikisi de konuşmadı. Sadece birbirlerine sarıldılar. Randall sağ eliyle Julia'nın sırtını okşarken onun kaburgalarının kıvrımlarını ve omurgasının ne kadar güçlü olduğunu hissediyordu. Gözlerini kapadı ve karısının kokusunu içine çekmenin tatminini yaşadı. Tatlı ve lavanta kokulu karısının.

Bu Randall'ın paylaşacaklarını umduğu evlilik gecesi değildi. Fakat bir başlangıçtı.

16. Bölüm

Julia, Rose Cottage'a dönüşünde sıcak bir karşılama bulamadı. Kapıyı defalarca çalmasına rağmen cevap alamayınca, açmaya çalıştı. Fakat kapı kilitliydi. Hartley'de geçirdiği yıllar boyunca kulübelerinin kapısı neredeyse hiçbir zaman kilitlenmemişti.

"Muhtemelen Jenny Watson birkaç saatliğine dışarı çıkmıştır," dedi Randall.

"Umarım haklısındır." Julia sol tarafa doğru giderek salon penceresinin altını yokladı. Güzel, anahtarlar hâlâ oradaydı. Kapının kilidini açıp içeri bir adım attı ve rahat bir nefes aldı. "Her şey yolunda görünüyor."

Ev temiz ve içinde yaşandığını belli eder bir durumdaydı. Julia mutfaktaki bir kabın içinde ekmek olduğunu görebiliyordu. Kedisi gelip ayaklarına sürtünmeye başlayınca gülümsedi. Eğilip kediyi kucağına alırken sordu: "Nasılsın Whiskers?"

"Pek bir öğün kaçırmamış gibi görünüyor," diye gözlemledi Mackenzie. İçinde yapılı iki adam olunca kulübe oldukça küçük görünüyordu.

"Hayat devam ediyor, Jenny ve Whiskers yokluğuma

alışmış gibi görünüyorlar." Büyük bir rahatlama hissediyordu.

"Geri dönmüş olmak garip geliyor mu?" diye sordu Randall.

"Evet." Julia verdiği tepkiyi düşünürken kaşlarını çattı. "Her şey aynı görünüyor ama benim hayatım tepetaklak oldu. Yıllar boyunca Bayan Bancroft olarak işe yaramış ve güven içinde yaşamıştım. Şimdi ise Bayan Bancroft sonsuza dek yok oldu."

"Gerçekte hiç var olmamıştı ki," dedi Randall usulca.

"Korkarım öyle." Fakat Bayan Bancroft olarak uzun yıllar gerçek hissetmişti kendini.

"Eşyalarını toparlaman çok uzun sürer mi?" diye sordu Randall.

Julia başını salladı. Yeni hayatında ihtiyacı olacak kariyerine ait birkaç parçayı alacaktı. "Jenny ve Molly her neredeler ise ben işimi bitirdiğimde dönmüş olmalılar ki iyi olduğumu söyleyip onlarla vedalaşabileyim."

Randall tereddütlüydü. "Hartley Malikânesi'ne çıkmam gerek. Oradaki herkes senin güvende olduğunu bilmek isteyecektir, ayrıca Türk atının da sağ sağlim döndüğünden emin olmalıyım. Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Carlisle ve Hartley arasındaki yolculuklarında hepsi de çok dikkatli davranmıştı. Crockett ya da adamlarına dair hiçbir işarete rastlamamalarına rağmen Julia Randall'ın hâlâ tedirgin olduğunu görebiliyordu.

Mackenzie, "Ben Leydi Julia ile kalacağım," dedi. "Gözümü üzerinden ayırmam."

Randall rahatladı. "Güzel. Dönüş yolunda köyden geçerken handa kalacak oda kiralayacağım. Fazla uzun sürmez."

"Beni merak etme," diye rahatlattı onu Julia. "Endişelenmene gerek yok."

"Muhtemelen yoktur," diye itiraf etti Randall. "Ama Hartley Crockett'in senin geri dönme şansının çok yüksek olduğu bir yer olarak yakından takip ettiği bir yer, buna hiç şüphe yok."

Mackenzie ümitli görünüyordu. "Biraz heyecana hayır demem."

Julia titredi. "Sıkılmayı katbekat tercih ederim."

Randall sırıttı. "Evliliğimizi mümkün olduğunca sıkıcı hale getirmeye çalışmalıyım."

Mackenzie buna kahkahalarla gülerken, Randall Julia'yı yanağından öperek oradan ayrıldı. Araba uzaklaşırken Julia sordu: "Bir fincan çay veya bira ister misiniz Bay Mackenzie?"

"Zencefil birası çok hoş olurdu." Mackenzie onun peşinden mutfağa ilerledi. Julia büyük kulplu şişeden mis kokulu, köpüklü birayı bir bardağa doldurdu. Mackenzie biranın tadına baktığında, "Mükemmel," dedi. "Eğer Randall'dan kaçarak yeni bir hayata başlayacak olursan bence bira üreticisi olabilirsin."

Julia kendine de küçük bir bardak doldururken irkildi. "Bununla ilgili gerçekten şaka yapamam."

"Özür dilerim. Espiri anlayışım tam bir felaket." Sesi ciddileşmişti. "Fakat seni temin ederim ki Randall'ın Branford ile uzaktan yakından alakası yok."

"İlk kocamı tanır mıydın?"

"Yollarımız zaman zaman Londra'da kesişirdi." Mackenzie yüzünü buruşturdu. "En unutulmazı da onu bir kumarhanede yenmeye karar vermek gibi bir hataya düştüğüm zamandır. Beni hile yapmakla suçlamıştı, halbuki

orada tanınan bir kişiydim ve Branford antipati toplayarak dışarı atılmıştı. Doğal olarak aşağılanması konusunda beni suçladı, sonra o ve birkaç arkadaşı bekleyip ben oradan çıkınca üzerime saldırdılar. Beni döverek öldürmemeleri tamamen bir şanstı."

Bu gerçekten de Branford'a yaraşacak kadar korkunç bir hikâyeydi. "Nasıl kaçtın?"

"Tam o sırada Ashton oldukça saygın bir yerden kendi evine doğru giderken oradan geçmekteymiş. Kavgayı görmüş ve beni tanımış. Arabayı durdurunca, Branford ve serseri arkadaşları kaçtılar."

Ashton'ın ihtiyaç duyulduğunda tam zamanında olması gereken yerde olan, güvenilecek bir dost olduğuna hiç şüphe yoktu. "Mahkemeye şikâyet etmeyi düşünmedin mi?"

Mackenzie başını iki yana salladı. "Adam Lord Branford olduğu için onu ihbar etmenin pek bir yere varmayacağını düşündüm. Sonuçta adam bir kontluğun mirasçısı. Bense şüpheli bir üne sahip bir piç kurusuyum. Londra'dan ayrılmak üzere olduğum için konunun üzerinde durmayıp bu deneyimden bir ders çıkarmayı tercih ettim. Bu tipte kötü adamlardan yakayı nasıl sıyıracağımı öğrenmek gibi."

Julia, eski kocasının kötü davranışlarının sonuçlarına kendisinin de maruz kalmasının onu engellemeye yararı olup olamayacağını düşündü. Öte yandan ailesinin serveti ve nüfuzu onu hep adaletten korumuştu. Branford üzerinde en az etkisi olan tek kişi babasıydı, babası çok değerli oğlunun asla yanlış bir şey yapmayacağına inanıyordu. Julia birasını bitirdi. "Toplanmaya başlasam iyi olur."

Bardağını kenara bırakarak eski yatak odasına doğru ilerledi. Hiçbir şey değişmemişti. Jenny ümitle Julia'nın

geri dönmesini beklermiş gibi görünüyordu. Veya belki de evin artık gerçekten ona ait olduğuna inanmakla ilgili sorunları vardı. Bugünden itibaren tam anlamıyla öyle olacaktı. Julia aceleyle sıraladığı son isteği ve vasiyeti sırasında evini ona miras bırakmıştı. Şimdi ise hâlâ yaşıyor olduğuna göre, Hartley'den ayrılmadan önce evi yasal olarak Jenny'nin üzerine geçirecekti. Jenny ve küçük kızı geleceklerini garanti altına almış olacaklardı.

Julia'nın aile yadigârlarının çoğu küçük dolabın en alt çekmecesinde saklanmıştı. Annesinden kalan maddi değeri olmayan ama manen çok kıymetli kolyesi. Büyükannesinden kalan şiir kitabı ve önceki hayatından kalma birkaç parça şey daha. Molly'nin sahilden getirip armağan ettiği bir taş. İlk evliliğinden kalan hiçbir şey yoktu. Julia bu evlilikten kalan yadigârları vücudunda taşıyordu.

Geçmişini heybesine doldururken, evlendikleri gece yaşadıkları sarsıcı olayın üzerinden geçen iki günü düşündü. İnsanın küçük bir arabanın içinde yakın temasta yolculuk etmesi kocasıyla yakınlaşması açısından hiç de fena bir yol değildi. Mackenzie'nin varlığı ile birlikte Julia ve Randall önemli konulardan hiç konuşmamışlardı ama ilk gece yolda bir handa kalmak üzere durduklarında Julia kocasıyla aynı odayı paylaşabilecek hale gelmişti. Randall tek kelime etmeden yerde yatmak üzere kendine yatak hazırlamaya başladığında, Julia öyle müteşekkir hissetmişti ki ona sarılma isteği duymuştu.

Adım adım ilerleyecekti.

Çekmecesindeki eşyaları toparladıktan sonra masasını ve evin geri kalanını da gözden geçirdi. Bu sırada yanına çok az bir eşya daha almıştı. Hastalarına uyguladığı tedavi notları bile Jenny'nin kullanması için burada kalacaktı.

Jenny de, Randall da henüz dönmemişti. Julia ön taraftaki odada rahatça yayılmış olan Mackenzie'nin yanına gitti. "Toplanmak düşündüğümden de kısa sürdü. Denizle vedalaşmak üzere sahile yürüyeceğim."

Mackenzie elindeki şişeyi kafaya diktikten sonra kenara koydu. "Seninle geleceğim."

"Dürüst olmak gerekirse, tek başıma gitmeyi tercih ederim. Gerçekten, koruma gerektiğini sanmıyorum." Mackenzie ayağa kalktı. Başı neredeyse tavana değiyordu. "Randall'a bir not yazabilirsin, böylece döndüğünde nerede olduğumuzdan haberi olur."

Julia döndüğünde kulübeyi boş bulunca Randall'ın neler düşünebileceğini hayal ederek bir not yazıp ön kapıya iliştirdi. Sonra yanında Mackenzie ile birlikte yola koyuldu.

"Sahile ne kadar mesafe var?" diye sordu Mackenzie.

"Sadece on dakikalık yürüyüş mesafesinde. Hartley'de denize yakın olmayan yer yoktur."

Julia otlayan koyunlarla dolu tepelerin arasından geçen bir yoldan ilerliyordu. Koyunların denize ulaşmasını engellemek üzere yapılmış bir taş duvar ile çevrelenmiş çakıl taşlarıyla kaplı bir sahile vardılar. Mackenzie, "Ashton'ın boğulmak üzere olduğu yer burası mı?" diye sordu.

"Tam olarak boğulmuş sayılmaz. Ve hayır, o zaman Ashton yarımadanın diğer tarafında idi, Hartley Malikânesi'nin tam altında." Güneye doğru işaret etti. "Tanrı'ya şükür Mariah onu buldu. Aksi halde sabaha kadar büyük olasılıkla ölmüş olurdu."

Suyun ve yosunların yumuşattığı taşlardan uzaklaşarak sert ve koyu renkli kumda yürümeye başladılar. Bu küçük kumsal Julia'nın özel inziva yeri olmuştu, ne zaman hu-

zura ihtiyacı olsa buraya gelirdi. Denizin sunduğu zamansızlık duygusunu çok severdi. Mackenzie bunu hissetmiş gibi onu birkaç adım geriden takip ediyordu.

Tam o sırada keskin bir çatırtı sesi suların üzerinde yankılandı ve ikinci bir ses onu takip etti. Julia'nın birkaç adım önünde kumlar havalandı. Kurşun muydu bunlar?

Mackenzie bir küfür savurarak Julia'yı kaptığı gibi taş duvarın arkasına sürükledi. Mackenzie kendi vücudunu Julia'ya siper etmek üzere onun üzerine yatınca Julia nefessiz kaldı.

Koruyucusu mucizevi bir şekilde bir yerden bir silah çıkarıvermişti. Keskin bir nişancılıkla tetiği çekip nişan alacağı yeri görmek üzere başını duvarın üzerine uzattı. Gürültü sağır edici boyuttaydı, Julia kulaklarını kapadı.

Karşı taraftan tekrar ateş açılınca Mackenzie duvarın arkasına geri döndü. Silahını tekrar doldururken nazik bir şekilde, "Seni takip edenler bizi buldular galiba," dedi.

Kalbi korkudan durmak üzere olan Julia sakin bir ses tonuyla konuşabilmeyi başardı. "Anlaşılan Randall haklıydı."

Havada iki kurşun daha uçuştu. Mackenzie kurşunların kumda isabet ettiği yere baktı. "İki kişiler ve bizi fena sıkıştırdılar. Şu anda güvendeyiz çünkü iyi nişancı değiller. Kamufle olabilecekleri yer olmadığı için vurulmadan otlaktan geçerek buraya gelemezler. Ama biz de kaçamayız. Köşeye sıkıştık."

"Ne kadar sürer sence?" Julia elini uzatıp kalçasının altından sivri bir taş çıkarttı, aksi halde teni ertesi güne moraracaktı.

Mackenzie yeniden duvarın üzerinden bakarken omuz silkti. Tekrar bir kurşun gelince gerisin geri çömeldi. "Uzun

sürmez. Randall silah seslerini duyacak ve malikâneden dönerken bu adilerin haddini bildirecektir."

Julia Mackenzie'nin pek rahat konuştuğunu düşünerek sinirli bir şekilde, "Randall'ın yeteneklerine ne kadar çok güveniyorsun," dedi.

"Boş yere değil." Yine duvarın üzerinden ateş ediyordu. Atışlar iki katı ile karşılık buluyordu.

Mackenzie'nin hareketlerinde tanıdık bir şey vardı. Kısa bir an sonra Julia bunun ne olduğunu anlamıştı. "Sen de mi ordudaydın?"

"Portekiz'de Randall'ın ekibinde hizmet verdim." Mackenzie Julia'ya bir korsan gibi sırıttı. "Ama sonra ihraç edilerek Londra'ya döndüm."

İhraç edilmek. Görevinden azledilmek. Korkaklık yüzünden olmadığına Julia emindi. "Bir kadın yüzünden?" diye tahmin yürüttü.

Mackenzie güldü. "Sen gerçekten çok akıllısın."

Julia daha rahat bir pozisyon bulmak üzere hareket edince, Mackenzie kocaman elini Julia'nın omzuna koyarak onu tekrar yere bastırdı. "Kıpırdayıp durma, bu duvar o kadar yüksek değil."

"Sen daha çok görünüyorsun, benden daha fazla tehlikedesin," diye hatırlattı Julia.

Mackenzie yine omuz silkti. "Dediğim gibi gerçekten çok kötü nişancılar."

Sonraki dakikalar ıstırap verici bir yavaşlıkta geçti. Saldırganlar arada ateş ediyorlar, Mackenzie de yaklaşmalarına engel olmak için geri ateş ediyordu. Julia soğuk kumun ve sert taşların üzerine sırtüstü yatmış, sakin bir hayata sahipken kıymetini yeterince bilemediğine ne kadar pişman olduğunu düşünüyordu.

Bir kez daha ateş edildi. Mackenzie kafasını kaldırdı. "Randall geliyor."

Julia şaşkınlıkla ona baktı. "Nasıl anladın?"

"Tüfeğinin sesinden. Diğer ikisinin kullandığından farklı."

"Bazı ilginç yetenekleriniz var, Bay Mackenzie," dedi Julia umarsız bir alaycılıkla.

"Hiçbiri saygın bir yaşamı kazanmakta işe yaramıyor." Silahını kontrol ettikten sonra dizlerinin üzerinde doğruldu. "Gidip yardım edeyim. Eşitlenmek gerek."

Julia onu tutup aşağı çekmek için elinden yakaladı. "Vurulacaksın!"

"Randall onların hakkından gelir," dedi Mackenzie elini Julia'dan kurtarırken. "Şeytanların nerede oldukları ile ilgili iyi bir fikrim olduğuna göre, Randall ve ben onların hızlıca hakkından geleceğiz. Güvende olana kadar burada saklan. Randall ya da ben gelip seni alacağız."

Sonra gitti. Eğilerek yol alan birisine göre oldukça hızlı hareket ediyordu. Julia hâlâ kalbi hızla atarak duvarın arkasında yatıyordu. Zaman bu kadar sonsuzmuş gibi hissedilirken sadece birkaç dakikanın geçmiş olmasına inanmak gerçekten çok zordu.

Silah sesleri hızlanmıştı. Silah seslerini birbirinden ayırt edemeyen Julia korkudan titriyordu. Daha da kötüsü, bir erkeğin bağırdığını duymuştu. Bir kez daha - aynı adam mı, yoksa başkası mı? Randall'ın sesi miydi? Emin olamıyordu.

İçgüdüleri ayağa kalkıp kimsenin yaralanıp yaralanmadığına bakmasını söylüyordu ama bunu yaparak kendini hedef haline getirmek aptallık olurdu. Gerginliğini kontrol edebilmek için parmaklarını kumlara sapladı.

Gözlerini kapayarak kocası ve Mackenzie'nin güvende olması için dua etti. Endişelerinin yersiz olduğunu biliyordu. Randall hiç şüphesiz Mackenzie'nin dediği kadar iyiydi. Fakat Julia bir sivildi ve korkmaya hakkı vardı.

"Julia!" Randall elinde tüfeği ile kumsala doğru koştu. Elbette Julia güvendeydi, fakat bunu kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı.

Julia onun kollarına doğru koşmak için kalktığında ufak tefek bedeni duvarın arkasında belirdi. "Sana bir şey olacak diye öyle korktum ki! Ne oldu? Bay Mackenzie iyi mi?"

Randall onu kendine çekip kalbinin küt küt atışını dinledi. Onun bu kadar korkmuş olmasına tabii ki üzülmüştü ancak kendisi için endişelendiğini bilmek de bir o kadar mutlu etmişti Randall'ı. "İki saldırgan," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Biri öldü, diğeri kaçtı. İkisi de Crockett değildi. Mac'i de bir kurşun sıyırdı ama önemli bir şeyi yok."

Julia rahatlayarak derin bir nefes aldı. Geri çekilmeden önce bir an daha Randall'a sarılarak durdu. "Yarasına baksam iyi olur. Diğer adamın öldüğünden emin misin?"

"Oldukça." Yukarı doğru çıkarlarken onu korumak üzere bir kolunu omzuna doladı.

Ölen adam tepenin üzerinde paltosu yüzünü kapatacak şekilde yatıyordu. Mackenzie biraz uzağında bir taşın üzerinde bembeyaz bir yüzle oturuyordu. Julia Randall'ın yanına gelmeden önce Mackenzie'nin koluna yaptığı bandajı inceledi. Bandaj olarak kullandığı eşarbın üzerinde kan izleri vardı ama kanama durmuştu.

"Bunun temizlenip tekrar sarılması gerekiyor ama şimdilik idare eder." Mack'in yüzünü kaşları çatık bir şekilde

inceledi. "Tek yaran bu mu? Şoka girmek üzere gibi görünüyorsun."

"Kan görmekten pek hoşlanmıyor," diye açıkladı Randall.

Julia gözlerini kırpıştırdı. "Bu durum ordudaki hayatınızı hiç kolaylaştırmamıştır eminim, Bay Mackenzie."

"Diğer insanların kanından etkilenmiyorum." Mackenzie kızmıştı. "Sadece kendi kanım böyle midemi bulandırıyor."

Randall Julia'nın gülmemesini takdir etmişti. Julia büyük bir ciddiyetle, "Evime yürümeyi başarabilecek misin? Orada doğru düzgün tedavi edebilirim seni," dedi.

"Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi." Mac sallanarak ayağa kalktı.

Randall adamın bir koluna girerek ona yardım etti. Mackenzie'nin yaralandığındaki bu halleri onun kadar iri kıyım, ordudan gelme bir adam için garip karşılanabilirdi, fakat gerçekti işte. "Townsendlar eve dönmüşler," diye anlatmaya başladı Randall. "Geceyi orada geçirmemiz için bizi davet ettiler, dolayısıyla Julia seni tedavi ettikten sonra malikâneye gidebiliriz."

"Güzel," dedi Julia. "Hartley'den ayrılmadan onları görebilmeyi umuyordum." Dudağını ısırarak cesede baktı. "Beni kaçıran adamlardan biri olup olmadığını görmeliyim."

"Nasıl istersen." Randall tereddüt ederek eğildi ve adamın yüzünü örten paltoyu kaldırdı. Saldırganın kafasına bir kurşun isabet etmişti ama yüzü tanınabilir haldeydi.

"Arabayı sürüyordu," diye açıklarken Julia'nın yüzü ifadesizdi. "Adını hiç duymadım."

Vurulan kişinin Crockett olmamasına üzülen Randall,

"Townsend bir yargıç, dolayısıyla bu işi halletmemizde faydalı olacaktır," dedi.

Ölen adamı arkalarında bırakarak Julia'nın kulübesine doğru yürümeye başladılar, ancak Julia dönerek denize son bir kez daha baktı. Randall onun gelecekte bu özel kumsal ile ilgili artık aynı şeyleri hissedemeyeceğini tahmin ediyordu.

17. Bölüm

Julia kendini buharı tüten banyoya bırakırken şükran doluydu. Bugün çok uzun ve yorucu olmuştu. Ama Townsendlar Hartley Malikânesi'nde inanılmaz bir konfor yaratmışlardı. Bu geniş banyo yatak odalarının bir köşesinde yer alıyordu ve bu tam anlamıyla müthiş keyifliydi.

Mackenzie'nin kolundaki yarayı temizleyip sararken, Jenny ve Molly kulübeye dönmüşlerdi. İki kadın ve bir kız çocuğu gözyaşları içinde birbirlerine sarılarak özlem gidermişlerdi. Jenny öğretmeninin iyi olduğuna çok sevinmişti ama Julia çırağının bölgede ebe olarak kendini kabul ettirmeye başladığını anlamıştı. Jenny Watson Hartley'de çok işe yarayacaktı.

Gözyaşları içinde birbirlerine veda ettikten sonra Julia ve iki eşlikçisi malikâneye doğru yola koyulmuştu. Townsendlar daha o sabah evlerine dönmüşlerdi. Charles Townsend Ashton Dük ve Düşesi'ne Julia'nın kaçırılması ile ilgili haber göndermek üzereyken Randall oraya varmış, Julia'nın kurtulduğunu ve güvende olduğunu haber vermişti.

Günün geri kalan bölümü Julia'nın statüsü ve son yaptığı evlilik üzerine açıklamalar yaparak geçmişti. Mariah'nın ikizi olan Sarah Townsend, bunun çok romantik bir hikâye olduğunu düşünmüştü. Julia ise bunun üzerine kızın hayatı boyunca romantizm yaşamadığını aklından geçirmişti.

Julia banyo yaparken, Randall ve Mackenzie saldırganlarla yaşananları anlatmak üzere Charles Townsend ile çalışma odasına çekilmişlerdi. Julia gerçek atışları hangisinin yaptığını merak etti ama sonra bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. İkisi de askerdi. İkisi de yapılması gerekeni yapmıştı.

Gelecekteki normal hayat neye benzeyecekti acaba? Randall'ın Daventry Kontu'nun Julia ile evlendiğini öğrendikten sonra üzerine adam salmaktan vazgeçeceği konusunda haklı olmasını diledi. Hayatının geri kalanını da şiddetin gölgesinde geçirmeye dayanamazdı. Daha da kötüsü bütün bunların Daventry'nin öfkesi nedeniyle olduğunu bilmesiydi.

Gözlerini kapayarak suya eklediği lavanta yağının mis kokusunu içine çekti. Sonra uyumuş olmalıydı ki kendine geldiğinde yatak odasının kapısı açılmış ve Randall ona seslenmişti. "Julia?"

Küvet bir paravanın arkasında olmasına rağmen Julia garip bir şekilde kocasıyla aynı odada çıplak olduğu hissine kapıldı. Halıya fazla su sıçratmamaya çalışarak aceleyle dışarı çıktı. "Sıcak suyun keyifini çıkarmayı biraz abartmışım," diyerek havluya uzandı.

Ahşap paravanın üzerinde camdan küçük bir pencere vardı. "Acele etmene gerek yok," dedi Randall. "Townsend bana giyinme odasındaki banyoda yıkanabileceğimi söyledi, yani ben yıkandım zaten."

Julia'nın geceliği ve sabahlığı paravanın kenarına asılıydı. Julia hızla giyindi ve saçındaki tokaları çıkarırken paravanın arkasından çıktı. Randall o sırada berjer koltuklardan birine yerleşmişti. Banyodan sonra sadece pantolonunu giymiş, gömleğinin önünü açık bırakmıştı. Sarı saçları ıslak olduğu için koyu görünüyordu. Mutlu, huzurlu ve öldürücü derecede yakışıklıydı. "Suikast girişimleriyle bana kıyasla çok iyi başa çıkıyorsun," dedi Julia alaycı bir şekilde.

"Bütün girişimler gibi bu da deneyimle alakalı." İki berjerin arasında duran küçük masayı işaret etti. Masanın üzerinde bir brendi kadehi ve üzerinde dumanı tüten bir fincan vardı. "Kendime biraz brendi, sana da aşçının sevdiğini söylediği bir karışım getirdim. Sanırım içinde süt, baharatlar ve bir tür içki var."

"Mariah'nın sıcak iksiri," dedi Julia keyifle. Tuvalet masasından saç fırçasını alıp masaya gitti ve Randall'ın karşısındaki berjere oturdu. "Bayan Beckett ne kadar düşünceli. Mariah büyükannesinden birçok ev yapımı reçete öğrenmişti. Bu da onlardan biri. Tadı harikadır ve zor bir günün ardından sakinleştirici etkisi vardır. Tadına bakmak ister misin?"

Julia fincandan bir yudum alırken Randall şüpheyle ona bakıyordu. "Başka bir sefere denesem daha iyi olur sanırım."

Julia fincanı yerine bıraktı ve fırçayı alıp ıslak saçlarını taramaya başladı. "Crockett'in adamlarının öldürülmesi konusunda bir sorun çıkacak mı?"

"Townsend sen, ben ve Mackenzie gibi üç saygın şahidin olması sayesinde bunun rahatlıkla nefsi müdafaa olarak kabul edileceğini düşünüyor." Randall sırıttı. "Mac için saygın demek durumu biraz zorlamak olsa da."

"Ona sataşıyor olsan da güveniyorsun." Julia konuşurken düşünceliydi. "Bugün beni kesinlikle çok iyi korudu."

"Öyle yapacağını biliyordum. Hassas konularda mantıklıdır." Randall Julia'nın saçlarını tarayışını seyrederken kaşlarını çattı. "Tanıdığım güzel kadınlara göre aynalardan ciddi şekilde kaçıyorsun."

Bu sözler karşısında donakalan Julia'nın midesi kasıldı. Cevap vermesi için bir süre geçmesi gerekti. "Güzel olmadığım için. Aynalara bakmamayı... Daha rahatlatıcı buluyorum."

"Ama sen güzelsin Julia," dedi Randall usulca. "Uzun yıllar bunu saklamak zorunda kaldığını biliyorum ama artık saklanmana gerek yok."

Julia fırçayı tutan ellerini kucağında kenetledi. "Edinburgh'daki geceden beri, vücudumdaki çirkinlik ile uzlaşmaya çalışıyorum. Biraz... Zaman alacak."

"Sen çirkin falan değilsin," dedi Randall kararlı bir ses tonuyla. "Evet, güzelim, bedeninde birtakım izler taşıyorsun ama güzelliğin kusursuz olmak zorunda değil, ayrıca izlerin görünmüyor bile."

"Ama orada olduklarını unutamıyorum ve kendimi çirkin hissetmeme neden oluyorlar." Julia gerilmişti, Randall'ın bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatmasını diliyordu.

Brendisinden bir yudum aldığını duydu. "Benim çirkin olduğumu düşünmene üzüldüm," dedi Randall. "Senin gözünde en azından biraz olsun düzgün göründüğümü ümit ediyordum."

Julia şaşkın bir halde bakışlarını ona çevirdi. "Neden bu kadar aptalca bir şey söyledin? Sen tartışmasız yakışıklı bir

adamsın. Hem de sinir bozucu derecede. Bunu bilmiyor olman imkânsız."

"Yara izleri çirkinlik anlamına geliyorsa, çok itici olmalıyım." Randall sakindi. "Vücudumun sağ tarafı ve sağ bacağımın nasıl harap olduğunu gördün. Ama taşıdığım tek yara izi bunlar değil." Ayağa kalkarak gömleğini başından sıyırıp çıkardı. Çıplak vücudu gözler önüne serilmişti. "Benim kadar yara izi olan bir adamı daha önce gördüğünü hiç sanmam."

Julia hayretler içinde onu izlerken, Randall kendi etrafında dönerek ona sırtını da gösterdi. Geniş omuzları, kaslı vücudu ve düz karnı çok güzeldi - ve çeşitli yara izleriyle doluydu. Bazıları silik, bazıları ise çok belirgindi. İnce çizgiler de kabarık yara izleri görülebiliyordu. Sağ tarafı bacağına oldukça hasar veren şarapnelin izleriyle doluydu. Tüm bedeni yaralanma ve acının yol haritası gibiydi.

Julia'nın dudakları kurumuştu. Randall'ın sağ omzundaki upuzun beyaz yara izine dokundu. "Bu nasıl oldu?"

"Corunna'ya çekilme sırasında bir Fransız kılıcından. Ben yaralandım, o öldü." Kaşlarını çatmış vücuduna bakıyordu. "Her yara izinin bir hikâyesi olmak zorundadır ama dürüst olmak gerekirse her birini nerede aldığımı hatırlayamıyorum. Çoğu önemsiz yaralar. Çabuk iyileşirim ama izi kolay kalır."

"İnanılmaz bir yara izi koleksiyonun var," diye itiraf etti Julia. "Çoğu da herkesin göremeyeceği yerlerde."

Randall alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama gizli yaralar bile insanı çirkin hissettirebilir..."

"Senin için farklı! Senin izlerin kahramanlığına dair övünülebilecek yaralar."

"Paçayı kurtarmadaki beceriksizliğimin delilleri diye-

lim." Julia'nın önünde diz çöktü. Julia onun niyetini anlayamadan giysisini omuzlarından aşağı sıyırarak kocaman sıcacık elleriyle göğüslerini kavradı.

Jula bir an soluksız kaldı, yıldırım çarpmış gibi hissediyordu kendini. "Yapma!"

"Evlenmeye ilk karar verdiğimizde, sana dokunmama izin veriyordun," dedi Randall usulca. "Bu çok mu rahatsız edici? Seni zorlamayacağıma yemin ederim." Derin bir nefes aldı. "Her ne kadar iradem açısından zor bir test olsa da. Dokunmam mı seni bu kadar rahatsız eden? Yoksa yara izlerinin ortaya çıkması mı?"

Julia kaçmak istiyordu. Ya da lanet olası herife bir tekme atmak. Bunun yerine göğüslerine kazınmış yara izlerine bakmaya başlayarak içinden gelen tepkiyi anlamaya çalıştı. "Bana dokunman... Rahatsız edici değil." Gerçekten de Randall'ın sert avuçlarının kendi teni üzerinde yarattığı his hoşuna gidiyordu. "Ama izler kendimi kusurlu hissetmeme neden oluyor. Ve çirkin."

"Sana yapılan şey inanamayacağın kadar çirkindi. Fakat bu seni çirkinleştirmez." Randall başparmaklarıyla Julia'nın göğüs uçlarında ağır ağır daireler çizmeye başladı.

Julia yine içinde bir şeylerin yükseldiğini hissediyordu ama bu kez inkâr edilemeyecek kadar zevk dolu bir hisli duyduğu. Nefret ettiği göğüsleri hâlâ zevk alabildiğini gösteren tepkiler verebiliyordu. Göğüs uçları maruz kaldıkları ritmik uyarılma nedeniyle sertleşmişti.

"Aklı başında bir adamla evlenmiş olsaydın ve normal bir toplum içinde yaşasaydın bence hâlâ normal ve sevecen bir kadın olabilirdin," dedi Randall. "Fakat o zaman da seni özel kılan kendine özgülük ve güçlülük özelliklerini geliştiremezdin."

Julia dudak büktü. "İşkence çektiğim için şükran mı duymalıyım? Sahte bir ölüm ile bütün bunlardan kaçarak yokluk içinde yaşadığım için?"

"Şükran duymak mı? Hayır. Ama bütün bu olanlar senin bir parçan, tıpkı kahverengi saçların ve yumuşacık, pürüzsüz, dokunulası..." Yutkundu. "Dokunulası cildinin de bir parçan olduğu gibi. Hayatlarımız bizi şekillendirir. Seninki zor bir hayat oldu ancak bu zorluktan da hayranlık uyandırıcı bir insan yarattı."

Hayranlık uyandırıcı mı? Julia mı? Buna inanmayı çok isterdi, ancak bu düşünce çok yeni ve çok yabancıydı ona. "Ben... Ben sana yapmaya çalıştığın şey için teşekkür ederim." Julia onun ellerini geri iterken titreyen bir sesle konuşmuştu. "Ama bu akşam için daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum."

Randall bunu kabul ederek nazikçe sabahlığını omuzlarına sardı ve ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. Julia rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Randall'ın çıplak bedeni dikkatini dağıtıyordu. Julia soğumakta olan iksirinden bir yudum alarak saçlarını fırçalamaya geri döndü. "Beni delirtecek misin yoksa ruhuma mı hitap edeceksin emin değilim, Alexander," dedi alaycı bir şekilde.

"Umarım ikincisi olur." Randall dolabı açıp mavi robdöşambrını çıkardı. Çıplak vücuduna geçirerek Julia'nın dikkatini bir nebze uzaklaştırmış olduysa da kumaşın rengi sarı saçlarını ve mavi gözlerini daha da belirginleştirmişti. Julia yine bakışlarını kaçırdı.

"Evliliğimizin gerçek bir evlilik olmasını istiyorum leydim ve bunun yalnızca kendi yara izlerimizi kabul etmemizle mümkün olacağını düşünüyorum. Hem zihnimizdeki, hem de bedenimizdeki izleri." Yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. "İnkâr edilemezi inkâr etmeye çalıştığımda benimle yüzleşebileceğin anlamına geliyor bu."

Julia'nın gözleri kısıldı. "Her gün bana dokunma hakkın olduğuna göre, belki de ben de sana her gün bir yara izinin nasıl olduğunu sorabilirim."

"Elbette, fakat bu benim için seninki kadar acı verici olmayacaktır." Düşündü. "Aslına bakarsan benim izlerimden bazıları da sadece fiziksel değil, aynı zamanda duygusal bir acının izleri. Bunlardan birini soracak olursan, kuşkusuz arzu ettiğin kadar acı veriyor olabilirsin."

"Hangi izler onlar?" diye sordu Julia ilgiyle.

"Onları diğerlerinden ayırt etmek senin işin." Randall dolaptan iki tane katlanmış battaniye çıkardı ve yere yaymaya başladı.

"Dur," dedi Julia. "Seninle yeniden aynı yatakta uyumak isterim ama sadece o kadar."

"O halde gelişme kaydedilmiştir." Randall ona gülümsediğinde Julia eridiğini hissetti. Randall onun hayranlık uyandırıcı olduğunu düşünüyordu. Julia her ne kadar inanmasa da bu fikirden çok hoşlanmıştı.

Randall üzerini değiştirmek üzere paravanın arkasına geçti. Julia'dan çok daha uzun boylu olduğu için paravan onun harika omuzlarını saklayamıyordu.

Julia kafa karışıklığına değil sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek bakışlarını Randall'dan uzaklaştırdı. Saçlarını taramayı ve çayını içmeyi bitirdi. "Yatağa yatar yatmaz uykuya dalacağım." Ayağa kalkarak sabahlığını üzerinden çıkardı, sonra çarşafların arasından yatağa süzüldü.

Randall paravanın arkasından çıkarak ışıkları söndürmeye başladı. "Burada bir gün daha kalmak ister misin?

Charles Townsend daha uzun kalmamızı önerdi, belki bu senin vedalaşabilmen için daha uygun olur."

"Bunu isterim, tabii eğer senin Londra'ya varmak için bir acelen yoksa." Julia bir yandan esniyordu. Ne kadar yorgun olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Randall ışıkları kapadıktan sonra onun yanına yatağa uzandı. Yatak ağırlığıyla çöktüğünden Julia bu eğimin etkisiyle Randall'ın tarafına yuvarlanıverdi. "Özür dilerim!" dedi kendini yatağın diğer tarafına itmeye çalışırken.

"Kaçmana gerek yok." Randall kolunu onun boynunun altına kaydırdı ve onu kendine çekti. "Eğer iki ayrı ucunda uyuyup birbirimize dokunmayacaksak aynı yatakta yatmanın anlamı ne?"

Sarılışı cinsellikten çok dostçaydı. Julia bunu hissederek ona rahatça yaslandı. Branford'ın sıklıkla birlikte olmak istemesine rağmen asla şefkat dolu bir sarılma girişiminde bulunmadığını hatırladı. Julia kendini sıcak, güvende ve rahatlamış hissediyordu.

Ta ki elini kıpırdatırken Randall'ın sertliğini avcunun içinde hissedene kadar. Randall nefesini tutmuş ve tüm vücudu gerilmişti ki Julia elini hızla geri çekerken bir çığlık attı. "Bunu yapmak istememiştim!"

"Biliyorum." Randall onu geri çekmedi ama uzanıp Julia'nın elini tuttu. "Bir gelişme kaydedildiyse de henüz kat edilecek yolumuz var." Parmakları Julia'nınkileri sıktı. "Kendi kişisel cehennemlerinle yüzleşmekteki cesaretine ne kadar hayran olduğumdan bahsetmiş miydim?"

Julia karanlığın içinde buruk bir şekilde gülümsedi. "Pek bir cesaret gösterdiğimi düşünmüyorum. Beni her zorladığında, kaçmak istedim." Düşündü. "Aslına bakarsan bu akşam bir an için sana tekme atmayı bile düşündüm."

Randall'ın kahkahası derin ve dolu doluydu. "Yapmamış olmana sevindim. Fakat kaçmaktansa savaşmayı düşünmüş olman kesinlikle iyiye işaret. Sen gerçekten inanılmaz bir kadınsın. Zorluklar bizi büyütür. Bu yüzden ikiz olmalarına, eşit derecede güzel ve sevimli olmalarına rağmen Mariah Sarah'ya göre çok daha ilgi çekici. Masumiyet her zaman o kadar da ilginç bir şey değildir."

"Bu konuda aynı fikirde olan birkaç adam olduğuna eminim!"

Randall omuz silkti. "Zevkler değişir. Ben karanlıkta yolculuk etmiş kadınlardan hoşlanıyorum."

"Seni daha iyi anladıkları için mi?" diye usulca sordu Julia.

Randall cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Zannediyorum evliliğin iki insanın birbirinin içine nüfuz etmesi olduğunu düşünmem yüzünden. Sen de bu konuda oldukça iyisin."

"Senin gibi." Karanlıktan cesaret alan Julia, "Ciddi şekilde uyarılmış ama tatmin olamamış olmak... Acı verici değil mi?" dedi.

Randall kuru bir sesle tonuyla, "Bu yorumun altında Branford'ın sesini duyar gibiyim," diye karşılık verdi. "Evet, uyarılmışlık halinin devam etmesi rahatsız edici bir şey ama dayanılmaz değil. Yetişkin bir adamın şehvet tarafından kontrol ediliyor olmaması gerekir."

Branford olurdu. Ve Julia da yasal olarak bu şehveti tatmin etmek zorundaydı. "Ebelik yaparken son yılları daha çok kadınlar ve küçük çocuklarla geçirdim." Julia düşünceli bir şekilde anlatmaya koyuldu. "Yetişkin erkeklerle ilgili ne kadar az şey bildiğimin farkına varıyorum şimdi."

"Çabuk öğreniyorsun." Randall yine onun elini sıktı.

"En azından beni çabuk öğreniyorsun. Ve uyarılmışlık durumuna gelince... İyi olan kötü olanı bastırıyor. Bu bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Uzun bir süredir bunu hatırlamıyordum."

Julia Randall'ın mahrem karanlığını düşünmekten hoşlanmıyordu. Fakat Randall buna katlanamamış olsaydı, Julia'yı anlamaz veya istemezdi. Julia dönüp Randall'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu. "İyi uykular, Alexander."

Randall, "İyi uykular, leydim," diye fısıldadı ve bu fısıltı Julia'nın rüyalarına karıştı.

18. Bölüm

Julia arabanın koltuğunda yorgun bir halde kımıldandı. On iki yıl boyunca bir köyde sakin bir hayat sürmüş, evinden birkaç kilometreden fazla uzaklaşmamıştı. Uzun yolculuklar yapmayı unutmuştu. Randall ve Mackenzie ona göre çok daha dayanıklıydı.

Randall pencereden dışarı bakıyordu. "Bugün iyi yol kat ettik. Grantham'a yaklaşmak üzereyiz."

Julia kendi tarafındaki pencereden dışarı baktı ve normalin dışında bir şey göremedi. "Boş arazilere bakıp da nerede olduğumuzu anlayabildiğine göre Büyük Kuzey Yolu'nda çok fazla seyahat etmiş olmalısın. Burada duracak mıyız, yoksa bir süre daha yola devam mı edeceğiz?"

"Uzun süren bu yolculuklara iyi dayandın, çok sabırlısın." Randall anlayış dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Grantham bu bölgedeki en düzgün hanlardan birine sahip yani geceyi geçirmek için çok uygun bir yer."

Mackenzie karşılarında oturuyor, tembel tembel elindeki zarları çeviriyordu. Başını kaldırmadan, "Annem Grantham'da ölmüştü," dedi.

"Bunu bilmiyordum." Randall şaşırmıştı.

"Bilmen için bir sebep yoktu ki." Mac zarları elinde tutarak salladı. "Bildiğin gibi o bir oyuncuydu. York'taki tiyatro turnesine katılabilmek için kuzeye doğru yolculuk ediyorduk. Ölümü çok ani oldu."

Julia, Mac'in bu olayı yaşadığında çok küçük olması gerektiğini düşünerek üzüldü. "Sen yanında mıydın? Senin için ne kadar zor olmuştur!"

Mac elindeki zarları yanındaki koltuğa atıp sonucu inceledi. Yüzü gerçek olamayacak kadar ifadesizdi. "Annemin hizmetçisi becerikli bir kadın olduğu için şanslıydık. Annemin bölge kilisesinin bahçesine gömülebilmesi için izin aldı, sonra da beni toplayıp babamın taşradaki evine götürdü."

"Lord Masterson ile o günden önce hiç karşılaşmış mıydın?" diye sordu Julia.

"Bir veya iki kez. Bana oğlu Will'e ne kadar benzediğimi söylediğini hatırlıyorum ama terbiyemiz farklıymış." Mackenzie sırıttı. "Bu hiç değişmedi."

Hepsi bu sözlere güldüler ama Julia, "Hizmetçi seni nereye götürmesi gerektiğini bildiği için şanslıymışsın," dedi.

"Hizmetlerinin karşılığı olarak annemin mücevherlerini ve kıyafetlerini almıştı," dedi Mac kuru bir sesle. "Ama evet, beni Grantham'daki kilisede bırakmadığı için şanslıyım."

"Lord Masterson'ın seni oğlu olarak kabul etmesi de şanslı bir durum," diye ekledi Randall. "Will Masterson'ın babası çok ideal bir baba modeli olmamış olabilir ama oğullarını severdi. Will, Mac ve ailenin geri kalanıyla birlikte birçok yaz tatili geçirmişliğim vardır."

Julia bu yolla Randall'ın Branford'dan kaçtığını düşün-

dü. Aklına bir hatıra takıldı. "Bunu yıllardır düşünmemiştim ama Branford'ın ben hamile olduğumu öğrendiğimden kısa bir süre önce doğan gayri meşru bir çocuğu vardı. Branford beni birçok defa çocuk yapmakta yavaş davranmakla suçlamış, sorunun kendisinden kaynaklanmadığını söylemişti. O çocuğa ne olduğunu merak ediyorum. Şimdilerde on iki on üç yaşlarında olmalı."

Mac kaşlarını çattı. "Çocuk annesiyle mi yaşıyordu?"

Julia düşündü, sonra başını salladı. "Öyle olduğu izlenimini almıştım ama bundan fazlasını hatırlamıyorum."

Mac'in kaşları daha da çatıldı. "Umarım çocuk babasının ölümünden sonra daha da ihmal edilmemiştir. O zamanlarda küçücük bir bebek olmalı."

"Branford'ın ölümünden sonra zor durumda kalmış olsa, çocuğun annesi Daventry'ye görünmüş olabilir," dedi Randall. Haklıydı hiç şüphesiz, ancak Julia yine de küçük çocuğu merak ediyordu. Düzgün bir yuva her çocuğun hakkıydı.

Mackenzie sürücüye durmasını işaret ettiğinde Grantham Caddesi'ndelerdi. "Dışarı çıkıp bacaklarımı biraz esnetmek için geri kalan yolu yürüyeceğim. Sizinle daha sonra handa görüşürüz. Benim için de bir oda tutar mısınız? Büyük olasılıkla Melek ve Soylu'da kalacaksınız."

Randall başıyla onayladı. "Eğer doluysa yolun sonundaki diğer hana geçeriz. Adını unuttum ama Melek ve Soylu'nun hemen arkasındaki."

"Bulurum." Mackenzie indikten sonra araba yoluna devam etti. Julia, "Ben de Mackenzie'ye katılmayı çok isterdim. Bacaklarım tutuldu," dedi.

"Şu anda kendisine eşlik edilmesini istediğini sanmıyorum." Randall pencereden dışarıyı işaret ederek kilisenin

alışılmadık uzunluktaki çan kulesini gösterdi. "Annesinin kilise bahçesine gömüldüğünü söyledi. Tahminimce annesinin mezarını ziyaret edecek."

"O halde onu yalnız bırakmalıyım," dedi Julia. "Daha önce Melek ve Soylu isimli handa kalmıştım, tabii çok uzun zaman önce. Grantham, ailem kuzeye giderken sıklıkla mola verdikleri bir yerdi... Ta ki babam hanın sahibine bir sebepten sinirlenene dek. Ondan sonra başka yerlerde kaldık." Julia şaşkınlıkla başını salladı. "Hanın sahibinin adı Beaton'dı. Bunu hatırlamam ne garip."

"Şimdiki Bay Beaton muhtemelen senin hatırladığın kişinin oğludur." Başbaşa kalmalarının rahatlığıyla Randall onun elini tuttu. "Baban çoğunlukla sinirli miydi?"

"Sinirli olmadığı bir an var mıydı emin değilim. Bu durum Raines ailesinin itibarını zedeleyecek bir şey yaptığım zaman bana sinirlenmesini çok daha kolaylaştırıyordu."

Araba hanın taş girişinin önünde durdu. Randall arabadan inerek Julia'ya yardım etti. "Öfke çok yorucu bir duygudur. Mükemmel bir hanın keyfini çıkarmayı reddetmek bana göre düpedüz aptallık."

"Kuzeyde bu kadar arkadaşın olduğuna göre bu rotayı sıklıkla kullanıyor olmalısın." Julia içeri girip han sahibinin onlarla ilgilenmesini beklerlerken fikir yürütmüştü.

"Hem de çok sık. Büyük Kuzey Yolu genellikle araziler, köyler ve evlerle dolu sıkıcı bir yoldur." Muzip muzip sırıttı. "İngiltere'nin içinde yaptığım en kötü yolculuk Ashton ve Mariah ile Hartley'den Londra'ya giderken yaptığımdı. O an başka bir yerde olmak istemiştim."

Julia güldü. "Daha ziyade benim başka bir yerde olmamı istiyor gibiydin."

"Kaderimi kabullenerek seninle evlenmiş olduğum için bu yolculuğumuz diğerinden katbekat daha iyi." Randall konuşurken neşeliydi ancak bakışları çok ciddiydi. "Yollar yine uzun, zorlu ama yataklar çok daha rahat."

Yanakları kızaran Julia ona gülümseyerek cevap verdi. Onunla uyumaya başladığından beri Randall sözünü tutarak gerçek bir centilmen olduğunu ispatlamış, asla Julia'nın istemediği şeyleri başlatmamıştı. Sabah eli Julia'nın göğsünde uyandığında gerçekten de utandığı belliydi. Bunun gece kazayla olduğunu bilen Julia, sakince Randall'ın elini göğsünden çekmiş ve ikisi yataktan kalkmadan önce birkaç dakika daha birbirlerine sarılarak yatmışlardı. Julia'nın ona güveni arttıkça bir gün sevgili olabileceklerine inanmak da daha çok kolaylaşıyordu. Henüz erken olsa bile.

Hanın sahibi belirdi. Julia'nın hatırladığından daha genç bir adamdı bu ama yüz hatlarında o tanıdık canayakın ifade görülebiliyordu. "Binbaşı Randall, sizi yeniden aramızda görmek ne güzel. Uzun kalacak mısınız?"

"Sadece tek bir gece," diye karşılık verdi Randall. "Eşimle birlikte kalmak için bir oda ve birazdan bize katılacak olan Bay Mackenzie için de bir odaya ihtiyacım var."

Julia'yı selamlarken Bay Beaton'ın yüzü içten bir memnuniyet ile aydınlanmıştı. "Sizi tebrik etmeme izin verin Binbaşı. Kutlarım Bayan Randall." Elindeki ziyaretçi defterini kontrol etti. "Şanslısınız. Büyük bir grup bekliyoruz ama sevdiğiniz köşe oda boş, Binbaşı. Bay Mackenzie için de sizinkinin iki oda yanındaki oda müsait."

Dışarıdan birçok at arabasının kapının önüne gelip durduğuna dair bir gürültü duyuldu. Julia gelenlerin Bay Beaton'ın beklediği kalabalık grup olduğunu tahmin etti. Randall kayıt formunu imzalarken Julia şapkasını çıkarttı

ve hem yer buldukları hem hava güzel olduğu hem de bir buçuk gün sonra Londra'da olacakları için mutlu oldu. Bu anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Şık görünümlü bir uşak kapıdan içeri girip patronunun içeri girmesi için kapıyı tuttu. Kapıdan içeri ufak tefek ama doğasında bir burnu havadalık olduğu baskın bir biçimde hissedilen bir adam, peşinden de ahalisi girdi.

Bakışları adamınkilerle karşılaşınca, Julia'dan boğuk bir ses çıktı, gözlerine inanamıyor gibiydi. Ulu Tanrım, hayır! İngiltere'deki bütün hanlar bitmiş gibi neden burası?

Yeni gelen adam da şaşkınlıkla duraksamış, inanmaz bakışların belirdiği suratına en sonunda öfkeli bir ifade yayılmıştı. Adam öfkesini kusana kadar geçen o an çok uzun gelmişti. "Senin ölmüş olman gerekiyordu!"

Julia bu karşılaşmanın dehşetini yaşamamak için bayılmış olmayı diledi, fakat bundan kaçış yoktu. Titreyen bir sesle cevap verdi: "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, baba."

Castleton Dükü'nün aşağılayıcı bakışları Julia'nın sesini duyunca dönüp bakan Randall'a kaydı. "Şimdiki âşığın bu mu, Julia?" Babası bu soruyu küçümseyerek sormuştu. "Görünüşe göre kendini sırtüstü yatarak geçindiriyorsun, ne de olsa başka bir işe yaramazsın."

Sesindeki düşmanca tını karşısında Julia kendini tokat yemiş gibi hissetmişti. Julia kendini kaybetmek üzereydi, sarsılmıştı. Tam o sırada Randall kocaman ve sıcacık eliyle onu bileğinden yakalayarak tuttu. Randall gözlerini kısarak, "Bir dük ve Julia'nın babası olabilirsin ama hiçbir adamın karımı aşağılamasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Sana son derece seçkin bir centilmen olan ilk kocasını

öldürdüğünden bahsetti mi?" diye sataştı dük. "Tahminimce o günden beri bir düzine koca öldürmüştür!"

"Bu çok saçma ve sen de öyle olduğunu biliyorsun," derken Randall sakindi. "Normalde bir baba bu kadar uzun zamanın ardından kızının iyi olduğunu öğrenince sevinirdi, fakat sen normal bir baba olsaydın zaten onu bu canilik karşısında yalnız bırakmazdın. İsmine ve mevkiine gölge düşüren bir lekesin sen."

Dük şaşkınlıktan ağzı açık kalarak Randall'a baktı. "Bu ne cüret, bayım. Siz kimsiniz?"

Randall alaycı bir şekilde kafasını salladı. "Binbaşı Randall. Tatmin olacaksanız, sizinle düelloya hazırım. Fakat keskin bir nişancı ve kılıç ustası olarak bilindiğimi bilmenizi isterim."

Dükün gözleri kısıldı. "Daventry'nin akrabası mısın?"

"Kuzeni ve vârisiyim." Randall ışıltılı bir gülümsemeyle bakıyordu adama. "Yani kızınız günün birinde Daventry Kontesi olacak, fakat bu kez sizin değil kendisinin seçtiği bir kocayla."

Zehir gibi bakışlarla bakan dük homurdanarak, "Bu yaratıkları buradan çıkar Beaton. Onlarla aynı çatı altında kalmayacağım," dedi.

Dehşet içinde olan biteni izlemekte olan han sahibi, "Üzgünüm majesteleri ama onlar kayıtlı misafirlerimiz," dedi. "Odalarınız hanın diğer tarafında olduğu için tekrar karşılaşmanıza gerek olmayacağına sizi temin ederim."

Dük inanmaz bakışlarla Beaton'a baktı. "Onları bana tercih mi ediyorsun?"

"Binbaşı Randall ve Leydi Julia'yı reddetmek için hiçbir geçerli sebebim yok efendim. Üstelik çok saygılılar." Diğer misafirlerin olmadığı ise açıktı.

"Baban kadar kötüsün!" dedi dük tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Karşılaştırmanızdan onur duydum." Beaton sakinliğini koruyordu. "Babama hayrandım."

"Bu başbelası yere bir daha asla ayak basmayacağım!" Dük buz gibi bakışlarını Julia'ya çevirdi. "Günahlarının karşılığı olarak kendi canına kıydığını düşünürken sana bir nebze olsun saygı duymuştum. Şimdi senin ne kadar düzenbaz ve korkak olduğunu görüyorum. Bundan böyle benim kızım değilsin."

Randall arkasından sert bir sesle konuştuğunda dük handan dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. "Julia böyle bir babası olmadan çok daha iyi olacak, Castleton. Ama aile mirasında inkâr edemeyeceğin hakları var. Bu haklarını ona iade etmeye hazırlıklı ol. Avukatım seninkiyle iletişime geçecek."

Dük hanın kapısını çarpmadan önce omzunun üzerinden ateş saçan bir bakışla dönüp baktı. Bir an süren sarsıcı sessizlikten sonra Beaton yumuşak bir sesle, "Majesteleri babamın zamanında buraya gelmeyi bırakmıştı," dedi. "Fakat hanı ben devralınca bir şans daha vermeye karar verdi. Melek ve Soylu dükün standartlarını karşılamakta bir kez daha başarısız oldu."

"Çok üzgünüm," dedi Randall.

Beaton omuz silkti. "Castleton buraya çok sık gelmez ve her daim zor bir misafir olmuştur. Siz ve arkadaşlarınız ise sık gelen misafirlerimizsiniz, her zaman kapımız size açık."

Beaton işine döndü. "Bu akşam için özel bir yemek odası ister misiniz?"

Randall Julia'nın yüzünü inceledi. "Bu gece odamızda yiyelim. Daha sonra sipariş vereceğim."

Julia müteşekkir bakışlarla Randall'a karşılık verdi. Yaralı bir hayvan gibi kıvrılıp yatmaktan başka bir şey istemiyordu şu anda.

Randall ekledi: "Bay Mackenzie'ye geldiğinde neler olduğunu anlat lütfen. Ama bu konuyu Mackenzie'den başka kimseyle konuşmamanı tercih ederim."

"Haliyle kimse aile meselelerinin başkaları tarafından bilinmesini istemez," diye mırıldandı Beaton. "İzninizle Binbaşı, Leydi Julia."

Julia merdivenlerden çıkarken pek kendinde değildi, sadece Randall'ın eliyle belinden tutarak ona destek olduğunu fark edebiliyordu. Yalnız değildi.

En son ne zaman bir erkek onu savunmuştu?

Hiçbir zaman.

19. Bölüm

Beaton onları geniş yatak odasında yalnız bırakır bırakmaz, Julia Randall'ın kollarında dönerek yüzünü onun omzuna gömdü. İncecik bedeniyle kendini çok kırılgan hissediyordu. Randall onu sarmalarken Julia'yı o korkunç sahneden koruyabilmiş olmayı istedi.

"Buna maruz kaldığın için çok üzgünüm," derken Julia'nın sesi boğuktu.

"Bunun için özür dilemesi gereken sen değilsin," dedi Randall. Şapkasını Julia'nın hissizleşmiş parmaklarının arasından alıp yatağın üzerine fırlattı. "Baban hep bu kadar kötü müydü?"

Julia düşündü. "Emin değilim. Küçük bir kızken, onun öfkesine maruz kalmam gerekmeyecek kadar uslu bir çocuktum. Onu çok ender görürdüm, gördüğümde de her zaman aksi ve çok resmi olurdu. Onu genellikle babam olarak değil de dük olarak düşünürdüm. Kadınlardan fazla hoşlandığını sanmıyorum." Julia ürperdi. "Sonra Branford'ın ölümü üzerine gittim ona ve o... O çok kötüydü. Onun bu kadar kötü olabileceğini bilmiyordum."

"Kendi hayatından neden kaçtığını şimdi daha iyi anlı-

yorum." Randall Castleton'ın arkasından gidip onu kendinden geçene kadar dövmek için dayanılması zor bir istek duyuyordu. Tabii ne kadar hak ederse etsin insan kayınpederine böyle şeyler yapmamalıydı. Bunun yerine Randall Julia'nın tokalarını çıkarıp saçlarını parmaklarıyla taradı. "Gerçekten denize yürüyerek kendini öldürmemiş olman ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

"Aslında cazip gelmişti. Hem de çok." Julia minik bir kıkırtıyla güldü. "Ama pes etmeyecek kadar inatçıydım. Bunun güçlülükle aynı şey olduğundan emin değilim."

"Yeterince yakın." Randall parmak uçlarıyla Julia'nın saç diplerine masaj yapmaya başladı, ödülü de Julia'nın gevşeyen yüz hatları oldu.

"Öldükten sonra geri dönmemin babamı öfkeden deliye döndüreceğini biliyordum, fakat bunu başka yollardan öğreneceğini düşünmüştüm hep." Julia'nın sesi kederliydi. "Hiç beklenmedik bir anda hayatta olduğumu görmek onun doğasındaki kötülüğü olduğu gibi ortaya çıkardı. Öfkesinin büyük oranda kendimi gerçekten öldürmeyerek onu kandırmam yüzünden olduğunu sanıyorum."

"En azından en kötüsü artık geride kaldı." Randall sıcacık avcunu Julia'nın omuriliği üzerinde gezdirdi. "Daventry'nin bile seni bu kadar altüst edebileceğini sanmıyorum."

"Haklısın."

Julia'nın biraz sakinleştiğini fark eden Randall, "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu.

"Bu kez değil." Julia kollarını onun beline doladı, sanki birisinin Randall'ı ondan çekip almasından korkar gibiydi. Randall buna çok mutlu olmuştu.

"Beni göndermek istemediğine göre sanırım sen ve

ben gelişme gösteriyoruz." Julia'yı ayağa kaldırıp kucağına alarak küçük kanepeye oturdu. Minik bir çığlık atan Julia sonrasında ona yaslanarak başını omzuna dayadı, rahatlamıştı. "Castleton, Daventry, Branford. Hayatındaki bütün adamlar hep böyle zor muydu? Peki ya erkek kardeşin?"

"Anthony mi? Benim hayatta olduğumu öğrenince nasıl tepki verir bilmiyorum. Çocukken çok yakındık ama onu çok uzun zamandır görmedim. Yaşı gelir gelmez Eton'a gönderilmişti ve ben evlenip evden ayrıldığımda sadece on dört yaşındaydı." Dudağını ısırdı. "Şimdiye kadar Anthony hakkında düşünmek istemedim. Çok tatlı bir küçük kardeşti ama Stoneleigh Markisi olarak geçirdiği yıllardan sonra babam kadar sıkıntı verici olabilir."

"Ne kadar karamsar bir düşünce. Eminim çok geçmeden doğrusu neymiş anlayacaksın." Randall kaşlarını çatmıştı. "Şimdiye kadar Londra'ya vardığımızda ailenle nasıl başa çıkacağını pek düşünmemişim. Stoneleigh senin en yakın akraban olduğuna göre gerçeği babandan öğrenmesindense ona doğrudan yazmayı tercih edebilirsin."

Julia birden canlandı. "Haklısın. Sabah postasıyla Anthony'ye bir mektup göndereceğim. Gerçi dükten öğrenmeden önce ona ulaşamayabilir. Ayrıca büyükanneme de yazmalıyım. Onu çok yakın zamanda arayacağımı söylemeliyim, böylelikle insanlara hayatta olduğumu o açıklayabilir."

"En az bir hafta boyunca yüksek sosyetedeki en heyecan verici konu olacaksın," diye tahminde bulundu Randall. "Belki de iki hafta."

"Tabii ki o kadar sürmeyecektir." Julia ona bakmak için başını yana eğdi. Omuzlarından dökülen koyu renk saçlarıyla genç ve alımlı görünüyordu. "Ailenin parasını

kullanma yetkimin olduğunu nereden bildin? Onları terk ettiğimde bana kalacak mirası aklımdan çıkarmıştım ve o günden beri de hiç düşünmedim."

Elini Julia'nın kalçasındaki yumuşak kıvrımlarda dolaştıran Randall omuz silkti. "Annen soylu bir kadın, dolayısıyla birliktelikten doğan tüm çocukların hakkını alması için yapılmış bir evlilik anlaşması olmalı. Belki de sana kalmış başka mal varlıkları da vardır."

"Annem bir Howard idi." Julia şaka yapmaksızın gülümsedi. "Britanya'daki en asil kanı taşıyorum. Tahtta oturan Hannoverlı sonradan görmelerden çok daha üstün."

Demek Julia İngiltere'deki en önde gelen dük olan Norfolk Dükü ile akrabaydı. Randall buna şaşırmamıştı. "Ailenin evlilik anlaşması muhtemelen karmaşıklığı nedeniyle küçük ülkelerin aralarındaki anlaşmaları tehdit etmiştir."

"Haklı olduğuna eminim." Julia'nın sesinde bir yavanlık belirmişti. "Benimle evlenmek çok kârlı bir hale gelebilir, ne de olsa kadının mal varlığı kocasına aittir."

"Erkeklerin motivasyonu konusunda saldırgan olman nedeniyle seni suçlamıyorum Julia." Randall onunla göz göze geldiğinde gözlerini kıstı. "Senin mirasın veya Daventry'nin serveti olmaksızın karısına bakabilecek yetide bir adamım ben. Ama babanla tanıştıktan sonra senin bir daha hiçbir erkeğe bağımlı hissetmemen için kendi parana sahip olman gerektiğini düşünüyorum. Babandan sana kalacak her türlü varlığı senin özel kullanımına tahsis edeceğim."

Julia yanakları kızararak başını öne eğdi. "Bir servet avcısı olmadığını biliyorum Alex. Babamın etrafında olmak benim içimdeki kötülüğü de dışarı çıkarıyor, tıpkı benim de onunkini çıkardığım gibi."

"Senin tersliğin, Daventry'nin bendeki etkisinin yanında hiç kalır," dedi Randall onu teskin ederek. Eliyle Julia'nın kalçasını okşamaya devam ediyordu. Julia mini yondu ama bedeninin her parçası olması gerektiği gibiydi. "Mariah ile Londra'ya gittiğinde büyükanneni ziyaret etmedin mi? Onun anne tarafından olduğunu tahmin ediyorum."

Julia başıyla onayladı. "Büyükannem ailede hayatta olduğumu bilen tek kişiydi. Bu yılbaşında çok hastaydı, onu tekrar görememekten korkuyordum. Londra'ya gitme riskine girmemin en büyük sebebi buydu."

"Daventry'nin senin hayatta olduğunu anlayarak Crockett'i peşine takması da bu ziyaret sonrasında olmuş olmalı."

Julia usulca, "Evet," dedi. "Ama pişman değilim. Geçen haftanın tüm kargaşasına rağmen yeniden kendim olarak yaşamaya başladığım için mutluyum."

Julia Mariah'ya eşlik ediyor olmasaydı Randall onu asla tanıyamayacaktı. "Fakat Hartley'de güvende olsaydın, korunmak için evlenmeyi istemezdin."

Julia başını geriye eğip Randall'ın yüz ifadesini incelerken gri gözleri ciddiyet yüklüydü. "Bugüne kadar beni koruyan tek erkek sensin," dedi yumuşak bir sesle. "*Sadece sen.* Bunu ne kadar istediğimi bilmiyordum." Eğilerek onu öptü.

Bu formalite icabı değil gerçekten isteyerek, dudaklarını aralayarak verdiği bir öpücük olmuştu. Randall da aynı içtenlikle cevap verdi. Julia sıcacık, kucak dolusu ve duygulu bir kadındı. Onu kaçıranlardan kurtardığı andan beri dizginlediği arzular, elleri onun cazip kıvrımlarla dolu kalçalarında dolaşırken açığa çıkıvermekteydi.

Julia nefesini tuttu. "Kendimi okşanmakta olan bir kedi gibi hissediyorum."

"Ve bir kedi gibi, tahminimce yeterince sevildiğinde gideceksin." Randall eğilerek onu kulağının arkasındaki yumuşacık teninden öptü. "Ama şimdilik Julia, biraz gevşeyerek sana zevk verebiliyor muyum diye bakamaz mısın? Henüz sevgili olmak için erken olsa da seni bu yolda birkaç adım daha atmaya ikna edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

"Zihnim ve bedenim hâlâ korkularla dolu, fakat kalbim sana güveniyor." Julia elini Randall'ın yanağına koydu. Parmak uçlarının hafif dokunuşu şaşırtıcı derecede erotikti.

Gösterdiği tepkiye kapılarak Randall tekrar Julia'nın dudaklarını yakalayarak öpüşünü dilleri birbirine temas edene dek derinleştirdi. Julia'nın tereddütü giderek yok olmaya başlamış, Randall onun nefesinin hızlandığını hissetmişti. Dolgulu korsesi Randall'ın avcunun altındaydı. Seyahat ettikleri için Julia'nın korsesi hafif türden ve belinde biten korselerdendi. Bu da Randall elini Julia'nın vücudunda aşağı doğru kaydırdığında iki kat daha kumaşın altına girerek dolgun kalçalarına ve sımsıkı bacaklarına ulaşabileceği anlamına geliyordu.

Eli dizinde durakladığında Julia'nın gerildiğini hisseden Randall onun zarif kulaklarının ne kadar hassas olduğunu keşfetmeye odaklandı. Diliyle kulağının ucunu takip ederken, Julia nefesini zevk dolu bir iç çekişle serbest bıraktı.

Eli eteklerin altından bacağına ulaştığında, Randall onun hafif titremelerle sarsıldığını hissetti ama Julia onu durdurmadı. Çoraplarının yumuşaklığından kadınsı bir tenin sıcaklığı yayılıyordu.

Tenleri birbirine değdiğinde Randall tekrar elini kıpırdatmayı kesti, böylece Julia'ya elini koyduğu yere alışması için zaman tanıyordu. Başı arkaya düşmüş olan Julia'nın göğsü Randall dudaklarını onun boynunda gezdirirken inip kalkıyordu. Randall dilinin altında onun aldığı zevkin hırıltılarını hissediyordu.

Elini Julia'nın bacaklarının arasına kaydırarak yavaşça ilerledi. Eli bacaklarının birleştiği noktadaki o gizli sıcak ve nemli bölgeye ulaştığında Julia sert bir nefes alarak irkildi. "Bu hoşuna gitmiyor mu?" diye fısıldadı Randall onun hassas noktasına elini bastırırken. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Kötü... Değil." Julia sersemlemişti. "Hayır. Dur."

"Leydim nasıl isterlerse." Randall onu artan bir derinlik ve yakınlıkla öptü. Julia'nın nefesi giderek sertleşti ve bunun üzerine Randall okşayışlarının hızını arttırdı. Çok geçmeden Julia'nın bacakları daha fazlası için aralandı. Randall'ın nefesi de aynı heyecanı paylaştıkça Julia'nınki gibi hızlanıyordu.

Julia sırtını kavislendirerek gözleri kapalı bir halde kalçalarını zamansız ve bilinçsiz bir ritme bırakmıştı. "Alex..." dedi ihtiyaç ve gerginlik içinde. Randall'ın sağ elinin altında kıvranırken tırnaklarını onun koluna geçirerek inledi. Yayılan sıcaklık ve cinsellik kokuları Randall'ı kendinden geçirmişti. Şu anda ona katılmak, bu vahşi zevki onunla paylaşmak dünyada en çok istediği şeydi.

Henüz değil, *henüz* değil. Ama onu bu noktaya getirebilmiş olmakta da bir mutluluk ve tatmin vardı. Son adımı atabileceği ve kendini onun içine bırakabileceği gün de gelecekti elbette.

Julia sersemlemiş bir halde gözlerini açtı. "Bilmiyordum," dedi soluk soluğa. "Yıllardır tedavi ettiğim tüm o ateşli kadınların erkeklerini ne kadar arzuladıklarından bahsederlerken neyi kastettiklerini gerçekten hiç anlamamıştım."

"Bu sadece bir adım, Julia." Randall onu nemli alnından öptü. "Daha birçokları var." Julia'nın kıvrımlı kalçası Randall'ın sertleşmiş erkekliğinin üzerine baskı yapıyor, genç adamın kontrolünü zorluyordu. Randall rahatsız olarak kenara çekildi ancak Julia'yı rahatsız etmekten de çekiniyordu.

Tatmin olmuş halinde bile Julia gözlemciliğine devam ediyordu. Kanepenin üzerinde Randall'ın kucağından yanına doğru kaydı, fakat hâlâ onu saran kolunun altındaydı. "Özür dilerim. Babamı unutmamı sağladın ama ben karşılığında seni rahatsız ediyorum."

Randall onu daha da sıkı sardı. "Rahatsızlık seni mutlu etmenin verdiği tatminin yanında hiç kalıyor."

"Yine de..." Julia onun gergin pantolonunu incelerken gözlerini kıstı. Sonra derin bir nefes alıp pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

"Aman Tanrım, Julia!" Julia, erkekliğini parmaklarıyla sardığında Randall sanki kanı damarlarında dolaşmayı bırakmış gibi donakaldı. "Bunu... Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Dudaklarını ısırarak ayağa kalktı ve Randall'ın kucağına oturmaya hazırlandı. Etekleri ikisinin üzerini örtüyordu. "İşte bu yüzden yapabilirim."

Yavaşça onun üzerine doğru kendini bırakırken, nefesi kesilerek duraksadı. Randall henüz tepki veremeden, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece ben çok darım, sen de biraz fazla büyüksün."

Kalçalarını biraz kıpırdatırken neredeyse Randall'ın

kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Elleri Julia'nın kalçalarında olan Randall'ın heyecanı bütün vücuduna yayılıyordu.

Julia yeniden deneyince yumuşak bir şekilde birleştiler. Randall geçirdiği şokla hareketsiz kaldı.

Julia yanağını onunkine dayamak için öne eğildi. "Hiç fena değildi." Sesi titriyordu ama kararlıydı.

"Hiç... Hiç fena değil." Randall kollarını onun beline doladı, bu yakınlığın Julia için ne kadar zor olduğunun farkındaydı. Yine de eğer Julia geri çekilmeyi seçerse, Randall bu aklını başından alan suçlulukla karışık mutluluktan sıyrılmaya dayanamazdı.

Birbirlerine sarılmış, evliliklerindeki bu geri dönüşü olmayan hem fiziksel hem de zihinsel değişime adapte olmaya çalışıyorlardı. Julia onu öpmek için başını kaldırdı. Dokunarak, tadarak ve koklayarak Randall'ın tüm duyularını tatmin ediyordu. Karısı, özlemiyle tutuştuğu ama asla bulamayacağını sandığı ve korktuğu karısı.

Randall bu anın sonsuza dek sürmesini istedi ama Julia onun üzerinde mırıldanarak hareket ediyordu.

Randall ateşti ve aklı başından giderek uzaklaşırken Julia da kav gibi onu alevlendiriyordu. Randall sarsıldı, aklı duyguların baskınlığında silinip gitmişti.

Yangın dalgası çekilirken vücudundaki her bir doku sarsılarak kendine geldi. "Yüce Tanrım," diye mırıldanırken Julia'yı göğsüne bastırdı.

Julia kıkırdadı. "Bence Tanrı'nın adını boşuna anıyorsun."

"Hayır." Randall yüzünü onun koyu renk saçlarına gömdü. "Dualar çeşit çeşittir. Sen benim dualarımın kabulüsün."

"Bu ya oldukça romantik ya da sınır tanımayan bir günah." Julia dikkatlice kendini Randall'dan ayırarak ayağa kalktı ve banyodan iki havlu getirdi.

Randall havlulardan birini alırken, "Bunun bu gece olmasını beklemiyordum," dedi. Julia'nın yüzünü inceliyordu. "İyi misin? Canını acıttım mı?" Esas bilmek istediği Julia'nın pişman olup olmadığıydı ama cevabı duymak istediğinden de emin değildi.

Julia ciddileşince birden kalbi sıkıştı, fakat Julia konuşmaya başladığında sesinde pişmanlık yoktu, Julia sadece düşünceliydi. "Biraz rahatsızlık vardı ama beklediğimden fazlası değil." Kendini temizledi ve eteklerini aşağı indirdi. "Bittiğine seviniyorum. Bir dahaki sefere daha kolay olacak."

Bu romantiklikten oldukça uzak bir ifadeydi, fakat en azından tekrar yapmayı düşündüğünü anlayabiliyordu Randall. "Sadece kolay değil, daha güzel de olacak," diye söz verdi pantolonunun düğmelerini iliklerken.

"Bu gece de iyiydi." Bakışlarını Randall'a çevirdiğinde sesindeki soğukluk kayboldu. "Bana zevk verdin. Daha da önemlisi, uzun zamandır beni ele geçiren korkularım artık yoklar."

Bu iyi bir başlangıçtı. İyimserlikle dolan Randall ayağa kalkarak bir kolunu Julia'nın omzuna dayadı ve onu sarılmak üzere kendine çekti. "Akşam yemeği ve banyo için sıcak su isteyeyim mi?"

"Bu harika olur." Julia ona sırtını döndü. "Elbisemin bağcıklarını çözer misin, seninle geçireceğim sakin ve sessiz bir akşamı iple çekiyorum." Omzunun üzerinden bakarken usulca ekledi: "Nezaketin için teşekkür ederim Alex. Sabrın için de."

Randall bağcıkları çözüyordu. "Sabıra değersiniz leydim."

Julia kızardı ve başını önüne eğdi. Saçları ensesinden önüne düşünce Randall eğilerek ortaya çıkan açıklığı öptü. İçi sevgiyle dolmuştu. Julia ona güveniyordu.

Randall evli olduğunu gerçekten hissediyordu.

20. Bölüm

At arabası Ashton Malikânesi'ne vardığında hava kararmak üzereydi. Julia malikânenin ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Randall aklından geçenleri okurmuşçasına, "Bu dört bir yana yayılan malikânenin Londra'daki en büyük ev olduğu söyleniyor. Ashton'ın bana odalar tahsis edip sonra da farkında bile olmaması bu yüzden," diye açıkladı.

"Şöyle yayılarak günlerce aynı yerde olmaktan mutluluk duyacağım," diye karşılık verdi Julia kocası arabadan inmesine yardım ederken. İyi eğitimli uşaklar valizlerini eve taşımaya başlamıştı bile.

Mackenzie arabadan dışarı eğilip onlara veda etti. "Leydi Julia, seninle tanışmak benim için bir zevkti." Neşeyle Julia'nın elini öptü. "Gerçi yolculuğumuzun çok hareketsiz geçmesine üzülüyorum ama ne yapalım."

Julia kaşlarını kaldırdı. "Tek bir suikast girişimini yetersiz mi buluyorsunuz, Bay Mackenzie?"

"Düpedüz sıkıcı," diye onayladı Mackenzie. "Biliyorsun, bela benim göbek adımdır."

Randall kahkaha atarak Mackenzie'nin elini sıktı. "Bize

eşlik ettiğin için teşekkürler, Mac. Ve diğer her şey için de."

"Benim için zevkti." Mackenzie bir kez olsun ciddi bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sana bir iki iyilik borcum vardı."

Randall cevap verdi: "Birileri elbet bizim şerefimize Leydi Julia'yı sosyeteye takdim etmek üzere bir balo düzenleyecek, davetiye alırsan bu baloya katılır mısın?"

"Sana bu kadar büyük bir iyilik borçlu değilim!" Mackenzie pis pis sırıtarak tekrar arabaya girdi ve yola çıkmak üzere sürücüye işaret verdi.

Julia Randall'ın koluna girdi ve birlikte ön kapıya uzanan merdivenleri çıktılar. "Bay Mackenzie'nin doğum şekli mi sosyeteye girmesine engel oluyor?"

"Pek sayılmaz. Babası bir lorddu, Will Masterson ve ailesi tarafından kabul edildi ve Westerfield Akademisi'ndeki diğer sorunlu çocuklarla birlikte oldukça popülerdi. Ama her zaman bu kalabalıktan uzakta kalmayı yeğledi." Randall yüzünü buruşturdu. "Ben de aynını yaptım ama artık sürdürmem mümkün değil."

"Sen hizmet eden bir askerdin, bence bu en iyi kaçış yoluymuş." Julia başını kaldırıp Randall'ın profiline baktı. Yakışıklı kocasının etkileyici dış görünüşü içinde kocaman iyi bir yürek ve sabır gizliyordu. "Londra'ya gelme kısmının en önemli sebebi sosyeteye dönmek, fakat bu senin de balolar ve ziyaretlere katılman anlamına geliyor. Bundan çok mu nefret edeceksin?"

"Emin değilim," diyerek itiraf etti Randall. O sırada önlerindeki kapılar açıldı. "Bu tür ortamlarda pek vakit geçirmedim. Belki makul ölçüde, sosyal rutinler eğlenceli

olabilir. Ya sen, yüksek sosyetenin eğlencelerini çok mu özlemiştin?"

"Gençken görücü usulü bir evlilik yaptığım için taşrada tek başıma kalmıştım. Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımla ilgili bir fikrim yok. Eğer hoşuma giderse senin gibi ölçülü bir şekilde buna devam edebilirim." Eli Randall'ın kolunu sıktı. "Sonbahar mevsiminin başlangıcında buraya vardığımız için şanslıyız. İlkbahar sezonu benim için biraz fazla olurdu."

Uşak yüzünde hafif bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. Uşak standartlarına göre bu kadar bir gülümseme bile mutluluktan uçmak anlamına geliyordu. "Binbaşı Randall, Bayan Bancroft, sizi tekrar görmek ne güzel. Dük ve Düşes bu akşam evde yiyorlar. Geldiğinizi onlara bildireyim."

"Yemek yiyorlarsa lütfen bölme Holmes," dedi Randall. "Yemekten sonrası da yeterince uygun."

"Geldiğinizi hemen bildirmezsem bu işime mal olabilir." Holmes aksi bir yüz ifadesi takınmıştı.

Randall Julia'ya baktı, bakışları muziplik saçıyordu. "O halde onlara Binbaşı Randall ve eşinin geldiğini bildir."

Holmes öyle şaşırmıştı ki, "Tabii efendim," demeden önce kaşlarının havaya kalkmasına engel olamamıştı. Başıyla onları selamlayarak çekildi.

"Bu ikisinin de hızla burada olmasını sağlayacak," dedi Julia şapkasını çıkarırken. "Özellikle de Mariah'nın."

Tahmininde yanılmamıştı. Julia pelerinini henüz çıkarmıştı ki koşar adımlarla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Düşes neşeyle, "Randall, seni dönek," dedi. "Kız kardeşim Sarah ve onu alıp Gretna Green'e götürmekle ilgili planlarından vaz mı geçtin?"

Mariah girişteki hole gelmişti, enerjik yapısı yüksek

tavanlı holü adeta aydınlatıyordu. Ashton ise mesafeli bir halde birkaç adım gerisindeydi, fakat yüzündeki gülümseme Mariah kadar misafirperverdi.

Onlarla karşılaşınca düşes öyle hızlı durmuştu ki ardından gelen kocası neredeyse ona tosluyordu. "Julia! Sen ve Randall evlendiniz mi?"

"Aslında, evet," dedi Julia usulca.

"İnanamıyorum!" Mariah kendini Julia'nın kollarına atıp onu coşkuyla kucakladı. "Sana Randall'ın ondan hoşlandığını söylemiştim."

"Buradaki tek erkek olarak ben de birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını düşünmüştüm," dedi Ashton Randall'la el sıkışırken. "Mariah'nın en yakın arkadaşını ailemize katmana çok sevindik Randall."

"Julia ilgilenmiş görünmüyordu ama benim yaralı bacağımı iyileştirdikten sonra onunla evlenmem gerektiğine karar verdim, böylece bir dahaki yaralanmamda elimin altında olacaktı," diye açıkladı Randall.

"Yürüyüşün gerçekten çok düzelmiş." Ashton'ın yeşil gözleri şaşkınlığını yeterince belli ediyordu. "Neden Julia'yı istediğini anlıyorum. Onun evet demiş olması ise çok daha şaşırtıcı."

Julia dükün algısı çok kuvvetli bir adam olduğunu hatırladı. "Aslında dul olmaktan bir şikâyetim yoktu, fakat Randall fikrimi değiştirdi." Yüzünü buruşturdu. "Hafifletici sebepler vardı tabii."

"Bu gerçekten kulağa ilginç geliyor," dedi Mariah. "Hadi çıkıp üzerinizi değiştirin, sonra yemekte bize katılın. Fazla abartmaya gerek yok bu gece resmiyetten oldukça uzağız."

"On dakika o halde." Randall kolunu Julia'ya uzattı.

Yardımcıya ise, "Leydi Julia'nın valizlerini benim odama götür lütfen," dedi.

"Leydi Julia mı?" diye sordu Mariah.

"Sana karmaşık olduğunu söylemiştim!" Julia merdivenleri çıkarlarken dönüp omzunun üzerinden seslenmişti.

Julia daha önce Ashton Malikânesi'ni ziyaret ettiğinde Randall'ın odalarını görmemişti. O nedenle oturma odasına girdiklerinde ilgiyle etrafı inceledi. Oldukça geniş, mavi ve bejin sakin tonlarında iyi döşenmiş bir odaydı. Pencereler evin arkasındaki bahçeye bakıyordu. "Burası çok güzel. Burada neden bu kadar rahat ettiğine şaşmamak gerek."

"Ash'in burada kendimi evimde gibi hissetmeme izin vermesi gerçekten çok cömert bir davranış," diye onayladı Randall. "Yatak odası ise şurada ve şu kapı da giyinme odasına açılıyor."

Giyinme odasının kapısı açıldı ve koyu renk saçlı sırım gibi genç bir adam kolunda Randall'ın paltosuyla içeri girdi. "Hoş geldiniz Binbaşı." Sonra Julia'yı gördü. Londra'ya yaptıkları önceki seyahatten onu tanıyordu, yüzündeki canlı ve merak dolu ifade ile başını eğerek selam verdi. "Bayan Bancroft. Hoş geldiniz efendim."

"Artık Bayan Bancroft değil." Randall elini Julia'nın sırtına koydu. "Artık Leydi Julia Randall. Eşim."

Julia, yardımcıların patronları evlendiğinde onları kıskanabildiklerini biliyordu, ama şansına o ve Gordon dostça bir ilişki içindeydiler. Her ne kadar şaşırmış görünüyorsa da genç adam bu duruma bozulmamıştı. "Tebrik ederim efendim!" Tekrar eğildi. "Hizmetçinizle yakın zamanda tanışacak mıyım, Leydi Julia?"

"Seni tekrar gördüğüme sevindim Gordon." Yıllarca

kendi işini kendi gördükten sonra Julia bir hizmetçisi olması gerektiğini unutmuştu. "Şu anda bir hizmetçim yok ama eminim yakın zamanda bir tane olacak." Kocasına baktı.

Randall kafasını salladı. "Yeni bir gardırobun olacağına göre bir hizmetçi şart."

Başvuranlarla görüşme yapma düşüncesi bile Julia'nın kendini yorgun hissetmesine yetti. "Belki de düşesin bana hediye edebileceği genç bir hizmetçisi vardır."

Gordon yardım etmek ister gibiydi. "Uygun olabilecek genç bir kız tanıyorum, Leydi Julia. Çok deneyimli değil ama elbiselerle, dikişle arası iyi. Ayrıca pozitif bir kişiliği var ve çalışmaya istekli."

Randall sırıttı. "Bu kız seni Portekiz'de söylediğin şarkılarla ilgili öven kız olmasın?"

Gordon kızardı. "Evet efendim. Fakat gerçekten Elsa'nın Leydi Julia'ya uygun olacağını düşünüyorum."

"O halde kesinlikle onunla görüşeceğim," diye kabul etti Julia.

"Teşekkür ederim, efendim!" Gordon başını eğdi. "Çantalarınızı getirecekler. Bu odaları paylaşıyor mu olacaksınız?"

"Aynen öyle," diye yanıtladı Randall. "Valizlerimizi boşalttıktan sonra bu gece izinli olabilirsin. Uzun bir yolculuk yaptık, erken yatacağız."

"Tabii efendim!" Gordon paltoyu sandalyenin arkasına bırakıp dışarı çıktı.

Yalnız kalır kalmaz, Randall Julia'yı kendine çekerek sarıldı. "Elsa'ya koşarak aynı evde çalışabileceklerini haber vermeye gideceğinden eminim. Kızla ilgili istemediğin kadar çok şey anlatabilirim sana, nasıl göründüğü, akrabaları ve Gordon ile nasıl tanıştığı."

Julia güldü. "O halde çalışmasını umarım." Randall'a sarılmak onu rahatlatmıştı. Onun kollarındaki tanıdık sevgi, kokusu, gücü. "Biraz cesaret versen şuracıkta uyuyakalabilirim," diye mırıldandı.

"Biraz yiyecek ve arkadaşlarınla olmaya ihtiyacın var. İkisi de aşağıda seni bekliyor." Elleri Julia'nın kalçalarını okşayarak onu kendine çekti. "Yolculuk yorucuydu ama Londra'da yapmak zorunda kaldığımızın yanında çok daha kolaydı. Erken yatmak iyi gelecek."

Randall'ın aklında dönüp duranın uyku olmadığını fark eden Julia tereddütle, "Ben de uyumaktan çok mutlu olacağım," dedi.

Onun söze gelmeyen endişelerini algılayan Randall, "Nasıl istersen," diye cevap verdi.

Julia onun sarılışındaki değişikliği sezmişti. Hâlâ şefkatliydi ama artık içinde beklenti yoktu. "Benimle ilgili gerçekten çok sabırlısın," dedi üzgün bir şekilde. "Bir askerin sürekli fethetmek isteyeceğini düşünüp duruyorum."

Randall kahkaha attı. "Bir askerin sabra, saldırma kabiliyetinden daha çok ihtiyacı vardır. Senin benimle yatmak istemen için bir yıl kadar beklemeye hazırdım, o nedenle bence çok iyi bir gelişme gösteriyoruz."

"Bu doğru," derken Julia düşünceliydi. "İki hafta daha geçtikten sonra çekingenliğim sonsuza dek kaybolmuş olabilir, böylece beni istediğin zaman baştan çıkarabilirsin."

"Ondan sonraki iki hafta da senin beni baştan çıkarmaya başlamanı umuyorum." Randall onun sol kulağının altındaki hassas noktayı öptü.

İçindeki arzular ayaklanmaya başlayınca Julia'nın ne-

fesi kesildi. Kendini böyle bir yakınlığı başlatırken asla hayal edememesine rağmen bu fikir cesur olduğu kadar akıl çelici gelmişti ona. "İlginç bir fikir, Alexander. Yine de şimdilik, biraz kendimize gelip ev sahiplerimizin yanına gitmeliyiz."

"Ne kadarını bilmelerini istiyorsun?" diye sordu Randall onu bırakırken.

Julia düşündü. "Her şeyi, fakat en kötü kısımlar hariç sanırım. Yara izleri ve... Kısırlığım değil. Ama kaçırılma ve Branford'ın ölümüyle ilgili olanları bilmeliler."

"Onlara istediğini anlatacak kadar güvenebilirsin." Yüzünü yıkayabilmek için lavaboya su doldurdu. Yüzünü kuruladıktan sonra sözlerine devam etti. "Tahmin ediyorum ki herkese anlatılacak olan hikâye daha ihtiyatlı olacaktır. Bunun detaylarıyla ilgili fikir birliğine varmalıyız."

Julia saçlarını tarayıp başının arkasında toplarken yanında güvenebileceği dostları olmasına seviniyordu. Randall bu dostların içinde birinci sırada yer alıyordu ama Mariah ve Ashton da hemen onun arkasından geliyordu. "Herkes Branford'ın düşerken aldığı darbe nedeniyle öldüğünü öğrenebilir. Bu bir gerçek. Ben o kadar sarsılmıştım ki kaçtım ve herkesin öldüğümü düşünmesine izin verdim, bu da bir çeşit gerçek sayılır."

"Hatırlanması kolay olacak kadar gerçek." Randall da aynı fikirdeydi. "Evliliğimizin resmi hikâyesi olarak ne anlatmalıyız?"

"Hartley'de tanıştığımızı ve senin ölen kocamın kuzeni olduğunu öğrenince gerçekleri sana anlattığımı söyleyebiliriz." Julia suyu yüzüne çarptı. "Yas tutarak geçen on iki yılın ardından tekrar evlenmeyi düşünmeye hazırdım ve sana nasıl karşı koyabilirdim ki?"

Randall gözlerini devirdi. "Gerçeğe yakın kalmamız gerektiğini unutma. Ne kadar az detay olursa o kadar iyi. Sen sosyal ortamlarda bulunmadığına göre daha önce Londra'da olduğun sırada tanışmış olmamız kafaları karıştıracaktır."

Julia onun karşı konulmaz olduğunu söylerken bir miktar şaka yapmış olsa da bu doğruydu. Beyaz keten gömleğin Randall'ın vücudunun ince, kaslı ve güçlü yapısını gösteriyor olmasından her normal kadının ilk görüşte etkilendiği kadar etkilenmişti. Julia tanıştıklarında normal değildi - ama kadınsı doğası hızla iyileşiyordu.

Randall ceketini değiştirip Julia'ya kolunu uzattı. Birlikte merdivenlerden aşağı inip Ashtonlar'a katıldılar. İçeri girdiklerinde Mariah ışık saçıyordu.

Julia içeri girer girmez arkadaşına baktı ve ışığı fark etti. "Hamilesin!"

"Nereden biliyorsun?" Mariah şaşırmıştı. "Ama tabii ya. Burada olduğun için çok mutluyum. Heyecanlıyım ama biraz da panik oldum."

"Bu benim için de geçerli!" Ashton aceleyle eklemişti.

Acıyla karışık bir kıskançlığı bastırırken Julia onları temin etti: "Bebek sahibi olmak dünyadaki en doğal şeydir. Eminim harika bir şekilde üstesinden geleceksiniz."

"Tebrikler!" Randall Ashton'ın elini sıktı ve Mariah'yı yanağından öptü. "Aileleriniz de heyecanlı olmalı."

"Öğrendiklerinde olacaklar," dedi Mariah. "Henüz kimseye söylemedik. Ama Julia'nın tahmin etmesine çok sevindim, böylece bundan bahsedebileceğiz."

"Artık haberlerimizi birbirimize verdiğimize göre modaya uygun olarak bir kadeh şeri içebilir miyiz?" diye sordu dük. "Yoksa aç kurtlar gibi yemeğe mi saldırmalıyız?"

"İkincisi! Artık sürekli aç kurtlar gibiyim." Mariah yüzünü buruşturdu. "Sabahları hariç, o zaman midem bulanıyor."

İki çift de kahkahalarla gülerek aile yemek odasına geçtiler. Burası görkemli yemek salonundan çok daha sıcak bir ortamdı. Yemek bitene dek genel konular hakkında neşeyle sohbet ettiler. Mariah hanımlar için çay, beyler için şarap söyledikten sonra Ashton hizmetçileri göndererek özel konuşmaları için bir ortam sağladı. "Şu karmaşıklıklardan söz edin. Tatsız bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum."

Randall Julia'ya baktı. Julia anlatmaya başlaması için onu başıyla onayladı.

"İlk karmaşa Hartley'e vardığımda Julia'nın kaçırıldığını öğrenmemle başladı." Bu mevzu Ashtonlar'ın dikkatini çekmişti, Randall onlara Julia'yı nasıl kurtardığını ve Edinburgh'da nasıl evlendiklerini anlattı. Dükün kısılmış gözleri, yumuşak görünümünün altında çelik gibi bir sertlik olduğunu hatırlatmıştı ona.

Randall sözlerini bitirdiğinde, Mariah sakin bir ses tonuyla, "O sırada Hartley'i ziyaret etmiş olmana şükürler olsun," dedi. "Daventry Julia'yı öldürür müydü?"

"Onu soğukkanlılıkla öldürmeyi planlayacağını sanmıyorum. Ama kızdığı zaman..." Randall yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Julia onu tanıyordu. Crockett seni ona götürdüğünde sence ne yapacaktı Julia?"

"Tahminimce Daventry beni kaçırmalarını bana bağırıp küfür edebilmek, ne kadar aşağılık bir kadın olduğumu söyleyebilmek için emretti." Julia sakin görünmeye çalışıyor, sanki havaların nasıl olduğundan söz ediyormuşçasına konuşuyordu. "Beni öldürmeyi planlamamıştır belki de, fakat kontrolünü kolaylıkla kaybedebilirdi."

Ashton, "Daventry'nin bu işkencesi evlendiğinizi öğrendiğinde bitecek mi?" diye sordu.

"Öyle sanıyorum." Randall'ın sesi çelik gibiydi. "Fakat emin değilim. Bitmezse, karımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Şu anda Londra'da olmalı, ona bir mesaj gönderip en kısa zamanda benimle görüşmesini isteyeceğim."

Julia derin bir nefes aldı. "Onu ziyaret edeceğin zaman seninle geleceğim."

Randall kaşlarını çattı. "Daventry seninle evlendiğimi öğrendiği zaman ciddi bir öfke patlaması yaşayacaktır. Senin orada olman bu durumu daha da kötüleştirebilir."

"Görüşmenin çabuk bitmesini de sağlamış olurum." Julia acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Bu yüzleşme ikimizi de zedeleyecekse, birlikte olursak buna katlanmak daha kolay olacaktır."

Randall'ın yüz ifadesi yumuşamıştı. "Belki de haklısın."

"Sorunlardan bahsettiğimiz yeter. Artık eğlencelerden söz etme zamanı," diye söze girdi Mariah. "İkinizi de bir balo ile sosyeteye tanıştırmalıyız. İki hafta içinde harika bir elbise yaptırabiliriz Julia. Terzinin buraya gelmesini sağlayacağım. Randall, sen de üniformanı giymelisin. Bu kıyafetin üzerindeyken en dayanıklı kadınları bile bayıltabilirsin."

Randall Mariah'nın bu sözleri üzerine inledi. Julia ise Mariah ile aynı fikirdeydi. Randall'ı duymazdan gelen Mariah sözlerine devam etti. "Adam, sosyal kredin Castleton'ın Julia'yı reddetmesinin üstesinden gelmeye yeterli olur mu?"

"Olur, sanırım." Ashton karısına sevgiyle gülümsedi.

"Castleton pek popüler sayılmaz, öte yandan sen, sevgili altın düşesim, seçkinler arasında pek gözdesin."

"Altın düşes?" dedi Randall meraklı bir ifadeyle.

"Yüksek sosyete lakaplara bayılıyor," diye sırıttı Mariah. "Ailemi göz önüne alarak bu lakabı oldukça havalı buluyorum."

Julia'nın aklına bir fikir gelmişti. "Büyükannemin de katılmasının faydası olur mu? Ailemde beni reddetmeyenlerin de olduğuna işaret edebilir belki."

Mariah onayladı. "Mükemmel bir fikir. Büyükannen kim?"

"Charente Düşesi."

Londra sosyetesini en yakından tanıyan kişi olan Ashton kahkahalara boğuldu. "Londra'daki en seçkin, en münzevi, peşinden en çok koşulan asil kadındır o! Eğer işbirliği yapmak isterse onun varlığı tabii ki işinizi kolaylaştıracaktır."

Randall'ın kaşları çatıldı. "Anladığım kadarıyla Londra'daki en asil kana sahip olduğunu söylerken şaka yapmıyordun, leydim."

Julia omuz silkti. "Bana göre o sadece bir büyükanne. Onu en son ziyaret ettiğimde bana artık dünyaya dönme zamanımın geldiğini söylemişti, yani senin çabalarını onaylayacaktır, Mariah."

Arkadaşının gözleri parıldıyordu. "Sosyete bir oyundur ve biz de sonbaharın en çok konuşulacak balosunu vermek üzere kartlarımızı dağıtmış bulunuyoruz!"

21. Bölüm

Randall ertesi sabah ilk iş olarak Daventry'ye bir not göndererek evlendiğini ve eşini onunla tanıştırmak istediğini bildirdi. Amcası hemen bir cevap göndererek aynı gün öğleden sonraya randevu verdi.

Randall Julia'yı bir Ashton arabasına bindirirken, "Ne kadar sakin görünüyorsun," dedi karısı ona. "Eldiven giyiyor olmasaydım tırnaklarımı yiyor olurdum."

Randall güldü. "Sakin görünüyorsam bu tamamen bir yanıltmaca. Küçük bir çocukken Daventry'nin evine gönderildiğimde, o benim gözümde Tanrı ve Şeytan'ın bir araya gelmiş haliydi. Büyük savaşlara giderek mümkün olduğunca gözden uzakta durmayı tercih ettim, o nedenle bu pek de iple çektiğim bir buluşma değil."

Randall Daventry Malikânesi'nin tavan arasında yattığı sırada amcası tam anlamıyla bir şeytan olmuştu. Bu adamla medeni, yetişkin bir ilişki kurabilmek mümkün müydü? Muhtemelen hayır. Julia ile evlenmek amcasıyla olan ilişkisinin sonsuza dek sona ermesi anlamına gelebilirdi.

Eğer öyle olacaksa, ondan kurtulmak hayırlı olacaktı. "Gelmek istemekle doğru olanı yaptın," dedi Julia'ya.

"Onunla bir arada yüzleşmemiz, tek tek yüzleşmekten daha kolay olacak."

Randall elini tutarken Julia gergin bir gülümseyle ona baktı. Parmaklarının nasıl buz kestiği eldivenlerinin altından bile anlaşılıyordu. Yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadılar.

Daventry Malikânesi'ne vardıklarında, Julia arabadan indikten sonra Randall'ın koluna yapıştı. "Bu evden nefret ediyorum," diye dişlerinin arasından tıslarken merdivenlerden çıkmaya başladılar. "Branford'la evlendikten sonra Bristol yakınlarındaki eve taşınmadan önce birkaç gün burada kalmıştık."

Randall onların düğün törenlerini de balayılarını da düşünmek istemiyordu. "Bu yerden ben de pek hoşlanmam. Korkarım burası satılamayacak mallardan biri, fakat bana miras kaldıktan sonra kiraya verilmemesi için hiçbir neden yok. Biz de kendi hoşumuza giden bir ev seçebiliriz."

Julia'nın yüzü aydınlandı. "Harika bir fikir!"

Ardına kadar açılmış olan kapıya vardılar. Uşak saygıyla eğildi. "Lord ve Leydi Daventry sizi ve eşinizi oturma odasında karşılayacaklar, Binbaşı Randall."

Kontesin de görüşmede yer alıyor olması, Daventry'nin vârisini saygın bir şekilde karşılamaya karar verdiğini gösteriyordu. Randall, Daventry Julia'yı tanıdıktan sonra bu durumun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Birlikte oturma odasına doğru yol aldılar. Daventry Kontesi bir çay tepsisinin arkasında oturmaktaydı. Kontun üçüncü karısı orta yaşlarda, doğal bir asaleti ve sakin bir tabiatı olan çekici bir sarışındı. Konuklarını selamlamak üzere başını eğdi ama ayağa kalkmadı.

Daventry'nin varlığı tüm odaya hâkimdi. Uzun boylu,

beyaz saçlı ve güçlü hali ile Randall'a ateşlenmek üzere olan bir roketi anımsatıyordu. Randall ve Julia odaya girdiğinde ayağa kalktı. Julia Randall'ın biraz gerisinde kalmıştı. Randall onun önleyemeyecekleri sonu bir miktar da olsa öteleyebilmek istediğini tahmin ediyordu.

"İyi günler, Randall." Daventry gergindi. "Gelinini seçerken bana danışmanı beklerdim. Umarım uygun bir kadın seçmişsindir."

Randall amcasının bilindik baskınlığına karşı hissettiği tepkiyi bastırmaya çalışarak karşılık verdi: "Karımla yaşamak zorunda olan benim, o nedenle seçim bana ait olmalı. Öte yandan gelecekte kontesliği devralmasını arzu edeceğiniz kadar soylu biri olduğuna sizi temin ederim. Amca, Leydi Daventry, sizi eşim Leydi Julia Randall ile tanıştırmama izin verin."

Julia bir adım öne çıktı. "İyi günler, Lord Daventry, Leydi Daventry."

Kontes kibarca gülümseyerek Julia'nın selamına karşılık verdi, fakat dük Julia'yı gördükten sonra donakalmıştı. "Lanet olsun sana, Randall!" Daventry'nin nefesi kesildi. "Bu katil kadını ne cüretle evime getirirsin! Bu kötü bir şaka mı?"

Randall sinirlerinin gerildiğini hissetti ama kontrolünü kaybetmedi. "Asla efendim. Julia ve ben Edinburgh'da evlendik."

Daventry küfürleri birbiri ardına sıralıyordu. "En sonunda büyüyerek sorumluluklarını üstlenecek hale geldiğini sanmıştım. Fakat sen oğlumu öldüren kaltak ile evlenmişsin!"

Artık olaya müdahale etme vakti gelmişti. Randall

Julia'nın elini tutuyordu ama kimin daha çok sakinleştirilmeye ihtiyacı olduğundan emin değildi. Julia'nın yüzü bembeyazdı ancak etrafını saran öfkeye rağmen bakışlarını bir an bile kaçırmamıştı.

"Branford'ın ölümü Julia kendi hayatını müdafaa etmeye çalışırken olan bir kaza sonucu oldu." Randall açık konuşuyordu. "O bir canavardı Daventry, sen her ne kadar gerçeği görmeyi hep reddettiysen de. Kendi zevki için insanların canını yaktı. Senin evinden kaçarak hayatımı kurtarabildiğim için kendimi şanslı saydım. Julia senin oğlunun ellerinde neredeyse ölüyordu."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Daventry. "Branford oğulların en iyisiydi, saygılı ve itaatkârdı. Sen daima onun gücünü ve üstünlüğünü kıskandın. Ne cüretle kendini savunmak üzere burada değilken onu suçlayabilirsin!"

"Sana saygılıydı, çünkü parayı sen kontrol ediyordun," diye itiraz etti Randall. "Başka herkese acımasız ve saldırgan bir şekilde davrandı. Ölümünden sonra Julia'yı suçlayarak babası tarafından reddedilmesine neden oldun." Randall Julia'nın elini sıktı. "Julia senin ve Castleton'ın yaptığı kötülüklerden kurtulmayı başardı. Şimdi ise benim karım ve onu hiçbir şekilde tekrar incitmene izin vermeyeceğim."

"Demek bu kurnaz sürtük seni yalanlarıyla kandırdı." Julia'yı süzen Daventry'nin dudakları acımasızca kıvrıldı. "Oğlumla evlendiği günkü kadar genç ve masum görünüyor. Senden bıktığına karar verip yine öldürmeye kalktığında beni suçlama."

Randall'ın sinirleri tepesine çıkmıştı ama patlayan Julia oldu. "Yeter!"

Randall'ın elini bırakarak Daventry'ye doğru yaklaştı.

"On iki yıl önce yaşadığın acının yargıların üzerindeki etkisine anlayış göstermiştim ama artık yeter!" diyerek öfkesini kustu. "Branford beni öldürmeyi neredeyse başarıyordu. Geçen yaz, sen de Randall'ı öfken sebebiyle ihmal etmekle neredeyse öldürecektin. Branford bir deliydi ve ondan korktuğum kadar ona acıyordum da. Fakat sen deli değilsin. Sen bencil, küstah, zorba zalimin tekisin ve bu delilikten çok daha öte bir kötülük!"

Bu sözler karşısında Daventry irkildi. "Kutsal ebenin böyle tehlikeli bir sürtük olduğunu biliyor muydun Randall? Onun yalanlarına inanırsan, benim düşündüğümden çok daha büyük bir aptalmışsın demektir!"

"Senin o onurlu, masum oğlunun yaptıklarına dair kanıt mı istiyorsun? Kanıtı kendi gözlerinle gör o halde!" Julia üzerindeki giysinin göğüs kısmındaki eşarbı açtığında, göğüslerinin üst kısmındaki yara izleri ortaya çıktı. "Branford beni az kalsın öldürmek üzere olduğu o gece, baş harflerini üzerime kazıdı." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Taşıdığım çocuğu düşürene kadar beni tekmelediği gece. Öldüğü gece."

Kontes nefesini tutarak elini ağzına götürdü. "Ulu Tanrım!"

"Bütün bunları bizzat yapmış olduğuna eminim." Daventry şaşkınlık içinde bir an sustuktan sonra bunları söylemişti ama sesindeki tereddüt duyulabiliyordu. Bakışları yara izlerine odaklanmıştı.

"Aptal olma Daventry." Randall amcasını tekme tokat dövmek için duyduğu isteği bastırmaya çalışarak kolunu Julia'nın titreyen omuzlarına sardı. "Branford'ın deliliğinin izlerini taşıyan tek kişi Julia değil. Onun yarısı kadar bir çocukken bana yaptıklarının izlerini göstermemi ister misin?"

Daventry'nin yüzü öfke ve ıstırapla gölgelenince kontes söze girdi. "Onu sevdiğini biliyorum hayatım, fakat Branford... Normal değildi." İfadesinde bir an için bir hoşnutsuzluk belirdi. "Ben de onunla yalnız kalmamayı tercih ederdim."

Kocası ona bakmak üzere döndüğü sırada kontes konuşmasını sürdürdü. "Branford sevimli olabilmesine rağmen bir dolu insan onun ne kadar acımasız olduğuna dair hikâyeler anlatıyor. Onun hizmetinden kaçan hizmetliler bana sığındı hep, dükkân sahipleri ve kiracılar, hepsi onun tarafından zarara ve hasara uğratılmıştı. Hiçbiri sana gelmeye cesaret edemedi, çünkü sen asla dinlemiyordun." Sevgi dolu bakışları Julia'ya döndü. "Olanlarla ilgili bu zavallı kızı suçlamayı bırak artık."

Yüzü savunmasız bir ifadeye bürünen Daventry, "Sen de mi, Louisa?" diye sordu.

"Artık geriye bakmayı bırakmanın vakti geldi," derken kontesin sesi sevgi doluydu. Elini karnına götürdü. "Gelecek geçmişten daha önemli."

"Haklısın, sevgilim." Daventry'nin içinde nasıl bir duygusal savaş verdiği yüzünden okunuyordu. Ziyaretçilerine döndü. "Randall, seni son vârisim olarak kabul etmeye hazırdım, ancak son günlerde öğrendim ki seni reddedebilme hakkım varmış. Louisa, ayağa kalk."

Kontes ayağa kalktı ve ilerlemiş hamileliği gözler önüne serildi. Bu haber Randall'a bir yumruk gibi inmişti. Ama bunu belli ederse lanetlenebilirdi. Birkaç hızlı kalp atışından sonra kendini toparlamayı başardı. "Tebriklerimi sunarım, efendim, leydim," derken sakin olmayı başarmıştı. "Bu sizler için çok iyi bir haber."

"Ama senin için değil." Daventry'nin sesi kararlıydı.

"Bu bir erkek evlat olacak. Biliyorum. Ben her zaman sadece erkek evlat dölledim. Bu kez sağlıklı olacak ve Daventry vârisi benim kanımdan biri olacak!"

Randall amcasının değişen ruh halinden faydalanarak, "Beni reddetmekte özgürsün ama karıma eziyet etmeyi bırakmak zorundasın," dedi. "Crockett ve adamlarına bu işi bırakmalarını söyle."

Randall, kocasının bunları yaptığından habersiz olduğunu tahmin ettiği kontese baktı. "Geçtiğimiz ay Julia evinden kaçırıldı, eziyet gördü ve senin adamların tarafından ona ateş açıldı. Bunların hepsi Branford hakkındaki gerçeği görmeyi reddettiğin için oldu. Julia'nın dediği gibi, yeter artık!"

Randall'ın gözleri en korkunç asker bakışıyla kısılmıştı, silahlı adamların karşısında beti benzi attıran bakıştı bu. "Ya da kan akacak ve bu kan ne Julia'nın ne de benim kanım olacak."

"Binbaşı haklı, Daventry." Randall'ın sözleriyle dehşete kapılan kontes söze girmişti. "Yeğeninin karısını gerçekten rahat bırakmalısın. Bu çok uygunsuz."

Kont yüzünü buruşturdu, fakat karısına baktıktan sonra istemeye istemeye, "Crockett'e gelecekte onu rahat bırakmasını söyleyeceğim," dedi.

"Bu konuda bir centilmen olarak söz veriyor musun?" diye sordu Randall.

"Evet, lanet olsun, söz veriyorum," diye homurdandı Daventry. "Şimdi evimden defolun. Tanrı'dan dileğim ikinizi de bir daha asla görmemek. Benden bir kuruş bile miras alabileceğini de sanma sakın!"

"Geçmişte bana hiçbir şey vermedin." Randall öfkesini

dışa vurmaya başlamıştı. "Gelecek için de bir şey bekleme-dim. Reddedilmiş olmak da bunu resmileştiriyor."

"İkiniz de belanızı bulacaksınız!" Daventry misafirleri-ne son bir kez nefret dolu bakışlar fırlattıktan sonra öfke içinde odayı terk etti.

Sessizliği ilk bozan kontes oldu. "Bu kesinlikle hiç hoş değildi. Çay içerken bana eşlik eder misiniz? Çok sakinleş-tirici bir çay, aşçım da çok güzel kekler pişiriyor."

Randall Julia'ya göz attı. Hissettiği öfke ve yorgunlu-ğun aynısını Julia'da da görebiliyordu ama yine de Julia teklifi kabul eder şekilde kafasını salladı. "Teşekkürler, Leydi Daventry," dedi. "Bu gerçekten iyi olur. Leydi Julia ile tanışmadınız, sanırım."

"Hayır ama çok isterim. Lütfen, oturun." Kontes çay sehpasının diğer tarafındaki sandalyeleri işaret etti. Ran-dall bu yakınlıkta kontesin yüzündeki ince çizgileri ve gergin ifadeyi görebiliyordu. Yine de zarafeti inkâr edi-lemezdi.

"Oolong çayı alır mısınız?" Kontesin eli iki çaydanlık arasında gidip geldi. "Ayrıca lapsang souchong çayı da var. Benim favorim o."

Bu koşullar altında bu kadar sakin davranması bir de-lilikti, fakat Randall Daventry ile yaşarken bu vahşi ruh hallerini görmezden gelme kabiliyetinin gerekli bir özellik olduğunu düşündü. "Lapsang souchong alayım lütfen." Randall onun da bir mahkûm olduğundan şüphelense de onun içtiği çaydan içmenin bir zararı olmayacağını aklın-dan geçirdi. Muhtemelen aynı şeyleri düşünen Julia da, "Ben de aynından alayım lütfen," dedi.

Leydi Daventry ikisine de kokulu çaydan zarif bir şekil-de servis yaptı. "Leydi Julia, lütfen sandalyenizin arkasına

asılı ipek şalı bir armağan olarak kabul edin. Bu renk size çok yakışacak," dedi.

"Teşekkür ederim Leydi Daventry." Julia şalı omuzla-rına sararak elbisesinin kırışmış önünü tamamen kapadı. "Çok cömertsiniz."

"En azından bunu yapabiliyorum." Kontes çay fincan-larını onlara uzattı. "Genç kızlığımda annenizi tanırdım Binbaşı ve ona hayrandım. Ona benziyorsunuz."

Randall porselen fincanı alırken boğazında beklenme-dik bir düğümlenme hissetti. "Teşekkür ederim. Aileme benzediğim için mutluyum."

"Olmalısınız da. Blair ailesi Randall ailesine oranla çok daha güvenilir." Kontes kendi çayına şeker koyarak karış-tırırken bakışları gümüş çay kaşığına odaklanmıştı. "Ama Daventry deli değildir, şeytan da değildir. Sadece gözünü böylesine kör eden konuya karşı çok hassas."

"Bu kadar büyük bir görmezlik, şeytani bir şey barındır-mıyor olabilir, fakat çok kötü sonuçlar doğurduğu aşikâr," dedi Randall kuru bir sesle. "Branford'ın normal biri ol-madığı şüphe götürmez bir gerçek ama babasının onu kontrolsüz bırakması onun yıkıcılığını daha da artırdı." Çayını karıştırırken kaşığın porselenle temasının çıkardığı ses, sessizlikte iyice belirginleşmişti. "Onu Julia gibi ma-sum küçük bir kızla evlendirmek cinayetten farksızdı."

"Evet öyleydi." Kontesin üzgün bakışları Julia'ya çev-rildi. "Daventry senin hayatta olduğunu söylediğinde çok sevindim. Branford hakkında duyduğum hikâyelerden, onunla aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir kâbus olabileceği-ni hayal edebiliyorum."

"Hayır," dedi Julia yumuşak bir sesle ama gözlerindeki ifade acı doluydu. "Gerçekten tahmin edemezsiniz."

Leydi Daventry hareketsiz kaldı. "Sanırım edemem. Kocamın Branford için böyle bir evlilik ayarlaması çok yanlıştı, fakat o da soyunun devam etme endişesini taşıyordu. Korkusu asla haklı gösterilemez. Ben dahil üç karısı da birçok düşük ve ölü doğum yaşadı. Bu kez hamile olduğumu ona söylemeden önce bir süre bekledim, hamileliğin devam edeceğinden emin olana dek ona bahsetmedim."

"Branford'ın deliliği ailenin Randall tarafından mı geliyor?" diye sordu Julia.

Kontes başını salladı. "Annesinin tarafından. İlk kontes biraz deliydi ama anlaşılan o ki sahip olduğu cazibe karşı konulamaz olmuştu. Daventry onu hâlâ hayatının aşkı olarak görür. Çocuk doğururken öldü."

Leydi Daventry'nin bu bağlılığından etkilenen Randall, "Ama amcam iki kez daha evlendi," dedi.

Kontes onlara kek ikram ederken cevap verdi: "Kont soyunun devam edeceğini görmek konusunda kararlıydı. Küçük oğlu Rupert'tan çok ümitliydi ama Rupert çocukluk dönemini atlayabildiyse de hep hastalıklıydı. Daventry o on yaşında öldüğünde acıdan deliye dönmüştü." Kontesin yüzü gölgelenmişti. "Ben de çok üzüldüm, o iyi bir çocuktu. Deli değildi. Daventry'nin ikinci evliliğindendi o."

Julia keskin bir ses tonuyla sordu: "Siz hassas bir kadına benziyorsunuz. Kocanız Randall'ı kendi evinde bakımsızlıktan ölüme terk ettiği sırada neredeydiniz?"

Leydi Daventry direkt olarak Randall'a bakarak konuşmaya başladı. "Sizi İspanya'dan yaralı olarak getirdiklerinde ben Turville Park'ta yaptığım düşük sonrası iyileşme sürecindeydim Binbaşı. Lütfen benim asla böyle kötü bir davranışa müsaade etmeyeceğime inanın. Daha sonra

olanları hizmetçilerden öğrendiğimde dehşete kapıldım. Lütfen en derin özürlerimi kabul edin."

Demek ki yaşayan tek oğlunu kaybetmekle kalmamış, ayrıca kontesin yaptığı düşük de Daventry'nin acısını katlayan bir unsur olmuştu. Yeğeninin hayatta kalma başarısını kıskanmasını anlamak bu şartlar altında çok zor değildi. Tabii bu öfke dolu acısı neredeyse Randall'ın hayatına mal olacaktı. "Sizin hatanız değildi, Leydi Daventry," dedi Randall. "Ama eğer Ashton gelip evi basmasaydı ölmüş olacaktım."

"O yaz herkes için korkunç bir yaz oldu. Size böyle davranıldığı için son derece üzgünüm ve Ashton gibi bir arkadaşınız olduğu için de son derece mutluyum." Kontes kararlı bir ifadeyle Julia'ya döndü. "Leydi Julia. Daventry sizin ebe olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?"

Demek bu konuşmanın amacı buydu. Leydi Daventry'nin misafirperverliği samimiydi ama Julia'nın ebelik vasıflarına ilgisi de yadsınamazdı.

"Aslında öyle." Julia zencefilli kekten aldı ancak bakışlarını ev sahibesininden ayırmadı. "Durumunuzu görüşmekten memnuniyet duyarım ama eminim burada bir doktorunuz vardır, değil mi?"

"Sör Richard Croft, bu konularda Londra'daki en iyi doktor olarak kabul edilir. Diğer oğullarıma hamile kaldığımda gençtim, bir sorun yaşamadım. Bir çocuk daha istedim. Bu nedenle Daventry ile evlendim. Ama şimdi... Kırk yaşın üzerindeyim."

"Sizin yaşınızda sorunsuz doğum yapan hastalarım oldu," dedi Julia kontesi rahatlatmaya çalışarak. "Bu nadiren görülen bir durum değil."

"Bu konuda özel olarak görüşebilme fırsatımız olmasını umuyorum." Kontes Randall'a yandan bir bakış attı.

Julia gözlerinde bir gülümseme ifadesiyle başını salladı. "Bu en güçlü adamı bile ardına bakmadan kaçıracak türden bir konuşmadır Randall."

Randall ne konuşacaklarını hayal dahi etmek istemiyordu. Çay fincanını ve kek tabağını eline alıp ayağa kalktı. "O kapıdan geçince bir salon vardı diye hatırlıyorum?"

"Orası artık benim özel salonum. Daventry asla oraya girmez," diye yanıtladı kontes. "Muhtemelen dişilerden uzak kalabileceği kulübüne gitmiştir. Veya parkta hızla ata biniyordur."

Randall lanet olasıca herifin ata binerken boynunu kırmasını diledi ama o şeytan kendini korumasını ne yapar eder becerirdi. Kontesin özel salonuna geçerken bir daha bu eve asla girmek zorunda kalmamayı diledi.

22. Bölüm

Julia Daventryler'in evinden çıktığında sinirden titriyordu. Arabanın kapısı kapanıp gürültüyle öğleden sonra trafiğine karıştıklarında, "Hayatımda katıldığım en garip çay partisiydi," diye duygularını ifade etti. Şapkasını çıkardı ve gergin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir iki tokası yerinden oynadı.

"Gerçekten garipti," diyen Randall'ın yüzünde onu ilk kez Hartley'de gördüğü o erişilmez ifade belirmişti. "Leydi Daventry'nin sağlığı nasılmış?"

"Makul. Bebek oldukça harekeketli, erken doğsa bile hayatta kalmayı başarabilecekmiş gibi görünüyor." Julia kontesin isteği üzerine hissettiği canlı tekmeleri düşündü. "Bunun ötesinde bir şey söyleyemem. Daventry'nin dölünde bir zayıflık varmış gibi görünüyor, bu nedenle bir türlü sağlıklı bir çocuk sahibi olmayı başaramamış gibi."

"Kontes tehlikede olabilir mi? Oldukça endişeli görünüyordu."

"Doğum yaparken ölmekten çok korkuyor." Julia Leydi Daventry'nin armağanı olan şalı omuzlarına sımsıkı sardı. "Bu olabilir tabii. Çok fazla terslik olabilir."

"Onun yaşındaki birçok kadını güvenli bir şekilde doğurttuğunu söyledin."

"Evet ama bazılarını da kaybettim." Julia bazen rüyalarında - yoksa bunlara kâbus mu demek gerekirdi - ölen hastalarını görürdü. Bazen elinden gelenin en iyisini yapmak da yeterli olmayabiliyordu. "Leydi Daventry son düşüğünden sonra ciddi şekilde hastalanmış. Bu hamilelik muhtemelen onu daha da zorlayacak."

"Daventry'nin ayarladığı o pahalı doktor işe yaramaz mı?" Randall biraz ukalaca sormuştu bu soruyu. "Çok kıymetli vârisi mümkün olan en iyi koşullarda bakılacaktır hiç şüphesiz."

"Sör Richard Croft çok itibarlı bir doktor. Kontesin kanamasına neden oluyor ve onu zayıflatıcı bir diyete almış. Bunlar benim önereceğim şeyler değil." Julia kaşlarını çatmıştı. "Erkek doktorlara gitmenin moda olduğunu biliyorum ama bence yetkin bir ebenin bir doktor kadar iyi, hatta bazı durumlarda çok daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Ama tabii ki ben önyargılıyım."

"Bir kadının çevresine çok daha saygısı olurdu." Randall'ın yüzünde silik bir gülümseme belirdi. "Umarım kontes bunu atlatır. Herhangi bir kadının Daventry'yi bir koca olarak isteyebilmesine hayret ediyorum, fakat kontes onu iyi anlıyor ve hâlâ ondan hoşlanıyor gibi görünüyor." Kafasını salladı. "Kadınlar gerçekten sıra dışı yaratıklar."

Julia güldü. "Erkekler ve kadınlar genellikle birbirleri için birer muammadır. Ben cahilce merakıma yenilip kontese onunla neden evlendiğini sordum. Oldukça dürüst bir cevap verdi. Onun Byronic bir çekiciliği olduğunu düşünüyormuş."

Randall inanmaz bir ifadeyle, "Byronic mi?" diye sordu.

"Senin de söylediğin gibi, kadınlar çok garip yaratıklar olabilirler ve genellikle de güçlü adamlara karşı bir çekim duyarlar. Leydi dul kaldıktan sonra kendini nakış işlemeye ve hayır işlerine vermeye hazır hissetmemiş. Daventry ile evlenmek onu bir kontes yapmış, servet ve nüfuz sahibi olmuş. Tabii ki bu da ona cazip gelmiş."

"Tabii ki." Randall'ın sesindeki ukalalık dozu artmıştı.

Julia'nın düşünceleri kontesin sağlığından Randall'a kaydı. "Reddedilmek ve kovulmaktan ötürü kızgın mısın?"

"Bence gayet iyi idare ettik." Randall oturduğu yerden kalabalık caddeye göz atarken profili bir mermer gibi kusursuzdu. "Aramızda kalsın ama üç gün içinde İngiltere'deki en güçlü iki adam tarafından reddedildik."

"Babam beni on iki yıl önce zaten reddetmişti, dolayısıyla o kelimeleri duymak bir şeyi değiştirmedi," diye farkı belirtti Julia. "Ama sen sadece reddedilmekle kalmadın, ayrıca büyük ihtimalle kontluğu da kaybettin. Bu bir fark yaratıyor."

Dışarıda, Londra aksanlı bir ses sürücüye bağırıyordu. Randall söze karışmadan önce birkaç hakaret alış verişi duyuldu. "Bundan sonraki kont olma fikrine yavaş yavaş alışıyordum. Bunda bir nevi bir adalet vardı." Bakışlarını Julia'ya çevirdi ve onun elini tuttu. "Seni bir kontes yapabilmek isterdim."

"Bu benim doğmuş olduğum konumdan daha düşük bir durum olurdu, dolayısıyla benim için pek bir kayıp sayılmaz." Julia bu sözleri sarf ederken neşeliydi. "Ama sen gerçekten çok iyi bir kont olurdun. Adil, akıllı ve adamlarını yönetmekte deneyimli."

Randall bu iltifat karşısında omuz silkti. "Hayatımın

büyük bir bölümünde böyle bir miras devralacağımı hiç düşünmedim... Benden önce bir sürü adam vardı bunun için. O nedenle sadece bir binbaşı olmaya tekrar alışmam çok uzun sürmez."

"Ordudaki konumunu bileğinin hakkıyla kazandın, bu bir rütbeden çok daha fazlası demek."

"Soyluluk rütbesi sadece miras yoluyla alınır," diye onayladı Randall. "Muhtemel vâris olarak görüldüğümde bile mal varlığının bana gelmek zorunda olduğu için geldiğini düşünmüştüm. Daventry kişisel servetini bana asla gönüllü olarak bırakmazdı. Senin durumunda da böyle, reddedilmiş olman, zaten gerçekleşmiş bir durumun resmi hale gelmesiydi sadece."

Julia, sesinin o kadar da iyiymiş gibi çıkmadığını düşünerek onu dikkatle inceliyordu. Araba ilerlerken güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, Randall'ın yüz ifadesini açıkça ortaya döküyordu. Julia onun gözlerinde gördükleri karşısında şok geçirdi.

Kontluk rütbesini kaybetmek Randall için fazla bir endişe kaynağı olmasa da Daventry onun çocukluğunu şekillendiren güçlü adamdı. Randall amcasının öfke ve tacizleri karşısında cesaretle durmayı başardıysa da bundan hiç etkilenmemiş değildi. Tıpkı Julia'nın da babasının öfke ve nefretini umursamamayı başaramadığı gibi.

Yaralı bir ruhun, fiziksel yaralardan çok daha uzun bir süre acı vereceğini biliyordu. Daventry'nin Randall'ı vârisi olarak gönülsüz de olsa kabul etmiş olmasının, Randall'ın vâsisinden onaylanmaya en yakın gördüğü davranış olduğunu fark etti Julia. Bugün, Daventry aralarındaki bu kırılgan bağı da paramparça etmişti.

Randall'ın farkındalığı zorluklarla geçen çocukluğu

sayesinde bu derece bilenmiş olmasaydı, Randall Julia'ya karşı davranışlarında da bugünkü kadar hassas olamazdı. Julia onu kendi güvenliği için durmaksızın etrafını kolaçan eden ihtiyatlı bir çocuk olarak hayal etti. Tıpkı Branford yakınlarındayken kendisinin olduğu gibi. Şu anda Randall'ın canı yanıyordu. Artık Julia'nın ona bakma zamanı gelmişti.

Julia penceresinin gölgeliğini aşağı indirirken, "Bu saatte eve dönmek biraz uzun sürecek," dedi. Randall'ın üzerinden uzanıp onun tarafındaki gölgeliği de indirdi. "Bu süre zarfında Daventry Malikânesi'ne yaptığımız zorlu ziyareti unutmaya ne dersin?"

İçeri süzülen loş ışıkta Julia onun kaşlarının havaya kalktığını görebiliyordu. "Ne öneriyorsun?"

"Öpüşmeyi düşünüyordum." Julia bir miktar tereddütle başını kaldırarak dudaklarını onunkilere bastırdı. "Her zaman öpülen oldum, hiç öpen olmadım, o nedenle umarım benden kaçmazsın."

"Seni daha da yakınlaşmaya ikna etmeye çalışırken neden kaçmak gibi aptalca bir şey yapayım ki?" Randall'ın dudakları aralandı ve öpüşmeleri daha da derinleşti.

Dillerinin birbirine temasından keyif almış olması Julia'nın yaşlı adamın öfkeli seslerini unutmasını kolaylaştırmıştı. Gerçek olan bu adamdı işte, birbirlerine yaslandıklarında nabzının hızlanmasına neden olan bu adamdı. Randall'ın elleri sırtını okşuyor, Julia'nın bedenine zevk dalgaları yayılmasına sebep oluyordu. Gözetmenlerin genç kızları bu öpüşmelerden korumaya çalışmasına şaşmamak gerekirdi. İnsanı kendinden geçiren bu keyif, mantıklı düşünmeye imkân bırakmıyordu. Ama bu tehlikeli şekilde çekici adam onun kocasıydı ve şu anda mantıklı olmaya ihtiyaç yoktu.

Kontesin hediye ettiği renkli şalın altında, Randall'ın elleri Julia'nın göğsünü bulup kavradı, baş parmağı hassas tenini kat kat kumaşın altından uyarmaktaydı. Julia onun da vücudunu keşfetme isteğiyle elini şık giysilerin üzerinden kaydırarak göğsünü okşadı.

Julia'nın bileği Randall'ın pantolonunun içindeki sert çıkıntıya sürtündü. Julia korkmak yerine bundan hoşlandığına şaşırmıştı, bu sertlik Randall'ın onu çekici bulduğuna işaretti. Üzerinde böyle bir etkiye sahip olmaktan hoşlanarak pantolonun düğmelerini çözmeye başladı.

Randall onun elini yakaladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, leydim," dedi sertçe. "Beni öpüyor olman yeterli."

Julia başını geriye atıp onun gözlerine baktı. "Alex, bugüne kadar evliliğimiz ben ve korkularım üzerine ilerledi. Şimdi de ben senin için bir şey yapmak istiyorum."

Randall düzensiz bir nefes aldı. "Eğer eminsen..."

"Hem de çok." Julia düğmeleri açma işine geri dönerek Randall'ın sertliğini avuçlarına aldı. Erkekliğin bir silah olarak kullanılabildiğini deneyimlerinden biliyordu, fakat bu bilgi şu anda çok uzakta kalmış bir hatıraydı ve artık konuyla bir ilgisi kalmamıştı.

Şu anda önemli olan Randall'ın ellerinin Julia'nın omuzlarını nasıl kavradığıydı, Julia'nın onu mutlu etmekten ne kadar büyük bir haz aldığıydı. İlk evliliğinin ilk günlerinde bir adamı nasıl tatmin edeceğini öğrenmişti.

Öğrenim şekli biraz sert olmuştu ama iyi öğrenmişti. Daha sonra bu yeteneklerini kendini savunmak için kullanmış, Branford doyuma ulaşırsa, onu incitmeyeceğini düşünerek bunu yapmıştı.

Şimdi ise onu incitmeyecek bir adamla birlikteydi ve

bu şehvet dolu yeteneklerini hatırlıyordu. Ona daha büyük bir zevk verebileceğini fark ettiğinde, Julia böyle bir yakınlığa hazır olup olmadığı konusunda tereddüt etti. Karşısındakini mutlu etme isteğinin korkularından daha güçlü olduğunun farkına vardığı anda derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi.

"Aman Tanrım, Julia!" Randall'ın elleri omuzlarını sıkıyordu.

Julia şaşkınlıkla başını kaldırıp sordu: "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Randall kesik kesik soluyordu. "Ulu Tanrım, hayır!"

Aldığı cevaptan memnun olan Julia tekrar eğilerek dudakları ve diliyle uzun zamandır uygulamadığı hassas teknikleri uygulamaya koyuldu. Bu yakınlıktan kendisinin de zevk aldığına şaşırmıştı, sadece Randall'a zevk vermiyor, aynı zamanda bu zevki yaratmış olmanın gücünü de içinde hissediyordu. Arabanın içindeki hava ikisinin birbirine karışan tutkusunun kokusuna bürünmüştü. Randall'ın sert nefes alıp verişi ve kasılmış vücudu Julia'nın kendini pasif bir alıcı veya bir kurban değil, kendisine denk gerçek bir partneri olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Heyecanlanmış ve Randall'ı doruğa aslında amaçladığından biraz daha erken ulaştırmıştı. Randall elleriyle onun saçlarını kavramış, kalçası sarsılararak inlemişti. Sarsıntıları dindiğinde Julia başını onun karnına koyup halinden ne kadar memnun olduğunu hissetmişti.

Randall'ın onun saçlarını tutan parmakları gevşedi. "Sen hayatımda gördüğüm en sıra dışı kadınsın, Julia." Sesi hâlâ titriyordu. "Eğer bana izin verirsen..." Onu kucağından kaldırdı. "Tutmak için tam doğru ebatlardasın."

Julia rahatça onun kucağına yerleşirken, "Bundan hoşlandım," dedi. "Eminim Daventry Malikânesi'ne yaptığın ziyareti unutmuşsundur."

Randall hızla, "Orası da neresi? Hiç duymadım," diye cevap verdi. Sol eliyle Julia'nın bacağını okşadı, önce baldırını ve bileğini tuttu, sonra da elini dizlerinden yukarı eteğinin içine soktu.

Sıcacık avcu Julia'nın bacak içine doğru ilerlediğinde Julia tatmin dolu halinden arzu dolu bir hale bürünüvermişti. Randall onun dizlerini aralayarak elini daha da yukarılara çıkardı. Julia'nın en özel yerlerine temas etmeye başladığında Julia'nın nefesi kesildi. Randall'ın okşayışları derinleştiğinde Julia heyecandan zihninin bulanıklaştığını duyumsadı. Ama bu kez zevk aldığına şaşırmıyordu artık. Bu... Beklenen bir şeydi.

Randall onun ne istediğini çok iyi biliyordu ve giderek artan heyecan duygusu Julia'nın tüm bedenini sarmıştı. Parmakları Randall'ın kollarına kenetlenmiş, kalçaları duyduğu ihtiyaçla onun temasına kendini bırakmıştı. En sonunda Julia Randall'ın kollarına yığılıp kaldı.

"Aman Tanrım," dedi soluk soluğa. "Seni mutlu etmek istediğim için ödüllendirildim."

"Karşılıklı mutluluk daha iyidir." Randall onun nemli alnını öptü. "Gelecek sefer bunu yatakta yapmayı deneyelim. Hem daha rahat olur, hem de sonrasında uyuyabiliriz."

"Bu çok hoş olur." Gözleri kapanırken esnemesini eliyle kapadı. Yanağının altında Randall'ın kalp atışlarını hissediyordu. "Umarım bu Londra'daki en berbat trafiktir ve Ashton'ın evine gece yarısından önce varamayız."

Randall güldü ve kendi tarafındaki gölgeliği biraz aradı. "Böyle bir şansımız yok. Trafiğin en kötü noktasından kurtulmuş durumdayız ve birkaç dakika sonra evde olacağız."

Ama ikisinin de hareket etmek için acelesi yoktu. Julia sadece tatmin olmadığını fark edince hayretler içinde kalmıştı. Aynı zamanda mutluydu da.

Ayrıca meraklanıyordu. Randall onun hayatına girmiş tek bir adamla ilgili bilmesi gereken her şeyi biliyordu, fakat Julia onun duygusal deneyimleriyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. "Muhtemelen sormamalıyım ama sen bir kadını böyle mutlu etmeyi nasıl öğrendin?"

"Çok fazla sevgilim olmadı, eğer sormak istediğin buysa." Eliyle tembel tembel Julia'nın ensesini okşadı. "Görevdeki bir askerin fırsatları da çok sınırlı oluyor."

"Yok değil, sınırlı demek."

"Hastalık istemediğim için kamp civarındaki kadınlarla olmadım," diye açıkladı Randall. "Bu ahlaki olmaktan ziyade pratik amaçlı bir karardı. Ama bu yıllar boyunca önemli bir ilişkim olmadı. Bir Fransız subayının dul karısını ve hizmetçisini İspanyol partizanlardan kurtarmıştım. İspanyollar Fransız olan herkesten, zavallı iki kadından bile intikam almak istiyorlardı."

Binbaşı Randall, koruyucu. Tabii ki. "Kadın sana minnettar kalmış olmalı."

"Öyleydi ama ilişkim hizmetçisiyle oldu." Randall geçmişi anımsayarak gülümsedi. "Celeste güzel, cilveli ve oldukça Fransızdı. Onun tipi olmadığımı söyledi ama bir erkekle birlikte olmayı özlemişti ve o zaman için ben idare ederdim. O ve hanımı kışı Portekiz'de benim bulunduğum karargâhın yakınında geçirdiler, sonra da Fransa'ya ailelerinin yanına döndüler."

Julia kimsenin onun hakkında cilveli olduğunu düşünmediğine üzülmüştü. "Celeste bir İngiliz erkeği için iyi bir deneyim olmuş olmalı."

"Öyleydi." Randall sırıttı. "Verdiği en iyi tavsiye, bir kadının söylediklerine ve de söylemediklerine kulak verilmesi gerektiği olmuştu."

"Akıllı kadınmış," dedi Julia. "Umarım ikisi Fransa'ya sağ salim dönmüşlerdir."

"Döndüler. Madam bana bir mektup göndererek düşman hattından geçmeyi başardıklarını bildirdi. İkisi de sağ salim Lyon'a varmışlardı. Celeste yıllardır tanıdığı Napolyon'un ordusundan ihraç edilen genç bir adamla evlendi."

"Oldukça eğlenceli ve karmaşık olmayan bir kadına benziyor." Bu tanımlar Julia'ya da uymuyordu.

"Ama sen çok daha ilginçsin." Randall'ın sesi değişmişti. "Kapıdan giriyoruz artık. Toparlanalım." Onu koltuğa oturttu. "Kendimize biraz çeki düzen verme zamanı geldi."

Julia üzerini düzeltirken, "Saçlarımı biraz düzeltebilirim, fakat yüzümdeki krema kabına düşmüş kedi gibi görünen bu aptal gülümsemeyi geçirebileceğimi sanmıyorum," dedi.

Randall güldü. "Sanırım o dediğinden bende de var."

"Patilerindeki kremayı yaladığını görebiliyorum neredeyse," diye onayladı Julia.

"Yalamak mı?"

Julia kızarıp utanmış olsa da bu hoşuna gitmişti.

Randall, "Bu yolculuğumuzu her arabaya bindiğimde hatırlayacağım," diye tahrik edici şekilde mırıldanırken araba evin önünde durdu ve bir uşak kapıyı açtı.

Julia'nın tatmin dolu hali Ashton Malikânesi'ne girip uşak yanına gelene kadar sürdü. "Leydi Julia, küçük salonda bekleyen bir misafiriniz var." Eline bir not iliştirdi. "Sizi görmeden gitmeyeceğini söyledi."

Bir misafir? Londra'da onun hayatta olduğunu bilen biri olmasına şaşırmıştı. Notu okuyunca benzi soldu. *Lord Stoneleigh.* "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu kardeşim Anthony."

"Eğer istemiyorsan onu görmek zorunda değilsin." Randall'ın bakışları güven vericiydi. "Eğer görmek istiyorsan da yalnız başına yapmak zorunda değilsin."

Julia dehşet içinde nasıl göründüğünü düşündü. Kırmızı yanakları ve karışık kıyafetleriyle bir sütçü kız gibi görünüyor olmalıydı. Ama bu da kaçamayacağı yüzleşmelerden biriydi. Kendine gelerek Leydi Daventry'nin hediye ettiği şalı omuzlarına koruyucu bir kalkanmışçasına sardı. "Bunu halledebilirim. Lütfen... Benimle gelir misin?"

"Tabii ki. Sen bir askersin, leydim." Randall rahatlatıcı bir şekilde elini Julia'nın beline koydu. "Şimdi küçük salona gidiyoruz. Umarım kardeşin Castleton'a pek benzemiyordur."

Julia da öyle umuyordu.

23. Bölüm

Julia ve Randall küçük salona girdiklerinde, Julia erkek kardeşinin ne kadar büyüdüğünü ve babasına ne kadar benzediğini görünce donup kaldı. "Anthony," diye umutsuzca fısıldadı.

Onu son gördüğünde erkek kardeşi bir okul çocuğuydu. Elleri ve ayakları kocamandı, fakat henüz tam olarak büyümemişti. Şimdi ise karşısında pahalı ve iliklerine kadar aristokrat görünümlü bir adam duruyordu. Babasından daha uzun boyluydu ama Rainesler'in yüz hatlarını ve ten rengini - ve tabii ki odayı dolduran öfkesini - taşıyordu. Julia ağlamak istedi. Ya da oradan kaçmak.

Randall sıcak elini onun sırtına yaslayarak ona yalnız olmadığını hatırlattı. Ailesi onu ne kadar küçümserse küçümsesin, Randall onun yanındaydı. Bu düşünce Julia'nın ayakta kalmasına ve öfkeli kardeşi ile yüzleşmesine yardım ediyordu.

Randall oluşan sessizliği bozmak üzere söze girdi. Kapıyı arkalarından kaparken rahat bir ses tonuyla, "Lord Stoneleigh?" dedi. "Ben Binbaşı Randall." Elini uzattı. "Sanırım kayınbirader olduğumuzu duymuşsunuzdur."

Sanki görünmezmişçesine Randall'ı görmezden gelen Anthony ileri doğru adım atıp gözlerini ayırmadan Julia'ya baktı. Julia göz ucuyla Randall'a baktı. Randall sakin ve kontrollüydü - ama genç adamın zarar verecek herhangi bir hareket yapması durumunda onu ölümüne durdurmaya hazır bir hali de vardı.

"Bu gerçekten sensin, Julie." Anthony gergindi. "Dük bana senin hayatta olduğunu yazdığında inanamamıştım."

Julia gülümsemeye çalıştı. "Evet öyleyim Anthony. On iki yıl daha büyüğüm ama. Umarım biraz daha akıllanmışımdır. Ben... Ben seni çok sık düşündüm."

"O halde neden öldüğüne inanmama izin verdin?" Adamın yüreğinden kopup gelen bu isyan küçük bir çocuğun en yakın dostu olan ablasına kaybını yansıtıyordu. Tek ablasının kaybı ile perişan olmuş, şimdi ise kendini aldatılmış hisseden küçük bir çocuk.

Julia gözyaşlarına boğuldu ama bakışlarını ondan kaçırmadı. "Cesaret edemedim, Anthony. Bir küçük kardeşin taşıması için fazla ağır bir yüktü bu sır."

"Belki o zaman için haklıydın." Dudakları büzüldü. "Fakat o kadar yıl boyunca?"

"Hayatta kalmamın tek yolu geçmişimden kaçmaktı, çünkü hatırlamak çok acı vericiydi," dedi Julia duraksayarak. "Ve... Hayatta olduğumu öğrenirsen, beni bu yalanımdan dolayı suçlamandan korktum. Görünüşe göre haklıymışım."

"Lanet olsun, Julie!" Anthony sesi titreyerek ona yaklaştı ve sarıldı. Julia'nın kafası adamın çenesine bile gelmiyordu. "Kendi ablamı suçlayacağımı nasıl düşünürsün?"

"Sen... Sen büyümüşsün." Julia rahatlayarak gözyaşlarına boğulmadan önce bunları söyleyebilmişti. Babasından

hiç iyi bir şey bekleyemediği için onun yargılaması acılı ama öngörülebilirdi. Fakat o ve Anthony çok yakınlardı. Onun Julia'yı reddetmesi dayanılmaz olurdu.

Julia'nın gözyaşları dinince, "Anladığım kadarıyla baban Julia'yı reddetmiş olmasına rağmen sen ablanla görüşmemeyi düşünmüyorsun," dedi Randall.

"Tabii ki hayır." Julia'nın yüzüne bakmak için geri adım attığında Anthony'nin sesi boğuktu. Yüzü aynı babasına benziyordu ama sevgi dolu ifadesini annesinden almıştı. "Sen benim kardeşimsin Julie ve bütün dünyaya bunu söylemekten gurur duyarım. Castleton seni reddedebilir, fakat mirasın annemden geldiği için bunu yasal olarak yapamaz."

"Castleton'ın benimle ilgili ne düşündüğü umrumda değil." Julia yaşadığı rahatlamadan neredeyse başı dönerken kanepeye oturup Anthony'yi de yanına çekti. "Benim için önemli olan senin beni kabul etmiş olman."

"Aile avukatımızla konuşup mirasının transfer edilmesini sağlayacağım." Anthony Randall'a ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Tabii ki bir anlaşma yapılması gerekecek."

Anthony'nin çekincesi anlaşılabilirdi. Julia ve Randall zaten evlenmiş oldukları için Randall mal varlığının tamamını ele geçirme hakkına sahipti. Doğru düzgün düzenlenmiş bir evlilikte ise pazarlıklar yapılır ve evlilik öncesinde bir kontrat imzalanırdı. Julia Randall'ın dürüstlüğüne güveniyordu ama Anthony onu tanımıyordu.

"Ablanızla muhtemel bir miras sebebiyle evlenmedim," diye açıkladı Randall sakin bir şekilde. "Hakkımdan feragat edeceğim, böylelikle Julia kendi mirasını kendi yönetebilecek."

Anthony rahatlamıştı. "Bu çok saygıdeğer bir davranış

Randall. Başkası olsa onun servetini ele geçirmek için can atardı."

"Benim payıma ne kadar düşüyor," diye sordu Julia. "Bana hiçbir zaman söylemediler."

"Tam rakamı bilmiyorum." Kardeşi bir an düşündü. "Ama sanırım yüz bin paund civarında."

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Randall Julia'ya bakarak. "Muhtemelen İngiltere'deki en büyük mirasçı sensin."

"Bu kadar olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu." Julia rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Hizmetlerimi tavuklar ve yumurtalarla takas etmeye alışmışken bu kadar parayı hayal etmek bile zor."

Anthony şaşırmıştı. "Bu kadar yıl nasıl yaşadın Julie?"

"Cumberland'da ebelik yaparak." Julia buruk bir şekilde gülümsedi. "Uzun hikâye."

"Dinlemek istiyorum." Anthony kararlıydı. "*Her şeyi* bilmek istiyorum."

"İkinizin konuşacak çok şeyi vardır." Randall Julia'nın omzunu sıkarak gitmeye hazırlandı. "Sizi yalnız bırakayım."

Julia ona baktı, gülümseyişinin ne kadar müteşekkir olduğunu ifade etmeye yeteceğini ümit ediyordu. "Teşekkür ederim Alex. Her şey için." Sonra kardeşine dönüp son on iki yılda olan biteni anlatmaya koyuldu.

Randall afallamış bir halde salon kapısını kapattı. Bir gün içinde bu kadar drama fazlaydı. Julia'ya kalan mirasın boyutu ise şokların en büyüğüydü. Randall ona rahat bir hayat ve mütevazı ama keyif alabileceği bir mülk sağlayabildiği için sevinmişti. Ama şimdi Julia'nın onu sahip olduklarını birkaç kez satın almaya yetecek kadar parası olduğunu öğrenmek biraz rahatsız ediciydi.

Salonda yüzünde endişeli bir ifadeyle beklemekte olan Ashton Düşesi ile karşılaştı. "Julia'nın kardeşiyle görüşmesi nasıl gidiyor?" diye sordu Mariah. "Kötü gidiyor olsaydı onu yalnız bırakmazdın diye düşünüyorum."

"Stoneleigh, Julia öldüğünü sanmasına izin vererek onu bu kadar sene yalnız bıraktığı için biraz kızmış. Fakat bu konu halledilince birbirlerinin kollarına atıldılar," dedi kısaca. "Babası her ne kadar onu reddettiyse de Stoneleigh etmeyecek. Julia rahatladı ve mutlu, muhtemelen saatlerce konuşacaklar."

"Ah, iyi." Mariah Randall'ın koluna girerek onu ön salona geri çevirdi. Yukarıya bakarak, "Ama senin rengin solmuş. Daventry mi?" dedi.

Randall omuz silkti. "Hamile kontes ile bize hava attı ve ben vâris ilan edilmek yerine reddedildim. Amcamdan beklenecek tipik hareketlerden biri. Yürekten ümit ediyorum ki bir daha onunla muhatap olmam gerekmesin."

Mariah ürpermişti. "Biraz fazla olaylı bir gün geçirmişsiniz."

"Aynen öyle." Tepe noktası aslında arabada olmuştu, fakat Mariah'ya bundan bahsetmek biraz zor olurdu. "En büyük şok ise Julia'ya kalacak miras payının ne kadar büyük olduğunu öğrenmek oldu. Herkes onun kendinden aşağı birisiyle evlendiğini söyleyecek."

"Bu ne saçmalık!" Mariah dudak büktü. "Herkesin ne dediği kimin umrunda? Julia Hartley'in ebesiyken, sosyete senin kendi sınıfından aşağıda biriyle evlendiğini söyleyecekti. Ama o zaman da her ikiniz yine bugün kimseniz oydunuz."

Mariah haklıydı ama Randall yine de karısının çeyizinin bu kadar cömert olmamasını istiyordu. Belli ki bir ser-

vet avcısı gibi görülmek istemiyor, bunun yerine cömert ve ileri görüşlü olduğunu hissetmek istiyordu. "Aslına bakarsan ben aynı insan değilim. Julia'nın etrafında olmak kişiliğimi geliştiriyor."

"Fark ettim," dedi Mariah gülümseyerek. İkisi birlikte giriş salonuna girdikleri sırada Holmes da gelen bir ziyaretçiyi karşılıyordu. Gelen kişi, siyah ipek kıyafetler ve parıldayan inciler içinde beyaz saçlı bir bayandı. Ufak tefek ve güzel kadın Wellingtonlar'a özgü bir havayla salona girdi.

"Ekselansları, Charente Düşesi geldiler," diye bildirdi Holmes.

Mariah saygıyla eğilmeden önce boğuk bir ses çıkarmıştı. "Ekselansları. Evime hoş geldiniz. Mektubuma bu kadar çabuk cevap vermenizi beklemiyordum."

"Artık resmen yeniden hayatta olduğuna göre, torunumu görmek istiyorum, doğal olarak." Yaşlı kadın kuvvetli bir Fransız aksanı ile konuşuyordu. "Ayağa kalk kızım. Büyüklerine saygı göstermek çok güzel ama bir düşes asla diğerinin karşısında eğilmemelidir."

Mariah kalkarken, "Hatamı kabul ediyorum," dedi, sesi ciddiydi ama bakışları neşeyle parıldıyordu adeta. "Fakat ben düşeslerin en yenisi ve en deneyimsiziyim. Sizin... Sizin düşesliğinizle karşılaştırılamaz bile."

"Zaman içinde sen de deneyim kazanacaksın," dedi yaşlı kadın anlayışlı bir ifadeyle, ancak dudakları muzipçe kıvrılmıştı.

Randall Julia'nın büyükannesinin kırılgan, belki de elden ayaktan düşmüş olabileceğini aklından geçirmişti. Anlaşılan kadının sağlığı Julia'nın baharda yaptığı son ziyaretinden sonra epey düzelmişti. Julia büyükannesine

benziyordu - demek ki düşesin yaşına geldiğinde onun kadar güzel olacaktı.

Mariah söze devam etti. "Julia ve kardeşi küçük salondalar, bu kadar yıllık ayrılıktan sonra özlem gideriyorlar."

Düşes burnunu çekti. "Stoneleigh burada mı? Umarım edepli davranıyordur."

"Kız kardeşi geri döndüğü için çok mutlu," dedi Randall. "Eskiden çok yakınlarmış, şimdi yine öyle olacaklar, sanırım."

Düşes delici bakışlarını Randall'a çevirdi. "Bu Binbaşı Randall olmalı sanıyorum, Julia'nın kocası?"

Randall eğildi, "Evet öyle, hanımefendi," dedi.

"Daventry'nin mirasçısı, sanırım?"

"Muhtemel mirasçısı," diye düzeltti Randall. "Ama mirasın bana geçeceğini pek sanmıyorum. Daventry ve eşi kutsal bir olaya hazırlanıyorlar."

Kadının ela gözlerinde keskin bir bakış belirdi. "Bunu duymamıştım. Sizin devre dışı bırakılıyor olmanız çok kötü. Julia en azından bir kontes olmalı. Torunum için yeterince iyi olduğunuzu düşünmenize neden olan şey nedir?"

"Yeterince iyi değilim," dedi Randall. "Ama bazen tanrılar gülümser."

"Sizin durumunuzda öyle yapmışlar. Torunum İngiltere'deki en büyük ödüldür," dedi düşes kuru bir ses tonuyla.

"Ben İngiltere'nin en büyük ödülüyle evlenmedim." Randall da cevap verirken en az onun kadar sertti. "Ben ancak başını sokacak bir çatıdan başka bir şeyi olmayan çekici bir kadınla evlendim."

Düşes bir kahkaha attı. "Tamam, Binbaşı Randall. Şimdi beni torunlarıma götürün."

Randall, Mariah ve Charente Düşesi'ne salona kadar eşlik etti. Onun odaya girişine Julia ve Stoneleigh'in nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Kapı açıldığında ikisi birden, "Büyükanne!" diye bağırdılar.

İki düşesin arkasından onlara bakmakta olan Randall, Stoneleigh'in ayağa kalkarak büyükannesini selamladığını gördü. Julia da ayağa kalktı ve dizlerini bükerek resmi bir reverans yaptıktan sonra büyükannesine sarılmak üzere öne atıldı. Julia'nın boyu büyükannesinden sadece birazcık uzundu.

Sert mizaçlı Charente Düşesi'nin gözleri bir an için yaşlarla doldu. "Artık gölgelerin ardından çıktığın için çok mutluyum tatlım," diye fısıldadı. Sonra gözlerini kırpıştırarak torununu incelemek üzere geriye doğru bir adım attı. "İyi görünüyorsun, Julia. Ürkekliğin azalmış. Sanırım bunun için evlendiğin bu iri yarı erkeğe teşekkür etmeliyim."

"Aslında etmelisin, büyükanne." Julia düşesin omzunun üzerinden Randall'a bakarak gülümseyince Randall içinde tuhaf bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. "O inanılmaz anlayışlı bir adam ve başından beri ona yapmaması için her türlü sebebi söylememe rağmen benimle evlenme isteğinden vazgeçmedi."

"Anlayışlı değil, bilge," diye düzeltti düşes ki bu da Randall'ı onayladığını ortaya koyan bir ifadeydi. Dikkati Stoneleigh'e kaydı. "Julia'ya o aptal baban gibi davranmayacaksın, değil mi Stoneleigh?"

"Babam hakkındaki değerlendirmenize katılmam say-

gısızlık olur büyükanne," diye cevap veren Stoneleigh'in gözleri parlıyordu. "Ama sizi temin ederim ki kız kardeşime elimden gelen her türlü desteği vereceğim." Stoneleigh'in de Julia gibi büyükannesine büyük bir saygı duyduğu ve ondan korkmadığı anlaşılıyordu.

Düşes kafasını salladı. "Çok güzel." Mariah'ya döndü. "Sen ve ben bir balo planlamalıyız. Çocukları biraz daha birbirleriyle başbaşa bırakalım. Daha sonra sen de planlama için bize katılırsın Julia." Bakışlarını Randall'a çevirdi. "Sen de bize kalabalık etmeyerek yardımcı olabilirsin. Bu kadınların işidir."

"Size karışmayı aklımdan bile geçirmem," dedi Randall heyecanla. "Ashton Düşesi baloya üniformalarımla katılmam gerektiğini ifade etti bile. Vermek istediğiniz direktifler konusunda her zaman hizmetinizdeyim."

Charente Düşesi kıkırdadı. "Az değilsiniz, Binbaşı. Kurmaylarımla görüştükten sonra gereken talimatları veriyor olacağım. Şimdi çekilebilirsiniz."

Randall denileni yerine getirdi. Daha önce ona az değilsin diyen hiç olmamıştı. Bir düşesten bunu duymak bir iltifat olsa gerekti.

Holmes'un ona getirdiği birkaç mektubu aldı ve odasına çekildi. Bazı mektuplar İspanya'ya gidip geri gelmişti. Birçoğunun üstesinden geldiğini bildiği mektupları masasının üzerine bıraktı, ülkenin kuzeyine yolculuk ettiği sırada yaptığı yazışmalara ait olan mektupları da bunların yanına koydu. Artık yerleşmenin ve aklı başında bir mülk sahibi gibi davranmanın vakti gelmişti. Masanın çekmecesinden İspanyol çakısı çıkararak mektupların mühürlerini kesmeye koyuldu, fakat işinin bu rutin aşamalarına konsantre olamıyordu. Bugüne sıra dışı, karmaşık ve beş

kuruşsuz bir karısı olan, bir kontluğun vârisi olarak başlamıştı. Şimdi ise unvansız, vasat bir geliri olan ve hayal bile edilemeyecek büyüklükte bir servetin vârisi bir kadınla evli bir adam olarak günü bitiriyordu.

Leydi Jersey olarak bilinen Sarah'nın, annesinin Child's Bankası kurucusu olan Robert Child'ın tek kızı olması nedeniyle evlenirken yüzbinlerce paund'luk bir servet ile gittiği söylenirdi. Leydi Jersey büyükbabasının öncelikli vârisiydi ve evlilik piyasasında çok değerli bir seçenekti. Ve hasar görmüş bacağından şarapnel parçalarını çıkaran Randall'ın sessiz Julia'sı da en az bu kadın kadar zengindi.

Randall hem Julia'ya hem de Mariah'ya mirastan mahrum bırakılmanın çok da önemli olmadığını söylemişti. Ama görünüşe bakılırsa bunu umursuyordu. Kontluğun ona miras kalıp kalmayacağını hiç düşünmeden uzun yıllar boyunca yaşamıştı, fakat son birkaç haftadır bu fikrinin aksini benimsemişti. Hatta bu fikirden neredeyse hoşlanmaya bile başlamıştı. Bunu başkalarına itiraf edemeyecek kadar gururluydu ama kendi zihninin sessizliğinde, kendine dürüst olmalıydı.

Gezgin şövalye sevgilisini kurtardığında ve kadının artık ona ihtiyacı kalmadığı ortaya çıktığında ne olmuştu?

24. Bölüm

Öğleden sonra Julia odalarına geri döndü. Kapıda bir an duraksayarak Randall'ın pencerenin önündeki masada oturmuş çalışırken oluşturduğu görüntüyü hayranlıkla seyretti. Öğleden sonra güneşi saçlarına düşerek altın ile gümüş karışımı pırıltılar saçıyor, güçlü ve keskin hatlarının tüm güzelliğini ortaya çıkararak aydınlatıyordu. Bu biçimli ve kaslı vücut ile iyice tanışık hale geldiğini bilmenin verdiği tatmin duygusuyla Julia içinde keyifli bir titreme hissetti.

Randall onun odaya girmesiyle başını kaldırıp ona doğru baktı. "Okuldan eve dönmüş bir kız çocuğu gibi görünüyorsun," dedi. "Genç, mutlu ve farkına vardığı yeni olasılıklar nedeniyle heyecanlı."

"Aynen öyle." Randall'a doğru ilerledi ve ona sarılmak için eğildi. "Büyükannemin beni gördüğüne sevineceğini biliyordum ama Anthony'nin de Castleton gibi beni sonsuza dek reddetmesinden korkuyordum."

"O babandan daha iyi bir adam." Randall bir kolunu onun beline sarıp Julia'yı kendine çekti. Oturmakta olduğu için başını keyifle Julia'nın göğüslerine yaslayabilmişti.

Julia'yı aşağı çeken enerji buhar olup uçmuş, bu değişim onu yorgun ama hiç olmadığı kadar mutlu bir hale getirmişti. "Bugün benim ailemin seninkine oranla çok daha ödüllendirici olmasından dolayı üzgünüm."

"Daventry ile ilgili beklentilerim her zaman çok düşük olmuştur," diye karşılık verdi Randall. "Önemli olan Crockett'e senden uzak durması talimatını vermiş olması, böylelikle sen de artık sürekli arkanı kollamak zorunda kalmadan yaşayabileceksin."

"Omzumdan çok büyük bir yükün kalktığını hissediyorum." Julia parmak uçlarıyla Randall'ın kalın telli sarı saçlarını okşarken kocasına ne kadar çok şey borçlu olduğunu düşünüyordu. "Korkak bir tay gibi evliliğe zorla ikna edilmiş olduğumu düşünecek olursak, seninle evlenmekle çok fazla kazancım oldu." Julia onun da pek çok kazancı olduğunu söylemesini ümit etmişti ama Randall tek kelime etmedi. Julia konuşmaya devam etti. "Büyükannem hakkında ne düşünüyorsun?"

"İnsanları korkutmaktan hoşlanıyor." Randall hemen cevabı yapıştırmıştı. "Ama espiri anlayışı bazen bu etkiyi hafifletiyor."

Julia güldü. "Onu iyi anlamışsın. Bir Randall gibi olmadığını söylediğinde, senden hoşlandığını kastediyordu."

Randall'ın dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bu gerçek bir iltifat. Bence."

Randall'ın onu kucağına çekmeye pek niyeti yokmuş gibi görünüyordu, Julia bu nedenle sohbete devam etmek üzere yanındaki sandalyeye oturdu. Randall sakin ve yakışıklı görünüyordu - ve bugün arabada yaşadıkları göz önüne alınırsa, oldukça mesafeliydi.

Julia kendine Randall'ın bu mesafeli halinin onun tipik

bir özelliği olduğunu hatırlatırken bir yandan da konuşmayı sürdürdü. "Gordon'un sevgilisi Elsa Smith, görüşmeye geldi. Biraz deneyimsiz ama çok parlak ve öğrenmeye istekli. Bence çok başarılı olacak."

Randall onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Gordon mutluluktan kendinden geçecek. Hemen başlayabilir miymiş?"

"Yarın." Julia görüşmeyi düşünerek kaşlarını çattı. "Şimdiki işvereni Elsa'yı epey sıkıntıya sokuyormuş, o nedenle bir an önce ayrılmak istiyor. Ona bu gece buraya taşınabileceğini ve ihbar vermeden ayrılmasından ötürü uğrayacağı zararı telafi edebileceğimi söyledim. O ve Gordon doğrudan çalıştığı eve giderek eşyalarını toplayacaklardı."

Randall merakla onu inceledi. "Onun bu kötü durumuna bakarak gelecek vadeden bir hizmetçi olmasa bile onu işe alır mıydın?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Julia. "Tecavüze uğramamak için patronundan kaçmak zorunda kaldığını öğrenmek beni çok rahatsız etti. Onun karısı olmadığı için şanslı, en azından işten çıkmaya hakkı var."

"Birçok eşin sahip olmadığı bir hakka sahipsin. Gitmekte özgürsün," diye hatırlattı Randall. "Teklifimi kabul etmeden önce bunun teminatını aldın."

"Kaçmaya ihtiyaç duymam halinde kapının açık olacağını bilmek zorundaydım." Ondan boşanmak istediği takdirde buna razı olduğunu belirten bir mektup istemesinin üzerinden sadece birkaç hafta mı geçmişti gerçekten?

Ona olan güveni ne kadar çabuk gelişmişti. Julia konuşmaya devam etti. "Elsa'nın durumu beni düşündürdü. Eğer gerçekten de bu kadar çok param varsa, erkek şiddetinden gerçekten de kaçıp kurtulmaya ihtiyacı olan ama

gidecek güvenli hiçbir yeri olmayan kadınlar için bir şeyler yapmak isterim."

"Ve bu kadınların birçoğu da gerçek Bayan Bancroft gibi birisi tarafından sahiplenilecek kadar şanslı değil." Randall'ın ifadesi düşünceliydi. "Bu çok azimli bir plan, ancak bu tip barınaklar gerçekten de hayat kurtarabilir. Bunları büyük şehirlerin hepsinde kurmak ister miydin?"

"O kadar ileri boyutunu düşünmedim," diye itiraf etti Julia. "Ama taciz gören kadınların her yerde olduğunu düşünecek olursak, barınakların da yaygın olması gerekir."

"Peki ya barınaklar cemiyet kiliseleriyle birleştirilirse?" diye önerdi Randall. "Oldukça yaygınlaşabilirler, taciz gören kadınların her yerde olduğu düşünülürse."

Julia kaşlarını çattı. "Evet ama bunun en iyi plan olduğundan emin değilim. Kilise erkekler tarafından yönetiliyor ve erkeklerin görüşleri kadınlarınkinden oldukça farklı. Sanırım bu konuyu Canterbury Başpiskoposu ile konuşabilirim. O da uzaktan bir kuzenim."

"Canterbury Başpiskoposu'nun akraba olması çok normal." Randall kuru ve alaycı bir tonda konuşmuştu. "Bunu nasıl tahmin edemedim."

"Soylu akrabalarımdan hiçbiri ihtiyacım olduğunda bana yardım etmedi." Julia sertti. "Büyükannem beni yanına alabilecek tek kişiydi ama o sırada kocası ölmek üzereydi ve ona daha fazla yük olmak istemedim." Ayrıca o zaman Julia eski dünyasında daha fazla kalmanın zorluklarına da dayanamayacağını düşünmüştü.

Randall'ın alaycı hali kayboldu. "Bu yüzden Branford seni neredeyse öldürene kadar onunla kaldın. Haklısın, kadınların geç olmadan kaçabilecekleri sığınakları olmalı. Metodist kiliseleriyle işbirliği yapabilirsin. Anglikan

cemaatleri kadar yaygın değiller ama şimdiden sokaktaki kadınları toplayarak barındırdıkları ve daha iyi hayatlar kurabilmeleri için eğittikleri bir organizasyonları var."

Julia heyecanla ürperdi. "Haklısın, metodistler benim için doğru ortak olabilirler. Bir parça kâğıt ve bir kalem alabilir miyim, bunları not almalıyım."

Randall çekmeceden bir kâğıt ve kalem alarak ona uzattı. "Bu projeye Mariah ve büyükannen ile konuşarak başlamak istersin belki de. Bu fikir onların da hoşuna gidecek ve eminim onların da güzel fikirleri olacaktır. İkisi de oldukça etkin destekçiler olabilir senin için."

"İşte bir iyi fikir daha." Julia yazmaya başladı, yazdıkça aklında yeni yeni fikirler de oluşuyordu. "Mariah ile başlayacağım."

"Bunu yaparsan ebeyken yardım ettiğinden çok fazla kadına yardım etme şansın olacak." Randall sımsıcak gözlerle bakıyordu ona. "Buraya gelene kadar zorlu yollardan geçtin ama bu zorluklar seni çok daha iyi ve tutkulu bir kadın haline getirdi."

"Böyle düşünmek benim de hoşuma gidiyor." Julia bir an bu sıcaklıktan uzaklaşmak istemeyerek duraksadı. "Tüm gündür bir şey aklıma takılıyor. Leydi Daventry, kontun soyunu devam ettirmekle ilgili saplantısı olduğundan bahsetmişti. O ve ben yalnız kalıp konuştuğumuzda, ona Branford'ın hiç vâris bırakıp bırakmadığını sordum. Hiçbirini bilmiyordu, belki de Branford babasına bundan hiç söz etmedi."

Randall'ın yüz ifadesi sertleşti. "Ve sen de o çocuk için endişeleniyorsun."

Julia dudağını ısırdı. "Şanslıysa, Daventry'nin yardı-

mıyla annesinin yanında mutlu bir hayat sürüyordur, ancak bundan emin olursam daha rahat edeceğim."

"Hayatta bile olmayabilir," diye hatırlattı Randall. "Birçok küçük çocuk büyüyemeden ölüyor."

"Evet ve bu şartlar altında çocuk tamamen Tanrı'nın insafına kalmış durumda. Ama ya yaşıyorsa ve iyi bakılmıyorsa?" Julia soylu kişilerin gayri meşru çocuklarının Mackenzie gibi iyi bakılabildiğini biliyordu. Ama herkes Mackenzie kadar şanslı değildi.

"Seni neredeyse öldürmek üzere olan tacizci bir saldırganın çocuğunun akibetini neden umursuyorsun?" Randall bıkkınlıkla konuşuyordu. "Eğer hayattaysa, babası gibi bir canavar olma ihtimali de var."

"Senin de dediğin gibi, Branford daha iyi yetiştirilmiş olsaydı belki de bu kadar kötü biri olmayabilirdi. Aynı şey Daventry'nin kendisi için de geçerli."

"Bu çocuk kaç yaşlarındadır? On üç? On dört? Karakteri çoktan oluşmuştur bile."

Julia Randall'ı ikna edebilecek kelimeleri arıyordu. "Belki de. Fakat doğası nasıl olursa olsun her çocuk doğru düzgün bakılmayı hak eder. Daventry sana kötü bakmış olsa bile, en azından yiyeceğin ve başının üzerinde bir çatın vardı, dahası bir eğitim aldın. Branford'ın oğluyla kim ilgileniyor? Branford'ı sevmek için hiçbir sebebin yok ama o çocuk senin de kuzenin. Randall kanı taşıyor. Birileri onun ne durumda olduğunu umursamalı."

Randall içini çekti. "Belki Daventry umursuyordur, fakat karısının bundan haberi olmadığına ve benim de adama doğrudan bunu sormam biraz zor olduğuna göre bundan emin olamayız. Pekâlâ, Branford'ın piçine karşı bir miktar sorumluluk duymam gerektiği hakkında tereddütlü de ol-

sam bir miktar ikna oldum. Ne yapılmasını istiyorsun? Bu çocuğun nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Julia Branford'ın iğneleyici konuşmalarını hatırladı. "Galiba çocuk yaklaşık on iki yıl önce doğmuştu. Branford'ın arazilerinin olduğu Bristol yakınlarındaki Upton Hill civarında. Annesinin o bölgede yaşayan bir hizmetçi olduğu izlenimine kapılmıştım ama çalıştığı yer bir malikâne değildi." Biraz daha düşündü. "Belki bir barmen? Branford bir keresinde bana odada bir kadın barmen olsa benim yüzüne bile bakılmayacağını çünkü fark edilmeyek kadar sıska küçük bir kız olduğumu söylemişti."

"Bir kez daha ne kadar aptal olduğunu kanıtlamış." Randall önündeki kâğıda notlar alırken aksi bir şekilde söylenmişti. "Branford Upton Hill'de olduğu zamanlar için uygun bir kadın olmasını istemiştir, o yüzden başlamak için en uygun bir yer orası."

"Çocuğu bulabilmek için bu yeterli bir bilgi mi? Upton'da onu aramaya gitmeye ben de gönüllü olurdum ama bunun bir faydası olur mu emin değilim."

"Arkadaşım Rob Carmichael bir polis. Bu tür konularda iyidir." Randall bir not daha aldı. "Onunla bir toplantı ayarlayacağım."

"Mariah'nın terzisi yarın sabah gelip beni toplum içine çıkarabilmek için çalışacak." Julia yüzünü buruşturdu. "Büyükannem de burada ve Elsa Smith ile Mariah da tabii ki, eminim hepsinin benim yeni gardırobum konusunda ısrarcı fikirleri olacak."

"Şehri terk etsem iyi olacak gibi duruyor." Randall önündeki kâğıtları düzeltti. "Roscombe'yi ziyaret etmem gerekli. Yardımcım iyi ama bizzat ilgilenmem gereken

bazı şeyler var. İskoçya'da Kirkland'ı ziyaret ettikten sonra gitmeyi planlamıştım, fakat bildiğin gibi yoldan çıktım." Gözleri parıldadı. "Hem de olabilecek en ilginç şekilde."

Onun gidiyor olması sebebiyle Julia bir an panikledi ama yine de neşeyle, "Balodan önce döndüğün sürece bir sakıncası yok," dedi. "Mariah senin orada olmamanı asla affetmeyecektir. Korkarım ben de öyle. Talepkâr bir eş olmayacağım... Ama o an sana ihtiyacım olacak."

"Elbette balodan önce döneceğim, Julia. Bu ikimizin de uğrunda çalıştığı bir hedef... Seni güvende ve hak ettiğin pozisyonda görebilmek için." Randall'ın ses tonu da Julia'nınki gibi neşeliydi. "Balodan sonra artık bana ihtiyacın kalmayacak."

"Balonun ardından Roscombe'ye yerleşmeyi dört gözle bekliyor olacağım." Birlikte ne tür bir hayat kuracaklarını merak ediyor ama bunu sormaya korkuyordu Julia. Randall gerçekten de ona ihtiyacı olmayacağını mı düşünüyordu?

Yoksa gerçekte kendisinin Julia'ya ihtiyacı olmayacağını mı söylemek istiyordu?

Mariah ve Ashton ile akşam yemeği yedikten sonra Julia odasına erken çekilerek hemen uyudu. Randall yanına geldiğinde ona sarılmasını ve sıcacık yatakta bir süre keyif yapmalarını hayal ediyordu ama uyandığında sadece yatağın üzerinde izini bırakarak gitmiş olduğunu gördü.

Ayağa kalktığında, Rob Carmichael ile buluşmak üzere erken çıktığını bildiren bir not buldu. O toplantıdan sonra da Roscombe'ye devam edecekti. Notta yazılanlarda duygu içeren hiçbir işaret yoktu. Randall onu özleyecek miydi? Julia'nın onu özleyeceğine hiç şüphesi yoktu.

Oyalanacak hiç vakti yoktu çünkü yeni hizmetçisi Elsa, utangaç utangaç odaya girerek işlerini yapmaya başlamıştı bile. Genç kız eli çabuk ve güler yüzlüydü, ayrıca çok güzel saç tarıyordu. Julia kahvaltıya inerken kendini biraz daha Londra'ya ait bir leydi gibi hissediyordu.

Mariah kahvaltı salonunda tek başınaydı. Ona tabağının üzerinden bakarak gülümsedi. "Ah, yaşasın bana eşlik edecek biri geldi. Adam önemli bir sebeple çıktı, ben de gözüme görünen her şeyi yiyorum. Tabii ki sabah kalktığımda midem kötüydü, o yüzden şimdi boşalttığım yerleri doldurmam gerekli. Bu evre ne kadar sürecek Julia?"

"Üç ay kadar. Ondan sonraki üç ay boyunca enerji dolu olacaksın, sonraki üç ay ise hayatında yaşadığın en yavaş üç ay olacak." Julia büfede sıcak tutulmakta olan yiyecekleri inceledi. "Bir tavsiyen var mı?"

"Sosis harika," diye yanıtladı Mariah. "Yumurtalı ve balıklı pilav da öyle."

Julia gümüş kapağı açıp üzerine katı yumurtalar yığılı olan baharatlı pirinç ve balık karışımını gördü. Yanında da acı sos duruyordu. "Bu gerçekten iyi görünüyor, bu yemek Hint yemeği değil mi? Babam böylesi yabancı bir yemeğin evimize girmesine asla izin vermezdi."

"O halde bazı güzel yiyeceklerden mahrum kalmış," diye cevap verdi Mariah. "Hindistan'da deneyim kazanmış bir yardımcı aşçı işe aldık. Bu sayede İngiliz yemeklerinin yanı sıra körimiz de olabiliyor. Adam'ın ailesinin Hintli tarafı burada yemek yemeğe bayılıyor. Annesi aşçımızı çalmakla tehdit ediyor bizi."

Julia tabağını doldururken gülümsedi. Yemek gerçekten lezzetli görünüyordu.

Yemeği önce Mariah bitirdi. Saate göz atarak kendisine biraz daha çay doldurdu ve bir parça kızarmış ekmeğin üzerine marmelat sürdü. "Terzinin gelmesine bir saat var. Bu zorlu sınava hazır mısın?"

"Sanırım." Julia kıkırdadı. "Terzinin geleceğinden bahsetmem bile Randall'ın bu sabah arazisine kaçmasına yetti."

Julia'nın sesindeki garipliği hisseden Mariah sordu: "Siz ikiniz tartıştınız mı? Biraz gergin görünüyorsun."

"Tartışma değil." Julia çay kaşığıyla oynuyor, ne kadarını anlatması gerektiğini düşünüyordu. "Ama dün zor bir gündü. Randall'ın kontluğun ona verilmemesine mi, yoksa benim de büyük bir miktarın mirasçısı olmama mı daha çok bozulduğunu bilmiyorum."

"Bozulduysa, bu senin mirasınla ilgilidir," dedi Mariah zekice. "Kontluk üzerine hiçbir zaman plan yapmadı, o nedenle bundan çabucak kurtulabilir. Ama senin bu kadar zengin olacak olman çok daha rahatsız edici. Tanrı biliyor ya Adam'ın zenginliği bile beni rahatsız etmişti. Daha az şeye sahip olmasını tercih ederdim. Fakat gel gör ki beni bir servet avcısı olarak gören bir dolu kıskanç kadın var."

"Ama onunla tanıştığında Adam'ın bir dük olduğunu bilmiyordun," diye hatırlattı Julia.

"Bu gibi hikâyelerde hiç kimse gerçeği duymak istemez. Daha hırslı olan genç kızlar benim kıyafetlerimi taklit edip hizmetçime rüşvet teklif ederek hangi parfümü kullandığımı falan öğrenmeye çalışıyorlar." Mariah güldü. "Korkunç bir dul kadın, beni opera dürbünüyle inceleyerek aynen şöyle demişti: Servet karşılığında güzellik; insanoğlunun en eski pazarlığı. Sonra da asil bir edayla çekilmişti. Bunun bir iltifat mı, yoksa bir hakaret mi olduğundan emin değ-

lim. Ama bu kadın Adam'a haksızlık etti. Bence o da güzel biri, tabii bunu toplum içinde söylersem alınabilir."

"Dul kadının mantığı benim durumumda işleyebilir." Julia konuşurken üzgündü. "Güzellik Randall'da, servet ise bende. Fakat ikimiz de bana böyle bir miras kalmasını beklemiyorduk." Çatal ve bıçağını dikkatlice tabağına bıraktı. "Randall balodan önce döneceğine dair söz verdi."

"Dönmeyeceğinden mi endişe ediyorsun?" Mariah şaşırmıştı. "Sadece bu yeni duruma alışması için zamana ihtiyacı var. Seninle evlenirkenki sebepleri hâlâ orada ve hâlâ geçerli."

Julia başını salladı. "Benimle büyük ölçüde Crockett ve Daventry'den korunabilmem için evlendi. Bu korumaya artık ihtiyaç yok."

"Seninle evlenmeden de seni koruyabilirdi. O asil biri, istemediği bir kadınla evlenmezdi." Mariah inanarak söylemişti bu sözleri. "Servetleriniz eşit olmasa bile Randall bir centilmen olarak yetişti ve sen de bir leydi. Hanginize daha çok miras kalacağından bu daha önemli bir konu. Siz ikiniz, ailevi açıdan ben ve Adam'a göre çok daha yakınsınız."

Ashtonlar'ın mutlu bir evliliği olduğunu düşünen Julia, Mariah'nın haklı olmasını umdu. "Bu rahatsız edici paranın bir kısmından kurtulabilmek için bir plan yaptım. Tehdit edilip taciz gördüklerinde kadınların sığınabileceği barınaklar yaratmak istiyorum."

Mariah şaşırdı. "Bu harika bir fikir. Ben de yardımda bulunabilir miyim?"

"Elbette." Julia şaşırmıştı. "Ashton Düşesi'nin bu kuruma ışık getireceğini düşünüyorum. Nereden başlamalıyız?"

"Hemen şimdi, burada." Mariah'nın gözleri parlıyordu. "Anlat hadi!"

Mariah ile fikir alış verişi yapmaya başlayan Julia'nın sinirleri az da olsa gevşedi. Bir eş ya da sosyeteye ait bir kadın olma sorumluluğunun üstesinden nasıl geleceğini bilmese de kadınlara yardım etmek onun çok iyi bildiği bir konuydu.

25. Bölüm

Julia üçüncü fincan çayını içerken ve pişmanlık içinde az sonra gelecek olan terziyi düşünürken kahvaltı salonunun kapısı açıldı. Genç ve güzel bir kadın, üzerinde kadife binici elbisesi ile süzülerek içeri girdi.

"Günaydın, Mariah!" dedi neşeyle. "Yağmur yağmaya başladı, ben de burada biraz durup hâlâ o harika balıklı pilavından kaldı mı diye bir bakayım dedim." Duraksadı. "Ah, çok özür dilerim! Yalnız olmadığını fark etmemişim, Mariah."

"Kapımız sana her zaman açık, Kiri." Mariah yerinden kalkıp genç kadını kucakladı. "Julia, Adam'ın kardeşi, Leydi Kiri ile tanışmıştınız, değil mi?"

"Aslında evet. Geçen bahar." Julia gülümseyerek ayağa kalktı. Leydi Kiri de Ashton gibi yarı Hinduydu. Koyu renk saçları ve büyüleyici yeşil gözleri vardı. Ağabeyinden farklı olarak içine kapalı değil aksine neşeli biriydi ve ses tonunda hintli şarkıların melodisini barındırıyordu.

"Bayan Bancroft." Genç kadın onu gördüğüne sevinmişti. "Bu kez Londra'da daha uzun kalacak mısınız? Sizinle daha yakından tanışmayı isterim."

"O artık Leydi Julia Randall," diye bilgi verdi Mariah. "Adam'ın arkadaşı Binbaşı Randall ile Julia İskoçya'da evlendiler ve sonbahar için Londra'dalar."

Kiri'nin gözleri kocaman açıldı. "Umarım Adam'ın bütün yakışıklı arkadaşları etrafı kolaçan etmeye fırsatım olmadan evlenmezler! Tebrik ederim Leydi Julia. Randall gerçekten de muhteşem biri. Ama… Leydi Julia?"

"Babam Castleton Dükü'dür, fakat beni reddetti." Julia büfeyi işaret etti. "Pilavınıza engel olmak istemem. Mariah daha önce ailenin Hintli kolunun burada yemek yemeyi çok sevdiğini söylemişti."

Leydi Kiri gülerek büfeden bir tabak aldı ve tabağını doldurmaya başladı. "Ne ben ne de bu pilav tam olarak hintli sayılırız, fakat bu kesinlikle yulaf lapasından çok daha iyi."

Mariah, Kiri için çay koydu. "Birazdan terzi geldiğinde gitmemiz gerekecek. Julia ve Randall için iki hafta sonra bir balo düzenliyorum, o nedenle kıyafet sipariş etmek için kaybedecek pek vaktimiz yok. Sen de davetlisin, tabii ki."

"Harika!" Kiri masaya oturup iştahla yemeğine saldırdı. "Uzun zamandır heyecan verici bir şeyler arıyordum. Terzi ölçü alırken kalabilir miyim? Kumaşlara ve kataloglara bakmaya bayılıyorum."

Mariah tereddüt etti. "Rahatsız olur musun, Julia? Kiri renk seçiminde çok iyidir. Ayrıca özel parfümler de üretiyor, beni taklit etmek isteyen genç servet avcıları için."

"Sizin için de özel bir parfüm karışımı yapmamı ister misiniz, Leydi Julia?" diye sordu Kiri. "Düğün hediyesi olarak."

Kiri o kadar istekli görünüyordu ki Julia, "Buna bayılı-

rım," diye cevap verdi. Bu da kızın ölçü alma seansına katılmasına izin vermek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Leydi Kiri tam anlamıyla küçük bir kızdı, yirmilerinin başında olmalıydı. Ama onun bu mutlu açıksözlülüğü tam anlamıyla toyluğundan ileri geliyordu. Julia yirmilerinin başlarındayken katbekat daha yaşlı hissediyordu kendini.

Terzi Madam Hélier, Kiri ikinci kahvaltısını bitirmek üzereyken geldi ve ölçü alma seansı Mariah'nın özel salonunda başladı. Madam yanında üç asistanını da getirmişti. Asistanların her yeri kumaşlar, dikişler ve moda dergileriyle doluydu. Ashton Malikânesi'nde görevli iki uşak da onların beraberlerinde getirdikleri malzemeleri yukarı kata çıkarıyorlardı.

Elsa bütün bu soylu kalabalığın karşısında ürkmüş bir halde içeri girdi. Odanın köşesinde kendine duracak bir yer seçtikten sonra büyükanne de salona girdi ve terzi ile hızla Fransızca konuşmaya başladı.

Neyse ki salon çok büyüktü.

Mariah Julia'nın üzerinde durması için tahta bir basamak getirmişti. Böylece daha rahat ölçü alabileceklerdi. "Bu fedakârlık mihrabına adım atmak ister misiniz, sayın leydim?"

Julia basamağın üzerine çıkarken kıkırdadı. "Daha ziyade kurban edilmek üzere bir kuzu gibi hissediyorum kendimi. Gerçekten de burada olmamın tek nedeni bu baloya bir sebep oluşturmak."

"Saçmalama." Büyükanne sertti. "Bütünüyle baş döndürücü olmak için buradasın. Kızım..." Büyükanne bakışlarıyla Elsa'yı yanına çağırdı. "Hanımının üzerindekileri çıkarmasına yardım et ki biz de kumaşları denemeye başlayalım. O sıkıcı beyaz kumaşları giymek zorunda kalan genç bir kız olmadığın için çok şanslısın Julia."

"Derin bir mavi," diye önerdi Leydi Kiri. "İçinde bir miktar yeşil ile." Odanın diğer tarafındaki kumaş yığınlarına doğru ilerledi ve işaret parmağıyla bir tanesini gösterdi. "Bu."

"Güzel renk," diyerek onayladı Madam Hélier. Asistanlarından birine işaret etti ve asistan Kiri'nin seçtiği ile birlikte birkaç tane daha mavi renkli kumaşı itaatkâr bir edayla yanlarına getirdi.

Elsa'nın, üzerindekileri başından sıyırarak çıkarabilmesine yardım etmek için Julia kollarını açtı. Kıyafetlere ilgi duymuyor değildi ama şu anda dikkatinin büyük bir kısmı sığınak projesine yoğunlaşmıştı. Peşinde onu takip edecek bir kocası varsa bir kadın ve çocuklarının başka bir şehre götürülmesi gerekebilirdi. Bunun için ne tür düzenlemeler yapılması gerekirdi?

Büyükanne, "Ufak tefek bir şeysin sen tatlım, bunu göstermelisin. Kızım, hanımının dekoltesini biraz indirebilirsin, böylece balo elbisesi nasıl durur anlamış oluruz," dedi.

Julia Elsa'nın yumuşak parmaklarıyla üzerindeki giysinin yaka kenarını kıvırdığını neredeyse fark etmemişti. Hizmetçi kız birden soluğunu tutunca, Julia şok olarak hayallerinden kopup gerçeğe dönüverdi. Başını öne eğip bakınca dehşet içinde hizmetçisinin yara izlerini gözler önüne serdiğini ayrımsadı.

O anda tek düşünebildiği şey izlerini kapatarak oradan kaçmaktı. Ama bunun yerine yumruklarını sıkıp hareketsizce durdu, arkasının odadakilerin birçoğuna dönük olması çok büyük bir şanstı. Göğsündeki çirkin kabarıklığı sadece Elsa ve Mariah görebiliyordu.

Mariah'nın kahverengi gözleri bir an için bir şok ifade-

siyle kocaman açıldı. Neyse ki hemen ardından hikâyeyi hızla anlayarak duruma müdahale edebildi. Elsa'ya tek kelime etmemesi gerektiğini bildiren sert bir bakış attıktan sonra rahat bir sesle, "Julia'nın böyle derin bir dekolte giymesi gerektiğini sanmıyorum," dedi. Öne doğru ilerleyerek Julia'nın yara izlerini kapamak üzere kıyafetin yakasını düzeltti. "Zaten mükemmel bir kocası var, sahip olduklarını deşifre etmeye ihtiyacı yok. Mütevazı bir stil ona çok daha uygun olacaktır." Sırıttı. "Yani benim gibi değil. Ben daha ziyade rafine bir sürtük gibi görünmeyi tercih ederim."

"Ekselansları!" diye haykırdı Madam Hélier dehşete kapılmış bir şekilde. "Asla, hiç kimse size sürtük diyemez!"

Kiri kıkırdadı. "Bir sürtük, evet, fakat kesinlikle en seçkininden! Bu benim de can attığım bir tarz!" Büyükanne bu konuşulanlara başını sallarken eğlendiğini de gizlemiyordu.

Mariah'nın yorumları dikkatleri Julia'nın üzerinden uzaklaştırmıştı. Julia bunun için Mariah'ya minnettardı. Elsa tabii ki bu izlerden haberdar olmaksızın onun hizmetçisi olamazdı, fakat Julia bunun herkesin bildiği bir durum haline gelmesine tahammül edemeyebilirdi.

Nefesi biraz sakinleşince sordu: "Eğer benim de fikrimi söyleme şansım olacaksa, Mariah'nın önerisinden daha çok hoşlandım. Sade bir zerafeti balonun parıldayan topu olmaya tercih ederim." Başını Mariah'ya bakmak üzere indirdi. "Veya Altın bir Düşes."

Odadaki yedi kadın da söylediklerini tartmaya çalışarak onu incelediler. Julia kasaptan alınmak üzere vitrinde duran bir biftek parçası gibi hissediyordu kendini. Madam Hélier, birçok dük ve düşesin kızlarını giydirmenin verdiği deneyimle kendine güvenerek karar verdiğine dair başını salladı. *"Très bien.* Dekolteyi az bırakırız ama öyle güzel bir teniniz var ki Leydi Julia, mümkünse arka kısmını normalden biraz daha aşağıda tutalım. Cildiniz porselen gibi. Sırtınızın bir bölümünü gözler önüne sermek belki daha az görünür ama son derece etkili bir seçenek olacaktır. Betsy, Leydi Julia'nın omuzlarından bir Çin İpeği bırakalım lütfen."

Asistan denileni yerine getirdi, Julia üzerinde düzinelerce kumaş denedi ve bu denemelerin ardından balo için Leydi Kiri'nin seçtiği kumaşta karar kılındı.

Yürüyüş kıyafetleri, pelerinler ve binici kıyafetleri gibi bir leydinin ihtiyacı olabilecek her türlü giysi üzerinde çalışıldı. Öğle olduğunda Mariah herkesin dinlenmesi için zili çaldı ve hizmetçilerden herkes için yiyecek içecek istedi. Dişilere özgü bir neşeyle dolu bu atmosfer civardaki herhangi bir erkeği çıldırtmak için yeterliydi. Ashton odadan içeri girip şaşkınlıkla onlara baktığında bu kanıtlanmış oldu. Çünkü Ashton anında geri adım atıp daha güvenli bir oda bulmak üzere ortamı hızla terk etmişti.

Kumaş, stil ve dikişlerle ilgili bütün kararlar verildiğinde, Julia da üzerinde durduğu basamaktan aşağı inebildi. Bir parça kumaşı kaldırdı ve Mariah'nın boyu kadarını açıp onun omzuna tuttu. "Senin bu mantua ipeğine göz diktiğini gördüm. Yeşil üzerindeki altuni parıltılar harika bir yansıma yaratıyor, sana çok uygun."

Julia diğer kadınlara bir göz attı. "Gözlerinin rengini nasıl da ortaya çıkardığını görüyor musunuz?"

Mariah ipek kumaşı okşadı. "Adam kendim için daha çok harcama yapmam gerektiğini söylüyor."

"Bence de mümkün olan her şekilde ağabeyimin daha çok parasını harcamalısın." Leydi Kiri hınzır hınzır güldü. "O ipeği de senin üzerinde görmekten mutlu olacaktır. Zümrütler eşliğinde."

"Çık bakalım basamağa, Mariah," dedi Julia. "Sıra sende."

Mariah söylenileni yerine getirdi ve kendine ilerleyen hamileliğinde de izin verecek bir model seçip basamağa çıktı. Büyükanne ve Leydi Kiri de kendilerine kumaşlar seçip elbise siparişi verdikten sonra Madam Hélier ve yardımcıları evden ayrıldı.

Julia kendine bir fincan çay koydu. "Evlenmeden önce pek vaktim olmadığı için soylu bir leydi gibi giyinebilmenin ne kadar ağır bir iş olduğunu fark etmeye fırsatım olmamış!"

"Seçkinler âlemi senin sosyal statünün ayırdına varmalı," diye hatırlattı büyükanne. "Ondan sonra istediğin kadar kötü giyin, sadece enteresan bulunursun."

"Enteresan değil, mümkün olduğunca dikkat çekmeyen biri olmayı arzu ediyorum, büyükanne." Julia derin bir nefes aldı. "Bunu bir daha yapmam gerekmez umarım!"

"Artık doğru düzgün bir gardırobun olması için gerekli yatırımı yaptın sayılır, dolayısıyla yakın zamanda tekrar gerekeceğini sanmıyorum," diyerek Mariah onu temin etti. "Seçtiklerin klasik stilde, daima harika görünecek kıyafetler oldu."

Büyükanne ayağa kalkıp Julia'ya sarıldı. "Bayan Hélier'e

bugünkü seansın faturasını bana göndermesini söyledim," diye fısıldadı. "En sevdiğim torunuma bir armağan."

"Büyükanne, fakat bu çok fazla!" Julia'nın nefesi kesildi.

"Telafi etmek için önümde uzun zamanım var." Büyükannenin sesinde bir titreme belirdi. "Annen öldüğü günden beri, bugünkü kadar eğlendiğim bir gün daha olmamıştı, bir tanem. Bu kadar yıl kendine bakabildiğin için seninle gurur duyuyorum ama eve geri döndüğün için de çok mutluyum."

Julia yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırdı. "Ben de çok mutluyum, büyükanne. Ben de."

Randall, Roscombe'nin ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştu. Cotswold tepelerinin nefes kesici görüntüsünü seyretmek üzere atını bir tepenin üzerinde durdurdu. Bulunduğu tepeden doğduğu taş ev de tüm sıcaklığıyla görülebiliyordu. Roscombe görkemli bir şato değil, bir centilmenin eviydi. Kuşaklar boyunca Randall'ın annesinin ailesine yuva olmuştu.

Ailesi öldükten ve Daventry onun vasisi olduktan sonra Randall Roscombe'de çok az vakit geçirebilmişti. Son ziyaretinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? İki yıldan fazla olmuş olmalıydı, en son yaralanmasından önce gelmişti buraya.

Atını tepeden aşağı sürmeye başladı. İyileşme döneminin büyük bölümünü Londra'da geçirmişti. Oradan Ashton'ı görmek üzere İskoçya'ya gitmiş, sonra da tekrar gemi ile yarımadaya dönmüştü.

Yine de son yıllarda Roscombe'de çok az zaman geçirmiş olmasına rağmen burada başka bir yerde hissedeme-

yeceği kadar evinde hissediyordu kendini. Her daim açık duran eski demir kapılı geçitten geçerek ev ve müştemilatlarının bulunduğu noktaya varan uzun yoldan ilerledi.

Önüne çıkan küçük süs geyiği, varlığından tedirgin olmamış görünerek sıçrayak uzaklaştı. Her şey düzen içinde ve iyi durumdaydı. Daventry'nin hakkını vermek gerekirdi; burasıyla ilgilenmesi için iyi bir adamı işe almıştı. Caldwell işinin o kadar ehliydi ki Randall hiçbir zaman onun yerine bir başkasını işe almayı düşünmemişti.

Sabah olduğunda Caldwell'i çağırabilir ve onunla kiracıların durumu, drenaj, yeni çiftlik ekipmanlarının maliyetleri hakkında konuşabilirdi. Muhtemelen Caldwell'in yapacağı önerilerin tümünü kabul edecekti, çünkü adam Roscombe'nin yirmi yıldan uzun zamandır hem iyi durumda kalmasını hem de kâr etmesini sağlamıştı.

Bu seyahati yapması için aslında gerçek bir neden yoktu ama Randall birkaç günlüğüne Londra'dan uzaklaşmak istemişti. Gordon yeniden yalnız kalmaktan ötürü oldukça üzülmüştü ama Elsa ile aynı çatı altında olacağı için kısa sürede toparlanırdı nasıl olsa.

Randall evin etrafından dolanarak ahırlara doğru ilerledi ve ahıra vardığında atından inip yorgun olan hayvanı içeri soktu. Seyis Willet malzeme odasında koşumları tamir ediyordu. Kafasını çevirip baktığında Randall'ı görünce şaşırdı ve hızla ayağa kalkıp onu selamlamak üzere koştu. "İyi günler, Binbaşı. Bu sefer uzun kalacak mısınız?"

"Uzun kalamayacağım ama çok yakında burada yaşamaya başlayacağım." Randall atın eyerini aldı ve atını tımarlamaya başladı. Ayağı uzun sürüşten ötürü ağrımaya başlamıştı ama artık sakat kalma tehlikesi yoktu. Çok yakın zamanda tamamen iyileşmiş olacaktı. "Evlendim ve

Roscombe'nin yeni gelini karşılamak için yeterince hazır olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

Willet'in yüzü aydınlandı. "İçeride çalışmak üzere daha fazla hizmetçiye ihtiyacınız olacak mı? En genç kızım hizmete hazır olacak yaşa geldi sayılır."

"İşe alımları karım yapacak, fakat kızınla ilgili ona bilgi veririm." Randall hafızasını yokladı. "Bu sözünü ettiğin kız Nancy mi? İlgisini çekebilir."

"Evet efendim, Nancy. Hafızanız çok kuvvetli, Binbaşı." Seyis tekrar malzeme odasına dönerken ekledi: "Evinize hoş geldiniz efendim. Artık bu evde yaşanmasının vakti gelmişti."

Zamanı geldi de geçiyordu bile. Randall atını yerleştirdikten sonra eve doğru ilerledi ve muftaktaki hem evi idare eden hem de aşçılık yapan kadını şaşırttı. Kadın kendisi ve kocası için patatesle kıymalı turta pişiriyordu ve bir dilimini de Randall'ın yemesi için ısrar etti.

Randall evin içindeki tanıdık odaları dolaşmaya koyuldu. Etrafa Julia'nın gözüyle bakmaya çalışıyordu. Ev gerçekten iyi korunmuştu. Akan tavanlar veya tahtakuruları yoktu.

Fakat ailesi öldüğünden beri tek bir dekorasyon değişikliği yapılmamıştı. Çocukluğundan kalma bu evin aşinalığı Randall'a iyi gelse de Julia'yı meşgul etmeye yetecek kadar çok ilgilenilmesi gereken iş vardı. Sonuç olarak duvar boyaları solmuştu, mobilyalar yeniden kaplanma ihtiyacı içindeydi ve halıların bir kısmı da yıpranmıştı.

Randall misafir odasına girdi ve ellerini arkasında kenetleyerek etrafa baktı. Ailesi ölmemiş olsaydı acaba nasıl bir hayatı olurdu? O zaman bu evin içinde büyüyebilir, belki de küçük kız ve erkek kardeşleri olurdu. Bu kadar

zor bir çocuk haline gelmezdi belki o zaman. Ve Westerfield Akademisi'ne de gönderilmesine gerek kalmazdı.

Öte yandan o okulda edindiği arkadaşlıklar hayatını hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar zenginleştirmişti. Kendi ait olduğu sınıfa mensup ailelelerin gittiği herhangi bir okula gitseydi acaba sınıf arkadaşları ile böyle yakın bir bağ kurabilir miydi? Muhtemelen hayır. Leydi Agnes Westerfield'in hasar görmüş öğrencilerinin birbirlerine duyduğu ihtiyaç ve yakınlık diğer bütün okul çocuklarının duyduğundan katbekat fazlaydı.

Acaba yine orduya katılır mıydı? Pek sanmıyordu. Burada büyümüş olsaydı, içindeki şiddet içeren öfkeli duygular oluşmayacak ve savaşmak pek de cazip gelmeyecekti. İngiltere'den uzaklaşmak için de böylesine şiddetli bir istek duymazdı o zaman belki de.

Üniversiteye gitmiş olabilir ve sınıfından birçok genç adamın yaşadığı gibi bir hayat yaşayabilirdi. Roscombe'deki hayatı sırasında toprağı babasından öğrenebilir ve Londra'da birkaç vahşi yulaf ekip yetiştirmeye daha fazla zaman ayırabilirdi. Şimdiye kadar çoktan evlenmiş, büyük ihtimalle baba bile olmuş olabilirdi. Ama o zaman çocuklarının annesi Julia olmazdı.

Şartlar farklı olmuş olsaydı nasıl bir hayatı olacağını düşünmenin pek bir anlamı yoktu. Sahip olduğu hayatın içinde yara izleri de, kardeş kadar yakın arkadaşları da, Julia'yı da barındırıyordu.

Julia'nın burada yaşadığını gözünde canlandırmaya çalıştı. Küçük kütüphanede oturup kitap okur muydu? Kilere malzemeleri istifler miydi? Çocuk odasında kıkırdayan çocuklar olmayacaktı ki bu düşünce bir ay öncesine nazaran daha fazla acıtıyordu içini.

Julia küçük evini sıcacık ve misafirperver bir ortama çevirmişti. Aynısını bu evde de yapabilirdi. Yine de Randall onu bu evin odalarında hayal etmekte zorlanıyordu. Bu hayal gücünün yetersiz kalmasından mıydı yoksa birlikte yaşayacaklarına inanmasının son derece aptalca bir hareket olmasından mı?

Bazı açılardan evliliği gayet iyi gidiyordu. Beklediğinden çok daha iyi. Ama yine de Randall, Leydi Julia Raines'in büyük bir servetin mirasçısı olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu. İstese Julia bundan çok daha büyük bir evi satın alabilirdi. Ya da Londra'da kendine bir yer beğenebilirdi. Ya da sürekli seyahat edebilirdi.

Bir anda Julia'nın kendisine maddi destek ve koruma açısından ihtiyaç duymasını istediğini fark etti. Tanrı biliyordu ya, Randall'ın ona ihtiyacı vardı. Gerçekten de Julia'nın eğer onu seçmeyecekse, seçenekleri olmasını istemiyordu.

Bacağında bir basınç hissedince aşağıya baktı ve iri yarı, kendine güveni tam olan bir kedinin ayak bileğine sürtünmekte olduğunu gördü. Hayvan koyu renkli bir tekirdi, yalnızca göğsü ve patileri beyaz renkliydi.

Randall muzipçe gülümseyerek kediyi kucağına aldı. Kedi onu okşayan parmaklarının altında çılgınca mırıldıyordu. Annesinin her zaman kedileri olmuştu, bu kedi de muhtemelen onların soyundan bir yavru olmalıydı. Julia asla gelmeyecek olsa bile Randall yalnız kalmayacaktı.

26. Bölüm

Londra sosyetesine takdim edilişine hazırlanmak Julia'yı sonraki birkaç gün oldukça meşgul ettiyse de Julia geceleri oldukça yalnızdı. Sıcak havalarda bile yatağını kocasıyla paylaşmaktan hoşlanmıştı. Kış geldiğinde ise Randall vazgeçilmez olacaktı.

Randall'ın gidişinin üzerinden dört gün geçmişti ki Elsa bir sabah tepsiyle bir mektup getirdi. Randall kısaca Roscombe'ye vardığını, işleri yoluna koymakta olduğunu ve Julia'yı en kısa zamanda oraya götürmeyi iple çektiğini yazmıştı.

Notu okuduktan sonra Julia kederli bir ifadeyle gülümsedi. Bu adam bir asker, yüksek rütbeli bir koruyucuydu. Ondan romantik kelimeler duymayı beklememeliydi. En azından bu not, giderken bıraktığı nota göre biraz daha kişisel bir dilde yazılmıştı.

Julia ve Mariah o gün için alışverişe çıkmayı planlamışlardı. Resmi amaçları Julia'ya ihtiyacı olan ufak tefek öte beriyi almaktı ama esas niyetleri gezip eğlenmekti. Anthony bankasındaki bir muhasebeciye bir hesap açtırmıştı, bu sayede artık Julia'nın cebinde harçlık bulunuyordu.

Erkek kardeşi babalarının öfkeden deliye döndüğünü haber vermişti, fakat Castleton'ın kızının miras üzerindeki hakkına engel olmasına yasal olarak hiçbir hakkı bulunmuyordu. Ayrıca aile avukatları da geleceğin Lord Stoneleigh'in ellerinde bulunduğunun farkında olduklarından yollarına düzmece sorunlar çıkararak taş koymaya çabalamıyorlardı.

Julia giyindikten sonra özel salonuna geçti. Önceleri Randall'ın oturma odasına bağlanan bir yatak odası olan bu oda, şimdi Julia'nın kullanımına tahsis edilmişti. Odadaki yatak çıkarıldıktan sonra Mariah ve Julia tavan arasını istila ederek oradan işlerine yarayacak mobilyaları almışlardı. Yeni salon krem ve gül renkleriyle bezeli çok sevimli bir oda haline gelmişti. Julia'nın Hartley'de yaşadığı evden biraz daha bile büyüktü.

Julia zarif görünümlü Fransız yazı masasına oturdu ve alışveriş listesini gözden geçirdi. Bir gün cüzdanında para olacağını garantiye alacaktı ama şu anda bu onun için çok leziz bir lüks idi. Hayatının tümünü içine doğmuş olduğu bu aristokrat topluluklar arasında geçirmiş olsaydı, bugün asla ne derece şanslı olduğunu idrak etme şansına sahip olmayacaktı.

Julia kahvaltı için merdivenlerden aşağı inmek üzereydi ki camdan süzülen güneş ışığı nikâh yüzüğünü aydınlatarak altının üzerinde kıvrılan keltlere özgü motifler oluşturdu. Kafasına saplanan bir düşünceyle Julia Gordon'u çağırdı.

Uşak neredeyse anında kapıda belirdi. "Benden istediğiniz bir görev mi var hanımefendi?" diye ümit içinde sordu. "Yapacak o kadar az işim var ki?"

Julia güldü. "Elsa'yı ev işleri konusunda eğitmek seni yeterince meşgul ediyor olmalı."

Gordon gülümsedi. "Elbette ama yine de binbaşıya karşı görevlerimi yerine getiremiyormuş gibi hissediyorum kendimi."

"Geri döndüğünde senin onu Londra sosyetesine yakışıklı gösterecek bir çalışma yapmanı isteyecektir."

Gordon başını iki yana salladı. "Yakışıklı olmak için benim yardımıma ihtiyacı yok. Ben sadece kıyafetlerinin de iyi görünmesine yardımcı oluyorum hepsi bu."

Bu çok doğruydu. Randall ne giyerse giysin akıl almaz boyutlarda yakışıklı bir adamdı. Ya da giymesin. İşlere odaklanmak zorunda olduğunu kendine hatırlatan Julia, Gordon'a, "Kocam için bir yüzük almak istiyorum. Bana ölçü için kullanabileceğim bir yüzük bulabilir misin?" dedi.

"Hemen bir tane getireyim." Gordon onu selamlayarak çekildi, birkaç dakika sonra elinde bir mühür yüzükle geri döndü.

Julia yüzüğü alıp el çantasının içine koydu. Randall onun için çok fazla şey yapmıştı. Karşılığında ona müteşekkir olduğunu gösterecek bir armağan vermek istiyordu.

Ashton'ın uşağı kâğıda sarılı ipek çorap destesini teslim alırken Julia, "Her şeyi taşıyacak birinin yanımda olmasının ne büyük rahatlık olduğunu unutmuşum," dedi.

"Ayrıca bu paketleri neredeyse dolmuş olan arabaya götürüyor olmasını da. Ben de alışverişte payıma düşeni yaptım hani!" Mariah eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Son üç gündür çok çabuk yoruluyorum. Alışveriş listesinin sonuna gelebildik mi?"

"Son bir durağımız kaldı. Randall için bir yüzük sipa-

riş etmek üzere bir mücevherci veya kuyumcuya gitmek istiyorum. Benim alyansımla aynı motiflerde olmasını istiyorum." Julia utangaç bir şekilde gülümsedi. "Umarım bunun benim için feci şekilde duygusal olduğunu düşünmez."

"Çok hoş bir fikir. Bence Adam benimkiyle uyumlu bir yüzüğü olmasından çok hoşlanırdı." Mariah düşünceliydi. "Bense onu benim olarak damgalamak isterdim."

"Bu gayet adil görünüyor, kadınlar evli olduklarını belirtmek için yüzük takıyorlarsa, erkekler neden takmasın," diyerek onu onayladı Julia. "Yüzük yaptırmak için neresi uygundur sence?"

"Köşeyi dönünce bir kuyumcu var." Mariah Bond Caddesi'ne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Benim alyansımı Bay Rose yapmıştı, Adam'ın parmak ölçüsünü de biliyor." Yüzüğünü Julia'ya göstermek için eldivenini çıkardı. "Düz bir altın bant gibi görünüyor olsa da içinde ikimizin baş harflerini simgeleyen bir hint motifi var. Dükkâna girdiğimizde sana gösteririm."

"Eşli yüzükler takarak belki de yeni bir moda başlatabiliriz." Julia arkadaşına şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Ne de olsa sen havalı bir Altın Düşessin."

Mariah güldü. "O bir veya iki sezondan uzun sürmez ama bu..." Mariah eldivensiz olan sol elini havaya kaldırdığında parmağındaki saçlarıyla aynı renkte olan altın yüzük parıldadı. "Bu sonsuza dek sürecek."

Bay Rose dükkânına iki soylu kadının yaptığı ziyaret karşısında doğal olarak oldukça sevindi. Mariah'nın yüzüğünü yapan kişi olduğu için Adam'ın yüzüğünü sipariş vermek kolay olmuştu. Fakat Randall için yüzük seçmek oldukça karmaşıktı. Kuyumcu ellerindeki altın yüzüğü

dikkatle inceledi. "Motifi tam olarak kopyalayabilmemiz için bu yüzüğün bir iki gün bende kalması gerekiyor."

"Hayır!" Parmakları yüzüğün etrafında kıvrılan Julia özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm ama yüzüğümü yeni aldım da."

Bay Rose'un gözleri ışıldadı. "Sizi anlıyorum leydim. Karım da böyle hissederdi eminim. Yüzüğünüzden yarım saatliğine ayrılabilirseniz, hemen balmumuna bir kopya çıkarabilirim."

Julia yorgun görünen Mariah'ya baktı. Bay Rose onun endişesini anlayarak, "Beklerken içerideki özel odamızda dinlenebilirsiniz," diye teklif etti.

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederiz." Julia ve Mariah üst kattaki güzel döşenmiş salona çıktılar. Orada rahatça otururak caddede akıp gitmekte olan trafiği seyredebiliyorlardı.

Bir görevlinin getirdiği çay ve kurabiyeyi aldıktan sonra Julia arkadaşına sordu: "Her gittiğin yerde böyle hizmet görmeye alıştın mı? Yıllarca ortalama bir gelirle dul olarak yaşadıktan sonra böyle farklı davranışlar görmek bana garip geliyor."

"Ben de henüz alışmadım," diye itiraf etti Mariah. Hâlâ ince olan belini ovaladı. "Bu çocuğun ve Adam'la birlikte yapacağımız diğer çocuklarımızın böyle bir lüks içinde büyüyecek olmaları çok garip. Bir sonraki jenerasyonun doğru bir algı ve hayat görüşüne sahip olmasını temin etmek için çok dikkat etmeliyiz. Belki sen ve Randall için bu daha kolay olacak, çünkü çocuklarınız unvansız olarak doğacaklar."

"Bizim çocuğumuz olmayacak," dedi Julia usulca. Elindeki yulaflı kurabiyeyi küçücük parçalara bölmüştü tam

o sırada. Mariah'ya anlatmak istiyordu ama bu kelimeleri telaffuz etmek çok acı veriyordu. "Ben... Ben çocuk yapamıyorum."

Mariah derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm." Uzun bir sessizliğin ardından ekledi: "Randall'ın bildiğini sanıyorum."

Julia kafasını salladı. "Benimle evlenmemesi konusunda ona sıraladığım birkaç sebepten bir tanesi buydu. O ise önemli olmadığını söyledi."

"Ve sen de onun duygusal biri olmadığından endişeleniyorsun." Mariah düşüncelere dalmıştı. "Kendi kanından biri gibi olmasa da eğer bir çocuk yetiştirmek istiyorsan her zaman ihtiyaç içinde olan bebekler ve aileler vardır. Seni çalışırken tanıdığımda çocuklarla harika bir ilişkin olduğunu, Jenny Watson'ın kızı Molly'yi nasıl olumlu etkilediğini görmüştüm."

Julia kaşlarını çattı. "Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Randall'ın kendisine ait olmayan bir çocuğu büyütmekle ilgili ne hissedeceğinden emin değilim. Ama yine de düşünmeye değer."

"Şahsi fikrim, bence sabah bulantıları olmadan bir bebek sahibi olmak harika olurdu," dedi Mariah emin bir şekilde. "Bilinen metot çok meşakkatli oluyor!"

Julia güldü. "En sonunda bebeğini kollarına aldığında kendinden son derece memnun olacağına garanti veriyorum."

"Sanırım haklısın." Mariah elindeki çay fincanına baktı. "Zamanım geldiğinde benimle olacak mısın Julia? Lütfen?"

"Eğer beni istersen, tabii ki yanında olacağım," dedi Julia. "Onur duyarım."

"Teşekkür ederim." Mariah hüzünle gülümsedi. "Sanırım biraz endişeliyim, fakat bu kadarı bile yeterli."

Julia onu daha fazla rahatlatmaya fırsat bulamadan Bay Rose odaya girdi. "Leydi Julia, alyansınızı size takdim ediyorum. Beyefendilerin yüzükleri bir hafta içinde hazır olacak."

İkisi de adama teşekkür edip tekrar caddeye çıktıklarında Ashton'ın uşağı Timms onları beklemekteydi. Başıyla selam verdi. "Köşeye kadar gidip arabayı getireyim, efendim."

"Biz de o tarafa doğru yürüyüp seni yakalarız." Mariah yorgun görünüyordu, Julia ise arkadaşının çok geçmeden eve gidip dinlenerek toparlayabileceğini düşünüyordu. Uşağın arkasından ikisi yanyana yürümeye başladılar.

"Ah, şu harika şapkaya bakar mısın!" Birden canlanan Mariah sola dönerek kadın şapkacısını işaret etti. "Sence şu şapka Kiri'ye yakışır mı? Balo için çok yardımcı oldu ve ben de bunun için müteşekkir olduğumu ona göstermek istiyorum."

Julia da ona katılarak gösterdiği şapkanın kumaşı ve üzerindeki kurdelalarını Leydi Kiri'nin koyu renk saçlarında hayal etmeye çalıştı. "Tasarımı ona yakışacaktır ama renkler tam onun renkleri değil sanki. O harika gözlerinin rengini vurgulaması için kurdelelerin yeşil olması gerek."

Mariah düşünceli bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Balodan sonra Kiri'yi buraya getireceğim. Şapkanın tasarımından hoşlanırsa, onun için uygun renkleri seçebiliriz."

Kaldırıma çıktıkları sırada ileriden Timms'in korku dolu sesi yükseldi. "Hanımlar, dikkat edin, tam arkanızda!"

Başka insanların bağırmaları da duyuluyordu. Julia

döndü ve geldikleri istikamete baktı. Kaldırıma doğru hızla ilerlemekte olan at arabasını gördüğü sırada kalbi bir an için yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Savrularak onlara doğru çılgınca bir hızla ilerlemekte olan atlar sadece birkaç metre ötelerindeydi.

Mariah tam dönemediği için tehlikenin ancak yarısını fark edebilmişti. Julia için zaman, hastalarıyla ilgilenirken olduğu gibi - ya da felaket kaçınılmaz hale geldiğinde olduğu gibi - yine yavaşlamıştı.

Şapkacı dükkânı. Dükkânın iki camlı vitrini aradaki kapı ile birlikte kaldırımdan kaçabilecekleri tek yeri oluşturuyordu.

Bunun tek şansları olduğunu anlayan Julia kendini sağ tarafa doğru atıp bir kolunu Mariah'ya doladı ve onu güvenli yere doğru çekti. Julia'nın şapkası uçtu ve ikisi birlikte dükkânın kapısına hızla çarptıkları sırada at arabası az önce oldukları yerden geçmekteydi.

Araba önlerinden geçerken dükkân kapısının her iki yanında bulunan camları patlattı. Julia ve Mariah hızla yere serildiler. Atlar o kadar yakındı ki Julia vücutlarının ısısını hissedebiliyordu. Arabanın demir kaplı tekerleri de bir o kadar yakındı.

Araba yanlarından geçip gitti. Birkaç adım önlerinde kaldırıma dökülen kırık camlara bakan Julia bir an için hareketsiz kaldı. Arkadaşının üzerine yığılmış olduğunu fark eder etmez hızla toparlandı ve oturur pozisyona geçti. "Mariah, iyi misin?"

"Biraz canım acıdı ama onun dışında iyiyim, sanıyorum." Arkadaşı titreyen bir sesle konuşurken dükkânın kapısına yaslanarak yerinden doğrulmaya çalışıyordu. "Tanrı'ya şükür ki bu kadar çabuk hareket ettin! Bir kere-

sinde böyle yoldan çıkan bir at arabası görmüştüm. İnsan sokakların ne kadar tehlikeli olabileceğini unutuyor."

"Sanırım taşrada biraz fazla uzun yaşadım." Julia kederlenmişti. "Zavallı şapkama baksana. Bugün onu ilk takışımdı, şimdi ise parçalanarak mahvolmuş durumda."

Mariah nefesini tutarken yüzü kül rengine dönmüştü. "Eteğinin üzerinde tekerlek izleri var! Caddeye biraz daha yakın olmuş olsaydın..." Titriyordu.

Julia gri kumaşın üzerindeki uzun ve siyah izleri inceledi. Araba yanından geçerken eteklerinin güçlü bir şekilde çekildiğini hissetmişti. Tekerlekler bacaklarının sadece birkaç santim ötesinden geçmişti. Kendisi de güzelim şapkası gibi boydan boya çiğnenmiş olabilirdi.

Timms onların yanına ulaştığında solgun görünüyordu. "Ekselansları, leydim, bir yerinize bir şey oldu mu?" Elini uzattı. "Cam kırıklarına dikkat edin, leydim."

Julia genç adam onlara yardım ederken biraz irkildi. Ciddi incinmeleri olduğunu biliyordu. "Ben iyiyim, uyarın için teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Timms Mariah'yı yerinden kaldırdığı sırada Julia sokağa göz gezdirdi. Araba köşeyi dönerek gözden kaybolmuştu. "Araba bir yere çarpmadığına göre sürücüsü kontrolü tekrar eline geçirmiş olmalı. Sonra da yoluna devam etti herhalde, böylelikle kötü araba kullanmasının sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekmiyor."

"Bu camları tamir ettirmek şapkacıya biraz pahalıya patlayacak," dedi Mariah. "Neyse ki kimsenin bir yerine bir şey olmadı."

Timms Julia'nın paramparça olmuş şapkasını yerden toplayarak iki kadını başlarında toplanan kalabalığın içinden çıkardı. Julia dizleri tutmadığı için Timms'in güçlü

kuvvetli kollarıyla onlara yardım ediyor olmasına müteşekkirdi.

Kazadan daha fazla sinirlerini bozan ise bunun bir kaza olmadığını düşünmekti.

Ashton Malikânesi'ndeki etkin isimler sayesinde Julia ve Mariah binaya girdikleri sırada dükün konudan çoktan haberi olmuştu. Çalışma odasından fırlayarak her ikisini kapı girişinde karşıladı. Mariah'ya öyle bir sarıldı ki kadının ayakları yerden kesildi. "Mariah, iyi misin?"

"Evet iyiyim, sevgilim," diye cevap verdi Mariah gülümseyerek. Ayakları tekrar yere değmiş olmasına rağmen Ashton'ın kollarından ayrılmaya pek niyetli görünmüyordu. "Julia sayesinde. İkimizi de saniyenin onda biri kadar bir zamanda kurtardı."

"Tanrı'ya şükür." Ashton bir kolunu Julia'ya doladıktan sonra ona sıkı sıkı sarıldı. Julia da ona tutundu. Ashton'ın iki korkmuş kadına destek olacak kadar güçlü olmasından memnundu.

"Benim çatım altında yaşadığın sırada sana bir şey olmuş olsa Randall'ın bana neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum, Julia." Ashton'ın yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Çalışma odama gelin de size birer kadeh konyak ikram edeyim." Her birinin omzuna bir kolunu atan Ashton bayanları çalışma odasına doğru götürdü.

Dük üç kadehe konyak doldururken, Julia da deri kaplı yumuşak koltuğa gömüldü. Ashton kadehleri onlara uzattıktan sonra kolunu karısının omzuna dolayarak Julia'nın karşısındaki koltuğa yerleşti.

Julia içkisinden kocaman bir yudum aldı. "Uşağın Timms bizi uyarmak için bağırdı. Eğer haber vermemiş

olsaydı o arabanın yolundan çekilmeyi başaramayabilirdik."

Zeki bakışları Julia'nın yüzünde gezinen Ashton, "Ödüllendirilmesini sağlayacağım," diyerek onu temin etti. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

Julia içini çekti. "Bunun gerçekten bir kaza mı yoksa bizi ezmek için kasıtlı yapılmış bir girişim mi olduğundan emin değilim. Daha doğrusu beni ezmek için."

"Bu benim de aklıma takıldı," dedi Mariah usulca. İçkisini içmiyor, sadece elindeki kadehe bakıyordu. "Atlar gerçekten kontrolden çıkmış olsaydı, mantık olarak binalara o denli yaklaşıp kaldırıma çıkmak yerine yolun orta yerinden gitmeyi tercih ederlerdi."

Dükün yüzü asıldı. "Daventry'nin seni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Julia başını sallamadan önce düşündü. "Adamlarına durmalarını söyleyeceğini belirtmişti, bence bunda dürüsttü. Ama adamları talimatı almamış olabilir."

Ashton kaşlarını çatınca, Julia onun ne kadar tehlikeli olabildiğini anımsadı. "Bu olayın araştırılmasını sağlayacağım," dedi Ashton. "Birçok görgü tanığı olmalı. Tam olarak neler olduğunu öğrenene kadar alışverişleriniz için tüccarları buraya çağırmanızı öneriyorum."

"Bu harika bir fikir." Mariah'nın eli farkında olmadan karnına gitmişti. "Dikkatsiz olmamamız gerektiği kadar riskli bir durum."

Julia da arkadaşıyla aynı fikirdeydi. Randall'ın işlerini bitirip geri dönmesi Julia'yı ciddi anlamda hoşnut edecekti.

Randall sabah mektuplarını beklenti içinde aldı. Julia ona her gün kısa bir not yazmış, her defasında da birkaç

gün içinde kibar bir leydi haline gelme çabasını tüm eğlenceli detaylarıyla aktarmıştı.

Bugünün mektubu ise terzinin yardımcılarıyla birlikte balo kıyafetlerinin son provasını nasıl yaptığı üzerine idi. Julia mektubunu şu sözlerle bitirmişti:

Yarın kendimize bir ödül olarak, Mariah ile tamamen avare bir alışveriş gezisine çıkacağız. Londra'daki hayat insanın manevi değerlerini kesinlikle zedeliyor.

Randall onun satırlarından anlatış tarzını kulağında canlandırarak sırıttı. Sonra mektubu kenara koyup diğer yazışmalarına döndü. Rutin işleriyle ilgili birkaç tane mektup vardı ama daha ilginç olanı Rob Carmichael'den gelen mektuptu.

Mührü açıp polis arkadaşının kısa yazısını okudu.

Detaylara girecek vaktim yok, fakat sanırım sizin kayıp çocuğu Upton'da buldum. Ben onun durumunda köpeğimi bile bırakmazdım. Eğer çok meşgulsen onu buradan ben de çıkarabilirim. Hiç tanışmadığın genç kuzenin için ne kadar fedakârlık yapmak istediğini düşün. Rob.

Randall mektubu okuyunca kaşlarını çattı. Açıkçası Branford'ın çocuğu ile hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Fakat çocuk ile arasında bir kan bağı vardı. Rob durumun bu kadar kötü olduğunu düşünmüş ve çocuğu bizzat kurtarmayı bile göze almışsa, durum gerçekten çok kötü olmalıydı.

Rob ile uzak mesafeden iletişim kurmak zor olacağından ötürü Randall'ın Londra'ya dönme zamanı gelmişti.

27. Bölüm

Randall'ın balodan önceki gün Londra'ya döneceğini tahmin eden Julia, o dönene kadar üç gün daha beklemesi gerektiğini düşünüyordu. İçini çekerek kendini derin küvete bıraktı. Küvet onu tamamen içine alacak kadar genişti. Buharı tüten sıcak sudan, önceki gün Bond Caddesi'nden aldığı çılgınca pahalı banyo yağı sayesinde çiçek kokuları yükseliyordu.

Ashton malikânede birden fazla lüks banyo yaptırmayı planlıyor olmasına rağmen Julia şu anda içinde olduğu portatif küvetten de oldukça memnundu. Sıcak su, sağ kalçası ve bileğindeki yaraları rahatlatmıştı. Ayrıca yakınında duran alçak sehpanın üzerinde bekleyen şarap kadehinin de bu rahatlamada payı vardı. Kadehe uzanarak bir yudum aldığında Julia gevşeyerek suya iyice gömüldü.

Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi ve bu gece için Elsa'yı göndermişti. Genç kız gerçekten çok iyi çalışıyordu. İyi mizacı sayesinde Julia onun etrafta olmasından hoşlanıyordu, ayrıca hızla genişlemekte olan gardırobuyla ilgilenecek bir yardımcıya sahip olmak son derece faydalıydı.

Yine de yıllarca yalnız yaşamış olmak Julia'ya bir yalnız kalma alışkanlığı kazandırmıştı. Kocası da uzakta olduğundan, kendisini huzur, su ve şarapla biraz şımartmak istemişti. Tatmin dolu bir ruh hali içinde içini çekti ve tatlı şarabından bir yudum daha aldı.

Şarap bittiğinde Julia neredeyse soğumakta olan suyun içinde uyuyakalmak üzereydi ki odanın kapısı açıldı. Julia hızla kendine geldi. Gordon ve Elsa'nın bu saatte çağrılmadıkları sürece gelmeleri mümkün değildi, Mariah ve Ashton da eğer gelecek olsalar mutlaka kapıyı çalarlardı.

Birkaç saniye geçtikten sonra yatak odasının kapısı açıldı. Yumuşak ve derinden gelen bir ses, "Julia?" diye seslendi.

Randall! Julia portatif küvetten apar topar çıkıp büyük ve şık bir havluya sarındı, paravanın arkasından başını uzattı. Sadece tek bir lamba yanıyordu ama bu da kocasının onu uyandırmamak için çizmelerini çıkarmış olduğunu görmesi için yeterliydi. Loş ışıkta Randall'ın altın sarısı saçları ve geniş omuzlu düzgün fiziği yine bir İskandinav tanrısını andırarak karşısında duruyordu.

"Geri dönmene çok sevindim!" Julia hızla onun kollarına doğru koşup Randall'ı neredeyse düşürecek bir heyecanla kucağına atıldı.

Randall'ın yüzündeki yorgun ifade birden kayboluverdi. Gülerek dengesini bulabilmek için geriye doğru bir adım attı, fakat tek bir hamlede onu yakalayabilmişti. "Gideli bir hafta bile olmadı, leydim. Beni gördüğüne sevinmenden şikâyetçi değilim tabii." Yüzünü Julia'nın tepesinde topladığı nemli saçlarına gömdü. "Mmm... Bahar çiçeklerinden bir buket gibi kokuyorsun."

Randall da... Kendi gibi kokuyordu. Güven dolu, tanı-

dık ve erkeksi. Julia'nın bütün duyuları sonuna kadar açılmış, Randall'ın varlığını özlemle içine çekiyordu. Başını geriye atarak onu kaygısız bir mutlulukla öptü. Randall'ın şaşkınlığı bir an sürmüş ve şiddetli bir karşılığa dönüşmüştü. Julia'yı o da aynı yoğunluk ile öpüyor, bir yandan da çıplak omuzlarına dökülebilmesi için saçındaki tokaları çıkarıyordu.

Julia içinde bir sıcaklığın yayılarak kalçalarında ve göğüslerinde biriktiğini hissetti. Daha önce de Randall'ı arzulamıştı ama bu kez gerçek anlamda farklıydı. Yıllar içinde dönüştüğü o sakin ve çekingen kadın gitmiş, yerine istekli, utanmayan genç bir kız gelmişti sanki.

Randall'ın eli baştan çıkarıcı bir biçimde sırtından aşağı inerek havlunun altına kaydı. "Pek giyinik değilsin."

"Sen de fazla giyiniksin." Julia ellerini onun yakasına koyup paltosunu omuzlarından aşağı kaydırdı. Gevşekçe bağladığı havlu bunu yaparken bollaşarak kalçalarına inmişti.

Randall ona bakarken sertleşti. "Bunun nereye gittiği konusunda endişelerin varsa leydim, geri çekilme vaktidir."

Fakat Julia geri çekilmek istemiyordu. "Endişem yok, Alex," dedi yumuşak bir sesle. "Bu gece ikimizin gölge nedir bilmeyen sevgililer gibi bir araya gelmesini istiyorum."

Randall derin bir nefes aldı. "Bunu dünya üzerindeki her şeyden çok isterim."

Julia gülümsedi ve havluyu bırakarak çıplak ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Kendini yarasız, izsiz küçük bir kız gibi hissetmiyordu. Son derece dişi, deneyimli ve güçlü olduğunu duyumsuyordu.

Yara izleri önemsizdi, geçmişin bir parçasıydı onlar. *Şimdi* ise duyduğu arzunun ateşi onları mıknatısın iki ucu gibi bir araya çekiyordu. "Bu kıyafetler hakkında..."

Julia Randall'ın paltosunu tamamen çıkardı ve o kravatını çözüp kenara fırlatırken yere düşmesine izin verdi. Gömleğinin düğmelerini hızla çözerken yumuşak ve hafif kızıllı tenini öpmek için uzandı. Randall'ın nabzı dudaklarının altında hızla atıyor, arada keyif dolu bir hırıltı duyuluyordu.

Kendinden emin bir şekilde Randall'ın iç çamaşırlarına hücum etti. Randall ona sarıldığında elleri birbiriyle buluştu ve parmakları birbirlerine dokunmanın mutluluğu ve neşesiyle dans etmeye başladı. Soyunma aşamasında gösterdikleri karşılıklı çaba pek verimli değildi ama son derece eğlenceliydi. Korkusuzca davranmak Julia'nın bugüne kadar gördüğü en etkili afrodizyaktı.

Randall çıplakken, Yunan heykeltraşlarını bile utandıracak bir erkek güzelliğine sahipti. Julia ellerini onun omuzlarında, sonra da gövdesinde dolaştırırken elinin altında Randall'ın cildinin farklı dokularını, yara izlerini ve açık renk tüylerini hissediyordu. "Daha önce bütün vücudunu birden hiç görmemiştim," dedi soluk soluğa kalmış bir halde. "Bunun için neden bu kadar bekledim ki?"

"Doğru zamanı bekledin." Randall onu kucağına alıp yatağın ortasına taşıdı. "Bugün uzun bir yolculuktan sonra acıktım. Ve sen, leydim, bir buket olmanın yanı sıra aynı zamanda benim ziyafetimsin."

Julia daha yatağa yerleşemeden Randall yanına uzanmıştı bile, uzun vücudu Julia'nın göğüs kafesinden baldırlarına kadar temas ediyordu. Randall öne eğilip dudaklarını Julia'nın dudaklarına bastırdı. Bu temas Julia'nın el ve ayak parmaklarının şehvetle kıvrılmasına yol açtı.

Öpüşmeleri her ikisi de nefessiz kalana dek sürdü. Randall başını kaldırdı. "Tadın en lezzetli Ballard incir şarabına benziyor."

Başı dönen Julia güldü. "Üreticisini de söyleyebilecek misin?"

"Ashton sadece arkadaşları tarafından üretilen Ballard şaraplarını bulundurur." Randall sırıttı. "Ve bu da çok iyi bir şaraptır. Fakat sen en iyi içkilerden daha tatlı ve daha sarhoş edicisin." Başını onun göğsüne yaslarken dudaklarını da Julia'nın boğazına bastırdı.

Başparmağı onun göğüs ucunu okşarken Julia da onun avcuna iyice yaslandı. Randall öpücükler bırakarak Julia'nın bütün vücudunu dolaşıyordu.

Dudakları sol göğsünün üzerinde hareketini hızlandırmaya başladığında Julia nefesini tuttu. Kalçaları ona doğru istemsizce hareket ediyordu. Randall onun diğer göğsünü de aynı şekilde öptükten sonra aşağı, karnından daha da aşağılarına doğru hareket etmeye başladı.

Randall'ın dudakları ve dili, bedeninin en özel bölgelerine temas ettiği anda Julia boğuk bir çığlık atarak neredeyse kendinden geçti. "Alex!"

Julia ağzıyla bir erkeğe nasıl zevk vereceğini öğrenmişti ama bunun kendisine yapılmasının nasıl bir his olabileceğini hayal dahi etmemişti. Parmakları Randall'ın saçlarını sımsıkı tutuyor ve onu kendine doğru çekiyordu, ona duyduğu ihtiyaç öylesine kuvvetliydi ki neredeyse acı veriyordu...

Doruğa ulaştığında açığa çıkan enerji sarsıcıydı. Julia bağırdı, vücudundaki bütün kaslar kaskatı kesilmişti. Biraz sakinleştiğinde Randall başını onun bacaklarına yasladı, nefesi Julia'nın kasıklarına usulca çarpıyordu.

"Sana Büyük İskender diyebilirim aslında," dedi Julia kısık bir sesle kocasının sımsıkı tuttuğu saçlarını bırakırken. Randall'ın alnına düşen altın renkli kalın tutamları okşuyordu. "Ben sana yaptığımda bundan neden bu kadar hoşlandığına şaşmamak gerek."

"Hoşlanmak böyle bir deneyimi tanımlamak için oldukça silik bir ifade kalır." Randall onun gözlerine bakabilmek için başını geriye attı. "Seni ilk gördüğüm andan beri böyle içmeyi hep istemiştim."

Julia yüzünün kızararak yanmaya başladığını hissedebiliyordu. "Bunu bilmediğime sevindim. Huysuz bir asker olarak yeterince korkutucuydun." Parmağının ucuyla Randall'ın kulağını okşuyordu. "Ama tabii ki şu anda işimizin ancak yarısı bitti."

"Nefesini toparlayabilecek kadar zaman geçtiyse..." Randall onun üzerine çıkarken bir parmağıyla da hafifçe Julia'nın bacaklarının arasındaki nemli ve oldukça hassaslaşmış dokuyu okşuyordu. Julia hassasiyet merkezine yapılan bu keşif gezisinin etkisiyle minik zevk dalgalarıyla sarsılıyordu. "Bana ana yemeği sunmaya hazır mısın leydim?"

"Senin mektuplarını okuyup sonra da ruhunda şairlik olmadığını mı söylemiştim!" Julia kıkırdıyordu.

"Şiir değil... Daha ziyade derin ve bitmek tükenmek bilmeyen, sadece senin tatmin edebileceğin bir iştah." Randall kendini onun bacakları arasına dikkatle yerleştirirken bir yandan da ustalıkla onu parmaklarının altında kıvrandırıyordu. "Şimdi?" diye sordu.

"Şimdi!" Julia onu sertçe kendine çekerken kalçalarını da onu içine alabilmek için kaldırdı. Erkeklerden korkarak geçirdiği bunca yıldan sonra Randall'a karşı böylesine

bir özlem duymasına hâlâ şaşırıyordu. Fakat Randall onun derinliklerine gömüldüğünde bu bir istila değildi. Bu bir bütünleşmeydi.

Julia onunla birlikte hareket ederken içinde yükselen türde bir isteği daha önce hiç hissetmediğinin farkına varıyordu. Duygularının yoğunluğu ikisini de sarıyor, vücutlarının uyumu çılgın bir ritimle sürüyordu. Randall sarsılarak Julia'nın derinliklerinde doyuma ulaşırken boğazından yükselen derin bir sesle inledi. Julia da onun rahatlamasını takip ederken doruğa ilk önce kimin ulaştığından emin olamadı.

Nefes alıp verişi hafifleyen Randall kenara çekilerek Julia'yı kendine doğru çekti. Julia yüzünü onun omzuna gömüp rahatladı ve kolunu onun beline doladı. Bir zamanlar cinsel birleşmeden kaçınan hayatından memnun olduğunu hatırladı. O zamanlar asla böylesine sersemletici bir arzu patlaması ve tatmin yaşayacağını düşünemezdi. Ama çıplak ve birbirine dolanmış vücutları bu yaşadığının bir rüya olmadığının kanıtıydı.

Randall onun başını okşarken parmakları saçlarının arasında geziniyordu. "Senin bu kadar cömert bir tutkuya sahip olduğunu içgüdüsel olarak sezip sezmediğimi merak ediyorum," diye mırıldandı. "Yoksa sadece dünya üzerindeki en şanslı adam mıyım?"

"Şanslı olan benim." Julia kıkırdadı. "Şanslı ve bencil. Bütün gün yolculuk yaptın ve muhtemelen açsındır. Ben de kalkıp senin dikkatini dağıttım."

"Aslında yukarı çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak için mutfağa uğramıştım." Randall şevkatle onun saçlarını karıştırdı. "Ama uğramamış olsaydım bile bulabileceğim en tatmin edici yemek sensin."

"Bu iyi, çünkü şu anda iki kat aşağı inip mutfağa bir baskın düzenlemeye yetecek gücüm kalmadı. Her ne kadar bir dolu seçeneğim olsa da anlatman için bir yara izi seçmeye bile enerjim yok neredeyse." Randall'ın kaburgalarının üzerinden geçen ince bir çizgiyi işaret parmağıyla takip etti. "Bu, eğer doğru hatırlıyorsam, Corunna'ya çekildiğiniz sırada aldığın kılıç yarası."

Randall başıyla onayladı. "Son on beş yıl içindeki askeri harekâtların yarısı vücudumun bir yanına kazınmış durumda. Her daim şanslı oldum, bütün bunların içinde sadece tek bir kez ciddi bir yaralanma yaşadım."

Julia ürperdi. "Öldürülebileceğin zamanları düşünmemeye çalışıyorum, Alex. O zaman seni asla tanıyamazdım."

"Bu sayede beni özlemen de söz konusu olmazdı," dedi Randall gülümseyerek.

"Bu gece felsefi düşünmeyi reddediyorum." Parmakları Randall'ın kasıklarına doğru ilerlerken Julia kaşlarını çatmıştı. Randall'ı tamamen çıplak ilk kez görüyordu, bu yüzden yeni yara izleri keşfediyordu. "Bu silik olanlar eski olmalı. Bir düzineden fazla görünüyorlar." Parmak uçları hafifçe kabarık teninin üzerinde geziniyordu. "Böyle bir yaraya ne sebep olabilir ki? Birkaç santim daha sola denk gelseymiş böylesi harikulade bir gece geçirmemiz imkânsız olacakmış."

"O bir silah yarası değil." Randall içini çekti. "Branford yaptı."

Julia'nın tüm dikkati Randall'ın sözlerine odaklanmıştı. Bir elinden destek alıp kendini yukarı çekerken izleri daha yakından incelemeye başladı. "Ulu Tanrım, seni kasıtlı olarak kesti mi?"

"Turville'e ilk geldiğim zamanlardı." Randall'ın sesi duygusuzdu. "Avlanacağını söyleyip beni kovalamaya başlardı. Sonra beni yakalar - ki her seferinde de yakalardı çünkü benden büyüktü, daha uzun boylu ve daha hızlıydı - beni yere çivilerdi. Sonra da pantolonumu indirir ve çakısıyla beni çizerdi. Bunu her yapışında penisime ulaştığında, onu kökünden keseceğini söylerdi."

Julia dehşet içinde elini ağzına kapatarak yutkundu. "Neden onu hiç kimse durdurmadı."

"O evin genç beyiydi. Kimse onu sorgulamaya cesaret edemezdi."

"Ve sen de ona karşı mücadele etmeyi öğrendin ve öylesine kötü davranışlar sergiledin ki sonunda seni gönderdiler." Julia dudaklarını yara izlerine bastırırken, küçücük bir çocuğun işkence görmesini ve gidebilecek kimsesinin olmamasını düşünüp kederlendi. Randall'ın bir koruyucu haline gelmesine şaşmamak gerekirdi.

Yara izlerini öperken Randall'ın tepki olarak biraz gerildiğini hissetti Julia. Randall kuru bir sesle, "Böyle bir zamanda bile mükemmel bir anı mahvedebilmek tam da Branford'a yakışacak şey," dedi. "Konuşmamız gerek, leydim, bu da demek oluyor ki üzerine bir şeyler giyersen iyi olur, yoksa konuşacak kadar makul bir adam gibi davranamayabilirim."

"O halde sizin de giyinmeniz gerekecek, Binbaşı," dedi Julia sertçe. "Kadınların bu tür dikkat dağınıklığına karşı bağışıklığı olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Olmadığına seviniyorum." Randall sıcak bir sesle konuşurken bir yandan da Julia'yı okşuyordu. Julia morluklarına dokunulmasıyla irkildi.

Randall kaşlarını çatarak eğilip daha yakından baktı.

"Aman Tanrım, kalçana ne oldu? Bu morlukları daha önce görmediğime inanamıyorum!"

"Işık loştu ve ikimiz de meşguldük." Julia yerinden doğruldu, yarasının biraz daha farkındaydı şimdi. "Hızla gelen bir araba Mariah ve ben dün alışveriş yaparken neredeyse bize çarpıyordu. Yoldan çekilmek zorunda kaldık." Derin bir nefes alıp ortamı hiç bozmak istemediğini fark etti. "Muhtemelen bir kazaydı ama... Emin değiliz. Ashton olayı araştırıyor."

Randall sert bir nefes aldı. "Şu dünyayı bir günlüğüne bile durduramıyoruz anlaşılan. Şarap kaldı mı? Görünen o ki düşündüğümden daha fazla konuşmamız gereken şey var."

28. Bölüm

Randall, iki kadeh şarap hazırlamadan önce dolu olan portatif küvete girerek hızlıca yıkandı, pijamalarını giydi ve kadehleri alıp Julia'nın yanına yatağa döndü. Julia'nın koyu renk saçları düzgün bir şekilde toplanmış, tek omzuna dökülmüştü. Üzerindeki mütevazı pazen geceliği vücudunu gizliyordu ama Julia hâlâ ciddi boyutta çekici görünüyordu.

Aslına bakılırsa, onu bu kadar çekici kılan Randall'ın geceliğin altında ne olduğunu biliyor olmasıydı. Muhtemelen, bunun tersi de doğruydu. Julia onu utanıp sıkılmadan izlerken giyinik olmasına rağmen Randall'ı en az çıplakkenki kadar çekici buluyordu.

Randall ona şarap kadehini uzattı ve yorganın altına kayarak yanına sokuldu. Yastık kümesine yaslandı ve bir kolu ile Julia'yı sardı. "Güzel bir kadınla yatakta şarap içmek her askerin hayalidir, özellikle de askeri harekât sırasında çamurlarda yuvarlanırken."

Julia gülümsedi. "Bir askerin aklındaki ilk şey şarap mıdır?"

"İkinci." Randall onu yavaşça öptü. Öpücüğü zorlukla sonlandırmıştı. Aralarındaki bariyerler kalktığı için artık

Julia'yla daha fazla devam edecek gücü kalmayıncaya kadar sevişmek istiyordu.

Başka gecelerinin de olacağını kendine hatırlatarak, "Araba olayında Ash bir tanık bulabildi mi?" diye sordu.

"Evet ama şu vakte kadar bunun bir kaza olup olmadığını netleştirecek bir delil yok." Julia şarabından bir yudum alırken kaşlarını çattı. "Beni öldürmek için yapılmış bir girişimse, nasıl planlanabileceği konusunda mantıklı bir açıklama bulamadım. Mariah ve ben bile o gün o saatte orada olacağımızı bilmiyorduk."

"Seni takip etmekte olan bir adam bu fırsatı saldırmak için kullanmış ve ani bir kararla hareket etmiş olabilir," dedi Randall ağır ağır konuşarak.

"Evet bu olabilir," diye onayladı Julia. "Bu caddeler genellikle o kadar hızlı gitmek üzere yapılmış arabalar için fazla kalabalık, fakat olay trafiğin boşaldığı anlardan birinde gerçekleşti. Bizi takip eden biri bunu bizi ezmek için bir fırsat olarak görmüş olabilir." Kadehi tutan parmakları gerilmişti. "Mariah'yı da öldürebilirdi."

Mariah'yı ve taşıdığı bebeği. Eğer bu iki kadına bir zarar gelmiş olsaydı Randall ve Ashton suçluya cezasını bildirmek için birbirleriyle yarışırlardı. "Crockett'i biliyorsun. Daventry'nin emrini duymazdan gelerek kendi başına intikam almaya karar vermiş olabilir mi?"

"Bu mümkün. Crockett'in sadakati Branford'aydı. Hiçbir zaman anlam veremediğim garip bir bağları vardı." Julia'nın yüzü endişeliydi.

Randall onu biraz daha kendine çekti. "Ash olayı incelemeyi sürdürürken, belki ben de Crockett'in hareketlerini takibe almalıyım. Sana en çok zarar vermek isteyen oymuş gibi görünüyor."

Julia iç geçirdi. "Bunun gerçekten de sadece bir kaza olduğunu ve Crockett'in de Londra'dan çok uzakta olduğunu düşünmek istiyorum. Artık hayatımdan endişe etmek istemiyorum."

"Seni burada yalnız bırakmamalıydım."

"Ashton Malikânesi'ne yerleştiğim için nadiren yalnız kaldım," diyerek onu rahatlattı Julia. "En güzel şapkam dışında bir zarar almadık, ben de zaten yenisini sipariş ettim. Ama ya sen? Benimle konuşmak istediğin bir şey vardı sanırım?"

Randall kadehini elinde döndürürken bir yandan da lambadan gelen ışığın kadehin içindeki kırmızı sıvıyı aydınlatışını seyrediyordu. "Roscombe'deyken Rob Carmichael'dan bir mektup aldım. Branford'ın oğlunu Upton yakınlarında bulduğunu düşünüyor. Çocuğun şu anda bulunduğu ortamdan ivedilikle alınması gerektiğini de ifade etmiş."

Julia öyle bir irkildi ki neredeyse elindeki şarabı döküyordu. Kadehi Randall'ın kurtardığını bile fark etmemişti. "Başka ne demiş? Çocuk ne tür bir kötü durum içerisindeymiş?"

"Bildiklerim bu kadarla sınırlı," diye cevapladı Randall. "Rob normalde pek fazla mektup yazan biri değildir, anlaşılan bu notu yazdığında da acelesi vardı. Onu takip edip yanına gitmem gerekecek, bu da birkaç gün sürebilir. Roscombe'ye gitmeden önce onu bu kadar çabuk yakalayabilmem büyük şans oldu."

"Upton'a gidip çocuğu almalıyız." Julia telaş içindeydi.

"Mariah'nın balosundan önce olmaz... Aksi halde bizi asla affetmeyecektir." Randall kaşlarını çattı. "Julia, nefret ettiğin kocanın gayri meşru çocuğu için neden bu kadar

endişeleniyorsun? Zor durumda olan bir sürü çocuk var ve sen planladığın gibi sosyal barınaklar kurduğunda birçoğuna yardımcı olacaksın zaten. Neden bu çocuk?"

"Ben... Ben emin değilim. Fakat o çocuğun ilgiye ihtiyacı olduğu kesin." Dudağını ısırdı. "Doğsaydı benim çocuğumun olacağı yaşlarda şimdi."

Ve Julia bir daha asla çocuk sahibi olamayacaktı. Randall onun bu çocukla arasında nasıl bir bağ olduğunu belli belirsiz anlayabiliyordu ama neticede çocuk Branford'ındı. "Julia," dedi. "Ya bu çocuk da babası gibi deli ise?"

"Olmadığını umuyorum." Julia ona yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ancak sorunlu bir çocuksa bile... Alex, Branford daha iyi yetiştirilmiş olsaydı bu kadar yıkıcı biri olmayabileceğini kendin söylemiştin."

"Muhtemelen olmazdı. Ama belki de nasıl büyütülmüş olursa olsun kötü biri olacaktı." Randall iri yarı kuzeni tarafından yere yapıştırılmış bir halde yatıp elinde tuttuğu çakının parıldamasıyla yaşadığı korkuyu anımsadı. Dudakları gerildi. "Çocuk eğer Branford gibiyse onunla aynı çatı altında yaşamaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Sen edebilir miydin?"

Julia gözlerini sımsıkı yumdu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama zor da olsa, eminim onun için şu anda olduğundan daha iyi bir yer bulabiliriz. Westerfield Akademisi'ne ne dersin? Hepiniz Leydi Agnes'in mucizeler yarattığından söz ediyorsunuz."

"Kötü davranışların altında temel insan malzemesi varsa ancak," dedi Randall. "Akademideki birçok çocuk patlamanın eşiğindeydi, fakat iyi davranış gördüklerinde bunun üstesinden gelebiliyorlardı. Leydi Agnes diğerlerini

incitmekten zevk alan bir çocuğu okulunda barındırmayacaktır."

"Tahmin edebiliyorum. Fakat o çocuk senin amcanın torunu. Daventry belki de çocuğun sorumluluğunu üstlenmek isteyecektir?"

"Belki evet, belki hayır. Daventry uzun zamandır istediği erkek çocuğu karısı ona vermek üzereyken bilinmeyen bir piçi sahiplenmeyi neden istesin ki? Çocuğa karşı sorumluluklarını yerine getirmek istese bile, Daventry bu çocuğu Branfrod kadar korkunç bir canavara da dönüştürebilir." Randall açık konuşuyordu. "Çocuk eğer saldırgansa, en iyi çözüm onu zorlu bir işe vermek olacaktır. Bir deniz kuvvetleri gemisinde ölmek ya da disiplini öğrenmek arasında seçim yapması gerektiğini anlayacaktır."

Julia ürperdi.

Randall biraz daha yumuşak bir sesle, "Herkesi kurtaramazsın Julia," dedi. "Çocuğu aramaya gönüllüyüm. Senin de dediğin gibi o benim kuzenim. Ama eğer babası gibi bir canavarsa, başkalarını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

"Haklı olduğunu biliyorum." Julia'nın sesi duyulamayacak kadar cılız çıkmıştı. "Ama çocuğun normal olabileceği ihtimali de büyük. Balonun ertesi günü gidebilir miyiz?"

"Bu Rob Carmichael'a ulaşıp ulaşamayacağıma bağlı." Randall onu kendine çekti. Julia içini çekip onun göğsüne yaslanıp gevşedi. "Önümüzdeki iki gün boyunca bu çocukla ilgili düşünme. Baloya konsantre ol, arkadaşlarına ve yeni hayatına konsantre ol."

"Bu iyi bir tavsiye." Julia eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Şimdilik uyumaya hazırım."

Randall da hazırdı. Uyuyacak ve rüyasında Julia'yı görecekti.

Randall uyandığında Julia ona yaslanmış, eli Randall'ın çok kişisel bir yerinin üzerinde uyuyordu. Randall'ın bedeni de bu duruma tepki veriyordu. Biraz kıpırdanarak Julia'nın eline sürtününce, Julia uyandı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çok kısa bir şaşkınlık anından sonra eliyle onu kavradı. Randall nefesini tuttuğu sırada kaya kadar sertleşmişti. "Umarım uyanır uyanmaz yataktan fırlamayı planlamıyordun," dedi boğuk bir sesle.

"Kesinlikle hayır." Julia'nın gülümsemesi alaycıydı, eli ise çok daha oyuncuydu. "Telafi edilecek bir düzine senem var, Alexander."

"Telafi edebilmen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama bu sabah senin çalışman gerekiyor." Onu kalçalarından yakalayarak üzerine çekti.

Cesur ve gururlu karısı kıkırdıyordu. Sonra eğilerek onu öpmeye başladı. Yumuşak vücudu Randall'ınkini sarmalıyordu. Sonuna kadar yavaş ve tatmin edici bir sevişme yaşadılar, sonu ise pek de öyle yavaş olmadı.

Tutku giderek yükseldi, birbirlerine sarılmışlardı ve Julia'nın saçları Randall'ın boynuna dökülmüştü. "Neyi kaçırdığımı bilmiyordum," dedi Julia soluk soluğa. "Bilmiyordum."

Randall daha önce de tutkuyu yaşamıştı ama tutku daha önce hiç böyle bir sevecenlikle harmanlanmamıştı. Julia'yı şefkatle omuzlarından ince beline ve kalçalarına doğru okşuyordu. Üzerlerindekiler çok önce fırlatılıp bir köşeye savrulmuştu; tenleri birbirine değerek yatabiliyorlardı böylece. "Seni tanıdığım ilk andan itibaren seni istediği-

mi biliyordum, leydim." Randall güldü. "O zaman bunun neden olduğunu anlamamıştım. Şimdi anlıyorum."

Bir süre daha tatminkâr bir şekilde sessizce yattılar. Julia sonra istemeye istemeye, "Artık gerçekten kalkmalıyız," dedi. "Senin Bay Carmichael'ı araman benim de Mariah'ya balo için binlerce detayı düşünmekte yardım etmem gerekiyor." Randall'ın kucağından kayarak doğrulduğunda nefis görünen çıplak bir periye benziyordu. "Ayrıca, bu sabah Leydi Kiri gelecek, hem balıklı yumurtalı pilavdan yemek hem de benim için özel olarak hazırladığı parfüm karışımını getirmek için. Mariah onun bu işte çok iyi olduğunu söyledi."

"Şu anda koktuğundan daha iyi kokmanı sağlayabileceğini hiç sanmıyorum." Randall yerinden doğrulup Julia'yı koklamaya başladı.

Julia gülerek yataktan indi. "Bugün için yaptığım planları sabote etmeye niyetlisiniz, Binbaşı."

"Aslında öyle." Ama Randall'ın da yapması gereken çok iş vardı. "Akşam yemeğine kadar dışarıda olacağım."

"Anthony senin servetime dair kocam olarak haklarından feragat ettiğini ortaya koyan bir sözleşme imzalamanı istiyor." Julia biraz rahatsız görünüyordu. "Yapacağını söylemiştin."

"Elbette." Randall Julia'nın parası üzerindeki yasal haklarından feragat etmekten gocunmuyordu. Sadece Julia'nın böyle bir parası olmasını istemiyordu.

Julia ve Mariah kahvaltının ardından son bir fincan çay içtikleri sırada Leydi Kiri geldi. Neyse ki balıklı yumurtalı pilav henüz yemek salonundan kaldırılmamıştı. Julia genç kadına gülümsedi. "Yemekler bitmeden yetişebilmeni sağlayacak kadar kuvvetli içgüdülerin var."

"Doğunun gizemli bilgeliği bu," dedi Kiri neşeli bir tavırla, bir yandan da tabağına Hint yemeklerinden dolduruyordu. Son olarak bir dilim kızarmış ekmek alıp tabağına ekledi. Masaya oturduğunda çantasından çok hoş ve biçimli kesilmiş kristal bir parfüm şişesi çıkardı. "Senin için hazırladığım parfüm karışımı Leydi Julia. Umarım beğenirsin."

Julia kendisine verilen bir armağan üzerine asla kaba olmazdı, özellikle de armağanı veren kişinin yüz ifadesi endişeliyse. Mariah ona Leydi Kiri'nin parfümleri konusunda çok hassas olduğunu söylemişti. "Daha önce hiç bana özel bir parfüm yapılmamıştı, o nedenle beğeneceğimden eminim."

Kiri hâlâ endişeli görünüyordu. "Biri için parfüm hazırladığımda genellikle farklı kokular denerim ve onun zevkleri hakkında bilgi alırım. Ama Mariah senden çok bahsettiği için seni biraz tanıyorum. Önceki sabah seni gördüğümde ilham geldi ve eve gidip bir ressam gibi çılgınca çalışmaya başladım." Şişeyi Julia'ya verdi. "Bu sadece ilk deneme. Kokular farklı insanlarda farklı reaksiyonlar gösterir, o nedenle de ayarlanması gerekebilir. Mariah ile doğru kokuya ulaşana kadar birkaç deneme yapmamız gerekmişti mesela."

Mariah onu sakinleştirmek istercesine, "Beş kez revize ettik ama harika bir deneyimdi," dedi. "Endişelenmemelisin, Kiri. Hazırladığın parfümleri herkesin beğendiğinden eminim."

"Kimse bunu yüzüme söylemeyecektir," dedi Kiri mutsuz bir ifadeyle. "İnsanlar durmadan yalan söylüyorlar. Özellikle de bu sosyete denilen yerde."

Kiri'nin endişelerini sona erdirmenin iyi olacağını dü-

şünen Julia şişenin kapağını açıp bileğine bir damla parfüm damlattı. Sonra da sarhoş edici kokuyu burnuna çekti.

Kokunun onu çocukluğuna döndürmesinin şokuyla donakaldı. Boğazı düğümlendi ve gözlerinde yaşlar birikti. "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

"Daha önce hazırladığım parfümlere ağlayan biri hiç olmamıştı!" Kiri şaşkınlık içindeydi. "Özür dilerim, Leydi Julia!"

Kiri şişeye uzandı ama Julia başını iki yana salladı. "Koku bana annemi hatırlattı," derken sesi boğuktu. "Annem çok güzel, aydınlık ve güven vericiydi." Annesi öldükten sonra Julia yıllar boyunca kendini bir daha güvende hissedememişti. Randall ile bir araya gelene dek.

"Tamam o halde." Kiri rahatlayarak pilavından bir çatal aldı. "Sana hatırlattığı başka şeyler de var mı?"

Julia parfümü tekrar kokladı, bu kez daha analitik olmaya çalışıyordu. "Bu kokunun katmanları var sanki. Çiçekler gibi ama daha karmaşık. Leylakları anımsatıyor ve leylaklara bayılırım. Ama ayrıca gül gibi daha yoğun kokular da var içinde ve... Ormanın gece kokusu." Tekrar bileğini kokladı. "Ve hepsinin arasında hem vahşi hem kırılgan, bana kemanlar ve çellolar arasından duyulan bir obua sesini çağrıştırıyor."

Kiri tatmin olmuş bir şekilde başını sallıyordu. "Çok iyi tasvir ediyorsun, Leydi Julia. Senin için böyle bir karmaşıklık yaratmak istemiştim. Şimdi tenine nasıl yakıştığını görüyorum."

Mariah şişeyi alıp kokladı. "Mmm, harikulade Kiri." Hınzırca gülümsedi. "Randall bundan hoşlanacak Julia."

"Bence de." Julia kendi kendine gülümsedi. Kocası, üzerinde başka bir şey olmadan bu kokuyu çok beğenecekti.

29. Bölüm

Rob Carmichael Randall'ın çağrısını tam balo gününün sabahına bir toplantı randevusu vererek yanıtladı. Randall randevunun gündüz olmasına sevinmişti. Covent Garden yakınındaki bölge Londra'daki en kötü yer değildi belki ama en iyisi olduğu da söylenemezdi.

Tuttuğu at arabasından yakınlarda bir caddede inip birkaç blok yürüdü. Sabahın ilerleyen saatlerinde etraf sakindi ama Randall yine de dikkatliydi.

Yeterince dikkat edememiş olmalıydı. Sırtına sert bir cisimle vurulduğu sırada Rob'un evine varmak üzereydi. "Ya paranı, ya canını!"

Randall saldırganın kaburgalarına bir dirsek darbesi indirdi. Adam boğuk bir sesle bağırdı.

Baş dönmesine rağmen Randall adama yattığı yerden bir tekme savurdu ve bıçağını gizlediği yerden çıkarıverdi. Pejmürde giyimli bir işçi olan adam yere serildi. Ashton küçükken sınıf arkadaşlarına bir Hint dövüşü olan *Kalarippayattu* öğretmişti. Randall daha sonraları savaş meydanlarında dövüşme yeteneğini de geliştirme fırsatı bulmuştu. Sonuçlar genellikle oldukça tatmin edici oluyordu.

Randall üstü başı dökülen adama dikkatlice bakınca bıçağını kılıfına soktu. "Seni ciddi şekilde incitmeden önce tanıdığım için şanslısın, Rob," dedi kuru bir şakacılıkla.

"Hep ne kadar hızlı olduğunu unutuyorum." Kılıksız adam ayağa kalkarken normal sesiyle konuşmuştu. "Sen gelmeden önce eve varır ve temizlenip üzerimi değişebilirim sanıyordum ama önceki işim tahminimden uzun sürdü."

"Ve haliyle beni denemekten kendini alamadın." Randall yürümeye başladıkları sırada arkadaşını süzdü. "El sıkışmak isterdim, fakat bulaşıcı hastalık kapmaktan çekiniyorum. Sırtıma neyle vurdun?"

"Bir *kottukampu*. *Kalarippayattu*'da kullanılan bir sopa türü." Rob'un gösterdiği tahta parçası bir başparmak kalınlığında ve bir el uzunluğundaydı.

Randall ilgiyle sopayı inceledi. "Ashton'ın böyle bir şey kullandığını hiç görmemiştim."

"Ashton'ın bilmediği ileri bir teknik bu." Rob küçük silahı paltosunun içine soktu. "Kullanmayı Hindistan'dayken öğrendim. Bıçaktansa bunu taşımayı tercih ediyorum çünkü kazayla bir insan öldürme riski yok."

"Bir de askerlerin hayatının tehlikeli olduğunu söylerler." Randall belirtme gereği duymuştu. "Wellington'ın ordusundaki hayatın senin yaptığın işe göre son derece huzurlu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Günlerimin çoğu yeterince huzurlu geçiyor. Ama güvenlik beklentisi olan bir polisin kariyeri de pek uzun sürmez." Rob'un yaşadığı eski binanın altında ve üst katında da bir daire vardı. Rob kapının kilidini açıp dükkânın yanındaki merdiven boşluğundan Randall'ı içeri aldı.

Kırık dökük merdivenleri çıktıklarında kilitli bir kapıdan daha geçtiler ve Rob'un mekânına ulaştılar. Oturma odası oldukça rahat ve askeri düzende döşenmişti. Rob'un adamı Harvey kimin geldiğini kontrol etmek üzere dışarı çıktı. Tahta bacağına rağmen kaslı ve geniş bedeniyle oldukça korkutucu görünüyordu.

Randall'ı tanıyınca başıyla selam verdi. "İyi günler, Binbaşı." Sonra dairenin arka tarafına doğru gidip gözden kayboldu.

"Kendime gelmek için bana beş dakika ver," diyen Rob Harvey'in peşinden gitti.

Randall pencere kenarındaki bir sandalyeye yerleşerek günlük gazetlerden birini sehpadan aldı. Fakat haberlere konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Bu akşam Julia'nın balosu vardı ve Branford'ın piçiyle ilgili konu çözülürse Julia bu akşamın keyfini daha rahat çıkarabilirdi.

Randall da çekinerek de olsa çocuğun durumuyla ilgili meraklanıyordu.

On dakika sonra Rob elinde dumanı tüten bir kahve kabı ve iki fincan taşıdığı tepsiyle birlikte geldi. Karışık saçları, korkunç giysileri gitmişti. Yerine temiz, centilmenlere uygun mütevazı kıyafetler giymişti. Bu kılık da dilenci kılığı kadar kamuflaj içindi. Bu tür bir giyim onun fazla dikkat çekmeden toplumun hem alt hem de üst kesimi içerisinde hareket edebilmesini sağlayacak türdendi. İnce ve kahverengi saçları da oldukça sıradandı. Göründüğünden fazlası olduğunu ele veren tek şey, sakin bakan mavi gözleriydi sadece.

Randall bir fincan kahveyi aldı ve krema ekledi. Bir yudum alması kahvenin çok sıcak ve ölüyü diriltecek kadar sert olduğunu anlamasına yetti. Biraz da şeker ekledi. "Şu

gayri meşru kuzenimden bana biraz bahset. Onu bulmak zor oldu mu?"

"Pek zor olmadı." Rob kendine de kahve koydu ama tadını yumuşatmak için hiçbir şey eklemedi. "Leydi Julia'nın hatırladıkları oldukça isabetliydi. Çocuğun annesi, Sally Thomas gerçekten de bir barda çalışıyor. Upton'un birkaç mil kuzeyinde bir tavernada. Çocuğun babasının Branford olduğu da bir sır değil. Branford Sally'yi yıllarca düzenli olarak ziyaret etmiş, çocuk da onların ilişkisine şüphe bırakmayacak kadar Branford'a benziyor."

Demek çocuk Branford'a benziyordu. Pek cazip bir durum değildi bu. Ama Randall bu durumun Julia'nın kararını değiştirmeye yeteceğinden şüpheliydi. Kalbindeki sıcaklık ve sevecenlik yüzünden Julia'yı eleştiremezdi, çünkü kendisi de bundan yararlanıyordu. Artık "o çocuk" diye bahsetmeyi bırakmanın vakti geldiğine karar vererek, "Adı ne?" diye sordu.

"Benjamin Thomas. Ben diye çağırıyorlar veya piç Benny." Rob sert kahvenin yarısını tek yudumda mideye indirdikten sonra yeniden fincanı doldurdu. "Dokuz yaşına gelene kadar annesiyle birlikte tavernada yaşamış. Anne doğumda ölmüş ve hayatta kalan tek çocuğu Benjamin. Sally Thomas iyi ve kuvvetli bir genç kadınmış, bana böyle söylendi. Anlaşılan Branford'ın çirkin davranışlarını tolere edebiliyormuş. Bilinen bir ailesi yok, o nedenle Benjamin hayatta tek başına kalmış."

"Şu anda nerede?"

"Kilise onu desteklemek istememiş, bu nedenle aslında şu anda bölgenin en cani çiftçisinin yanında köle gibi bir işçi." Rob kaşlarını çattı. "Çocuğu kimse istemiyor. Yaşaması veya ölmesi kimsenin umrunda değil."

Randall beklenmedik bir sempati duyduğunu fark etti. "Daventry'ye bir torunu olduğunu haber vermeyi deneyen olmuş mu?"

"O kadarını öğrenemedim. Böyle bir çaba olduysa da bir sebepten amacına ulaşamamış." Rob biraz daha kahve içti. "Çiftçi Jeb Gault iğrenç bir herif. Bir karısı varmış ama onu terk etmiş. İşçi barındırmakta zorluk çekiyor, muhtemelen aç çocuğu da bu nedenle cömertçe himayesine almayı teklif etmiş. Kilise de bu sayede onu destekleyerek masraftan kurtulmuş."

"Bu bir çocuk için berbat bir durum gibi görünüyor." Randall yine çocuğun babasına benzediğini düşünüyordu. "Benjamin'de de babası gibi deli saldırganlığı var mı?"

"Bilmiyorum. Çocukla ben konuşmadım." Rob yine kaşlarını çattı. "Fakat oranın yerlilerinden biri herkesin er ya da geç ya Gault'un çocuğu ya da çocuğun Gault'u öldüreceğini düşündüğünden söz etti."

Branford'a benzeyen ve katil olması muhtemel görünen bir piç. Harika. Randall içini çekti. "Gloucestershire'a gidip çocuğu çiftlikten alacağım. Sonrasında her şey genç Benjamin'in nasıl biri olduğuna bağlı olacak. Her durumda şimdikinden iyi olacağına söz veriyorum."

Rob yine kendine kahve doldurdu. "Aile bir cehennem olabilir."

Çok doğru. Ama yine de hâlâ aileydiler işte.

Julia, Benjamin Thomas ile ilgili haberleri sükûnetle karşıladı. "Sabah ilk iş yola çıkalım Alex."

Randall güldü. "Bu geceki balodan sonra bitkin bir halde olacağını garanti ederim. Mariah da öyle. Gecenin olaylarını irdeleyerek sakin bir gün geçirmek isteyecektir, sen

de onun arkadaşı olarak ona eşlik etmelisin. Ayrıca balo için teşekkür etmek isteyen misafirleriniz de olacaktır. Bence yarın sabah yola çıkmak iyi bir fikir değil."

Julia'nın kaşları çatıldı. "Galiba haklısın. Bir sonraki gün o halde."

Randall'ın bir yanı bu yolculuğu mümkün olabildiğince ertelemek istiyordu. Diğer ve daha farklı bir yanı ise bu soysuz doğmuş kuzenini bir an önce o zalim çiftçinin elinden kurtarmak. Hiçbir çocuk böyle bir şiddetin kurbanı olmamalıydı.

Randall'ı zaman içinde acımasızlaştıran hatıraların genç Benjamin'in babasının eseri olması gerçekten ironikti.

Julia baloya hazırlanırken giyinme odası inanılmaz derecede kalabalıktı ve herkes onun Londra sosyetesine tanıtımı için olabilecek en güzel halde olduğunu söylüyordu. Julia ayakta durmuş, Madam Hélier ve bir bayan terzinin balo kıyafeti üzerinde ufak tefek düzeltmeler yapmasını sabırla bekliyordu. Terzi, görünümü mükemmel oluncaya dek Julia'nın aynaya bakmasını yasaklamıştı.

Mariah'nın kişisel hizmetçisi de Elsa'ya bu büyük iş sırasında yardımcı olmak için orada bulunuyordu. Üzerinde altuni parıltılar olan elbisesinin içinde muhteşem görünmekte olan Mariah da Julia'yı yüreklendirmek adına oradaydı. Leydi Kiri ise kadife kıyafeti içerisinde nefes kesici görünüyordu. Leydi Kiri teoride yardım etmeye gelmişti ama gerçekte bu eğlencenin bir parçası olmak istediğini neşeyle itiraf etmişti. Ve son olarak da büyükanne içeriye girdi, bir kraliçeden daha asil görünüyordu. Cömertçe kullanılmış gümüş süslemeli siyah saten elbisesi saçlarıyla uyum içindeydi.

Elsa saçlarını toplarken Julia Mariah'ya, "Biraz abartılı oldu sanırım, şuradan kaçsam kimsenin fark edeceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

Mariah gülerek, "En sonunda edeceklerdir," diye cevap verdi. Tuvalet masasının üzerindeki saate göz attı. "Aşağı inip ilk gelen misafirleri karşılamalıyım. Bir saat daha ortalarda görünme ve içeri mutlaka Randall ile birlikte gir. İkiniz yan yanayken ayrı ayrı olduğunuzdan da iyi görüneceksiniz."

Julia gözlerini kapadı. "Ağlayarak kaçmak için çok geç değil mi?"

"Hiç şüphesiz çok geç!" Mariah arkadaşının kolunu okşadı. "Dikkatlerin odağında olmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama söz veriyorum her şey yolunda gidecek. Burada dostların var ve gece bittiğinde daha da fazla dostun olacak."

Mariah, büyükanne ve Leydi Kiri'yi de kibarca uyararak odadan çıkardı. Elsa, Julia'nın saçlarını yapma işini tamamlarken, Mariah'nın hizmetçisi de Julia'nın yanaklarını renklendirdi. Julia'nın dudakları da yanaklarına sürülen pembe tonlarda bir kremle renklendirildi.

"Pekâlâ, Leydi Julia," dedi Madam Hélier onaylayan bir ses tonuyla. "Artık aynaya bakabilirsiniz. Gerçekten de fevkalade görünüyorsunuz."

Julia boy aynasına bakabilmek için odanın diğer tarafına yürüdü. Aynadan kendisine yansıyan görüntü yabancıydı - modaya son derece uygun şaşırtıcı güzellikte bir yabancıya aitti. Leydi Kiri'nin seçtiği deniz mavisi ipek Julia için mükemmel bir seçim olmuş, yüzünün narin rengini ve koyu renk saçlarındaki tonları ortaya çıkarmıştı. Elbisenin yakası bir balo kıyafeti için biraz kapalıydı ama terzinin söz

verdiği üzere sırtı öylesine cesur bir dekolteye sahipti ki buna uygun özel iç çamaşırları yapılması gerekmişti.

Giysinin hatları sadeydi, taktığı tek mücevher inci kolyesi ve onunla uyumlu küpeleriydi. Bunlar büyükannenin kendi büyükannesinden ona miras kalan hediyeleri olmuştu Julia'ya.

Daha küçük boyda inciler, giysinin kumaşından yapılmış küçük gül goncalarıyla birlikte Julia'nın saçlarına iliştirilmişti. Saçlarından tek bir bukle kışkırtıcı bir görünüşle omzuna dökülüyordu. Etkisi tam olarak Julia'nın istediğine uygundu, mütevazı ama stil sahibi, çekici ama cüretkâr olmayan. Dönerek sıcak bir edayla, "Hepinize teşekkür ederim," dedi. "Hayal edebildiğimden çok daha iyi görünüyorum."

Madam Hélier tatmin dolu bir gülümsemeyle, "Sizi giydirmeye devam etmeme izin verirseniz, Leydi Julia, yüksek sosyetenin en muhteşem güzellerinden biri olduğunuz düşünülecek," dedi.

Kıyafet alçakgönüllü olabilirdi ama terzi kesinlikle değildi. Julia gülümsemesini bastırmaya çalışarak Madam Hélier ve hizmetçileri uğurladı. Leydi Kiri'nin hediye parfümünü boynuna ve ensesinin arkasına sıktı. Sonra kocasını aramaya koyuldu.

Giyinme odasından oturma odasına geçtiği sırada Randall da içeri giriyordu. Julia onu görünce bir an nefessiz kaldı. Onu her zaman inanılmaz derecede yakışıklı buluyordu, ilk karşılaştıkları ve Randall'ın surat astığı zamanlarda bile. Şimdi ise gülümsemeyi hatırladığından beri Randall çok daha iyi görünüyordu.

Mariah haklı çıkmıştı. Randall üniformalarının içinde en güçlü kadınları bile kendinden geçirecek kadar yakışıklı

görünüyordu. Kadife ceketi omuzlarını vurguluyor, askeri pantolonu da bacaklarındaki güçlü kasları gözler önüne seriyordu. Altın sarısı saçları ve yüzünün düzgün hatları mum ışığında parıldıyordu. Bir kuzeyli tanrısıydı o ve Julia'ya aitti.

Randall onu görünce durdu, bakışları Julia'ya kilitlenmiş gibiydi. "Muhteşem... Görünüyorsun." Boğazını temizledi. "Seni başından beri istememe rağmen nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu fark etmemişim, leydim."

Julia neşeyle güldü. "Ben hiçbir zaman güzel olmadım, fakat senin böyle düşünmene sevindim." Koluna girmek için ona doğru ilerledi. "Balo salonunda büyülenmiş örnekler gibi peşinizde dolaşacak bir kadın ordusu oluşturacaksınız, bayım. Salona inelim mi?"

Randall onun sözlerini duymazdan gelerek eğildi ve Julia'nın ensesini öptü. Sonra dudakları omuzlarına doğru kaydı. "Baştan çıkarıcı bir lezzette kokuyorsun. Baloya geç kalsak mı?"

Julia'nın içinde tatlı ve keskin bir arzu yükseldi. "Şaka yaptığını biliyorum," dedi soluk soluğa. "Ama dikkatli ol. Teklifini ciddiye alabilirim."

Randall umutlanmış görünüyordu. "Her zaman hizmetinizdeyim, leydim."

Randall Londra'dan döndüğünden beri geçirdikleri geceleri düşününce, Julia'nın duyduğu arzu daha da şiddetlendi. Artık bariyerleri kalkmıştı, birlikte zevk almanın sarhoş edici güzellikle yeni yollarını keşfediyorlardı. "Beni baştan çıkarma Alexander! Bu balo için çok fazla insan emek verdi. Bırak rollerimizi oynayalım."

Randall gülümseyerek onu kapıya doğru götürmeye başladı. "Görev beklemez. Fakat seni uyarıyorum, balo

bittiği zaman, seni yatağıma götürmek üzere baştan çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

İkisi de kıkırdayarak merdivenlerden aşağı inmeye koyuldular.

30. Bölüm

Julia salınarak merdivenlerden inip giriş holüne ilerlerlerken Randall ile birlikte çok etkileyici bir görüntü sergilediklerinin farkındaydı - Randall'ın kolunda hangi kadın olsa etkileyici görünürdü. Ama midesi düğümleniyordu ve Julia kendini hasta olmanın kıyısındaymış gibi hissediyordu. İlk evliliğinin etrafındaki tüm o acı, reddedilme ve üzüntü, büyüdüğü evden kovulması, sosyeteye bu görkemli geri dönüşüyle iç içe geçmişti sanki.

Mariah başını kaldırıp merdivenlere baktı ve Julia'ya yanına gelip balo salonun girişindeki karşılama törenine eşlik etmesini işaret etti. Ashton orada büyükanne ile sohbet ediyordu. Büyükannenin oradaki varlığı kayıp torununun dönüşünü onayladığını simgeliyordu. Randall Julia'ya son birkaç basamağı inerken eşlik etti, sonra onun yanında durdu. Julia'nın etrafı dostlarıyla doluydu ve endişesi birkaç kalp atışı ile kaybolup gidivermişti bile.

"O kadar da kötü değil, ne dersin?" İlk gelen davetli akını sakinleştiği sırada Mariah kulağına fısıldadı.

"Hiç de kötü değil," diye itiraf etti Julia. "Beni buna zorladığınız için minnettarım majesteleri."

Mariah güldü ve konukları karşılama işine geri döndü. Ölümden dönen dükün kızı ile ilgili yoğun bir merak vardı, fakat Julia hiçbir düşmanlık sezinlemiyordu. Ashton'ın söylemiş olduğu gibi Julia'nın babası sosyetede pek sevilmiyordu ve Charente Düşesi'ne saygıyla karışık korku duyuluyordu. Yüksek sosyete Leydi Julia Randall'dan hoşlanmaya hazırdı.

"Anthony!" Julia kardeşini görünce heyecanlandı. Onu içtenlikle kucakladı. "Sonra benimle dans edecek misin?"

Anthony güldü ve ona sarıldı. "Evet, ayaklarıma basarak ezecek olsan bile. Kuzey taşrada pek dans etme fırsatın olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır ama Mariah beni acımasız bir şekilde eğitmek üzere bir dans öğretmeni ayarladı." Yakışıklı ve zarif görünen Anthony'yi inceledi. "Erkek kardeşim olmasaydın senin inanılmaz derecede çekici olduğunu düşünürdüm."

Anthony'nin gözleri parıldadı. "Ablam olmasaydın ben de senin için aynısını düşünürdüm." Randall'ın yanına gitti. İki adam el sıkışıp rahatça sohbet etmeye başladılar.

Julia gelen davetlilerin arasında Leydi Daventry'yi görünce şok geçirdi. Ona ve kocasına davetiye gönderilmişti, ancak Julia ve Randall kontun kartı parçalara ayırarak en yakındaki şömineye atacağını düşünmüşlerdi.

Fakat Daventry Kontesi buradaydı işte, gök mavisi bir elbise ve safirler içinde hamile bir kadının görünebileceği kadar zarif görüntüsüyle davete katılmıştı. Yakışıklı bir genç adamın kolundaydı. Kontesin omzunun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra Julia sıcak bir sesle, "Sizi yeniden görmek ne güzel, Leydi Daventry," dedi.

"Endişe etme," dedi kontes neşeli bir gülümseme eşliğinde. "Kocam burada değil. Birkaç günlüğüne Turville'e

gitmesi gerekti." Karnını okşadı. "Benim seyahat etmeme izin yok tabii ki. Ama davetiyeyi aldığımda, gelme isteğime karşı koyamadım."

"Geldiğinize sevindim." Julia kontese eşlik eden adamı inceledi.

"Bu genç adam oğullarınızdan biri sanırım? Size çok benziyor."

Genç adam kızarırken kontes, "Evet, en büyük oğlum, Lord Morton," dedi. "Çok yakında Oxford'a dönecek ama yaşlanmakta olan annesine bu gece eşlik etmeye razı oldu."

Lord Morton gülümsedi. "Annem bazen çok kötü espiri yapabiliyor. Sizinle tanıştığıma çok sevindim Leydi Julia."

Hayranlık dolu bakışları Randall'a döndüğünde, Julia bu genç adamın orduya hayran olduğunu tahmin etti. Onu kocasıyla tanıştırdıktan sonra Leydi Daventry'ye döndü. "Daventry kocamı reddetmesine rağmen buraya gelmenize kızar mı?"

"Evet ama bu onu ilk defa kızdırışım değil," dedi kontes yüzünü buruşturarak. "Öfkeden deliye dönüp tepinebilir ama öfkesine kapılıp bana bir fiske vurmuşluğu yoktur. Böyle bir şeyi asla hoş göremem."

Kont en azından oğlu kadar deli değildi. Julia, "Cesur bir kadınsınız Leydi Daventry," dedi.

Kontesin canlılığı bir anda kayboldu. Elini karnına götürdü. "Hiç de cesur değilim."

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Julia endişeyle.

"Kocaman. Yavaş." Leydi Daventry zorlukla yutkundu. "İlk oğlum doğduğunda çok gençtim, diğerleri de sonraki beş yıl içinde geldiler. Vücudum eskisi kadar güçlü ve dayanıklı değil artık."

Julia kontesin elini tuttu. "Bu rahatlıkla güzel ve sağlıklı bir bebek doğuramayacağınız anlamına gelmiyor. İnanın Leydi Daventry. Umut dolu bir ruh iyi sonuçlar getirecektir."

"Umutlu olma konusunda sorunlar yaşıyorum," dedi kontes kısık bir sesle. Julia'nın elini bir an sıktıktan sonra bıraktı. "Benden konuştuğumuz yeter. İlk tanıştığımızda Branford'ın başka dölü olup olmadığını merak ettiğini söylemiştin. Bunu ben de merak ettim."

Julia'nın ilgisini çekmişti bu. "Kocanıza sordunuz mu?"

"Konuyla ilgili Daventry'nin ağzını aradım ama hayır dedi." Kontes üzüntüyle içini çekti. "Sağlıklı vârisleri olduğunu bilmek çok rahatlatıcı olurdu. Kocanın annesi tarafından iyi kana sahip olduğuna sevinmelisin."

Diğer bir değişle Randall güçlü çocuklar dölleyebilirdi... Farklı bir karısı olsaydı. Julia bu düşünceleri bastırmaya çalıştı. Daventry'nin Benjamin Thomas'ın varlığından haberi yok gibi görünüyordu. Belki de bu çocuğu kabullenmeye istekli olabilirdi. Julia içten içe bunu diledi.

Ama öncelikle onu bulmaları gerekiyordu.

Randall ilk vals için karısını dansa kaldırdı. "Dans öğretmeniyle yaptığın çalışmalara değmiş gibi görünüyor. Çok güzel dans ediyorsun ve henüz hiç adım kaçırmadın."

Karısı yüzünde mutlu ve neşeli bir ifadeyle güldü. "Dans etmeye bayılıyorum! Londra'daki sosyal hayattan hoşlanmaya başladığıma inanıyorum. Özellikle de ilk dansı ve yemek dansını seninle yapabileceğimi bilince."

Koyu renk saçlarından küçük tutamlar gevşeyerek yüzüne ve omuzlarına dökülmeye başlamıştı. Bu inanılmaz

erotik bir hava veriyordu ona. Randall onun ince boynunu yalamak istiyordu ama bunun yerine, "Evli olduğumuza göre skandal yaratmaksızın iki kez dans edebiliriz," demekle yetindi.

"Onuruna balo verilen biri olarak, seninle fazla zaman geçirmemem daha uygun olur." Muzipçe gülümsedi. "Seni baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünebilirler. Haklı olduklarını itiraf etmem korkunç derecede kabalık mı olurdu?"

Randall sırıttı. "Bu gece bittiğinde muhtemelen ikimiz de yorgunluktan tükenmiş olacağız, fakat sabah geç saate kadar yatabiliriz."

Julia onun kollarına biraz daha sokuldu, bakışları tahrik ediciydi. "Haklıydın. Yarın sabah ilk iş Gloucestershire'a gitmek istemiyorum. Sonraki gün daha uygun."

Daha fazla konuşmadılar ama Randall aralarındaki sıcaklığın tadını çıkardı. Huysuz dulların valsi tenkit etmeye hakları vardı, kollarında güzel bir kadınla salonda dönüp durmak gerçekten de yakıcı bir etki yaratıyordu. Onu terasa kaçırıp gizli gizli öpüşmekten alıkoyan tek şey sonrasında birlikte paylaşacakları bir yatakları olduğunu bilmekti.

Dans henüz bitmiş ve Randall Julia'yı dans pistinden çıkarmaktaydı ki tanıdık bir esmer adam ile karşılaştılar. "Ballard!" Randall heyecanla selam verdi ve dostuyla el sıkıştı. "Portekiz'de olduğunu sanıyordum."

"İşler gidişimi geciktirdi. Yarın ayrılıyorum ama bu gece burada olabilmeyi başardım." Ballard Julia'ya döndü. "Bu harika bayan da karın olmalı?"

Randall ikisini tanıştırdıktan sonra Julia elini Ballard'a uzattı. "Sizinle tanışmak büyük mutluluk," dedi sıcacık bir

ifadeyle. "Ballard Malikânesi tarafından üretilmiş porto şarabıyla ilgili damak zevkimi giderek geliştiriyorum."

Ballard kahkaha attı. "Damak zevki olan bir kadın! Çok şanslı bir adamsın Randall." Müzisyenler yeniden çalmaya başladılar ve Ballard kolunu Julia'ya uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Leydi Julia?"

"Zevkle." Ballard onu uzaklaştırırken Julia Randall'a çapkın bir bakış attı. "Bana kocamla ilgili utandırıcı hikâyeler anlatmanı istiyorum."

Randall onun uzaklaşmasını yüreği sıkışarak seyretti. Julia gülüyor ve ışık saçıyordu, bu ortama son derece uygundu. Elbisesinin yakası kendi halindeydi, fakat sırt dekoltesi ve üzerine oturan korsaj Julia'nın kadınsılığından bir şey kaybetmediğini yeterince ispatlıyordu.

Julia artık korkularından kurtulup tutkunun doğasını keşfettiği için onu gören her erkeğin dikkatini çekmeye başlamıştı. Leydi Julia Raines, balonun en çekici kadınıydı. Soylu bir aileye mensuptu, baş döndürücü bir çekiciliğe ve büyük bir servete sahipti. İstediği her erkeği elde edebilirdi. Bütün bunları bilmek Randall'ın yüreğini burkuyordu.

Aslında Julia'nın bir kocası olması sadece önemsiz bir detaydı. Randall evlilikleri öncesinde ona bir yıl içinde boşanabilme imkânı vermişti. Kocası olarak serveti üzerindeki haklarından feragat ettiğine dair anlaşmayı da imzalamıştı. Julia ne diye yeterince zengin veya soylu olmayan bir adamla evli kalsındı ki?

Öte yandan birbirlerine çok uygun bir çift olmuşlardı. Fakat Randall onu Ballard ile gülüşürken seyrettiğinde Julia'nın nereye giderse tatmini bulabileceğini kederle gözlemliyordu. Ballard'ı kıskanmıyordu, o asla dostuna

ihanet etmeyecek bir adamdı, ancak dünya Julia gibi güzel ve arzu dolu bir kadını seve seve yatağa götürebilecek bir sürü adam ile doluydu. Evlilikleri servetlerinin bu kadar eşit olmadığı bir durumda yürüyebilir miydi? Üstelik onları birbirine bağlayacak bir çocukları da olamayacakken.

Aptalca davrandığının farkına vararak kendini karısını seyretmekten vazgeçirmeye çalıştı. Gözlerini dans etmekte olan çiftten ayırdığı sırada Westerfield Akademisi'nin kurucusu Leydi Agnes Westerfield ile karşılaştı. Dans pistinin köşesinde uzun boyu ve yönetici kişiliğiyle durmuş sevecen bir ifadeyle diğer konukları seyrediyordu.

"Leydi Agnes!" Randall onun yanına gidip eğildi. "Ashton sizi davet ettiğini söylemişti ama gelebileceğinizi hiç tahmin etmemiştim."

Randall doğrulduğunda, Leydi Agnes ona sarıldı. "Çok iyi görünüyorsun Randall." Randall'ın kadife ceketinin üzerindeki ipliği aldı. "Bu üniforma içinde harika görünüyorsun. Ordudan ayrıldığına memnun oldum, endişeleniyordum."

Leydi Agnes vizyon sahibi bir müdire ve yetenekli bir öğretmendi. Ama daha da önemlisi okuluna gelen ihmal edilmiş ve öfkeli öğrencilere gösterdiği ilgiydi. Bir anne değil belki ama ondan harika bir hala olurdu.

"Londra'da olmanızı neye borçluyuz?" diye sordu Randall. "Sadece balo için mi geldiniz, yoksa başka işleriniz de var mı?"

Kadın güldü. "Çocuklarımı çok seviyor olmamın yanı sıra birkaç gün yetişkinlerle birlikte olmaya da ihtiyacım vardı. Mevsim yaz ve okulda sadece bir avuç öğrenci var, ben de şehre gelmeye karar verdim. Erkek kardeşimin evinde kalıyorum ve kendimi biraz şımartıyorum." Bakış-

ları Randall'ın karısına çevrildi. "Geçen bahar buraya geldiğimde Leydi Julia ile biraz sohbet etmiştim. Çok aklı başında bir genç kadın. Geçen aylar içinde sessiz bir tırtıldan parıldayan bir kelebeğe dönüşmüş. Bunu sen mi yaptın?"

"Belki biraz. Ama büyük kısmını Julia kendi yaptı. Bu hayata doğmuştu ve şimdi en sonunda hakkını istemeye başladı." Kolunu Leydi Agnes'e uzattı. "Size bir dondurma ısmarlayabilir miyim?"

"Seni yaramaz çocuk! Dondurmaya nasıl da bayıldığımı biliyorsun."

Tatlıların olduğu masaya doğru ilerlerlerken Randall, "Sizin için bir öğrencim olabilir. Görünüşe göre kuzenim Branford'ın ailenin bilmediği gayri meşru bir çocuğu varmış. Rob Carmichael çocuğun yerini tespit etti, adı Benjamin Thomas. Julia ve ben onu görmek için Gloucestershire'a gideceğiz."

"Karının ilk kocasından olan gayri meşru çocuk?" Leydi Agnes kaşlarını kaldırmıştı. Branford'ın saldırganlığından Randall sebebiyle haberdardı ve bunun Julia için ne anlama geldiğini çıkaracak kadar kavrayışı yüksek bir kadındı. "Bu çocuğa yardım etmek istiyorsa, Leydi Julia'nın çok cömert bir ruhu olmalı."

"Julia cömertliğin vücuda gelmiş halidir... Ve özellikle de bu çocuğun kötü davranışlara maruz kaldığını tahmin ediyoruz." Randall iki kâse dondurma ve iki kaşığı tatlı masasından alıp kadını bir palmiye ağacının altındaki masaya yönlendirdi. Oturduklarında anlatmaya devam etti: "Bölge kilisesi Benjamin'i işçi olarak zalim bir çiftçinin yanına vermiş. Muhtemelen çocuk hiçbir eğitim veya adap öğrenmemiştir. Sizin mucizeleri gerçekleştirmedeki

ününüzü biliyoruz ama tabii ki bunun da sınırları vardır. Bu çocuğu eğitmeyi düşünür müsünüz?"

"Branford'ın annesi sağlıksız bir soydan geliyordu." Leydi Agnes'in kafası karışmış görünüyordu. "Ama bu Branford'ın oğlunun deli olduğu anlamına gelmez. On iki on üç yaşlarında olmalı."

"Bildiğimiz kadarıyla evet."

"Genç Benjamin zorlu bir vaka olacaktır, fakat eğer o da kendini yetiştirmeye istekli olursa imkânsız değil. Gerekli olması halinde ona özel eğitim veririz." Leydi Agnes düşünceliydi. "Çocuğu uygun bir zamanda benimle görüşmeye getirin. Eğer akademik gelişime müsait olmayan bir temeli ve mizacı varsa, tahminimce ona çıraklık veya uygun başka bir pozisyon bulmayı düşünebilirsiniz."

Kadının sakin kabulü karşısında rahatlayan Randall, "Onu görmek isteyeceğinizi biliyordum," dedi. "Şehirde çok kalacak mısınız?"

"İki hafta kadar kalırım sanıyorum." Limonlu dondurmasından bir kaşık aldı ve mutlulukla gülümsedi. "Westerfield Malikânesi'ne St. Michael Yortusu başlamadan hemen önce döneceğim."

"O halde ben de çocuğu Kent'e götürmek yerine buraya getiririm." Bu konuyu hallettikten sonra Randall da dondurmasına konsantre oldu. Fakat gözleri sürekli dans pistinde Julia'yı arıyordu.

Leydinin artık ona ihtiyacı kalmadığında âşık şövalye ne yapıyordu?

31. Bölüm

Julia her dansta pistteydi, fakat yıllar içindeki yoksunluğunun telafi edilebilmesi için bir geceden daha fazlası gerekiyordu. Pistin kenarında durmuş kederli bir şekilde eteğini düzeltmeye çalışırken Randall elinde iki kadeh şampanya ile yanında belirdi. Kadınların bakışlarının onu takip etmesinden Mariah'nın üniforma konusunda haklı olduğunu anlamıştı Julia. Sadece ona bakmak bile sözünü edemeyeceği yerlerindeki ısının yükselmesine neden oluyordu.

Randall kadehlerden birini ona uzattı. "Elbisenle bir sorunun mu var?"

"Son partnerim eteğimin ucuna basınca yırtıldı." Kendisine uzatılan şampanya kadehini alarak keyifle yudumladı. "Kadınların dinlenme odasına gideceğim. Elsa orada çalışıyor, hızlıca dikip tutturabilir belki."

"Hadi odamıza gidelim," diye önerdi Randall. "İğneleri verirsen ben de halledebilirim. Tüm bu insan yığınının içinde olmaya biraz ara vermek iyi gelebilir."

Randall'ın gözlerinin içinde beliren ifade Julia'nın daha da ısınmasına neden oldu. Julia şampanyasını bir dikişte

bitirdi ve kadehi yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. "Bu çok iyi olur." Randall'ın koluna girdi ve birlikte balo salonunun diğer tarafına doğru yürüdüler. "Dansların çoğunda pistte olduğunu gördüm. Eğleniyor muydun yoksa iyi bir konuk olmaya mı çalışıyordun?"

"Mariah bana balodan önce yapmam gerekenler konusunda talimat yağdırdı," diye açıkladı Randall. "Ashton Malikânesi'ndeki bütün oynak dullarla ve dansa kaldırılmayan kadınlarla dans ettim."

"Umarım sana âşık olmamışlardır." Julia bu sözleri umursamaz bir ses tonuyla dile getirmişti ama Randall'ın diğer partnerlerinin de fazlasıyla farkındaydı. Sadece görev yaptığını söylüyor olsa bile bahsettiği kadınların bir kısmı oldukça genç ve Julia'nın asla olamayacağı kadar güzellerdi.

"Üniformamdan etkilenmiş olsalar bile aksi suratım onları romantik fantazilere kapılmaktan alıkoymuştur. Çoğunlukla bacağımı tedavi etmekte ne kadar iyi bir iş çıkardığını düşünüp durdum, neredeyse ağrımadı bile." Ona bakarak gülümsedi. "Gerçekten başarılısın."

"Küçük bir kızken mürebbiyem, ameliyatlardaki başarımın dikiş derslerinde öğrendiklerimden kaynaklandığını söylerdi," diye karşılık verdi Julia. "Hanımlara layık hünerler geliştirmem konusunda beni hep cesaretlendirdi."

Balo salonundan çıkınca onları karşılayan serinlik rahatlatıcıydı. Merdivenlerden çıkmaya başladıklarında Julia eteğindeki yırtık yeri elinde topladı. "Balonun yapıldığı evde oturuyor olmak çok avantajlı. Böylelikle bütün o gürültü ve konuşmalardan kaçabiliyorsun."

"Kalabalık Londra balolarından çok daha sakin savaş meydanları gördüm," diye onayladı Randall.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında kaldıkları odaya doğru döndüler. Randall oturma odasının kapısını açtığında Julia tam olarak balo salonunun üstünde olduklarını fark etti. Müziği ve ayağının altındaki titreşimi hissedebiliyordu.

Randall kapıyı kapatırken, "Bütün gece bunu yapmak istedim," dedi. Dönerek onu kollarına aldı.

"Ah, evet!" Julia parmaklarının ucunda yükselerek kollarını Randall'ın boynuna tutkuyla doladı. Aralarındaki elektrik yıldırım gibi bir etkiye sahipti. Julia bütün gece Randall'ın farkında olmuş, sadece balo salonunun neresinde olduğunu takip etmekle kalmamış, aynı zamanda ne kadar harika göründüğünü, tadını, dokunuşunu ve yataktaki yeteneklerini hatırlayıp durmuştu.

Randall susuzluktan ölmek üzere olan biri gibi Julia'yı adeta içiyordu. Julia hayal meyal sırtının duvara dayalı olduğunu ve ağızları ile dillerinin birbirine karışarak başı sonu yokmuşçasına birbiri içinde eridiğini fark etti.

Uylukları Randall'a yaslanmış hareket ediyordu. Randall bir anda geri çekildi, Julia bir an için hayal kırıklığına uğrasa da çok geçmeden onun eteğini kaldırmış olduğunu fark etti. Serin hava ısınmış tenine değerken, Randall da onun bedeninin en hassas noktalarını bulmuştu.

Hisleri çok yoğun olmasına rağmen Julia daha fazlasını istiyordu. Görmeyen gözlerle Randall'ın pantolonunu çözmeye, beceriksiz parmaklarıyla düğmeleri açmaya çalışırken nabız gibi atan erkekliğini avcunun içinde buluverdi.

Randall inledi. Julia öpüşerek yatak odasına geçeceklerini düşünmüştü ama bunun yerine Randall onu belinden kavrayarak kucağına aldı. Julia onun iri gövdesi ve kapının arasına sıkışmış haldeyken Randall onun ıslak ve sıcak derinliklerine kaydı. Julia aklını yitirmesine neden olacak zevkin doruğuna çıkmaya başlamıştı bile. Bir an için ikisi de hareketsiz kalarak birbirlerine uyum sağlamaya çalıştılar.

Sonra Julia bacaklarını Randall'ın kalçalarına sararak hareket etmeye başladı. Tırnaklarını onun koluna geçirmişti, dişleri ise onun kırmızı yün kumaşla kaplı omuzlarına gömülmüştü. Randall'ın hızlı soluk alıp verişleri kulağının dibindeydi. Daha fazla, daha fazla, daha fazla...

Bu şiddet çok uzun süremezdi. Bedeni kasılan Julia çığlığını Randall'ın omzuna gömüp bastırmaya çalıştı. Kısa bir an sonra Randall da boğuk bir inlemeyle Julia'nın derinlerinde kendini kaybetti.

Bu sarsıcı rahatlamanın ardından akılları tekrar başlarına geri döndü. Randall ihtiyacın ötesinde onu baştan çıkarmak üzere oyun oynamaya yeltenmişti. Soluklanabilmek için Julia'yı yere indirdi. "Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Umarım seni incitmedim."

"İncitmedin, Alex." Julia'nın nabzı Randall'ın üzerinden kayarken boğazında atıyordu. Avuç içleri Randall'ın kollarını okşuyordu. "İstemediğim hiçbir şey yapmadın."

Randall bunu duyduğuna çok sevindi. Bu kadar ateşli olacağını ve bu kadar kendinden geçeceğini beklemiyordu, fakat en azından bunu birlikte yaşamışlardı. Ama tutku geri çekildikçe, fiziksel sahip oluşun yeterli olmadığını üzülerek hatırladı. Julia bir an için onundu, peki ya gelecekte?

Bunu sadece Tanrı biliyordu.

Balonun ertesi sabahında Julia yavaşça uyandı. Tabii

eğer hâlâ sabahsa. Gözleri hâlâ kapalıydı ve anlayabildiği tek şey öğlen olduğuydu. Onca dansın ardından bütün kasları ağrıyordu, midesi kötüydü, muhtemelen şampanyayı fazla kaçırmıştı. Ama her şey olağanüstü güzeldi.

Randall'ın vücudu sıcacıktı ve tam dibindeydi, Julia gözlerini tembel tembel açtı. Randall yanında yatıyor ve düşünceli bir halde Julia'ya bakıyordu. Göğsü çıplaktı, Julia da çıplaktı, şimdi fark ediyordu. Aman Tanrım, ikisi de çırılçıplaktı! Bu uygunsuz durum Julia'nın çok hoşuna gitmişti.

Hafızası yerine gelmeye başlamıştı. Şiddetli birleşmelerinden sonra kendilerine geldiklerinde son derece ağırbaşlı bir şekilde yemek yemek üzere balo salonuna dönmüşlerdi. Julia az önceki ahlaksız hallerinin yüzlerinden okunduğuna emindi, fakat kimse bunu fark etmiş görünmüyordu.

Randall ve Julia en sonunda sabahın ilk ışıklarıyla birlikte odalarına çekilebildiklerinde, Julia günlerce uyumaya hazır hissediyordu kendini. Fakat Randall ona üzerini çıkarması için yardım ederken, bu durum her ikisinin de kıyafetleri halının üzerinde üst üste yığılarak son bulmuştu.

Randall'ın kendi tenine değen teni o kadar güzel bir his veriyordu ki ikisi de ellerini birbirlerinin üzerinden çekemeyerek yatağa adeta tırmanarak çıkmışlardı. Yorgunlukları uçup gitmiş ve birbirleriyle yavaş ve keyfini çıkararak sevişmişlerdi. Julia gülümseyerek uykuya dalmıştı.

Gözlerini açtığında Randall, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Hiçbir şey hatırlamadığıma göre uyumuş olmalıyım." Julia eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Kilisenin çanları öğleni bildireli çok olmadı." Randall, Julia'nın kolunu okşuyordu. Sonra eli göğsüne kaydı. "Dün gece inanılmaz bir iş çıkardın."

"İnsanlar çok nazikti. Kaba bakışlar, en azından bazı art niyetli yorumlar bekliyordum ama bunlar eğer olduysa da benim duymayacağım şekilde olmuştur." Julia rahatlayarak derin bir nefes aldı, kendini okşanmakta olan bir kedi gibi hissediyordu. "Babamın beni reddetmiş olması kimsenin umrunda değil gibiydi."

"Erkek kardeşinin ve büyükannenin sana destek olması, Castleton'ın seni onaylamamasından çok daha fazla şey ifade ediyor." Randall başparmağıyla Julia'nın göğüs uçlarını uyarıyor, genç kadının zevkle ürpermesine neden oluyordu. "Dün geceden sonra yeni sevgili seçeneklerin olabilir. Londra'daki aristokrat adamların yarısı seni arzuluyor."

Julia, Randall onun yüzüne buz gibi bir su çarpmışçasına irkildi. "Aman Tanrım, Alex! Neden böyle bir şey isteyeyim ki? Herkesten önce senin benim evli bir kadın olduğumu biliyor olman gerekir!"

Randall'ın bakışlarında derin bir üzüntü vardı. "Sana Cumberland'daki kulübede evlilik teklif ettiğimden beri her şey değişti. O zamanlar evliliği sona erdirebilme hakkını isteyecek kadar akıllıydın. Artık senin güvenliğini tehdit edecek bir durum olmadığından eminiz, dolayısıyla benimle evli kalman için bir ihtiyaç yok. İskoç usullerine göre boşanırsak bir skandal olabilir, ancak çekici bir vâris için sosyal anlamda çok büyük bir sıkıntı olacağını sanmıyorum."

Julia kekeleyerek onunla evli olmaktan *hoşlandığını* söylemek istedi ama mide bulantısı aniden şiddetlendi. Sersemlemiş ve aklı karışmış bir halde yataktan fırlayarak banyoya koştu.

Randall yataktaki battaniyeyi alıp onun omuzlarına sardı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Seni sinirlendirmek istememiştim."

Midesi boşaldığında, Julia battaniyeyi sıkı sıkı vücuduna sardı. "Neden bu evliliği bitirmek istediğimi varsayıyorsun? Ben çok iyi anlaştığımızı düşünüyordum."

"Şu ana kadar öyleydi." Randall onu kucağına aldı ve tekrar yatağa götürdü. Sonra gardıroba giderek bir çamaşır aldı. Onu giyerken bir yandan da konuşmaya devam etti. "Ama bir yıl geçtikten sonra nasıl hissedeceksin? Son birkaç haftada çok şey değişti. Değişmeye de devam edecek."

"Bir yıl sonra ne hissedeceğini bugünden bilen var mı?" diye sordu Julia.

Randall Julia'nın yanına, yatağın ucuna oturunca çarşaflar yere doğru sarktı. "Elbette, insan böyle şeyleri bilemez," diye Julia'yı onayladı. "Ama dün akşam dans ederken, flört edip sosyalleşirken son moda bir hayatı tercih edebileceğini düşündüm."

Julia gözlerini kapayarak hâlâ mutlu bir şekilde uyuyor olabilmeyi diledi. Flört mü ediyordu? Ediyor olmalıydı ama bu sadece eğlence amaçlıydı. "Flört etmek dans ettiğim partnerlerle yatağa girmek istiyorum anlamına gelmez ki."

"Belki şimdi değil, fakat kendi doğanı keşfetmeye yeni başladın. Başka erkeklerle yatmak isteyebilirsin ve ben gerçekten benimle evliyken böyle bir şeyi yapmanı kabul edemem." Randall konuşurken sakindi. "Sahip olduğun servet seni çok nadir bir pozisyona sokuyor. İyi işler yapabilir, âşıklar edinebilir, sana benden daha uygun olabilecek bir koca bulabilir veya bunların hepsini aynı anda yapabilirsin."

Julia bütün bunlara bir ayağını evliliğin dışında tutmakta ısrarcı davranarak kendisinin sebep olduğunu fark etmişti. İşte o zaman tüm bunların ne anlama geldiğini ayırımsamaya başladı. Ya da Randall Julia'nın onu terk etmesine izin vererek aslında kendi ayrılma isteğini kamufle etmeye çalışıyor olabilir miydi?

Julia titreyen bir sesle sordu: "Sana çocuk verebilecek bir kadınla evlenebilmek için mi bu evliliği fesh etmemi istiyorsun?"

Kısa bir sessizlikten sonra Randall sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Bunu bana en başında söyledin ve ben de kabul ettim."

Bu doğruydu ama cevabı gelmekte iki saniye de olsa gecikmişti. "Haklısın, ikimiz de son birkaç haftadır çok değiştik," dedi Julia kuru bir ses tonuyla, kendini çok ama çok yorgun hissediyordu. "Demek ki o kapıyı açık bırakmak gerçekten de akıllıcaymış. Peki konuyu neden bu sabah açtın?"

"Çünkü senin durumun dün gece oldukça değişti." Randall içini çekti. "Benimle evlendin çünkü ben bir sürü kötü seçeneğin içindeki en iyisiydim. Şimdi ise bir sürü olasılıkla dolu bir hayatın var. En başından, ikimiz de birbirimize dürüst olmak adına en iyisini yaptık ve ben de durumun yeterince açık olduğundan emin olmak istedim."

Lanet olasıca dürüst adam. Julia ondan uzaklaşarak kendini çarşafların arasına gömdü. Aklı Randall'ın doğru söylediğini biliyordu. Julia bugünden bir yıl sonra çaresizlik içinde yaptığı evlilikten çılgınca uzaklaşmak istiyor olabilirdi.

Peki durum böyle ise neden hâlâ kusmak istiyordu?

32. Bölüm

Randall at arabasını durdurdu ve kırık dökük tabelayı okudu. "Jeb Gault'un çiftliğine giden yol burası."

"Az sonra öğreneceğiz," dedi Julia, sesi gergindi.

Çok doğru. Ama öğrenecekleri şey neydi? Randall arabayı yola doğru sürerken göz ucuyla Julia'ya baktı. Bir evlilikte fazlasıyla dürüst olmanın hata olabileceğini anlaması biraz uzun sürmüştü. Julia ile yaptığı konuşmanın üzerinden geçen iki gün acı doluydu. Julia'nın doğasında surat asmak yoktu ama o günden beri oldukça sessizleşmişti.

O gece yatağa girdiklerinde, Julia ona arkasını dönmüştü. Mesaj oldukça açıktı ama Randall sessiz bir iyi geceler dileği için onun omzuna dokunduğunda Julia dönerek kendini onun kollarına bırakmış ve birlikte çaresizce, tek kelime etmeksizin sevişmişlerdi. Ertesi gece de aynısı olmuştu. Tutkularından eksilen hiçbir şey olmamıştı, fakat Randall onunla konuşmayı da özlüyordu. Bu, yakınlıklarının fiziksel boyutun ötesine geçmesini sağlayan şeydi çünkü.

Onun ne düşündüğünü bilebilmek istiyordu Randall. Evlilik bittikten sonraki seçeneklerini mi düşünüyordu?

Gelecekteki yatak arkadaşları için yeteneklerini mi geliştiriyordu? Yoksa sadece Randall'ın dürüstlüğünden mi rahatsız olmuştu?

Julia'nın onu terk edeceğini düşünmek Randall'ın kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu, fakat onun balodan aldığı zevki gördükten sonra Randall onun belki de daha neşeli bir adamla daha mutlu olabileceğinin ayırdına varmıştı. Hem konumu hem de serveti açısından daha denk biri. Bu nedenle Randall kendini mantıklı ve mesafeli olmaya zorluyordu. Çünkü diğer alternatif çılgınca sahiplenmek olacaktı. Julia bu açıdan Branford'dan yeterince çekmişti zaten.

Randall'ın isteyeceği en son şey onu üzmekti ama bunu yapmıştı bile. Ve söylediklerini geri alması mümkün değildi.

Planladıkları gibi balodan iki gün sonra sabah erkenden Benjamin Thomas'ı aramak üzere Londra'dan ayrıldılar. Bu kez daha konforlu seyahat ediyorlardı - iki atlı araba ile Gordon'u, Elsa'yı ve valizlerini beraberlerinde götürüyorlardı. Upton Roscombe'den birkaç saat uzaklıkta olduğu için önce Randall'ın evine gitmiş ve geceyi orada geçirmişlerdi.

Bu sabah Julia o kadar gergindi ki kahvaltıda sadece bir dilim ekmek yiyip bir fincan çay içmişti. Sonrasında Randall'ın üstü açık at arabasıyla yola çıkmışlardı.

Gault'un çiftliğine giden yol uzun ve engebeliydi. Randall arabayı dikkatle sürüyordu. Yolun doğrudan çiftliğin içine doğru ilerlediğini fark etmişti. Ahırların yanında tavukları beslemekte olan eski püskü kıyafetli bir çocuk başını kaldırarak şüpheyle yaklaşmakta olan arabaya doğru bakıyordu.

Suratına bakınca çocuğun Benjamin Thomas olması gerektiğini anlamışlardı. Branford'ın gayri meşru çocuğu o yaşında bile babasına çok benziyordu.

Randall gri gözleri koyulaşmış olan Julia ile göz göze geldi. Julia da bu benzerliği fark etmişti.

Randall kendine artık korkunç kuzeninden kaçması gereken küçük bir çocuk değil, yetişkin biri olduğunu hatırlatarak arabadan atladı. "İyi günler."

Çocuk geri çekildi. "Bay Gault evde olmalı." Eliyle evi işaret etti.

"Ben Bay Gault'u aramıyorum." Randall dizginleri Julia'ya verdi. "Sanırım ben seni arıyorum. Sen Benjamin Thomas mısın?"

"Ben bir şey yapmadım!" Çocuk biraz daha gerilemiş, neredeyse arkasındaki duvara yaslanmıştı. On üç yaşında biri için ufak tefekti ve sanki yıllardır yemek yememiş gibi görünüyordu. Ayakları çıplaktı, tişörtündeki yırtığın arasından kaburgalarının sayılacak kadar zayıf olduğunu görebiliyorlardı.

"Kimse bir şey yaptın demedi." Julia'nın sesi şefkat doluydu.

"Sanıyorum senin baban benim kuzenimdi, bu da demek oluyor ki sen ve ben kuzeniz." Randall çocuk koşarak kaçabilirmiş gibi durduğu için ona daha fazla yaklaşmadı. "Sadece emin olmak için sana babanın adını sorabilir miyim?"

"Branford denen bir herif. Onunla hiç tanışmadım." Bakışları arabaya yöneldi. "Annem zengin olduğunu söylemişti. Sizin gibi."

Çiftlik evin kapısı açıldı ve elinde bir kamçı taşıyan iri yarı bir adam müdahaleci bir havayla onlara doğru ilerlemeye başladı. "Siz de kimsiniz ve neden oğlumla konuşuyorsunuz?"

"İsmim Randall. Sanıyorum siz de Bay Gault'sunuz." Randall'ın kaşları çatılmıştı. "Bu çocuğun oğlunuz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır ama ondan ben sorumluyum. Benjamin kilisenin himayesindeydi, ben de bakacağımı söyleyerek onu sahiplendim." Gault çocuğa bakarak suratını buruşturdu. "İşe yaramaz küçük piç."

"Ona pek iyi bakamamışsınız," dedi Julia sertçe. "Üstü başı dökülüyor ve buradan kaburgalarını sayabiliyorum."

Gault öfkeyle başını kaldırıp Julia'ya baktı. "Kıyafetlerini paramparça ediyorsa bu benim suçum değil! Yiyecek bir sürü şey veriyoruz ama o büyüme çağında bir çocuk, o nedenle zayıf görünüyor. Domuz gibi yiyor ve çok tembel."

Benjamin cılız bir ses çıkartınca Randall'a tıslayan bir kediyi hatırlattı. Çocuğa baktığında onun yüzünde öldürücü bir ifadeyle Gault'a baktığını gördü. Delik giysilerinin arasından vücudundaki kırbaç izleri seçiliyordu. Kamçı izleri.

"O halde bugün şanslı gününüzdesiniz, Bay Gault." Randall konuşurken sakindi. "Ailesi kısa zaman öncesine kadar Benjamin'in varlığından haberdar değildi. Artık bildiğimize göre, doğal olarak onun sorumluluğunu alacağız."

Benjamin şaşkınlıkla kafasını çevirerek Randall'a baktı. Branford'a benzemesine rağmen çocuk Randall'a başka birini daha hatırlatıyordu.

Kendisini... Randall'ın korkmuş ve taciz görmüş küçük bir çocukkenki halini.

Gault'un kaşları çatıldı. "Çocuğun özgürlüğü için para

ödemek mi istiyorsunuz? Bu çok asil bir davranış olurdu. Ona bakmaya devam etmeyi arzu ederim, karşılığında da..." Adamın bakışları pahalı at arabasına yönelmişti. "Yılda elli sterlin isterim. Kullanışlı biri ama bir centilmenin evinde işe yaramaz. Ben onunla ilgilenebilirim. Onu Hill Farm'dan almak burada benimle geçirdiği dört yıldan sonra cinayet olur. O benim kanımdan canımdan biri gibi oldu."

İstediği para akıl almazdı. Randall yeterince aptal olsaydı bu koşullara mutabık olurdu ve Benjamin de o paranın asla bir kuruşundan bile faydalanamazdı. "Çok cömertsiniz, Bay Gault," dedi Randall, sesinde ince bir alay vardı. "Fakat sizin bakımınızın devam etmesine artık ihtiyaç kalmadı. Bir çocuğun yeri ailesinin yanıdır, bu nedenle eşim ve ben şimdi Benjamin'i alacağız. Ona iyi bakacağımıza dair sizi temin ederim."

Gault'un öfkesi havada hissedilebiliyordu. "Kilise onu bana verdi! Onu böylece alıp gidemezsiniz!"

"Kilisenin yetim bir çocuğun sorumluluğunu taşımaktan kurtulmaktan dolayı memnun olacağına eminim." Randall çocuğa döndü. "Söylediğim gibi Benjamin, sen ve ben kuzeniz. Ayrıca bir de büyükbaban var. Bu dünyada yalnız değilsin."

Çocuk şaşırmıştı. "Burada kalmak zorunda değil miyim?"

"Hayır. Beraberinde götürmek istediğin eşyaların var mı?"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Gault, elindeki kamçıyı sıkıyordu. "Benim ırgatımı kaçıramazsınız! Hayvanlarıma kim bakacak? En azından bu işe yarıyordu."

"Başka birini işe alın." Randall Gault'un gönüllü olarak

bedava işçiden vazgeçmeyeceğini önceden tahmin etmiş, buraya hazırlıklı gelmişti. Cebinden yirmi paund çıkarıp çiftçinin görebileceği şekilde tuttu. "Tahminimce bu para birkaç yıllık işçi masrafınızı karşılar."

Gault paraya baktı. "Pekâlâ. Küçük piçi alın ve defolun buradan!"

Randall çocuğa döndü. "Benjamin, arabama binmeden önce benimle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyor musun? Sana bundan sonra asla üşümeyeceğin ve kırbaçlanmayacağın konusunda söz veriyorum."

Çocuk bakışlarını Leydi Julia'ya çevirdi, sonra tekrar Randall'a döndü. "Siz gerçekten ailem misiniz?"

"Öyleyiz." Randall çocuğun pislik içindeki suratına daha yakından baktığında Branford'dan gelenin dışında başka miraslar da görüyordu. Benjamin'in çenesi daha köşeliydi, gözleri mavi değil ela rengindeydi. Ve eğer Gault'a şiddet göstermek istediyse de bunun için haklı bir sebebi vardı. "Eşyalarını arabaya getirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Çocuk gözlerini kırpıştırarak başını salladı ve ahıra daldı. Ayak sesleri duyuldu. Randall onun bir merdivene tırmandığını tahmin etti. Gault kaba bir şekilde, "Parayı verin bana!" dedi.

"Gitmeye hazır olduğumuzda vereceğim." Randall çiftçiye en korkutucu bakışlarından birini fırlatınca adam korkup geri çekildi.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra Benjamin bir elinde küçük bir bohça ve omzunda siyah beyaz tüylü bir kediyle göründü. "Kedi senin mi?" diye sordu Randall.

Çocuk şapşal bir ifadeyle başını salladı. "Eğer burada bırakırsam onu öldürür."

"Aynen öyle yaparım lanet olasıca," diye gürledi Gault. "Beş para etmez hayvan."

"O halde kedi de bizimle geliyor," diye kabul etti Randall. "Kedinin bir ismi var mı Benjamin?"

"Kitty." Benjamin arabaya doğru yürürken Gault'a öfkeyle baktı.

"Bu çok güzel bir isim." Julia arabanın dizginlerini sol eline geçirdi. "Arabaya tırmanırken kediyi bana vermek ister misin?"

Benjamin hem kediyi hem de bohçayı taşıyarak arabaya tırmanmayı beceremediği için tereddüt ederek kediyi Julia'ya verdi. "Ben onunla olduğum sürece kaçmayacaktır."

"Çok sakin bir kedi." Julia kıvrılarak kucağına yerleşen kediyi okşadı. Büyük ve uzun tüylü bir kediydi bu. "Nasıl da ipeksi tüyleri var!"

Benjamin bohçasını oturma yerine bırakırken gururla açıkladı: "Kendi yaptığım tarakla onu her gece tarıyorum."

Benjamin'in tarağı kendisi için kullanmamış olması üzücüydü ama artık bunun bir önemi yoktu. Randall kedi seven ve hayvanlara bakmakta başarılı olan bir çocuğun babasının kötülüğünü taşıyabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Öyle olsa bile Randall onu Gault denen herifin yanında bırakmayacaktı.

Benjamin arabaya binmek yerine dönüp yumruğuna sığacak büyüklükteki bir taşı kapıverdi. Sonra arsada koştu ve taşı Gault'un çenesine fırlattı.

Taş çenesine çarpınca çiftçi acıyla haykırdı. Benjamin'i yakaladığı gibi yere serip onu tekmelemeye, yumruklamaya başladı. Benjamin çamurların içinde yuvarlanırken adam kamçısını açıp şiddetle çocuğun koluna indiriverdi.

Çiftçi yeniden vurmaya hazırlandığı sırada Randall kamçıyı yakaladı. Gault Randall'a döndü ve dev gibi yumruklarını sallamaya başladı. Randall rahat bir şekilde adamın yolundan çekilerek Ashton'dan öğrendiği gibi Gault'un sırtına bir yumruk indiriverdi.

"Lanet olasıca!" diye homurdandı Gault. "Küçük hayvanın bana nasıl saldırdığını gördün! Gitmeden önce son bir dayağı hak etti!"

Gault tekrar ayağa kalkamadan Randall eğilerek iki parmağıyla adamın boynuna bastırdı ve kanının beynine gitmesine engel oldu. Bu kadar yakınlaşınca adamın leş gibi viski koktuğunu hissetti. Gault nefessiz kalınca kavga etmeyi bırakıp pes etti.

"Yeter!" dedi Randall. "Çocuk artık benim sorunum, senin değil!"

Doğrulduğunda Benjamin yine Gault'a bir taş atmaya çalışıyordu. Randall onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı. "Sen de kes artık bakalım! Bırak o taşı!"

Benjamin kurtulmak için çırpınıyordu. "Beni dövmesinin hesabını ödeteceğim ona!"

"Hayır!" Randall taşı çocuğun elinden alıp uzağa fırlattı. Benjamin'in sakinleşmesini isteyerek çocuğun gözlerine baktı.

Ela renkli gözlerdeki vahşiliğin kaybolduğunu görünce Randall alçak sesle, "Edeceğin kavgaları doğru seçmeyi öğren. Bu kavga bitti. Sonsuza kadar. Anlıyor musun?" dedi.

Benjamin başını evet anlamında sallayınca, Randall onu yere bıraktı ama elini çocuğun omzunda tutmaya devam

etti. Gault'a dönerek kuru bir sesle, "Onu buradan götürdüğüm için sen bana para ödemelisin," dedi. "Ama madem bir anlaşma yaptık..."

Parayı çiftçiye doğru fırlattı ve Benjamin'i arabaya yöneltti. Julia endişeyle bir elinde kedi, diğer elinde dizginler, onları izlemekteydi. Randall ona güven veren bir gülümsemeyle, "Bütün çocuklar bazen öfkeye kapılabilirler," dedi.

Julia başını salladı ama hâlâ endişeli görünüyordu. Randall da belli etmese de endişeliydi. Benjamin'in saldırganlığı içinde bulunduğu koşullar nedeniyle anlaşılabilirdi, fakat Gault'a böyle saldırması Branford'ın oğlunda bir sorun olduğunu gösteriyor da olabilirdi. Julia için bu düşünce çok korkutucu olmalıydı.

Randall cüretkâr bir şekilde arkasına bakmakta olan çocuğu izledi. "Bazen kavga etmek gereklidir, bazen de değildir, Benjamin. Bu konuda daha sonra yine konuşacağız. Ama şu anda sana şunu söylüyorum, eğer karıma elini kaldıracak veya onu herhangi bir şekilde incitecek olursan, bıçağı elime alır ve derini kemiklerinden yüzerim bilmiş ol. Anlaşıldı mı?"

Benjamin'in kaşları çatıldı. Vurmak yerine konuşmayı tercih eden bir yetişkin gördüğü için şaşırmıştı. "O benim canımı yakmazsa, ben de onunkini yakmam."

Randall bunun şimdilik yeterli olduğunu düşündü. "Güzel. Şimdi yola çıkıyoruz." Çocuğu arabaya bindirdi, sonra da gidip yerine oturdu. İki yetişkinin arasında oturmakta olan Benjamin kedisini kucağına alıp onu kirli parmaklarıyla okşamaya başladı.

Çiftçi bu sırada ayağa kalkmıştı. "Arazimi terk edin ve o piçi bir daha benim yanıma yaklaştırmayın!" diye bağırdı.

Randall başını eğerek, "İyi günler Bay Gault," diye seslendi.

Sonra usta hareketlerle arabayı çiftliğin dar yolundan çevirerek geldikleri engebeli yoldan geri dönmeye başladı. Randall ve Julia'nın arasında oturmakta olan Benjamin, "Ona parayı vermemeliydin," dedi hırçın bir ifadeyle. "Domuzları benden daha iyi besliyor."

"Bunu hak etmiyor," diye onayladı Randall. "Ama para işimizi kolaylaştırdı ve çabuklaştırdı. Özellikle de sen ona saldırdığın için ceza alabilirdin."

"Ama o beni her zaman dövüyordu!"

"Evet ve bunu yapması çok yanlıştı," dedi Julia. "Fakat bazen doğru olanla yasalar arasında bir fark olur. Yasal olarak erkekler karılarını ve çocuklarını disipline etme hakkına çoğunlukla sahip olurlar." Sesinde bir acı vardı. "Bazen sadece yürüyüp gitmek daha iyidir."

Çocuk kaşlarını çatarak Julia'nın söylediklerini düşünmeye başladı. Bu pis kafanın içinde keskin bir zekâ varmış gibi görünüyordu. Potansiyeli vardı - tabii eğer babasının deliliğini almadıysa.

Upton köyüne yaklaşmaya başladıklarında Randall, "Eve dönmeden önce şuradaki tavernada durup bir şeyler yiyebiliriz," dedi.

"Gerçek bir tavernada yemek yemek mi?" Benjamin inanamaz gözlerle ona bakıyordu. "İstediğim kadar yiyebilir miyim?"

"O kadar çok olmaz," dedi Julia kesin bir ifadeyle. "Doğru düzgün beslenmemiş olduğun için şimdi dilediğin kadar yersen muhtemelen kendini hasta edersin. Ama yeterince yiyeceksin ve eve gittiğimizde de güzel bir akşam yemeğinin keyfini çıkaracağız."

"Ev." Çocuğun yüzü ifadesizleşmişti. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Roscombe'ye, buradan yaklaşık olarak iki saat kadar doğudaki arazime," diye yanıtladı Randall. "Eski kıyafetlerimden bazıları seni bir terziye yeni kıyafetler diktirene dek idare edecektir."

"Yeni kıyafetler?" Çocuk sakin kediyi kendine daha da yaklaştırdı. Kedinin kabarık siyah kuyruğu Randall'ı okşuyordu. "Sonra ne yapacağız? Sizin arazinizde çalışmamı mı isteyeceksiniz benden?"

"Birçok şey sana bağlı, Benjamin," dedi Julia ciddi bir ifadeyle. "İlk seçeneğimiz seni okula göndermek. Okumayı biliyor musun?"

"Tabii ki okuyabiliyorum! Annem bana okumayı ve hesap yapmayı öğretmişti."

"Harika!" dedi Julia. "Daha fazlasını öğrenmek ister misin?" Julia'nın sıcaklığı en şüpheci çocuğun bile açılmasına yeterli oluyordu.

Benjamin tereddüt etti. "Belki. Duruma göre."

Bu ümit vaad ediyordu. Randall'ın Branford'ın piçini bulmakla ilgili şüpheleri vardı ama artık çocuğu görüp kişiliği konusunda da bir fikir edindikten sonra onu görmezden gelmeleri mümkün değildi. Eğer öğrenmek isterse, Leydi Agnes ona bunu başarmasında yardımcı olacaktı.

Benjamin Randall'a baktı. "Senin gibi dövüşebilmeyi öğrenmek isterdim. Bana öğretir misin?"

Randall kendine normal çocukların da saldırgan davranışları olabileceğini hatırlatarak, "Belki bir gün," dedi. "Sinirini kontrol ettiğini ve sadece yapabildiğin için insanlara saldırmadığını bana gösterene kadar olmaz."

Benjamin yüzünü buruşturdu ama bir şeyler düşündüğü belliydi. Randall sözlerine devam etti. "Ayrıca kilisede de durup papaza seni ailenin gelip aldığını haber verelim."

"Ailem." Benjamin bu sözlere alışmak ister gibiydi. "Bana babamdan bahseder misiniz?"

Randall çocuğun başının üzerinden Julia ile göz göze geldi. Bunu daha önce tartışmışlar ve çok fazla detaya girmeden çocuğa karşı dürüst olmaya karar vermişlerdi. "Bu biraz bekleyebilir. Şimdi Upton'a yaklaşıyoruz."

Randall'ın kilisede verdiği mola çok kısa sürdü. Papaz, Benjamin Thomas'ın ailesinin gelip onu almasıyla pek fazla ilgilenmedi. Hiçbir delil gerekmedi. Randall'ın hali vakti yerinde görünüşü yeterli olmuştu.

Köyün içindeki lokantaya yürürken Randall kendine çocuğu bulmanın işin kolay tarafı olduğunu hatırlattı. Onunla ne yapacağına karar vermek ise çok daha zor olacaktı.

33. Bölüm

Yedikleri hafif yemeğin ardından Randall Kitty için bir kafes veya bir kutu bulmayı düşündü, fakat kedi Benjamin'in kucağında seyahat etmekten memnun görünüyordu. Güzel, beyaz bir yüzü vardı. İri yeşil gözleri siyah bir çerçeveyle çevrilmiş gibiydi, çenesinde de acayip duran siyah bir daire vardı. Hiç sorun yaratmıyordu ama Randall Roscombe Malikânesi'ni hâkimiyetinde bulunduran erkek kedinin onu görmekten pek de memnun olmayacağını tahmin ediyordu.

Roscombe'ye doğru ilerlerlerken, Julia Benjamin'i lafa tuttu. Julia'nın anlayışlı yaklaşımıyla rahatlayan çocuğun verdiği cevaplar da daha ayrıntılı olmaya başlamıştı.

Sally Thomas şefkatli bir anneymiş gibi görünüyordu, oğluna temel eğitimini vermişti. Kadının barmen olarak çalıştığı mekânda Benjamin yeterince büyür büyümez ona mutfakta çalışarak yardım etmeye başlamıştı. Türlü türlü gezginlere hizmet etmek deneyimini ve ufkunu genişletmiş, onu bütün hayatını çiftlikte geçirmekten daha görgülü yapmıştı.

Benjamin'in hayali bir at arabası sürücüsü olmaktı.

Sonra annesi ölmüş ve o da Gault'a teslim edilmişti. Kaçmayı düşünmüştü ama kaçınca gidecek bir yeri olmadığını düşünebilecek kadar zekiydi. Özellikle de yanında bir kedi olunca.

Roscombe'ye girip evin önünde durduklarında Benjamin'in gözleri kocaman açıldı. Hiç konuşmadan Kitty'yi kucakladı. Seyis Willet gelip valizlerini aldığında Randall, Julia, Benjamin ve Kitty eve girdiler.

"Benjamin, Kitty'yi artık yere bırakabilirsin," dedi Randall. "Burada güvende olacaktır, üstelik evi araştırmak da isteyecektir."

Benjamin bu sözlere itaat etti ve kediyi yere bıraktı. Kedi etrafı dolanmaya koyuldu. Tavernada karnını tıka basa doyuralı en fazla iki saat olmasına rağmen içgüdülerini dinleyerek doğruca mutfağa doğru ilerledi.

Randall konuşmaya devam etti. "Leydi Julia senin için bir oda hazırlayacak. Fakat ilk önce seni yıkayıp temizlememiz gerekiyor."

Benjamin afallamıştı. "Yıkanmam gerekmiyor! Bir lavabo ve biraz sabun işimi görür."

"Banyo," diyen Julia kararlıydı. "Çamaşır odasına ne dersin? Orada geniş bir küvet var, üstelik mutfağa da yakın, suyu ısıtmak kolay olur."

Benjamin yan çizmeye, sanki çiftlikten ayrıldığına üzülmüş gibi görünmeye başlamıştı. "Banyo yapmaya ihtiyacım yok!"

"Tabii ki ihtiyacın var." Çocuğun gerginleşmeye başladığını gören Randall onu kolundan tuttu. Çocuk kendini geri çekerek ondan kurtulmaya çalıştı.

Benjamin'in aklından geçenleri tahmin eden Randall, tatlılıkla, "Hayır, itaat etmen için seni dövmeyeceğim ama

seni küvete atma konusundaki üstün kuvvetimi kullanmakla ilgili bir tereddütüm yok," dedi. Benjamin kaçmaya çalışmaktan vazgeçmişti, ancak nefes alıp verişi sıklaşmıştı, hâlâ bir tokat yemeyi bekliyor gibiydi.

Randall Julia'ya dönerek, "Gordon'un ona uyacak birkaç kıyafet bulmasını ve onları çamaşır odasına getirmesini sağlar mısın?" dedi. Benjamin'e dönerek ekledi: "Banyo konusunda işbirliği yaparsan sonrasında çay içebilir ve kek yiyebilirsin. Aşırıya kaçmadan."

Rüşvet işe yaramıştı. Benjamin çamaşır odasındaki küvete sırığa bağlanmakta olan Jeanne D'ark gibi girmiş ama duruma karşı koymamıştı.

Benjamin üzerini çıkardığında Randall dişlerini sıktı. Çocuğun cılız vücudu morluklarla ve yara izleriyle doluydu. Randall Gault'un kırbacını adamın kendisi üzerinde kullanabilmiş olmayı istedi.

Banyo safhası, Randall'ın eğer doğru düzgün yıkanmazsa onu mutfak fırçasıyla fırçalamakla defalarca tehdit etmek zorunda kalmasıyla, epey uzun sürdü. Çocuğun üzerindeki kir tabakasını çıkarabilmek için üç küvet sıcak su gerekti. Küvetten fırlayıp kaçmaması için başında nöbetçi gibi bekleyen Randall ona daha dikkatli yıkaması gereken yerleri de gösterdi.

Benjamin kurulandıktan sonra Gordon'un getirdiği kıyafetleri giydi. Elbiseler zayıf vücuduna biraz bol gelmiş olsa da fena durmamışlardı. Oda hizmetçisi düğüm olmuş saçlarını kestiğinde ise çocuk huysuz bir midilli gibi tepinmiş ama yine de yapılanlara katlanmıştı.

Randall çocuğun Westerfield Akademisi'ne giderek alacağı eğitimden fazlasıyla yararlanabilecek kapasitede olduğu konusunda iyimser hale geliyordu. Yıkanıp düzgün

kıyafetler giydikten sonra Benjamin adamakıllı düzgün görünüyordu.

"Şimdi çay ve kek zamanı." Randall Benjamin'i merdivenlerden çıkarıp giriş katına götürdü. "Kahvaltı odasında Leydi Julia'ya eşlik edeceğiz."

"Leydi Julia?" Benjamin Randall'ın yanında yürürken kaşlarını çatarak sormuştu bu soruyu.

"Karım Castleton Dükü'nün kızıdır," diye açıkladı Randall. "Bu çok yüksek bir paye."

Salona girdikleri sırada çocuk, "Annem babamın Leydi Julia adında züppe bir kızla evli olduğunu söylemişti," dedi.

"O bendim." Julia çay tepsisinden başını kaldırmıştı. "Lütfen oturun. Hiç de züppe olduğumu sanmıyorum, Benjamin. Daha ziyade gençtim ve çok katı kurallarla yetiştirilmiştim. Sen şimdi kaç yaşındasın? On üç civarında olmalısın."

"Olmak üzereyim." Koltuğa yerleşirken gözlerini Julia'ya dikti. "Birkaç hafta sonra."

"Babanla evlendiğimde on altı yaşındaydım." Julia üç fincana da çay doldurdu. "Senin şu anda olduğundan fazla büyük sayılmaz."

Söyledikleri bir açıdan doğru olmasına rağmen Julia o sıralar gelişmiş bir genç kadın haline gelmişti. Benjamin ise hâlâ bir çocuktu. Muhtemelen gelişmesi açlık ve kötü muamele nedeniyle sekteye uğramıştı. Fakat çok yakında o da serpilmeye başlayacaktı. Güçlü ve tehlikeli olacaktı. Randall bu olmadan önce çocuğun ehlileştirilebileceğini ümit ediyordu.

Benjamin fincanı biraz beceriksizce kavradı, sanki ince porselen fincanı kırmaktan korkuyordu. "Annem babamı

senin öldürdüğünü söyledi." Yüz ifadesinden bu düşünce ile Julia'nın hal ve tavırlarını bağdaştırmakta zorlandığı anlaşılabiliyordu.

Randall Julia'ya, "Bilmeye ihtiyacı var," dedi. "Ona benim anlatmamı ister misin?"

Julia başını sallayarak Benjamin'e kek tabağını uzattı. "Baban çok zor bir adamdı. Biraz Bay Gault'a benziyordu."

Çocuk kaşlarını çattı. "Bir sarhoş muydu?"

"Bazen, fakat içmediği zamanlarda bile korkunç olabiliyordu." Julia Randall'a da kekten uzattığında Randall onun ellerinin titrediğini gördü.

Randall sözü devraldı. "Baban çok akıllı ve çok cazibeli bir adam olabiliyordu, Benjamin, ancak aslında çok saldırgandı. Ailem öldükten sonra Turville Park'a gönderildim, aileye ait malikâneydi burası. Burada Branford ile birlikte büyütüldük. Benden büyüktü, daha iriydi ve hayatımı cehenneme çevirirdi." Açık konuşuyordu. "Yatılı okula gönderilene kadar hayat benim için çok zordu."

Benjamin çikolatalı keki elinden alınmasından korkarmışçasına ağzına doldurdu. Yuttuktan sonra, "Onu bu yüzden mi öldürdün, Leydi Julia?" dedi.

Julia'nın rengi solmuştu ama soruyu cevapsız bırakmadı. "Bu bir kazaydı. Benim canımı yakıyordu, ben de kaçmak istiyordum. Onu ittim. Bir süredir içiyordu, o nedenle dengesini kaybetti. Düştü ve kafasını şöminenin kenarına çarptı."

"Gault gibi miydi?" Temkinli bir bakış fırlattıktan sonra çocuk bir parça kek daha aldı.

"Korkutucu ve öngörülemez mi demek istiyorsun?" dedi Julia. "Evet."

Çocuk ikinci keki de ilki kadar hızlı bir şekilde yuttu. "Anlaşılan öldürülmeyi hak ediyormuş. Bazen annem de beni yaramazlık yaptığımda döverdi. Bunu umursamazdım. Hak ettiğimi biliyordum. Ama biri sana hiç sebep yokken vurursa o başka mesele." Randall'a baktı. "Gault'u kolayca öldürebilirdin ama yapmadın."

"Öldürmek zor değildir," dedi Randall. "Ama kolayca yapılacak bir şey de değildir."

Benjamin'in bakışları yeniden Julia'ya döndü. "Neden beni aramaya geldiniz?"

Julia derin bir nefes aldı. "Branford'ı geri getiremem ama onun oğluna bakmak bunu telafi etmek için iyi bir yol olabilir. Senin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Benjamin gözlerini kıstı. "Annem hayatta olsaydı, beni ondan alacak mıydınız?"

"Hayır. Çocuklar annelerine aittir. Fakat annen ve senin rahat olmanızı ve bir eksiğiniz olmamasını sağlayacaktık," diye karşılık verdi Randall. "Senin okul masraflarını karşılayacaktım mesela."

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Yine mi okul! Neden?"

"Çünkü eğitim daha iyi bir hayata ulaşmanın anahtarıdır. Her kapıyı açar." Randall gülümsedi. "Ve dostluklar inşa eder. En iyi arkadaşlarımın çoğu birlikte okula gittiğim çocuklardır."

"Annemle yaşadığım zaman köyde benim de arkadaşlarım vardı." Benjamin savunmaya geçmişti. "Çiftlikte ise benim yaşımda kimse yoktu."

"O halde okuldan hoşlanabilirsin." Julia kek tabağını beşinci parçayı almadan önce Benjamin'in önünden uzaklaştırdı.

Benjamin keklere özlemle baktı ama bir tane daha alma girişiminde bulunmadı. "Hangi okula gideceğim?"

"Senin Westerfield Akademisi'ne gitmeni istiyorum," dedi Randall. "Orası benim okulum ve biraz farklı olan çocuklar için çok iyi bir yer."

"*Senin* okuluna gitmemi mi istiyorsun?" Benjamin şaşırmıştı. "Senin nasıl bir değişikliğin vardı?"

"İnatçıydım ve sinirliydim." Randall, Benjamin'in bu kadar kaliteli ve kendine güvenli görünen bir yetişkinin nasıl olup da sorunlu bir çocuk olabileceğine anlam veremediğini tahmin ediyordu. "Benim gibi dövüşmeyi öğrenmek istediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Benjamin evet anlamında başını sallayınca Randall, "Bunu Westerfield Akademisi'nde öğrenebilirsin," dedi. "Okuldaki en başarılı öğrenci Ashton Dükü idi, yarı Hinduydu ve *Kalarippayattu* dövüş sanatlarında çok yetenekliydi. Sınıf arkadaşlarına da bu sanatı öğretti, böylece kendisinin de birlikte pratik yapabileceği başka kişiler olacaktı. *Kalarippayattu* bir okul geleneği haline geldi ve büyük çocuklar daima daha genç olanlara zamanı geldiğinde bu dövüşü öğrettiler."

"Bunu çok isterdim." Benjamin konuşurken temkinliydi. "Ama... Sürekli okulda mı yaşıyor olacağım?"

"Hayır, tatillerini burada Roscombe'de geçireceksin." Randall nasıl olup da Branford'ın oğluna bu kadar rahatlıkla böyle bir söz verebildiğine şaşırmıştı.

Benjamin ona inanmak istermiş gibi bakıyordu ama hâlâ emin değildi. Zaman alacaktı. Randall sözlerini sürdürdü: "Önümüzdeki hafta Londra'ya gitmemiz gerekiyor. Leydi Agnes seni okuluna kabul edip edemeyeceğini anlamak için seninle bir görüşme yapacak."

"Londra!" Benjamin nefesini tutmuştu. "Gerçekten Londra'ya mı gideceğim?"

Randall başıyla onayladı. "Leydi Agnes'in seni kabul edeceğini farz ederek Londra'da bir hafta tatil yapacağız. Aslanları göreceğiz, Astley'in sirkine gideceğiz ve sana yeni kıyafetler diktireceğiz. Ama yerine getirilmesi gereken başka görevler de var." Başını hafifçe eğerek onu onaylayan Julia'ya baktı. "Seni büyükbaban Daventry Kontu ile tanıştırmamız gerekiyor."

Benjamin kaşlarını çattı. "Bir kont mu? Çok önemli biri mi?"

"Evet, bir dük kadar neredeyse." Julia'nın sesinde kinaye vardı.

"Ben bir piç olduğuma göre benimle tanışmak isteyecek mi?" Benjamin endişeliydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Randall. "Daventry ailesini çok önemser ve bütün çocuklarını kaybetmiş olmak ona gerçekten çok acı çektirdi. Branford'ın ona senin doğumundan bahsetmiş olduğunu sanmıyorum. Daventry... Pek kolay bir adam değildir ama eminim senin varlığından haberdar olsaydı seninle ilgilenirdi."

"Benjamin'i oraya götürmektense ona bir mektup yazarak haber vermek daha iyi olmaz mı?" diye sordu Julia dudağını ısırarak. "Leydi Daventry'nin doğumu bu kadar yaklaşmışken Daventry'nin dikkati dağılabilir."

"Bunu ben de düşündüm ama tanışmaları bence en doğrusu olacak," dedi Randall. "Tanıştıkları zaman Daventry Benjamin'in torunu olduğunu hemen anlayacak."

Julia başını salladı ama hâlâ endişeli görünüyordu. Randall da endişeliydi. Fakat Branford'ın bir oğlu olduğunu Daventry'den saklamanın, en sonunda bu gerçeği öğrendiğinde kızdıracağından daha çok kızdıracağını da biliyordu. Bu tanışmayı mümkün olan en yakın zamanda yapmak

daha akıllıca olacaktı. Ve eğer Daventry çocuğu reddederse sorun yoktu. Benjamin'in artık bir evi vardı.

Keşif gezisini bitirerek geri dönen Kitty kuyruğunu sallayarak odaya girdi. Benjamin'in yanına gidip onun ayaklarının dibine uzandı.

Julia, "Çok eğitimli bir kedi," diye gözlemini dile getirdi.

Benjamin yine savunmaya geçerek, "Her zaman benimle uyur," dedi.

"Eminim bu ikiniz için de çok zevkli oluyordur," dedi Randall. "Ben Portekiz'de görevdeyken her gece benimle uyuyan bir köpeğim vardı. Santa Cruz çok iyi bir arkadaştı. Soğuk gecelerde çok iyi bir partner olurdu."

Julia güldü. "Bunu bilmiyordum. Köpeğe neden Kutsal Haç ismini vermiştiniz ve ona ne oldu?"

"Onu taşımakta olduğum bir haç olarak düşünürdüm," diye açıkladı Randall. "Yaralanıp İngiltere'ye gönderildiğimde Santa Cruz da şefkatini benim yerime gelen kişiye vermeye başladı. İkisinin harika bir ilişkileri olduğu haberlerini alıyorum."

Benjamin kıkırdadı, onu bulduklarından beri ilk kez sesi bir çocuk gibi çıkıyordu.

Roscombe'nin erkek kedisi odaya girdi. Kitty'den daha küçüktü ama gösterişte mangalda kül bırakmıyordu. Randall, "Bu erkek kedimiz Reggie, çoğunlukla mutfakta yaşar. Umarım Kitty ve Reggie aralarında ateşkes anlaşması yapabilirler," dedi.

Reggie Kitty'yi fark etmişti. Neşeyle ona doğru bir çalım attı. Kitty ona doğru atılıp meydan okurcasına baktığında egemenlik kurma hayalleri yok olup gitmişti bile. Kitty'nin tüyleri öylesine kabarıktı ki adeta siyah beyaz bir

koyuna benziyordu. Korkutucu bir yoğunlukla ona hırlayınca Reggie donakaldı. Sonra Kitty'ninkine çok benzeyen bir poza girerek kabardı ve iki kedi birbirlerine bakmaya koyuldu.

Randall aralarında ne tür sessiz mesajlar alıp verildiği hakkında fikir yürütemiyordu ama düelloları Reggie meydan okurcasına burnunu Kitty'nin burnuna değdirdiğinde sonra erdi. Sonra kuyruğunu dikerek savaşı kaybettiğini belli etmek istemezmiş gibi odayı terk etti.

Julia gülerek, "Kedi siyaseti devreye girdi," dedi. "Umarım bu gecenin bir yarısında kavgaya tutuşmayacakları anlamına geliyordur."

Benjamin çayının son yudumunu içtikten sonra ayağa kalktı. "Şimdi gidebilir miyim? Kitty'yi odama götürüp ona nerede kalacağını göstermek istiyorum."

"Elbette," dedi Julia.

Çocuk kedisini kucağına alıp çıktı. O gittiğinde Julia Randall'a, "Bu vahşi çocuk hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Randall, "Adam olacak," derken düşünceliydi. "Zorlu küçük bir canavar, fakat Branford'ın deliliğini taşıdığını sanmıyorum. Branford ile Benjamin'den çok daha küçükken tanışmıştım ve o zaman bile onda bir arızanın olduğu açıkça görülüyordu. Benjamin'in sert köşeleri var. Saldırgan ama sebebi var, o deli değil. Durumunun ne kadar iyileştiğini fark edecek kadar zeki ve bunu korumak istiyor. Gerekli eğitim ve fırsat ona verildiğinde bence çok iyi sonuç alınabilir."

Julia, "Kuzeninden çok sana benziyor," dedi.

Onu böyle mi görüyordu? Aralarındaki gerginlik hafiflemişti. Randall, "Öyle sanıyorum," dedi. "Leydi Agnes'in

onu almayı kabul edeceğinden eminim. Burada birkaç gün geçirdikten sonra tanıştırmak üzere onu Londra'ya götürebiliriz."

Julia gülümsedi. "Leydi Agnes onu çok kısa bir zamanda düzgün bir centilmen haline getirecektir."

"Tam bir centilmen değil belki ama..." Randall da gülümsedi. "Ona oldukça yakın."

Hizmetçilerden birinin erkek kardeşi Benjamin ile ilgilenmeyi kabul etmişti. Benjamin bir dadının ilgisine verilmek için fazla büyüktü ama yine de düzgün bir ev halkı ile nasıl yaşaması gerektiğine dair yönlendirmeye ihtiyacı vardı. Julia çocuğun ahırda bir saman yığını üzerinde bir battaniye ve Kitty ile uyuduğunu öğrendiğinde hiç şaşırmamıştı.

Benjamin için yorucu bir gün olmuştu, o nedenle Julia akşam yemeğinden hemen sonra onu uyumaya gönderdi. Benjamin hiç karşı koymadı, onun yaşında bir çocuk için kendini normal olmayacak kadar yorgun hissettiği belli oluyordu.

Yemekten sonra Julia ve Randall kütüphanede huzurlu bir akşam geçirdiler. Randall birkaç mektup yazarken Julia da kitap okudu. Randall onun yeni sevgililer bulmasıyla ilgili aptalca önerilerde bulunmadı, bu da olumlu bir gelişmeydi.

Saat onu çaldığında, Julia ayağa kalkarak esnedi. "Ben yatağa gidiyorum ama önce Benjamin'e bir bakacağım. Umarım gerçek bir yatağı garipsememiştir."

Randall sırıttı. "Kedisi yanında olduğu sürece iyi uyuyacağını sanıyorum."

Benjamin onların odasının tam karşısındaki odaya

yerleştirilmişti. Onu uyandırmak istemeyen Julia kapıyı çalmadan açtı. Benjamin'in değişik ortamı yadırgayarak uyanmaması için hizmetçi gece lambasını açık bırakmıştı.

Benjamin yatağın içinde küçücük bir kabarıklık oluşturuyordu. Kitty onun sırtına sokulmuş yatıyordu, içeri giren kişiye bakmak üzere başını kaldırmıştı. Julia geri çekilmek üzereyken boğuk bir hıçkırık duydu.

Kaşlarını çatarak odaya girdi. Benjamin hemen o anda yorganı başına çekti ama hıçkırıklarını durduramıyordu. Julia yatağın kenarına ilişerek elini çocuğun omzuna koydu. "Neyin var Benjamin? Değişiklik fazla mı geldi?" Değişiklik, iyi bile olsa bazen rahatsız edici olabilirdi, Julia bunu biliyordu.

Çocuk gözyaşları içindeki yüzünü gösterecek şekilde yorganı açtı. "Ben... Ben annemi düşünüyordum," dedi. "Beni burada görse ne düşünürdü."

"Annen mutlu olurdu," dedi Julia yumuşak bir sesle. "Senin için en iyisini isterdi."

"Onunla olmak en iyisiydi."

"Biliyorum." Julia içini çekti. "Annemi senin yaşlarındayken kaybettim." Yorganla örtülü omzunu okşadı. "Onu deliler gibi özledim. Ama ailemde benimle ilgilenecek başkaları da vardı ve şimdi senin de var."

Benjamin'in hıçkırıkları onu daha fazla sarsmaya başladı. Hill Çiftliği'nde hayatta kalmak için katı olmayı öğrenmişti ama o hâlâ küçük bir çocuktu. Julia onu başından öpmek için eğildi, o da Julia'nın kolları arasına gömüldü.

"Annem her zaman gelip bana iyi geceler öpücüğü verirdi," dedi içli içli. "Sonra o öldü ve beni yalnız bıraktı."

"Şimdi yalnız değilsin Benjamin." Julia ona sıkıca sarıldı. Her ne kadar aralarında kan bağı olmasa da Julia sanki

varmış gibi hissetmeye başlamıştı. Kaybettiği bebeğinin yerine koymak üzere değil, onu olduğu gibi kabul ediyordu, hayatta kalmak için mücadele eden kaybolmuş bir çocuk olarak. "Sana yemin ederim."

Julia başını okşadıkça Benjamin'in hıçkırıkları da hafifleyerek kayboldu ve çocuk uykuya daldı. Julia onun üzerini örterken Kitty soğuk yeşil bakışlarıyla onu seyrediyordu. Kedi bütün bu duygusal anlar boyunca hiç kıpırdamamıştı. Roscombe'deki yeni hayata sahibinden daha hızlı adapte oluyordu.

Julia sessizce odadan çıktı. O ve Randall bugün Benjamin'i eve getirerek iyi bir iş yapmışlardı. Randall bile başlangıçtaki şüphelerine rağmen böyle düşünüyordu.

Julia içi iyimserlikle dolarak yatağının yolunu tuttu.

34. Bölüm

Roscombe'de geçirilen bir hafta Benjamin Thomas'ı genç bir centilmen olmaya çok yaklaştırmıştı. Julia Ben'in onu ve Randall'ı ne kadar dikkatli gözlemlediğinin farkındaydı ve bu durumu hayranlıkla karşılıyordu. Çocuk onların konuşmalarını ve davranışlarını taklit ediyor, üçü yemeklerini daima birlikte yedikleri için gözlem yapmaya birçok fırsat buluyordu. İnanılmaz hızlı öğreniyordu. Her ne kadar heyecanlandığında yeniden ortaya çıkıyorsa da köylü aksanı hızlı bir şekilde kayboluyordu.

Çocuğun zihni de en az bedeni kadar açtı. Julia öğleden sonralarını onu eğiterek geçiriyor, okuma ve matematiğin yanı sıra ona tarih ve coğrafya da öğretiyordu. Roscombe'de iyi bir kütüphane vardı ve Benjamin başka bir şey ile meşgul değilse, çoğunlukla burada bulunuyordu.

Sabahları Randall onu ata binmeye götürüyordu. Benjamin'in atlarla çok rahat ilişki kurduğunu ve birinci sınıf bir binici olacağını söylüyordu.

Karşılığında, Benjamin Randall'a bir kahramanmışçasına tapıyordu. Julia çocuğa her akşam sarılıyordu. Gününü nasıl geçirdiği hakkında konuşuyorlardı ve Julia onun bitip tükenmek bilmeyen sorularını cevaplamaya çalışı-

yor, sonra iyi geceler öpücüğü vererek onu uyutuyordu. Benjamin'in önceki hedefi olan at arabası sürücülüğünden vazgeçmesi üç gününü almıştı. Julia'ya itiraf ettiğine göre artık bir ordu mensubu olmak istiyordu. Julia bunun Benjamin için iyi bir kariyer olabileceğini düşünüyor olsa da Ben'in buna karar vermek için yeterince zamanı vardı.

Henüz okula bile gitmemişti ve Julia şimdiden onu özlemeye başlamıştı.

Londra'ya gitmek üzere yola çıkmalarından bir gün önce Randall kahvaltı esnasında açıklama yaptı. "Benjamin, çok sıkı çalıştın ve bir tatili hak ettin. Köydeki fuar bugün başlıyor ve yürümek için yakın bir mesafede. Bu öğleden sonra gitmek ister misin? Bunu bir aile gezisine çevirebiliriz."

"Ah, evet efendim!" Benjamin heyecanlanmıştı.

Julia da üçünün bir aile olması fikrine aynı şekilde sevinmişti. Benjamin, Randall ile ikisini birbirine bağlamakta katkıda bulunabilir miydi? Eğer bu mümkünse, bu çocuğu sevmek için daha fazla sebep olacak demekti.

Julia Benjamin'in bir grup çocuğun yaptığı bir gösteriye kahkahalarla gülmesini izlerken, "Bir hafta içinde bir santimden fazla boy attığına yemin edebilirim," dedi şefkatle.

"En azından kilo aldı," diye onayladı Randall da. "Aç kaldığı zamanları telafi ediyor."

Julia Benjamin'in iştahını düşünerek, "Westerfield Akademisi'nde yiyecekler iyi mi?" diye sordu.

"Oldukça. Leydi Agnes hangi yaşta olursa olsun iyi beslenmiş erkeklerin daha az sorun çıkardığını bilen bir kadındır." Randall sesini alçalttı. "Tanışmak üzere komşu

eşrafından birileri daha geliyor. Çok merak uyandırıyorsun, leydim."

"Bu çok doğal. Sen burada büyük bir yerel toprak sahibisin, ayrıca bir kahramansın. İnsanların senin en sonunda Roscombe'ye yerleşmene sevinmeleri çok normal." Julia yanlarına yaklaşmakta olan yaşlıca çifte gülümsedi.

Randall'ın onca yıl sonra isimlerini hatırlayamayabileceğini düşünen adam kendisini ve karısını Sör Geoffrey ve Leydi Bridges olarak tanıttı. Annesinin nesiller boyu Gloucestershire'da yaşayan ailesi nedeniyle Randall buradaki halkın bir parçası olarak kabul ediliyordu. Sör Geoffrey ve karısı son derece sıcaklardı.

Birkaç dakikalık sohbetin ardından Bridges ailesi yanlarından ayrılınca Julia yine Randall'ın koluna girdi. Sonbahar için oldukça aydınlık, güneşli güzel bir gündü. Geçen hafta kaydedilen ilerlemeyi kutlamak için iyi bir gündü.

Randall daha fazla evliliklerini bitirmek üzerine soğukkanlı yorumlar yapmadığı için Julia biraz rahatlamıştı. Muhtemelen aralarındaki sessiz, iç yakıcı geceler onun fikrini değiştiriyordu. Julia ilişkilerinin özel olduğuna inanmak istiyordu. Değilse de bunu bilmemeyi tercih ederdi.

Sonraki saatler boyunca Julia bir dolu insanla tanıştı. Randall ile birlikte geleneksel fuar aktivitelerini yerine getirerek hayranlıkla hayvanları ve satıcılardan yiyecek çalan hokkabazları seyrettiler. Midesi iyi olmadığından Julia sosis yememeyi tercih etti, fakat taze limonata, elmalı turta ve kızarmış ekmek üzerinde peynirin keyfini çıkardı.

Benjamin yarım saat sonra gelip onları buldu, sanki gözden kaybolacaklarından korkmuş gibiydi. Gitmediklerinden emin olduktan sonra tekrar yörenin çocuklarıyla kaynaşmak üzere neşeyle uzaklaştı.

Böyle bir ziyaretin ardından Randall gözlemlerini paylaştı: "Jeb Gault ile geçirdiği yıllardan hasar almamış gibi görünüyor. Diğer çocuklarla iyi anlaşıyor olması hem okul hem de sonraki hayatı için iyi bir işaret."

Julia başıyla onayladı. "Annesi bu konuda takdiri hak ediyor bence. Hayatının ilk dokuz yılını onunla geçirmiş ve kadın onu doğru yola sokmuş." Esnedi. "Yorgunum. Bu kadar çok insanla tanışmak beni yordu sanırım."

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu Randall. "Görülecek her şeyi gördük gibi ve az sonra hava da kararacak."

"Evet eve dönmek hoşuma gider." Gözleri kapanıyordu. "Benjamin nereye gitti?"

"Orada, oyun alanında. Görünüşe göre toplarda kolunun kuvvetini deniyor." Randall Julia'nın koluna girdi ve çocuğa doğru ilerlediler. "İstiyorsa kendi başına daha fazla kalacak kadar büyük bir yaşta. Ona yeni arkadaşlarına kek alabilmesi için biraz para vereceğim."

Benjamin hedefine odaklanmış olduğundan onların top atma kabinine yaklaştıklarını görmedi. Doldurulmuş üç adet Napolyon kafası sıraya dizilmişti. İlk atışında en büyük olanı vurmayı başarınca alkışlar yükseldi.

Benjamin ikinci topunu da birkaç kez attı ve sonra yeniden fırlattı. Orta boyuttaki Napolyon kafası da isabet almıştı. "Aferin oğlum!" diye bağırdı standın sahibi. "En küçük kafayı da uçurabilecek misin bakalım? En zoru odur."

Benjamin gözlerini kısarak üçüncü topun ağırlığını algılamaya çalıştı, sonra kıvrılarak kabinden topu fırlattı. Top Napolyon'un tam iki gözünün arasına isabet etti. Bu kez daha da yüksek bir alkış koptu. Atış standının sahibi olan adam birinin kazanmasına üzülmüş olsa da bunu hiç belli

etmemişti. "Raftan istediğin ödülü seçebilirsin. Oyuncak bir asker olabilir belki?"

Benjamin özlemle küçük askerlere baktı ama başını salladı. "Şu kurdelelerden biri olsun. Mavi yeşil olanı."

"Ah, demek sevindirmek istediğin bir hanım var!" Adam uzun bir mavi yeşil kurdeleyi demetten ayırarak gösterişli bir şekilde çocuğa sundu.

Benjamin sırıtarak döndü ve Randall ile Julia'yı arkasında görünce şaşırdı. Randall, "Biz artık eve dönüyoruz, fakat sen istiyorsan hava kararıncaya kadar kalabilirsin," dedi.

"Hayır, sizinle geleceğim." Benjamin hızla yeni tanıştığı çocuklarla vedalaştı ve Randall'ın yanında yola koyuldu.

"Kolun çok kuvvetli," dedi Randall oradan ayrıldıkları sırada. Roscombe'ye giden ormanlık yola sapmışlardı. "Hiç kriket oynadın mı?"

"Küçükken bazen bizim köyde oynardık. Westerfield Akademisi'nde kriket oynarlar mı?" Benjamin ümitle sormuştu.

"Evet aslında oynarlar. Başka sporlar da var."

"Bundan hoşlanacağım." Benjamin Julia'ya utangaç bir edayla baktı. "Bu kurdeleyi senin için aldım. Bu rengin saçında güzel duracağını düşündüm."

Çocuk ucuz kurdeleyi ona uzattığında Julia'nın kalbi neredeyse erimek üzereydi. "Ne kadar güzel!" diye bağırdı ve hemen saçına bağladı. "Çok zevklisin. Bir dükün modadan anlayan kızı da Londra'daki baloda giyeceğim kıyafet için aynı rengi seçmişti."

Benjamin gururdan ölecekmiş gibi bakıyordu. Yolda onların önünden ilerlerken Julia sevgiyle, "O iyi bir çocuk," dedi. "Buraya ne kadar güzel uyum sağladı."

"Branford'ın böyle iyi bir çocuğu olacağını söyleseler inanmazdım," diye onayladı Randall. "Umarım Daventry Benjamin'in kıymetini bilir. Ve onu bizden almaya çalışmaz."

"Bunu yapmaya yasal olarak hakkı var mı?" diye sordu Julia endişeyle.

"Emin değilim. Yasal bir ebeveyn olarak atanmadı. Ayrıca benim de onunla kan bağım var, bir ihtilaf çıkması durumunda benim de yasal bir hakkım vardır diye düşünüyorum." Randall'ın sesi sertleşmişti. "Daventry muhtemelen yeni vârisi konusunda oldukça heyecanlı olacak ve gayri meşru torunuyla o kadar ilgilenmeyecektir."

"Sadece ümit edebiliriz." Julia hâlâ Benjamin'den Daventry'ye söz etmemenin daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu. Ama eninde sonunda adam bu konuyu öğrenecekti. Randall gibi Julia da kontun yeni doğacak çocuğu ile fazlasıyla meşgul olarak torunu ile ilgilenmeyip onun velayetini talep etmeyeceğini umuyordu.

Randall'a bakmak üzere başını kaldırdığında onun yüzünde dikkat kesilmiş bir ifadeyle ormanın her iki tarafını da incelediğini gördü. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Randall hemen güldü. "Yaşadığım sürece muhtemelen bunun gibi yerleri şüpheli bölge olarak göreceğim. Askeri kariyer alışkanlıkları işte."

Julia öğleden sonranın güneş ışıklarıyla dalları parıldayan ağaçlara baktı. Kuşlar şarkılarını söylerken sincaplar da daldan dala geziniyordu.

Son derece huzurlu bir görüntü vardı ama Randall'ın sözleri ona Londra'daki at arabası olayını hatırlatmıştı. Çalıların arasında bir tehlike bekliyor olabilir miydi? Öğleden sonra biraz daha az huzurlu görünmeye başlamıştı.

Kendi kendine aptal olmamasını tembihlemeye çalıştı, fakat önlerindeki yolda yer alan penceresiz kulübeye takılmadan edemedi. Çiftlik deposuna benzeyen bir yapıydı ama Benjamin önünden geçtiği sırada Julia bu binanın kötü adamlar için bir kamuflaj olabileceğini idrak etmişti.

Kulübenin yanından geçerlerken, "Hayal gücüne sahip olmak başa bela," dedi Julia kuru bir sesle. "Artık olasılıklardan beni haberdar ettikten sonra her yerde tehlike görebilir oldum..."

Ve kulübe havaya uçtu.

TARAMA: AYŞE GÜL

35. Bölüm

Kulaklarını çınlatan patlamanın etkisiyle Julia havaya uçtuğu sırada Randall onu yakaladı, ikisi birlikte patlamanın uzağına, yolun diğer kenarına düştüler. Üstlerine patlamanın etkisiyle inşaat parçaları yağıyordu ama Julia kocasının ona siper ettiği bedeninin altında güvendeydi. Fakat Randall'dan akan kanlar Julia'nın yüzüne dökülüyordu. Nefesi kesilerek seslendi: "Alex?"

Patlamayı takip eden sessizliğin içinde Benjamin'in çığlığı duyuldu. Julia Randall'ın hareketsiz bedeninin altından çıkmaya çalışırken çocuğun onlara doğru geri gelirkenki ayak seslerini duydu.

Randall sırtüstü yuvarlandı, gözleri kapalıydı ve başının sol tarafındaki derin yarıktan kanlar fışkırıyordu. Akan kan sarı saçlarının üzerinde korkutucu bir kontrast oluşturuyordu. Ölmüş olsa bu şekilde kanayamazdı, diye düşündü Julia sersemlemiş bir halde.

Kendi kendine baş yaralarının çok fazla kanayabileceğini hatırlatarak çantasından çıkardığı bir mendili katladı. Titreyen elleriyle şapkasının üzerindeki eşarbı söküp mendili kanayan yaranın üzerine tutturmak için bandaj

olarak kullandı. Benjamin yanında dizleri üzerine çöktüğü sırada Julia yaranın üzerine basınç uygulayarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor Leydi Julia?" Benjamin soluk soluğaydı, sesi korku dolu çıkmıştı. "Binbaşı Randall öldü mü?"

Randall gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ben... Yeterince iyiyim. Ölmüyorum."

"Ama öleceksin." Yaşadığı tatmin duygusuyla sırıtarak ağaçların arasından çıkan Joseph Crockett elinde çift namlulu bir av tüfeği tutuyordu. "Çok atak davrandın Randall. Kaltak karını zamanında kavrayıp patlamadan uzağa sıçramasaydın, şimdi çoktan akbabalara yem olmuştun. Şimdi ölmeye hazırlan bakalım."

Crokcett konuştuğu sırada ağaçların arkasından benzer bir silah taşıyan bir adam daha çıktı. Yüzü mermer gibi olan adamı gören Julia kaçırıldığı sırada onun Crockett'in en korkutucu adamlarından biri olduğunu hatırladı.

Crockett'in nefret dolu gözlerine bakarken, onun öldürmekten daha azıyla yetinebilecek bir adam olmadığını biliyordu. Sersemlemiş ve titreyen bir halde ayağa kalkmaya çalıştı. Benjamin ve Randall'ı kurtarmak için zayıf da olsa bir şansı olduğunu düşünerek denemeye karar verdi. "Beni öldür ve konu kapansın Crockett. Ama kocamı ve çocuğu rahat bırak. Onlar sana bir zarar vermedi."

"Bu doğru değil." Crockett'in gözleri bir taş kadar sert bakıyordu. "Senin değerli binbaşın adamlarımdan birini öldürdü ve sonu gelmeyen bir rahatsızlığa yol açtı. O olmasaydı sen çoktan ölmüş olacaktın." Elindeki tüfekle Randall'ı işaret etti. "Ayrıca onu öldürmezsem, peşimden gelecektir."

"Kesinlikle haklısın," diye fısıldadı Randall öfkeyle. Her

yeri kan lekesi olmuştu ve sırtüstü yattığı yerde çoktan ölmüş gibi görünüyordu, fakat Crockett'e bakan gözleri hâlâ gibiydi. "Ama çocuğu öldürmek istemezsin."

"Bu senin piçin mi Randall?" Crockett'in bakışları Benjamin'e dönmüştü. Çocuk Crockett'e vahşi bir öfkeyle bakıyordu. "Senin kanından olanları temizlemek benim için çok zevkli olacak. Eminim etrafa başka piçler de salmışsındır."

Bakışlarını Julia'ya çevirdi. "Sen en son öleceksin, sayın leydi hazretleri, çaresizsin. Erkeklerinin ölümünü seyrederken atacağın çığlıkları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Benjamin benim piçim değil, Crockett." Randall çarpık bir gülümsemeyle açıkladı.

"Branford'ın oğlu o. Branford'ın tek çocuğunu mu öldüreceksin?"

Crockett şaşkınlıkla irkildi. "Branford ardında bir çocuk mu bıraktı? Bana hiç söylemedi!" Aç gözleri Benjamin'in yüzüne kilitlenmişti. "Aman Tanrım," diye soluklandı. "Bana doğruyu söylüyorsun. Annesi o pasaklı barmen kadın mı? Gel buraya çocuk. Sana ben bakacağım. Seni kendi oğlum gibi yetiştireceğim."

"Hayır!" Benjamin Crockett'e tükürür gibi konuşurken gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Dediğini yap, Benjamin." Randall kendini oturur duruma getirdi. Benjamin'in elini tutarak usulca konuşmasını sürdürdü. "Bir asker olmak istiyorsan, kayıplarını kabullenmeyi öğreneceksin. Crockett ve adamları silahlı ama biz değiliz, yani Julia ve benim şansımız yok. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Hadi Crockett'e git. Sana Jeb Gault'tan daha iyi davranacaktır."

Benjamin gözündeki yaşları silerek kafasını salladı. Başında elleri ceplerinde, tereddütle Crockett'in tarafına geçti.

Randall başını kaldırarak Crockett'e baktı. "Sen de bir askerdin, değil mi?"

"Aynen öyle. Ben çavuştum, senin gibi subaylardan her zaman nefret ettim!" Crockett tüfeğini kaldırarak nişan almaya hazırlandı.

Randall'ın sesi titriyordu. "Asker askerin halinden anlar. Beni bir köpek gibi yerde vurmandansa ayakta vurmayı kabul eder misin?"

Önce tereddüt eden Crockett sonra bu teklifi kabul etti. "Ayağa kalkabileceksen, seni o zaman vururum. Ama elini çabuk tut. Patlamanın sesini duyan insanların buraya gelmesi an meselesi."

Randall elini Julia'ya uzattı. Julia onun ayağa kalkmasına yardım etti. Randall ona beklenmedik bir güçle tutunmuştu, ayrıca Benjamin ile konuşmasında da bir gariplik vardı. Randall yenilgiyi böyle kabul edecek bir adam mıydı? Julia bu garipliği çözmeye çalışırken yeni bir vahşet dalgası başladı. Crockett Randall'a nişan aldığı sırada Benjamin tüfeğin namlusunu tutup aşağıya çekti. Diğer eli ise Crockett'in boğazını kesmişti.

Adamın boğazından fışkıran kan Benjamin'in üzeri de dahil olmak üzere her yöne dağılıyordu. Crockett korkunç bir ses çıkarttı, yüz ifadesi sanki donmuştu. Sonra geriye doğru yıkıldı.

Benjamin Crockett'e saldırdığı sırada Randall Julia'yı itti. Julia bir kez daha havaya uçarak yere çakıldı. Takip eden saniye içinde Randall Crockett'in adamının üzerine

atıldı. Adam geriye doğru düşerken silahı ateş aldı, Randall üzerinde, ikisi birlikte yere yığıldılar.

Yapraklar yolun her tarafında etrafa saçılırken barutun keskin kokusu da havaya yayılmıştı. Bir an sonra Julia korkunç bir darbe sesi duydu ve diğer adamın boynunun ölümcül bir açıyla kıvrıldığını gördü.

Bu kadar vahşete şahit olmak fazla geldiğinden Julia kusmaya başladı. Ama şu anda bozuk midesiyle ilgilenmek için zaman yoktu. Hemen ayağa fırladı. "Benjamin, iyi misin?"

Tir tir titreyen Benjamin bembeyaz olmuş bir halde öldürdüğü adama bakarken elindeki küçük bıçağın ucundan kan damlıyordu. Boğuk bir ses çıkararak elindeki bıçağı fırlattığı gibi Julia'ya koştu. Julia kollarını ona dolarken bağırdı: "Alex, kurşun bir yerine isabet etmedi değil mi?"

"Hayır." Randall sendeleyerek ayağa kalktı. Dengesini kaybetmemek için yanındaki ağaç gövdesinden destek alıyordu. "İnsanların çıkan gürültüyü duyarak buraya geleceğini söyleyen Crockett haklıydı. Benjamin, harikaydın ama bırak herkes öldürme işini benim yaptığımı düşünsün," dedi.

Benjamin Julia'nın omzuna gömdüğü yüzünü kaldırdı. "Neden?"

"Otoriteler askerlerin öldürmesini kabul edebilir. Ama konu çocuklar olunca çok endişelenirler, haklı bir sebep olsa bile." Randall sendeleyerek Julia ve Benjamin'i kucaklamak üzere yanlarına gidip yığıldı. "Seninle ilgili endişelenmeseler... Daha iyi olur."

Özellikle de çocuğun yetim ve gayri meşru olduğu bir durumda. Otoritelerin Benjamin'in cezalandırılması gerektiğine karar vermesi durumunda neler olabileceğini

düşününce Julia'nın kanı donmuştu. Tüm bunlar sona erdiğinde yine midesinin bulanacağını hissederek sordu: "Benjamin'in elini tuttuğunda mı verdin bıçağı?"

Randall başını salladı. "Birlikte çalışmamız gerektiğini anlayacak kadar zekiydi. Bir gün çok parlak bir asker olacaksın, Benjamin."

Çocuk gözlerini kapadı ve ikisine de sımsıkı sarıldı. Randall Julia'nın kulağına, "O bana benziyor Julia, Branford'a değil," diye fısıldadı. "Öldürdü, çünkü bunu yapmak zorundaydı."

Julia kocasının haklı olduğunu biliyordu. Zihninin uzak bir köşesinde Randall ve Benjamin'in felaketle başa çıkabilmek için nasıl işbirliği yaptıklarını düşündü. Neredeyse baba oğul gibiydiler.

Ama o anda, Julia'nın tek istediği kimsenin sivrisineğe bile elini kaldırmadığı kibar, sevgi dolu bir kadınlar manastırına kapanmaktı.

Gereken her şey yapılana kadar Julia kendini bırakmamayı başardı. Barut dumanı dağılamadan fuardan akın akın adamlar koşarak geldiler. Yörenin sulh hâkimi olan Sör Geoffrey yaralanmış ve kanlar içinde kalmış üçünün karşısında Randall'ın olayları anlattığı versiyonu hiç sorgulamadan kabul etti.

Julia, Randall'ın olan biteni anlatma işini nasıl becerdiğinden oldukça etkilenmişti. Randall iki adamı da öldürdüğünü ima ederken aslında yalan söylüyordu. Ondan iyi bir avukat olabilirdi. Julia ve Benjamin derin bir sessizlik içindeydiler. Julia cılız, dehşete kapılmış bir kadın rolünü oynamaktan hiç de rahatsız değildi. Benjamin de konuşmamak konusunda oldukça yetenekliydi.

Resmi ifadelerin verilmesi tamamlandığında hava neredeyse kararmıştı. Roscombe'ye döndükten sonra Julia Gordon'a Benjamin'i yıkaması talimatını verdi. Çocuk banyodan çıkana kadar doktor Randall'ın kafasındaki yarayı pansuman yapmak üzere eve varmıştı bile.

Julia yatağa gitmesini söylediğinde Benjamin hiç karşı koymadı. Julia ona bakmak üzere odasına çıktığında çocuk bir kolunu Kitty'ye dolamış, sabaha kadar deliksiz uyumaya hazır görünüyordu. Julia onun kahverengi saçlarını okşadı. "Ne gündü ama, değil mi? Bu arada Londra'ya seyahatimizi bir gün erteleyeceğiz. Hepimizin iyileşmeye ihtiyacı var."

"Benden kurtulmak istemiyorsun değil mi?" diye sordu Benjamin cılız bir sesle. "O adamı öldürdüğümde yüzündeki ifadeyi gördüm."

Bu çocuk çok fazla şey algılıyordu. Julia bunun hayatta kalabilmesi için geliştirdiği bir özellik olduğunu sanıyordu. "Rahatsız oldum," diye itiraf etti. "Benim işim daima ölüme karşı mücadele etmek olmuştur. Ama Crockett ve adamlarının ölmesini, onların bizi öldürmesine tercih ederim. Sen çok akıllı ve çok cesur davrandın. Kocamın dövüşmekteki yeteneğine rağmen sen orada olup yaptıklarını yapmış olmasaydın bizi tek başına kurtarabileceğini tahmin etmiyorum."

Benjamin uzanıp Julia'nın hâlâ saçında duran ona vermiş olduğu kurdelayı okşadı. "O Crockett denen adam ölmeyi hak etmişti. Onu sen veya binbaşıyı incitmeden öldürdüğüme seviniyorum."

Bu, bu kadar küçük bir çocuktan duyması tüyler ürpertici bir cümleydi, fakat sonuna kadar anlaşılabilirdi. Julia

onun sadece Randall'ın babası gibi olmadığı konusunda haklı olmasını dileyebiliyordu.

Benjamin'e iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Randall'ın bandajını yaparak muayenesini bitiren doktorla görüşmek üzere aşağı indi. Aldığı yaranın hayati tehlikesi olmadığı belirlenmişti. Doktor Julia'ya yarayı tedavi etmesi için gerekli talimatları verdi. Julia muhtemelen en az onun kadar deneyimli olduğunu söyleme zahmetine bile girmedi.

Doktoru geçirdikten sonra paylaştıkları yatak odasına döndü. Uyuyor olabileceğini tahmin ederek Randall'ı rahatsız etmek istemedi ama içeri girip lambayı söndürdüğü anda Randall gözlerini açtı. "Gerçekten de kendi özel doktoruna ihtiyacın var. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Baş ağrısı ve üzerime düşen ağaç parçaları nedeniyle biraz morluk dışında gayet iyiyim." Randall'ın sesi uykuluydu. "Ya sen? İki kere yere çakılmaktan dolayı eminim senin de her tarafın morarmıştır."

"Biraz. Olabileceklerin yanında çok önemsiz kalıyor." Yatağın ucuna ilişti. "Beni öldürene kadar Crockett'in peşimi bırakmayacağını bilmem gerekirdi. Bunu idrak edememiş olmak senin ve Benjamin'in hayatına mal olacaktı."

"Ama olmadı. Kendini suçlama. O araba kazasının arkasında Crockett olduğundan emin olsaydık bile bize kendini gösterene kadar yapabileceğimiz bir şey yoktu." Randall mantıklı konuşuyordu. "Benim nerede yaşadığımı bulmak kolay oldu. Sonra da geriye sadece bizi savunmasız yakalayana kadar beklemek kaldı. Fuara yürüyerek gittiğimizi gördüğünü ve dönüşümüzde bizi öldürmek üzere plan yaptığını tahmin ediyorum. Kulübeyi patlatmak aptalca bir fikirdi ama sanırım ölümümüze kaza süsü vermek istedi."

Julia kaşlarını kaldırdı. "Kulübeler kendi kendine patlar mı?"

"Bazen, özellikle de kapalı bir binada tahıl depolanmışsa." Randall esnedi. "Bu çok nadiren olur ama. Koşulların tam yerinde olması gerekir. Neyse ki içgüdülerim sayesinde kendimizi patlamanın uzağına atabilmekte hızlı davranabildim. Benjamin nasıl?"

"Sarsılmış durumda ama ilk kez adam öldürmüş biri olarak bu durumla benim yapabileceğimden daha iyi başediyor."

"Benjamin gerçekten de birinci sınıf bir asker özellikleri taşıyor. Ordu onun gibi parlak gençler için iyi bir seçenek. Bende işe yaramıştı." Randall Julia'yı elinden tutup yanına çekti. Sesi yumuşamıştı. "Rahatla leydim. Artık güvendesin."

Kendini iliklerine kadar yorgun hissetmekte olan Julia başını onun omzuna dayayarak gözlerini kapadı. Artık güvende olduğuna göre Randall onun korunmaya ihtiyacı kalmadığını düşünerek bir yılın sonunda onu terk edecek miydi?

Julia bu gece bunu düşünmek için fazla yorgundu.

36. Bölüm

Leydi Agnes Westerfield her zaman olduğu gibi soğukkanlılığını asla kaybetmediğini ortaya koyuyordu. Randall ve Julia Benjamin'i yanlarına alarak onunla Londra'da yaşayan erkek kardeşi Rockton Dükü'nün evi olan Rockton Malikânesi'nde buluşmaya gittiler. Tertemiz giyinmiş olan Benjamin, Randall'ın okula kabul edileceğine dair bütün rahatlatmalarına rağmen son derece endişeliydi. Diğer çocuklar gibi olabilmeyi çok istiyordu.

Leydi Agnes onları bekliyor olduğu için kâhya onları gösterişli oturma odasına aldı. Leydi Agnes gazetesini kenara bırakarak ayağa kalktı. Modaya uygun mavi renkli elbisesi içinde kraliyet ailesinin tüm fertlerinden daha asil görünüyordu. "İyi günler Leydi Julia, Randall." Bakışlarını Benjamin'e çevirdi. "Sanıyorum siz de küçük Bay Benjamin Thomas olmalısınız, Binbaşı Randall'ın kuzeni?"

Benjamin başını salladı. "Evet, Leydi Agnes." Köylü aksanı bugün iyice baskınlaşmıştı.

Randall, "Benjamin ile yalnız görüşebilmeniz için çıkmamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Bu çok gerekli değil. Lütfen oturun." Leydi Agnes de tekrar kendi koltuğuna yerleşti. "Sabahleyin Kent'e geri

dönüyorum, o nedenle bugün gelebilmeniz iyi oldu. Westerfield Akademisi'ne gelmek istemenin sebebi nedir Benjamin?"

Benjamin kadının konuya doğrudan girmesi karşısında afallamıştı. "Ah... Binbaşı Randall da oraya gittiği için. Ve o okulun benim için iyi olduğunu düşündüğü için."

Leydi Agnes başıyla onayladı. "Randall sana Westerfield Akademisi'nin öğrencilerinin hepsinde alışılmadık bir özellik olması nedeniyle sıra dışı bir okul olduğunu da anlatmış olmalı. Senin acayipliğin nedir?"

Benjamin yine tereddüte düşmüştü. "A-annem bir barmendi ve ben de gayri meşru bir çocuğum," diye kekeledi. "Bir meyhanede doğdum ve annem ölene kadar da orada yaşadım. O ölünce beni işçi-köle olarak bir çiftçinin yanına verdiler. Bu acayip."

Müdire yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Westerfield Akademisi'ndeki ilk gayri meşru çocuk sen olmayacaksın, ayrıca diğer öğrencilerin de geçmişleri en az seninki kadar alışılmadık," diye cevap verdi. "Binbaşı Randall'ın dün gönderdiği notta okuma, yazma ve sayılarda temel eğitiminin olduğu ve okumayı çok sevdiğin yazılıydı."

"Evet ama Latince veya Yunanca bilmiyorum," diye itiraf etti Benjamin. "Beyefendilerin Latince ve Yunanca bilmesi gerekir."

"Tüm bunlar olmadan da beyefendi olunabilir, fakat bunları bilmek de güzeldir. Sana göre daha geleneksel eğitim almış çocuklara özel ders alarak yetişebilirsin." Leydi Agnes Benjamin'i düşünceli bir ifadeyle inceliyordu. "Öğrencim olacak çocuklara daima sorduğum iki soru vardır. Okulda ne olması seni mutlu ederdi? Ve en çok nefret edeceğin ne olurdu?"

"Bir kedim var," dedi Benjamin çekinerek. "Kitty'yi okula beraberimde getirebilir miyim? Hiç sorun çıkarmaz!"

"Evcil hayvanları olan başka öğrenciler de var. Beş köpek, üç kedi, bir papağan, iki sincap, evet sanırım şimdilik bunlar var," diye yanıtladı Leydi Agnes. "Kitty sorun çıkarmayan bir hayvan ise ve ona bakabileceksen, bir kediye daha yerimiz var elbette. Peki ya nefret edeceğin şey?"

Benjamin'in dudakları büzüldü. "Ortada gerçek bir sebep olmaksızın dayak yemek!"

"Böyle bir şeyin olmayacağına seni temin ederim." Leydi Agnes kısa ve keskin bir şekilde başını salladı. "Westerfield Akademisi'nde çok başarılı olacağını düşünüyorum Benjamin. Dersler bir hafta sonra Pazartesi günü başlayacak. Çocukların çoğu Cuma'dan okula varıp çalışmaya başlamadan önce yerleşirler. Randall senin nelere ihtiyacın olacağını bilir..." Sehpada duran dosyayı alıp Benjamin'e uzattı. "Ama burada okulla ilgili genel bilgileri bulabilirsin."

Benjamin eline almaksızın dosyaya bakakalmıştı. "Başka bir şey daha var Leydi Agnes," diye pat diye söyleyiverdi. "Üç gün önce bir adam öldürdüm."

Oturma odası bir an için sessizliğe büründü. Randall ve Julia sanki nefes almayı bırakmışlardı, fakat Leydi Agnes sükûnetini koruyarak, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Çünkü Binbaşı Randall ve Leydi Julia'yı öldürmeye çalışıyordu."

"O halde doğru şeyi yapmışsın." Leydi Agnes Randall'a bakarak sessizce bu konuda bilgi istedi.

"Julia'nın ilk kocasının bir arkadaşı, onu öldürmek için birden fazla girişimde bulunmuştu," diyerek Randall du-

rumu kısaca açıkladı. "Üç gün önce o ve bir adamı Roscombe fuarından evimize dönerken bize ormanda pusu kurmuşlardı, fakat Benjamin ve ben onlara engel olduk. Bunun sonucunda benim bir ceza alma ihtimalimin düşük olması nedeniyle resmi ifademi iki saldırganı da benim öldürdüğüm yönünde verdim. Ama Benjamin oldukça cesur ve zeki davrandı. Onunla gurur duyuyorum."

Julia da, "Benjamin'in bir katil olarak görülmemesi daha iyi bir seçenekti," diye onayladı. "Bunu Leydi Agnes'e neden söyledin Benjamin?"

Benjamin dudağını ısırdı. "Beni öğrencisi olarak kabul etmeden önce bilmesi gerekeceğini düşündüm."

Leydi Agnes ciddi bir ifadeyle, "Bu çok onurlu bir davranış Benjamin," dedi. "Randall'ın söz ettiği nedenlerden dolayı bunu başka kimseye söylememeni öneririm. Fakat bana karşı dürüst olmanı takdir ediyorum." Yeniden okulla ilgili bilgileri içeren dosyayı uzattı. "Sadece Westerfield Akademisi'nde öldürmenin yasak olduğunu unutma. Başka sorun var mı?"

"Hayır, efendim!" Benjamin dosyayı alırken çok daha rahatlamış görünüyordu.

"O halde seninle Kent'te görüşürüz." Asil bir hareketle oturduğu yerden kalktı. "Londra'dan ayrılmadan önce yapmam gereken çok şey var."

"Benjamin ile görüşmeye vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Julia. Oradan ayrıldıklarında Randall'a dönerek ekledi: "İngiltere'de böyle bir bilgiyi bu kadar sükûnetle karşılayabilecek başka bir okul müdiresi var mıdır?"

Randall sırıttı. "Hiç sanmam. Bu yüzden Leydi Agnes'in

okulu benzersizdir, orası Benjamin için mükemmel bir yer."

Ashton'ın arabasına yerleştiklerinde Julia, "Tebrik ederim Benjamin," dedi. "Leydi Agnes'e Crockett'ten bahsettiğinde neredeyse bayılacaktım ama senin içgüdülerin doğruydu. Dürüstlük daha değerli. Özellikle de insan bunun için cezalandırılmadığında."

"Leydi Agnes'in kurallarından biri de ne kadar rahatsız edici olursa olsun daima doğruyu söylemektir." Randall genç kuzenini inceliyordu, çocuğun doğasındaki dürüstlüğe hayran kalmıştı. Bu özelliğini annesinden mi almıştı? Yoksa Benjamin'in tamamen kendine özgü bir yeteneği miydi bu? "Kabul edildiğin için mutlu musun?"

"Roscombe'de kalmayı tercih ederdim ama eğer bir beyefendi olmak istiyorsam okula gitmeliyim." Benjamin, Randall ve Julia'nın karşısındaki koltuğa otururken bilmiş bilmiş sözlerini sürdürdü. "Başlangıçta Leydi Agnes'i korkutucu buldum ama onun parıldayan gözleri var ve Kitty'yi de beraberimde götürebileceğimi söyledi. Ve öğrencileri arasında başka piçler de var!"

"Evet gerçekten de var," derken Randall Mackenzie'yi düşünüyordu.

Julia'nın kaşları çatıldı. "Ben de bir tavsiyede bulunmak istiyorum Benjamin, fakat bunu nasıl söylemem gerektiğini tam olarak bilemiyorum. Temel olarak ne olduğun konusunda dürüst olmalısın ama bu her zaman her şeyi apaçık oturma odasında ortaya dökmek anlamına gelmemeli."

Randall da usulca, "Bunu daha iyi söyleyebilir miydim bilmiyorum ama haklısın," dedi.

"Westerfield Akademisi'nde öncelikli olarak ne yaptı-

ğınla değerlendirileceksin, geçmişinle değil. İyi bir arkadaş mısın, iyi bir öğrenci misin, iyi bir sporcu musun? Bu gibi şeyler arkadaşların için daha önemli."

Benjamin düşünceli görünüyordu. "Galiba anlıyorum. Peki ya ailemle ilgili soru sorduklarında ne demeliyim?"

"Velinin Roscombe'nin sahibi Binbaşı Randall olduğunu söyleyebilirsin. Bu çok havalı değildir belki ama saygıdeğerdir," dedi Randall. "Veya Lord Daventry'nin akrabası olduğunu söyleyebilirsin. Fakat bu istemediğin başka sorulara davetiye çıkarabilir."

"Peki ya insanlar senin gayri meşru çocuğun olduğumu düşünecek olursa?" diye sordu Benjamin.

"Böyle düşünecek olmalarından gurur duyarım." Randall usulca cevap vermişti. "Senin için sorun olur mu? Ne de olsa biz bir aileyiz. İlişkimizin tam olarak ne olduğu sadece bir detay."

"Ah, hayır, efendim!" Benjamin mutluluktan erimek üzereydi. "Tabii ki benim için sorun olmaz."

Julia Randall'ın elini sıktı ve ona öyle sıcak bir gülümsemeyle baktı ki Randall Ashton Malikânesi'ne varmanın kaç dakika süreceğini hesaplamaya başladı. İkisinin de çeşitli yerlerindeki morluklar yüzünden son üç gecedir pek birlikte uyuyamamışlardı. Şimdi ise Randall onunla ten tene olmak istiyordu, iki insanın mümkün olan en yakın halinde.

Julia'yı öğle yemeğinden önce kısa bir ara için odalarına çıkmaya ikna edip edemeyeceğini düşündüğü sırada Julia aniden, "Daventry Malikânesi bu yol üzerinde değil mi?" diye sordu. "Uğrayıp Daventry'nin Benjamin ile tanışmaya müsait olup olmadığına bakabiliriz."

"Şimdi mi?" diye sordu Benjamin tereddütle.

Randall kaşlarını çatarak güzel başlayan günü berbat etmek istemediğini düşündü. Bu düşüncesini yüzünden okuyan Julia, "Belki de kont evde değildir," dedi. "Ama eğer evdeyse bu toplantıyı da daha fazla endişelenmeye meydan vermeden atlatmış oluruz."

"Sanırım haklısın," derken Randall'ın sesinde heyecandan eser yoktu.

"Umarım haklıyımdır." Julia yeniden camdan dışarı bakmaya başladı. "Şimdi gitmemiz gerektiğine dair kuvvetli bir his var içimde."

Randall arabacıya durmasını işaret etti. Kendisinde savaş meydanı içgüdüleri gelişmişti, Julia'da ise insana dair içgüdü vardı. Ayrıca bu işi bir an önce halletme konusunda da haklıydı.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak Benjamin'e döndü. "Daventry'nin torununu kabul etmesi iyi olur ama unutma ki eğer etmezse de durumun daha kötü olmayacak."

Benjamin burnunu kırıştırdı. "Senin yaşlı kont Jeb Gault'dan daha kötü olamaz."

Bu da durumu gayet iyi özetliyordu.

Randall Daventry Malikânesi'nin kapısını çaldığında Julia'nın sinirleri kopma noktasına kadar gerilmişti. Daha önceleri de böyle hissettiğini hatırlıyordu, özellikle de hastalarından biri doğum yapacağı zamanlarda. Öğretmeni Bayan Bancroft da bazı hastalarıyla bunu deneyimlemişti. Leydi Daventry Julia'nın hastası olmamasına rağmen yaşça ileri olan kadının hamileliği üzerine defalarca görüşmüşlerdi.

Uşak aceleyle kapıyı açınca düşünceleri bölündü. "Tanrıya şükür!" Kapıda duranın kim olduğunu gördüğünde

uşağın yüz ifadesi değişmişti. "Sizin Sör Richard Croft olduğunuzu sanmıştım. Gidin buradan, bu evde misafir kabul edilmiyor."

Leydi Daventry'nin doktoru! Julia içeriden bir çığlık yükseldiğini duyunca eve zorla girip girmemeyi düşündü. Genç uşak kaçıp gitmek istermişçesine yutkundu.

"Leydi Daventry doğum mu yapıyor?" diye tiz bir sesle sordu Julia.

"Evet ve durum berbat! Sanırım ölüyor." Genç uşak içeriden yine bir çığlık gelince korkuyla büzüldü. "Lord Daventry Sör Richard Croft'u bulmaya gitti."

"Ben bir ebeyim ve Leydi Daventry ile daha önce onun hamileliği hakkında görüşmüştüm." Julia orada olmaya her türlü hakkı varmışçasına evin içine doğru ilerlemeye başladı.

"Ama... Ama..." Genç uşak ne yapacağını bilmez bir halde homurdandı.

Randall Benjamin'in sırtına elini koyup Julia'nın peşinden ilerledi. "Tecrübeli bir ebenin gelmesine şükredebilirsin," dedi aksi bir şekilde. "Leydi Daventry kendi odasında mı?"

"Evet ama..."

Hizmetçinin itirazlarını duymazdan gelen Randall, "Yolu biliyorum Julia," dedi.

Julia Benjamin'e baktı. "Aşağıda kalmak isteyebilirsin."

"Ben de geliyorum." Benjamin çenesini kaldırarak kararlılıkla Julia ve Randall'ın peşinden üst kata çıktı.

Randall'ın yolu göstermesine aslında gerek yoktu. Leydi Daventry'nin acı dolu çığlıklarını takip ederek onun nerede olduğunu bulmak oldukça kolaydı. Julia merdivenin sonuna geldiklerinde sola dönüp koridordan geçti. Randall koridorun sonundaki odanın kapsını açtı ve Julia içeri girdi.

Kubbeli devasa bir yatağın tam ortasında yatmakta olan Leydi Daventry kan lekeleriyle kaplı çarşafların içinde acıdan büzülmüştü. Yüzü bembeyaz olmuş bir hizmetçi ise çaresiz bir şekilde kontesin elini tutmaktaydı.

"Yolumdan çekilin," diye emretti Julia. "Alex, yardıma ihtiyacım olursa sana söyleyeceğim. Benjamin, uşağa git ve bir şişe konyak ile temiz havlular getirmesini söyle."

Julia yatağa yaklaştı. Kan lekeleri kırmızıdan ziyade pembe renkteydi. Bu da kontesin suyunun geldiğini ve bir miktar kanaması olduğunu gösteriyordu. Görüntü dehşet vericiydi ancak Julia durumun göründüğü kadar kötü olmadığını tahmin ediyordu. "Leydi Daventry, benim Julia," dedi en sakinleştirici ses tonu ile. "Her şey yoluna girecek."

"Geldiğin için teşekkür ederim!" Yeniden bir kasılma gelince Louisa Julia'nın elini tuttu. Ter içindeki yüzü acı içinde buruştu. "Yalvarırım bana yardım et! Bu sefer farklı bir şeyler oluyor." Şu anda bir kontes değil, çaresiz, korku içinde bir kadındı. "Ölecek miyim?"

"Ölmeyeceksin," dedi Julia kesin bir ifadeyle. Masanın yanında bir tas su ve bezler vardı, Julia bezi ıslatarak Louisa'nın yüzündeki terleri sildi. "Ben bir ebeyim," dedi hizmetçiye. "Ve sen de?"

Hizmetçi kontesle hemen hemen aynı yaşlardaydı. Konuya hâkim birinin gelmesiyle birlikte kendini toparlamaya başlamıştı. "Adım Hazel, kontesin hizmetçisiyim ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bundan önceki doğumlarında hep doktoru burada olurdu."

Julia, "Kasılmalar başlayalı ne kadar oldu?" diye sordu.

"Ben... Ben emin değilim efendim. Belki bir saat... Suyu geldikten sonra kasılmaları ve kanaması çok hızlandı. Bugün hizmetçilerin yarım gün izinleri vardı, o nedenle evde pek kimse yok. Kont da yardım çağırmaya bizzat gitti." Leydi Daventry yeni bir kasılmayla inlediğinde Hazel endişeyle ekledi: "Korkunç bir durum. Tek yapabildiğim onu sabit tutmaya çalışmak oldu."

"Doğum yapan bir kadının hareketsiz durmaması gerekir," dedi Julia. "Louisa, diğer doğumların kısa mı sürmüştü?"

"Evet." Bakışları Julia'ya kilitlenmiş olan kontes artık daha az korkmuş görünüyordu. "En küçük oğlum sadece birkaç saatte doğmuştu."

Julia hayranlıkla, "Ne kadar şanslısın," dedi. "Bu tasın içinde elerimi yıkayayım, sonra seni muayene edeceğim. Doğum yaptıracağım zaman daima tamamen yıkanırım. Beni yetiştiren ebe temizliğin tanrısal bir şey olması nedeniyle bir zararı olmayacağını ama bir faydası olabileceğini söylerdi. Haklıydı. Bayan Bancroft neredeyse hiçbir bebeği ve anneyi kaybetmemişti."

Julia ellerini yıkarken bir yandan da konuşmaya devam ediyor, korkuyu uzaklaştırmak için kontesi sıcak, sakinleştirici sözlerle sarmalıyordu. Bayan Bancroft'tan öğrendiği diğer bir şey de öleceğini düşünmeyen bir kadının kurtulma ihtimalinin çok daha yüksek olduğuydu.

Elleri temizlendiğinde, "Şimdi seni muayene edeceğim, Louisa," dedi. "Bu çok sakin bir durum değil, fakat sen daha önce üç tane sağlıklı bebek doğurdun, dolayısıyla doğumun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Evet... Ahhh!" Louisa gelen yeni bir kasılma ile iki

büklüm oldu ve Hazel'in elini eklemleri bembeyaz olana kadar sıktı.

"Çok yakında bu acı dinecek," dedi Julia kontesi sakinleştirerek. "Çok ama çok yakında. Vücudunun bebek doğurmayı bildiğini hatırla ve bunun ispatı olan üç güzel erkek çocuğunu düşün. Bebek birkaç hafta erken geliyor olduğu için daha küçük olacak ve bu da senin işini kolaylaştıracak."

Julia'nın tüm algısı Louisa ve kan lekeleriyle kaplı yatak ile sınırlanmıştı. Julia hastasının karnını deneyimli elleriyle yokluyordu. Bebeğin kafasının oluşturduğu sertliği aşağıya doğru doğum kanalının yakınında değil de yukarıda hissettiği sırada kaşları çatıldı.

Yüzündeki ifadeyi gören kontes korkuyla, "Bebek... Ölü mü?" diye sordu.

Julia avcunun içinde bir kıpırtı hissetti. "Hayır, tam şu anda beni tekmeledi, oldukça canlı görünüyor. Fakat ters dönmüş, dolayısıyla önce ayakları çıkacak. Farklı hissetmenin sebebi bu."

Louisa nefes alabilmek için çırpınıyordu. "Ters doğan bir bebek, bu kötü bir şey değil mi?"

"Her zaman değil. Söylediğim gibi ufaklık ne yapacağını biliyor. Komplikasyonsuz bir ters doğum normal bir doğumdan daha tehlikeli değildir."

"Bu şekilde yatmaya daha fazla katlanamayacağım." Louisia huysuzlanıyordu. "Oturmam gerek."

"O halde öyle yap," diye cesaretlendirdi Julia onu ve Louisa'nın diğer elini tuttu. "Dediğim gibi bir kadın ne yaptığını bilir. Hazel, hanımına oturmasında yardımcı ol. Yerçekiminin bebeğin doğmasına yardım etmesine izin vereceğiz."

37. Bölüm

Randall kapıda durmuş, yatak odasının yatakta neler olduğunu görmesine gerek kalmayacak kadar büyük olmasına şükrediyordu. Savaş meydanlarında lüzumundan fazla dehşete maruz kalmış ve sonrasındaki ameliyatlara dayanmıştı, fakat Julia'nın Leydi Daventry ve bebeğini kurtarmak için verdiği bu son derece sakin savaş gibi iç parçalayıcı bir manzara gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Daventry'nin vârisini kurtarmak. Durum rahatsız edici boyutta ironikti ama bunu sonra düşünse de olurdu. Şimdilik dayanıklı bir yüz ifadesi takınarak Julia'nın ihtiyaç duyması anında hazır olmaya çalışmakla yetinecekti.

Benjamin havlular ve bir şişe konyak ile geri döndü. Randall şişeyi açıp havlularla birlikte Julia'nın yanındaki masaya yerleştirdi. Şişeden bir fırt almayı arzuladı, fakat Julia'nın kendisine yaptığı ameliyattaki gibi içkiyi enfeksiyona karşı kullanma ihtimalini düşünerek vazgeçti. Julia kontese sakinleştirici şeyler söylerken Randall'ın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Randall Leydi Daventry'nin mahremine saldırmanın yanlış olacağını hissederek bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Kapının ağzındaki konumuna geri döndü. Benjamin'in yüzü bembeyazdı ama çocuk sakin duruyordu. Annesinin çalıştığı yerde hayatla ilgili pek çok şey görmüş olmalıydı, annesi de çocuk doğururken ölmüştü. Bu çocuk çok sağlamdı. Fakat Leydi Daventry her çığlık atışında ikisi de geriliyorlardı.

"Başka yerde olmak istemediğinden emin misin? Doğum odası pek erkeklere göre bir yer değil," diye alçak bir sesle sordu Randall. "Arabaya binip Ashton Malikânesi'ne geri dönebilirsin."

Benjamin inatçı bir şekilde başını salladı. "Sizinle kalmak istiyorum."

Randall kafasını sallayarak bir kolunu çocuğun omuzlarına sardı. Burası erkeklere göre bir yer olmasa bile bencil bir duyguyla Benjamin yanında olduğu için memnundu. Yatağın büyük parçaları görüntünün çoğunu kapatıyordu ama görebildiği kadarıyla Leydi Daventry Julia ve hizmetçinin desteğiyle dizlerinin üzerine eğilmiş gibi gözüküyordu.

Aşağıdaki kapı yeniden açıldı ve yukarı çıkan ayak sesleri duyuldu. Sosyete doktoru en sonunda teşrif etmiş miydi yoksa?

Lord Daventry yüzünde bitkin bir ifadeyle odaya girdi. "Dayan Louisa, doktor çok yakında burada olacak!"

Sonra yatağın yanında Julia'yı gördü ve donakaldı. "Sen!" diye kin dolu bir sesle haykırdı. "Karımdan uzak dur, seni katil sürtük!"

Kontes kan donduran bir kuvvetle bağırdı. Öfkeden deliye dönen Daventry onların yanına doğru ilerledi. Julia'nın ondan yardıma hazır olmasını neden istediğini idrak eden Randall amcasının kolunu çelik gibi bir kuvvetle yakaladı. "Orada dur bakalım!"

Daventry başını çevirip bakınca yeğenini görerek şoke oldu. "Senin de burada olacağını tahmin etmeliydim," diye homurdandı. "Vârisimin öldüğünü görmeye geldin, sen ve şeytan dölü şu karın! Bunu başaramayacaksınız, lanet olasıcalar!" Kolunu kurtarmaya çalıştı.

Randall amcasının kolunu sımsıkı tutuyordu. "Aklını başına topla!" diye bağırdı. "Julia senin seçeceğin bir ebe değil belki ama bir mucize eseri burada. Dizlerinin üzerine çöküp geldiğimiz için ona teşekkür etmen gerek. Eğer karın ve oğlun hayatta kalabilirse, bu onun sayesinde olacak."

Daventry öfkeden deliye dönerek serbest olan eliyle Randall'ın suratına bir tokat indirmeye kalktı. Randall adamın bileğini yakalayarak onu acıdan kıvrandıracak derecede büktü. "Karına yardım etmek istiyorsan, bir yabani gibi değil, bir erkek gibi davran. Ve eğer Julia'nın yanına yaklaşırsan, kolunu kırarım."

Kont sinirden titreyerek, "Karımı esir almaya hakkınız yok," dedi.

Randall cevap veremeden, yataktan bir ağlama sesi yükseldi. Bu kez kontesin acı içindeki çığlığı değildi bu, yeni doğmuş bebeğin tiz ağlamasıydı. Daventry dikkatini yatağa çevirdi. "Louisa?"

Randall amcasını bırakarak Julia'yı tehdit edecek olursa onu durdurmaya hazır bir halde onun peşinden yatağın yanına doğru yürüdü. Birlikte yatağın yanına vardıklarında, Julia yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. "Harika bir iş çıkardın Louisa! En kötüsü geride kaldı ve çektiğin acılar ödüllendirildi."

Hizmetçi kontesin yatmasına yardımcı olurken, Julia bebeği temiz bir havluyla kuruluyordu. Bebek kanlar içinde ve biraz ufaktı, fakat gayet güçlüydü ve sağlam ciğerlere sahipti.

"Oğlum? Oğlum sağlıklı mı?" Daventry boğuk bir sesle sordu.

"Tebrikler, Lord Daventry." Julia bebeği karısının sol koluna yatırdığı sırada adama sakin bakışlarla baktı. "Sağlıklı ve çok güzel bir kızınız oldu." Sonra Louisa'ya dönerek ekledi: "Senin sıcaklığına ve kalp atışlarını duymaya ihtiyacı var, o yüzden onu kendine yakın tutmalısın." Kontesin yüzü kar gibi bembeyaz olsa da bebeğine bakarken yüzü aydınlandı.

Daventry bakışlarını bebeğin üzerinde gezdirirken yutkundu, bebeğin kız olduğu şüphe götürmez şekilde ortadaydı. "Bir kız?"

Randall şaşkınlık içindeydi. Daventry'nin çocuğun erkek olacağından son derece emin olmasına o da ikna olmuştu. Adamın bugüne kadarki geçmişi de bu bilgiyi destekler nitelikteydi ama her zaman olduğu gibi son sözü Tanrı söylemişti. Bir kez daha Randall Daventry'nin vârisiydi.

Kontes kocasına kendini savunurcasına bakarken bebeğini koluyla daha bir sıkı tutmaya başlamıştı. "Bir erkek istediğini biliyorum ama ben hep bir kız çocuğum olmasını istemiştim. İsmini Sophia koyacağım. Bizi istemiyorsan, Sophia'yı alıp başka bir yere giderim, bir daha bizi görmek zorunda kalmazsın." Bu açık bir tehditti.

Daventry şaşkınlık içinde uzandı ve titreyen eliyle mükemmel küçük ayağın parmaklarına dokundu. Sophia irkilerek ayağını çekti. Yeni çocuğuna bakarken kontun yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Daventry'ye bir kız

çocuk," diye mırıldandı. "Bir kız çocuğum olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Doğanın kanunları gereği kız çocukları da doğuyor," dedi Julia kuru bir sesle. "Bir keresinde sadece erkek çocuklar döllediğinizi söylemiştiniz Lord Daventry ve belki de sorun buydu. Erkek bebeklerini düşüren veya erken kaybeden birçok kadın gördüm, kızlar ise hep hayata tutunmayı başardılar. Erkeklerin tohumundaki bir zayıflık olsa gerek. Sophia unvanınızı devralamayabilir ama soyunuz devam edecek."

Daventry karısının saçlarını hafif bir dokunuşla okşadı, sanki onu kırmaktan korkar gibiydi. "Louisa iyi olacak mı? Çok kan kaybetti."

"Kontes bir süre biraz zayıf olacak ama iyileşecek." Julia ellerindeki kanı yıkamak için lavaboya döndü. Ellerini temizleyip kuruladıktan sonra kontesin karnını yumuşak ama kararlı hareketlerle ovmaya başladı. "Hazel, ne yaptığımı izle ki sen de yapabilesin. Masaj rahmin daralmasına yardım edecek. Bu da bir kanama olasılığını azaltır. Farkı fark edebilmen gerek."

"Peki efendim," dedi hizmetçi saygılı bir ifadeyle. "Ne isterseniz yaparım."

"Bizi ziyaret edeceksin, değil mi?" diye sordu Leydi Daventry ümitle. "Kocam sizi durdurmaya çalışmayacak. Değil mi sevgilim?" Son sözlerinde açık bir kararlılık vardı.

Julia'ya herhangi bir şey için teşekkür etmektense bütün dişlerinin çenesinden sökülmesini tercih edecek gibi konuşan Daventry, "Hayır, durdurmaya çalışmayacağım," dedi. "Sanırım sana müteşekkir olmam gerek, Leydi Julia."

Benjamin Randall'ın yanına sokulmuş, gözleri kocaman açılmış bir halde olanları izliyordu. Randall bu ufacık Sophia'nın onun halası olduğu fikrine şaşırmaktaydı.

Julia ile neden orada olduklarını hatırlayarak, "Soyun artık birden fazla koldan ilerleyecek Daventry," dedi. "Julia ve ben bugün buraya sana torunun Benjamin Thomas'ı tanıştırmak için gelmiştik. Branford'ın oğlu, Branford'ın ölümünden birkaç ay önce doğmuş."

Daventry o ana kadar Benjamin'in farkına varmamıştı ancak bu sözler üzerine bakışlarını hızla çocuğa çevirdi. "Bu çocuğun benim torunum olduğunu iddia ederek onu bana kakalamaya mı çalışıyorsun?" diye kükredi.

Amcasının bitip tükenmek bilmeyen şüpheleri ve öfkesi bıktırıcıydı. Randall sakin bir sesle, "Böyle bir derdimiz yok," dedi. "Benjamin benim manevi oğlum ve evi de Roscombe'dir. Bir hafta içinde Westerfield Akademisi'nde okula başlayacak. Sana ihtiyacı yok ama Julia ve ben torunun olduğunu bilmeye hakkın olduğunu düşündük."

"Branford'a benziyor," dedi kontes uykulu bir şekilde. "Ama daha güzeli. Merhaba Benjamin. Ben senin üvey büyükannenim. Senden biraz büyük bir oğlum var."

Uzun gelen bir an boyunca Daventry Benjamin'i inceledi. İlk baştaki şüpheli ifadesi yoğun bir dikkate, sonra da kabule dönüştü. "Gerçekten de Branford'a benziyorsun. Aynı onun çocukluğu gibi." Kont kafasına yumruk yemiş bir boksör gibi görünüyordu. Başını salladı ve yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. "Aynı gün içinde hiç beklenmedik bir şekilde bir kızım ve bir torunum oldu."

"Annem bir barmendi ama sizden daha asildi." Benjamin kaşlarını çatarak konta bakıyordu. "Sizin büyükba-

bam olmanızı istediğimden emin değilim. Siz kötüsünüz ve herkese bağırıyorsunuz."

Daventry öyle şaşırmıştı ki Randall kontrolünü kaybederek bir kahkaha attı. En sonunda kont dengi biriyle karşılaşmıştı.

"Evet çok bağırıyorum ve bazen kötü bir adam olabiliyorum." Daventry konuşurken ciddiydi. "Ama madem senin büyükbabanım, birbirimizi tanımamız gerekiyor."

Julia sertçe, "Herkesin dışarı çıkma zamanı geldi," dedi. "Leydi Daventry'nin dinlenmesi gerekiyor."

Kapı açıldı ve şık giyimli bir adam elinde siyah bir çantayla içeri girdi. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim Lord Daventry," dedi endişeyle. "Kontes nasıl?"

"Kontes ve kızı gayet iyiler, Sör Richard." Louisa esnedi. "Bir ebe olan dostum Julia sayesinde."

Sör Richard Croft'un burun delikleri iğrenç bir koku almış gibi kabardı. "Çocuğunuzu bir ebe mi doğurttu? İyi bir sonuç elde ettiğiniz için şanslısınız." Şüpheyle Julia'yı süzdü. "Bu kadın kim?"

Randall sosyete doktorunun bir züppe olduğunu tahmin ederek onun anlayacağı dilde açıkladı durumu: "Bu kadın, Leydi Julia Randall, eğitimli bir ebe ve Castleton Dükü'nün kızı."

Julia kocasının ne ifade etmeye çalıştığını fark ederek gözlerinde hınzır bir ifadeyle Leydi Daventry'ye döndü. "Bir süt anne tutmaktansa, Sophia'yı bizzat emzirmeni öneririm Louisa. Böylesi hem bebek hem de senin için daha sağlıklı."

"Pekâlâ, sen öyle diyorsan," dedi Leydi Daventry itaatkâr bir ifadeyle.

Sör Richard dehşet içindeydi. "Leydiler kendi çocuklarını emzirmezler."

"Öyle olabilir," dedi Julia. "Ama anneler emzirirler." Eğilerek kontesi yanağından öptü. "Güzel bir uyku çek Louisa. Bugün gerçekten iyi bir iş çıkardın."

Yerinden doğruldu ve bir an sendeledi. Onun yorgunluktan bitap düştüğünü tahmin eden Randall kolunu ona doladı. "Şimdi karımı eve götüreceğim."

Julia solgun bir halde ona yaslandı. Biraz soluklandıktan sonra, "Saatlerdir bir şey yememiş olmam isabet olmuş," dedi.

Kendini iyi hissetmiyorsa, Randall onu ne kadar çabuk eve götürürse o kadar iyiydi. Julia insanların içinde kusmaktan çok rahatsız olacaktı. Randall odadakilere başıyla selam verdi. "Yeni doğan kızınız için sizi tebrik ederim Leydi Daventry. İyi dinlenin. Hadi gel Benjamin."

Randall, Julia ve Benjamin tam kapıdan çıkarlarken Daventry, "Bekleyin," dedi. "Torunumun bu öğleden sonra burada kalmasını istiyorum... Böylece biraz tanışırız." Randall'ın tereddüt ettiğini gören kont ekledi: "Onu akşam yemeğinden önce eve gönderirim."

"Benjamin, kalmak istiyor musun?" diye sordu Randall.

Çocuk omuz silkti. "Sanırım." Ama zeki gözlerinde büyükbabasının ilgisinden memnun olduğu görülebiliyordu.

"Pekâlâ. Akşam yemeğinde görüşürüz." Randall Julia'yı aşağı indirerek evden çıkardı. Cadde yeterince tenha olduğundan Ashtonlar'ın arabası onları köşede bekleyebilmişti. Bu evde ne kadar zaman kalmışlardı? İki saatten az olduğunu hesap etti. Arabaya binip Ashton Malikânesi'ne doğru yola çıktıklarında Julia'ya, "Biraz daha iyi misin?" diye sordu.

Julia rahatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Sadece temiz havaya ihtiyacım var."

"Leydi Daventry'nin durumu ne kadar ciddi?" diye sordu Randall. "Uzman olmayan bir gözle, durum korkunç görünüyordu diyebilirim."

"Orada olduğum için her şey yolunda gitti," diye cevapladı Julia. "Yaşından dolayı korkuyordu ve korku tehlikelidir. Ayrıca..." Julia devam etmekte tereddüt etti.

"Ayrıca ne?" diye ısrar etti Randall.

"Sör Richard'a bunu söylemek haksızlık olabilir ama eğer doğumu o yaptırsaydı, işler bu kadar iyi gitmeyebilirdi." Julia bunları söylerken hâlâ tereddütteydi. "Erkekler genellikle müdahale etmeyi, işi doğaya bırakmaya tercih ederler. Ters gelen bir bebeğe asılmak ciddi sorunlar yaratabilirdi."

Onun ölçülü sözlerinin altında Randall bu doğumun çok kolay ölümcül bir hale gelebileceğini anlamıştı. "Leydi Daventry senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

"Ben sadece eğitildiğim konuda bildiklerimi uyguladım. Umarım Louisa bebeğini emzirir. İkisi için de bu gerçekten çok daha iyi." Julia yorgun bir halde onun omzuna yaslandı. "Daventry'nin Benjamin'i kabul etmesine çok sevindim. Benjamin'in olabildiğince büyük bir aileye ve onay görmeye ihtiyacı var."

"Herkes için öyle değil mi?" dedi Randall buruk bir tavırla. "Ash ve Mariah Londra'da olmadıklarına göre odamızda sakin bir öğleden sonra geçirmeye ne dersin? Bir banyo almak sana iyi gelir eminim, ben de yemekleri hazırlamalarını sağlarım."

Julia gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Fakat gün henüz bitmekten çok uzaktı. Randall kolunu

ona dolarken ikisinin arasındaki evlilik denkleminin değiştiğini biliyordu.

Yine de tam olarak ne yönde değiştiğinden emin değildi.

38. Bölüm

Julia Randall ile birlikte Ashton Malikânesi'ne girdiğinde, kan lekeleri içindeki elbisesi ile paniğe sebep oldu. Randall odalarına banyo için sıcak su ve yemek getirilmesini söylerken, Julia gelen mektupların bulunduğu gümüş tepsiye göz attı.

Mektupların yanında kuyumcu Bay Rose'dan gelen minik bir paket duruyordu. Bu paketin elden teslim edildiğini tahmin eden Julia paketi açtı. Randall için sipariş ettiği altın yüzük, kadife bir kutunun içine yerleştirilmişti.

Julia yüzüğün üzerindeki kıvrımlı Kelt motiflerine hayranlıkla bakarken bu yüzüğün evliliklerinin karmaşık sarmallarını çağrıştırdığını düşündü. Kutuyu kapatıp çantasına attı ve Randall'ın koluna girerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Sıcak su, onlar odalarına çıkar çıkmaz gelmişti. Julia Ashton Malikânesi'ndeki bu harika hizmet kalitesine bayılıyordu.

Sıcak suyu getiren hizmetçiler çekilince Randall onun elbisesinin düğmelerini çözmek için arkasına geçti. "Küvette uyuya kalmamaya çalış."

"Söz veremem." Elsa hizmetçilikte giderek kendini geliştiriyordu ama Julia Randall'ın ensesini ve belini okşayan parmaklarının temasını daha çok seviyordu. "Bebekleri doğurtmak yorucu bir iş." Ve asla bugünkü kadar zorlandığını hatırlamıyordu, Julia performansını kaybetmiş olmalıydı.

Dumanı tüten küveti ardında gizlemekte olan paravanın arkasına geçti. Leydi Kiri onun için hazırladığı parfüm ile birlikte banyoda kullanmak üzere yağ da hazırlamıştı, Julia bu yağın birkaç damlasını suya damlattı. Bu kokuyu kullandığı her defasında içindeki karmaşıklığın yeni katmanlarını keşfediyordu.

Mutlu bir şekilde içini çekerek saçlarını tepesinde topladı ve küvete girdi. Gömülürken sıcak suyun onu sarmalamasının keyfini çıkardı. Küvet çenesine kadar içine gömülmesine izin verecek kadar genişti.

Randall paravanın etrafından dolaştı ve "Ash'in usta aşçısı senin az önce Leydi Daventry'nin kızını doğurttuğunu öğrenmiş, bu yüzden o harika portakal suyu ve soğuk şampanya karışımından hazırlamış. Biraz içmek istersin diye düşündüm," diyerek içinde buz gibi içecek olan uzun kadehi ona uzattı. "Leydi Sophia'ya. Sağlık ve mutluluk içinde büyüsün."

"Sophia'ya." Julia kadehi alıp sert ve tatlı bir tadı olan içkiyi yudumladı. "Mmm... Hiçbir tensel zevk bundan daha iyi olamaz."

"Olamaz mı?" Randall hınzırca sırıttı.

"Yani, çok nadiren." Julia kocasını tahrik edici bir keyifle inceledi. Randall ceketini ve kravatını çıkarmıştı ve Julia da onun resmiyetten uzak, yarı çıplak halini gördüğü yatak odası yakınlıklarından hoşlanıyordu.

Randall konuşkan bir edayla, "Bana o şekilde bakmayı bırakmazsan banyo keyfin yarıda kalabilir," dedi.

"Birazdan çıkacağım." Onu tahrik etmek istercesine bir bacağını sudan çıkararak bir dansçıymışçasına kıvırdı.

Randall eğilerek onu alnından öptü, sonra parmaklarını bacağının iç tarafına doğru kaydırdı.

Julia yutkundu. "Su birden daha da ısınmaya başladı!"

Randall anlamlı bir şekilde, "Soğuyan hiçbir şeyin içinde fazla kalma," diye cevap verdi.

Julia küvetten çıkıp onu takip etmemek için kendini zor tutuyordu, fakat acele etmemesi daha iyi olurdu zira beklentinin uzaması insanı daha da tatminkâr yapıyordu.

Julia yeniden sıcacık ve mis kokulu suyun içindeki keyfine, şampanyanın serin ve keskin lezzetine geri döndü. Bu karışımın tarifini kesinlikle almalıydı.

Boş bakışlarla başını eğerek göğüslerine baktı. Yara izleri banyo köpüklerinden neredeyse hiç görünmüyordu. Randall sayesinde artık Julia vücudundan iğrenmiyordu. Yara izleri ne kadar çirkin olursa olsun Julia onların varlığını kabul etmeyi öğrenmişti, ayrıca Randall onları hiç de itici bulmuyordu.

Julia kadehten bir yudum daha aldı ve güzel bir gün geçirmekte olduğunu düşündü. Benjamin Leydi Agnes ve Daventry tarafından kabul edilmişti, güzel bir bebek sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmişti ve Julia da karşılıklı baştan çıkarmayla dolu bir öğleden sonra geçirmeye hazırlanıyordu.

Boş olan elini vücudundan aşağı doğru kaydırdı. Crockett'le mücadele sırasında oluşan morluklar ilginç sarı-yeşil gölgelere dönüşüyordu ama artık fazla acı ver-

miyorlardı. Göğüs uçlarının her zamankinden daha fazla hassas olduklarını fark etti. Âdeti yaklaşıyor olmalıydı.

Hayır. Takvimini düşününce uyumsuzlukları fark ederek neredeyse soluğu kesildi. Sadece tek bir ihtimal vardı.

Bütün belirtileri incelediğinde, cevap aynıydı. Bu kadar açık bir şekilde ortada olan gerçek, inançsızlığı nedeniyle görülmez hale gelmişti. Tabii geçen haftaların çılgın temposunun da bunda etkisi olmuştu.

Coşku damarlarında bir şampanya gibi kabarmaya başladı. Kalbi küt küt atmasına rağmen küvette ne söylemek istediğine karar verinceye kadar kaldı. Bu durum nereye gittiği belli olmayan evliliklerinde bir farklılık yaratacaktı. Özellikle de bugünden sonra. Randall'ın tekrar kontluğun vârisi olmak konusunda ne hissettiğini merak ediyordu, bu kez pek hakkını kaybedecek gibi görünmüyordu ne de olsa.

Sinirleri içine dolan ümitle düğüm olmuş bir halde küvetten çıktı, kurulandı ve yumuşak bornozunu giydi. Sonra saçlarını açarak onları fırçaladı ve Randall'ın hoşlandığı şekilde omuzlarına döktü. Kafasında hazırladığı senaryoya uygun olarak alyansını da çıkardıktan sonra paravanın arkasından sıyrıldı.

Randall yatak odası penceresinin önüne yerleştirilmiş olan deri kaplı sandalyede oturmuş mektuplarını okuyordu, fakat Julia belirince okumayı bir kenara bıraktı. "Denizden çıkan Afrodit kadar güzel görünüyorsun," derken Julia'ya hayranlıkla bakıyordu.

Julia güldü. "Klasik eğitimin avantajları, Benjamin işte bunun için Latince öğrenmeli."

"Öğrenmeyi sevdiğine göre benden çok daha iyi bir öğrenci olacak. Daventry ile iyi anlaşabiliyor mu merak edi-

yorum." Randall'ın deniz mavisi gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "Daventry ve ben yeniden birbirimize kibar olmak zorundayız. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Beni reddettiğinde ve ben de onun ruh halleriyle muhatap olmak zorunda olmadığımda her şey daha kolaydı."

"Daventry'nin soyunu devam ettirecek iki kişi olduğuna göre, artık onunla geçinmek daha kolay olacak diye tahmin ediyorum." Julia pencereden süzülen ışığın Randall'ın saçlarını ve geniş omuzlu silüetini nasıl belirginleştiğini seyrediyordu. "Onun yaşında, her daim öfkeli olmak yorucu olsa gerek."

"Tekrar onun müstakbel vârisi haline geldim." Işık arkasından geldiği için Randall'ın yüz ifadesini okumak neredeyse imkânsızdı. "Bu evliliği devam ettirmek için yeterince yüksek bir unvan mı bu? Bir kont, sadece bir taşra beyinden çok daha iyi bir eşleşme senin için."

Randall'ın bu sözleri Julia'nın avcunun içindeki alyansı sıkmasına neden olmuş, neşeli ruh halini paramparça ederek buz gibi bir hale dönüştürmüştü. Sonra buz safi ateşe dönüştü. Söylemeyi planladığı her şeyi bir anda unutan Julia patladı: "Alexander Randall, sen bir *aptalsın*. Senin bir unvanın olup olmadığının umrumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Randall Julia'nın bu sert çıkışı karşısında afallamıştı. "Umursamalısın, Julia. Senin gibi bir servetin vârisi istediği adamı elde edebilir. Benimle evlenmek senin güvende olmanı sağladı ama Crockett öldü ve artık bana ihtiyacın yok."

Julia yüzünü görebilecek kadar yaklaştı ona. Öfkesi dağılmıştı. Randall'ın yüzündeki kederli ifade, bir kadının onu çıkarlarından başka bir sebepten dolayı isteyebileceğine inanmadığını kelimelerden çok daha açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Kendisi olduğu için sevilmek gibi bir deneyimi hiç olmamıştı.

Julia, evliliklerini gerçekleştirmek için bulunduğu taleplerin Randall'ın bu düşüncesini pekiştirdiğini fark ederek kendine kızıyordu. Ve bu alanda Randall'dan daha becerikli olduğu söylenemezdi. "İkimiz de aptalız, Alexander. Bana bir saniye izin verirsen..."

Hızlı adımlarla kendi odasına bağlanan kapıyı açtı. Boşanmak istemesi halinde İskoç mahkemelerinde kullanmak üzere Randall'ın ona verdiği mektubu bulması oldukça kısa sürdü.

Yatak odasına dönerek mektubu açtı ve ona gösterdi. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Elbette." Randall onu fırlamak üzere olan bir roketmiş gibi temkinli bir şekilde izliyordu. "Benden yazmamı istediğin mektup."

Julia kâğıdı uzun şeritler halinde yırttı. "Keşke şömine yanıyor olsaydı da bu aptal mektubu alevlerin içine fırlatabilseydim. Yakmak yırtmaktan daha tatmin edici olurdu." Yırtılmış kâğıt parçalarını elinde buruşturup bir top haline getirerek şömineye attı.

Randall dikkatle, "Özür dilerim ama bu havalı hareketinin ne anlama geldiğini anladığımdan tam olarak emin değilim," dedi. "Ve yanlış anlamak istemiyorum."

Julia içini çekti. "İkimizin de aklı karışık Alex. Hatta daha da beteri. Yaralıyız. Sen benim servet ve statü istememden korktun. Ben de artık korunmaya ihtiyacım kalmadığında bana olan ilgini kaybedeceğinden. Ve Benjamin'i ne kadar çabuk sevmeye başladığını gördüğümde, bu korkuya sana

bir çocuk verebilecek bir kadınla evlenebilmek için benim seni boşamamı istemeni de ekledim."

Randall şaşkınlık içinde, "Asla gizliden gizliye beni boşamanı istemedim, Julia!" diye itiraz etti. "Evliliğimiz biterse bu senin isteğin olur, benim değil."

"Bu evliliği bitirmekten söz edip duran ben değilim, sensin." Julia onun gözlerinin içine baktı. "Ama hata bende. Evlilik para veya tutku, hatta çocuklarla ilgili bir şey değil. Evlilik iki insanın birbiriyle olmak için verdiği bir söz. Bir bağlılık ve iki kişiden biri ayağını kapının dışında tuttuğu zaman da gerçekliğini kaybediyor."

"Belki de değil. O kapı sonuna kadar açık bırakılmasaydı, belki de benimle evlenmeyecektin. Bu dünyada her şeyden çok bana evet demeni istemiştim."

Julia gözlerinin dolduğunu hissediyordu. "Sana kısır olduğumu söyledikten sonra bile. Bu benim hayatımın en büyük mucizesi."

"Benjamin kendi yetenekleriyle kalbimde yerini buldu, evliliğimizi sürdürmekte bir etkisi olmasını istediğim için değil." Randall'ın dudakları keyifsiz bir tavırla kıvrılmıştı. "Ama yine de sonuçlarından birinin bu olmasını ümit ettim. Kendi vücutlarımızla bir çocuk yapamayacak olmamıza rağmen iyi bir ev ve ilgiye ihtiyaç duyan başka çocuklar var."

"Ben de böyle hissetmeni umuyordum." Julia güldü. "Ve tutku tek başına evliliği oluşturmaz derken, kesinlikle katkıda bulunduğunu da söylemem gerek. Yoksa aramızdaki aşk bağı sadece benim hissettiğim bir şey mi?"

"Hayır." Pencerenin kenarını tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Hayır, bu bağ tek taraflı değil."

"İyi o halde." Julia çantasını masanın üzerine bıraktığı yerden alıp Randall için yaptırdığı yüzüğü çıkardı. Kendi yüzüğüyle birlikte avcunda tutarak elini ona doğru uzattığında güneş ışığı Kelt motiflerini aydınlattı. "Benimle yeniden evlen Alexander David Randall. Bu kez sonsuza dek, açık kapı olmaksızın. Seni terk etmiyorum. Ne şimdi, ne de sonra.

"Ve eğer bir gün beni terk etmek istediğine karar verirsen..." Gözlerini kıstı. "Seni aldatmaya ne niyetim, ne de isteğim var, o nedenle hiçbir yasal sebebin olmayacak. Sonsuza dek benimle kalmaya mahkûmsun."

Randall patlamak üzereymişçesine gergin görünüyordu. "Emin misin Julia? Gerçekten istediğin buysa bir yılın sonunda gitmene izin vermek üzere verdiğim sözü tutmak için çok çabaladım. Bu hiç kolay olmadı, çünkü seni ilk gördüğüm günden beri 'O benim, benim,' demek isteğiyle yanıp tutuştum. Kendini benim karım olmaya adıyorsan, fikrini kolay kolay değiştiremezsin, çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Eminim Alex." Julia'nın sesi yumuşacıktı. "Şimdi ve sonsuza dek."

Randall hassas bir hareketle küçük olan yüzüğü Julia'nın avcundan alıp onun yüzük parmağına geçirdi. "Seni seviyorum Julia, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar." Elini tutarak eğildi ve altın yüzüğü öptü.

"Ve seni seviyorum, Alexander." Julia Randall'ın yüzüğünü alıp kocasının parmağına takarken gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. "İkimizin de özlediği şey bu. Sevgiyi itiraf etmek ve karşılığında gelen sevgiyi kabul etmek." Randall'ın elini kaldırarak yanağına yasladı, onun

yüzüğünü isteyerek takmasından derin bir mutluluk duyuyordu.

Randall yoğun duygularla Julia'ya sarıldı. Sıcaktı, güçlüydü ve en sonunda Julia artık ona ait olduğunu biliyordu.

Randall usulca, "İlk bakışta aşka inanmazdım," dedi. "O yüzden seni bırak, kendime bile itiraf edemedim. Kendi adıma tamamen benim korkaklığımdı. Kalbimi senin ellerine koymak savaşta top tüfekle uğraşmaktan çok daha zordu."

"Sen bir savaşçının gücüne sahipsin Alex, fakat savaşçıların duygularını itiraf etmeleriyle tanındığını hiç sanmıyorum." Julia hafif bir kahkaha attı. "Bir kadın olarak daha iyisini başarmalıydım ama yapmadım."

"Sen bir kadının gücüne sahipsin, bu da bir savaşçınınkine eşittir. Belki de insanın en derin duygularını açık etmeyi öğrenmesi gerek." Randall yanağını Julia'nın nemli saçlarına yaslayarak onu kokladı. "Sen etrafına hayatım boyunca aradığım kadınsı bir sıcaklık yayıyorsun."

"Ben de güvenebileceğim bir adam ararken..." Julia kendini son derece güvende hissederek nefesini yavaşça onun boynuna doğru bıraktı. "Kendinizi hazırlayın Binbaşı Randall. Sanırım hamileyim."

"Ulu Tanrım!" Randall onu omuzlarından kavrayarak yüzüne bakabilmek için kendinden uzaklaştırdığında aralarındaki hülyalı romantik ruh hali kayboluverdi. Kalbi hızla atıyordu. "Sen ciddi misin?"

"Bir ebenin olabileceği kadar," diye onu temin etti Julia. "Bayan Bancroft bana Branford'ın ellerinden çektiğim dayak ve düşüğün beni bir daha çocuk yapamayacağım kadar zedelediğini söylemişti. İnsan vücudunun gizeminden

söz eden ilk kişi de o olmuştu, fakat onun söylediklerini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Bu yüzden hamile olduğuma dair işaretlerin hiçbirini fark etmedim." Sırıttı. "Sinirli hallerim gibi."

"Bütün bu yıllar boyunca yalnız uyuduğun için Bancroft'un tahmini de test edilemedi." Randall şaşkınlık içinde elini Julia'nın karnına götürdü. Geniş avcu Julia'yı ısıtıyordu. "Benjamin'in sahip olacağımız bebeklerin yanında kendini ikinci plana atılmış hissetmemesine dikkat etmeliyiz. Onun bizden daha güçlü ve kendine güvenli yetişmesini istiyorum."

"Ona yetip artacak kadar fazla sevgimiz var." Julia elini onunkinin üzerine koydu. "Bu bebeği Grantham'da ilk kez birlikte olduğumuzda yapmış olmalıyız. Başından beri doğurganmışım."

"Sen bir mucizesin, leydim." Randall onu kucaklayarak yatağa götürdü ve şefkatle yorganın üzerine yatırdı. Yanına oturup öpmek için eğildi. Dudaklarını dudaklarına bastırırken, "Benim," diye mırıldandı.

Biraz aşağıya kayıp burnu ile bornozunu araladı ve dilini üzerlerinde dolaştırarak göğüslerini öptü. "Benim." Sonra bornozun kuşağını çözdü ve yeni bir hayatın nabzını taşımakta olan karnını öptü. "*Benim*!"

Julia yine güldü ve uzanıp Randall'ın önü açık gömleğini kavrayıp çıkardı, böylelikle onun yumuşacık, sımsıkı sırtını okşayabilecekti. "Ve sen de benimsin, Alexander. Şimdi şu kıyafetleri çıkar da mal varlığımı doğru düzgün inceleyebileyim. Vücudunun her bir yaralı ve güzel santimini."

Bu sözler üzerine gülen Randall'ın yüzü aydınlandı. "Zevkle, leydim. Her şeyimle, olduğum gibi seninim."

"Benim de senin olduğum gibi." Julia onu yeniden öpmek için Randall'ın başını kendine yaklaştırdı.

En sonunda, şimdi ve sonsuza dek, evli olduğunu hissediyordu.